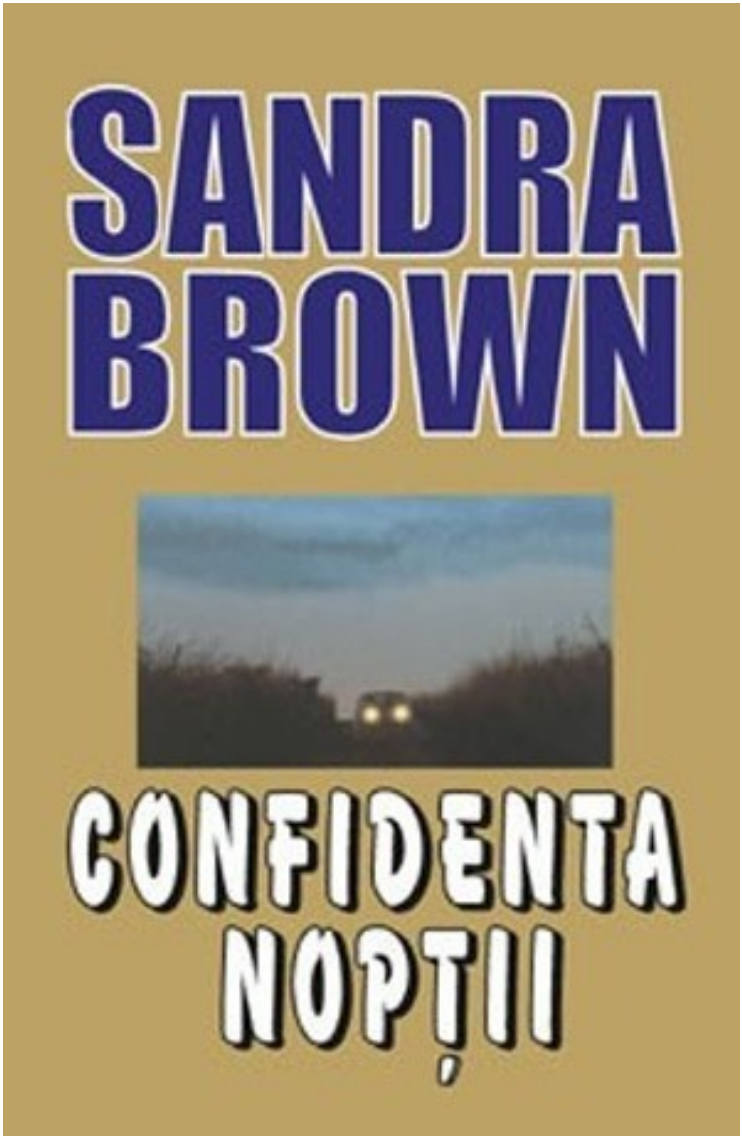

CONFIDENTA NOPŢII SANDRA BROWN

PROLOG

Până cu şase minute înainte de ieşirea din emisie fusese o tură obişnuită.

— E o noapte toridă în zona deluroasă. Mulţumesc că aţi fost alături de mine pe frecvenţa 101.3. Compania voastră mi-a făcut plăcere, ca în fiecare noapte. Sunt gazda emisiunii pentru cântece de dragoste, Paris Gibson. Ultimele trei melodii pe care le veţi asculta se numără printre favoritele mele. Sper că vă veţi bucura de ele alături de persoana iubită. Fiţi aproape unul de altul. Apăsă butonul de oprire a microfonului. Seria de trei melodii avea să se deruleze fără întrerupere până la 1: 59: 30. În ultimele treizeci de secunde ale programului, le va mulţumi din nou ascultătorilor şi le va ura noapte bună. În timpul melodiei Yesterday, închise ochii şi roti uşor capul peste umerii încordaţi. În comparaţie cu o zi de lucru de opt sau nouă ore, o emisiune radio de patru ore poate părea floare la ureche. Dar nu este deloc aşa. La ieşirea din emisie era extenuată.

Lucra singură la pupitrul de montaj, punând melodiile selectate şi încărcate înainte de intrarea în emisie. Cererile ascultătorilor impuneau o schimbare a listei iniţiale şi o mai mare atenţie la cronometru. În acelaşi timp prelua apelurile telefonice de la ascultători. Se descurca de minune cu partea tehnică a meseriei, dar nu se poate spune că asta era chemarea ei. Nu îngăduia niciodată să devină o muncă de rutină, iar despre neglijenţă nici nu putea fi vorba. Paris Gibson lucrase conştiincios, cu profesori de dicţie şi de una singură, pentru a perfecţiona „vocea” Paris Gibson care o făcuse celebră. Eforturile cele mai mari le depunea însă în timpul emisiei, când trebuia să menţină aceleaşi inflexiuni şi acelaşi accent pe parcursul a două sute patruzeci de minute, la capătul cărora muşchii gâtului şi umerilor o dureau ca urmare a concentrării şi efortului. Această durere reprezenta o scală a calităţii emisiunii. La jumătatea melodiei formaţiei Beatles, becul roşu al uneia

dintre liniile telefonice începu să clipească, semn că un ascultător era pe fir. Fu tentată să nu răspundă, dar, oficial, mai rămăseseră aproape şase minute din program şi promisese ascultătorilor că le va prelua apelurile până la ora 2. Deşi era prea târziu să intre în direct cu apelul, răspunse totuşi în particular.

Apăsă butonul roşu care clipea.

— Paris.

— Salut, Paris. Valentino la telefon. Îl ştia după nume. Era un ascultător fidel, iar numele lui neobişnuit era uşor de reţinut. Avea o voce specială, care se auzea abia mai tare ca o şoaptă. Probabil că voia să impresioneze sau să nu fie recunoscut. Vorbi în microfonul de deasupra pupitrului care îi servea drept receptor când nu intra în direct şi îi permitea totodată să-şi ţină mâinile libere şi când se adresa interlocutorului.

— Cum te simţi în noaptea asta, Valentino?

— Nu prea bine.

— Îmi pare rău.

— Da, o să-ţi pară rău. După Beatles urmă melodia *Broken Hearted Me* a lui Anne Murray. Paris privi către monitor şi observă automat că începuse a doua dintre cele trei melodii de final. Nu era sigură că auzise bine ceea ce-i spusese Valentino.

— Poftim?

— O să îţi pară rău. Tonul dramatic era o caracteristică a lui Valentino. Ori de câte ori suna, era ori deprimat ori entuziasmat, niciodată la un nivel emoţional intermediar. Paris nu ştia la ce să se aştepte din partea lui, motiv pentru care îl considera un ascultător interesant. Dar în noaptea aceea vocea lui avea ceva sinistru, iar asta era o premieră.

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

— Am făcut tot ce m-ai sfătuit să fac, Paris.

— Eu te-am sfătuit? Când?

— De fiecare dată când am sunat. Întotdeauna spui – nu doar mie, ci tuturor celor care sună – că trebuie să respectăm persoanele dragi nouă.

— Desigur. Cred…

— Ei bine, respectul nu dă niciun rezultat şi nu mai dau doi bani pe ce spui tu. Paris nu era nici psiholog şi nicio persoană autorizată pentru consiliere; era doar o personalitate radio. Oricum, deşi nu avea niciun fel de acreditare pentru a da sfaturi calificate, îşi lua foarte în serios rolul de prieten de noapte.

Când un ascultător nu mai avea cu cine să discute, ea devenea o placă anonimă de rezonanţă. Ascultătorii nu o cunoşteau decât după voce, dar aveau încredere în ea. Ea le era confident, sfătuitor şi confesor.

Îşi împărtăşeau bucuriile, îşi alinau durerile şi uneori îşi goleau sufletele în faţa ei. Apelurile pe care le considera demne de trecut în direct declanşau reacţii de compasiune din partea altor ascultători, felicitări sau iscau controverse încinse.

Uneori ascultătorii doreau doar să se descarce. Ea era un fel de mediator şi reprezenta o posibilitate de uşurare pentru cineva supărat pe lume. Rareori devenise ţinta furiei vreunui ascultător. Se pare însă că acesta era un astfel de caz şi o neliniştea. Dacă Valentino era în pragul unei căderi nervoase, ea nu putea să vindece cauza, dar putea să încerce măcar să îl îndepărteze de punctul critic, sfătuindu-l să apeleze la o persoană competentă.

— Hai să vorbim despre ce te frământă, Valentino.

— Eu respect fetele. Când am o relaţie, pun fata pe un piedestal şi o tratez ca pe o prinţesă. Dar niciodată nu e suficient. Fetele nu suntniciodat ă fidele. Toate mă înşală. Şi când mă părăsesc, te sun şi spui că nu e vina mea.

— Valentino, eu…

— Îmi spui că nu am făcut nimic rău, că nu sunt de vină că m-a părăsit. Şi ştii ce? Ai perfectă dreptate. Nu eu sunt de vină. Tu eşti. De data asta e vina ta.

Paris privi peste umăr, spre uşa izolată fonic. Era închisă, desigur. Holul din spatele pereţilor de sticlă nu păruse niciodată mai întunecat, deşi clădirea era mai tot timpul cufundată în întuneric în timpul programului ei de noapte.

Îşi dori să-l vadă pe Stan. Chiar şi prezenţa lui Marvin ar fi liniştit-o. Oricine i-ar fi fost de ajutor în clipa aceea, când se străduia să îşi dea seama ce era cu acest apel. Se gândi să închidă. Nimeni nu ştia unde locuieşte, nici cum arată. În contractul cu postul de radio se stipula că nu are dreptul la apariţii publice, nici la reclame sau promoţii. Paris Gibson era un nume şi o voce, nu un chip. Dar conştiinţa profesională o îndemnă să rămână pe fir. Dacă el pusese prea mult la suflet ceva ce spusese ea într-o emisiune, furia lui era de înţeles. Pe de altă parte, dacă o persoană mai raţională n-ar fi fost de acord cu spusele ei, ar fi lăsat lucrurile aşa cum erau. Valentino se lăsase prea mult influenţat de ea.

— Explică-mi de ce sunt de vină eu, Valentino.

— I-ai spus să o rupă cu mine.

— Niciodată…

— Te-am auzit. Te-a sunat alaltăieri noapte. Ascultam emisiunea. Nu şi-a dat numele, dar i-am recunoscut vocea. Ţi-a spus povestea noastră. Ţi-a spus că devenisem gelos şi posesiv. Tu i-ai răspuns că dacă simte că relaţia o ia pe o pantă greşită, să ia măsuri. Cu alte cuvinte, i-ai spus să-mi dea papucii. Şi o să te fac să regreţi că i-ai dat sfatul ăsta, continuă el după o pauză.

În mintea ei, Paris începu să şovăie. De ani de zile, de când ţinea emisiunea, nu mai avusese parte de aşa ceva.

— Valentino, hai să rămânem calmi şi să discutăm.

— Sunt calm, Paris. Foarte calm. Şi nu avem nimic de discutat. Ea e într-un loc unde nu o s-o găsească nimeni. Nu îmi mai scapă. Cu această afirmaţie, tonul sinistru deveni de-a dreptul înfricoşător. Sigur nu vorbea serios.

Dar înainte să apuce să dea glas acestui gând, el adăugă:

— Va muri peste trei zile, Paris. O s-o omor şi o să ai pe conştiinţă moartea ei.

Se auzea ultima melodie. Ceasul de pe monitor indica sfârşitul emisiei. Aruncă o privire scurtă către Vox Pro pentru a se asigura că nu exista vreo defecţiune tehnică. Dar nu, maşinăria sofisticată funcţiona cum trebuie. Apelul era înregistrat. Îşi umezi buzele şi trase aer în piept.

— Valentino, nu e deloc amuzant.

— Nici nu intenţionam să fie.

— Ştiu că de fapt nu ai de gând…

— Am de gând să fac exact ce am spus. Măcar am câştigat şaptezeci şi două de ore alături de ea, nu? La cât de drăguţ am fost cu ea, nu merit măcar trei zile din timpul şi atenţia ei?

— Valentino, te rog, ascultă…

— Nu te mai ascult. Eşti de rahat. Dai sfaturi aiurea. Eu tratez o fată cu respect, iar ea îşi pune poalele în cap pentru altul. Şi tu îi spui să-mi dea papucii, ca şi cum eu aş fi de vină, ca şi cum eu aş fi călcat alături. Una şi cu una fac două. O să i-o trag până-i dă sângele, după care o s-o omor. Peste şaptezeci şi două de ore, Paris. Îţi urez o noapte plăcută.

CAPITOLUL 1

Dean Malloy se dădu jos din pat. Pipăi pe întuneric, îşi găsi lenjeria pe podea şi o luă cu el în baie. Încercă să facă zgomot cât mai puţin când închise uşa şi aprinse lumina. Liz se trezi.

— Dean? El îşi sprijini braţele de marginea chiuvetei

şi privi imaginea din oglindă.

— Ies acum. Imaginea îl privi la rândul ei cu o expresie disperată sau dezgustată

— Nu-şi dădu seama prea bine. Cel puţin plină de reproş.

Continuă să privească fix în oglindă preţ de câteva secunde, după care deschise robinetul şi se stropi cu apă pe faţă. Folosi toaleta, îşi trase boxerii şi deschise uşa. Liz aprinsese veioza şi stătea sprijinită într-un cot. Părul blond îi era încâlcit şi rimelul îi cursese sub ochi. Dar aerul neglijent îi sporea oarecum atracţia.

— Intri la duş? El clătină din cap.

— Nu acum.

— Te spăl pe spate.

— Mulţumesc, dar…

— Atunci pe faţă. El îi arunca un zâmbet

— Altă dată. Pantalonii erau împăturiţi pe marginea fotoliului. Când se întinse după ei, Liz se trânti înapoi între perne.

— Pleci.

— Mi-ar plăcea să stau, Liz.

— Nu ai mai stat o noapte întreagă de câteva săptămâni bune.

— Nici mie nu-mi place, dar pentru moment aşa stau lucrurile.

— Las-o baltă, Dean. Are şaisprezece ani.

— Exact, şaisprezece. Dacă era un copilaş, aş fi ştiut unde, cu cine este şi ce face în orice moment. Dar Gavin are şaisprezece ani şi şi-a luat permisul de conducere. Pentru un părinte, ăsta e un coşmar nonstop.

— Probabil nici nu va fi acasă când ai să ajungi tu.

— Ar fi mai bine să-l găsesc acasă, murmură el vârându-şi cămaşa în pantaloni. A

Întârziat aseară şi l-am pedepsit să stea acasă.

— Cât timp?

— Până îşi revine.

— Şi dacă nu?

— Dacă nu stă în casă?

— Şi dacă nu îşi revine?

Era o întrebare mai grea, care necesita un răspuns mai complicat pe care nu avea timp să i-l dea. Se încălţă, se aşeză pe marginea patului şi îi luă mâna.

— Nu e corect ca Gavin şi felul în care se comportă să influenţeze viitorul tău.

— Viitorul nostru.

— Viitorul nostru, se corectă el spăsit. E al naibii de incorect. Din cauza lui planurile noastre au rămas în aer şi situaţia e cât se poate de neplăcută.

Ea îi sărută palma, privindu-l pe sub gene.

— Nici măcar nu pot să te conving să rămâi toată noaptea la mine şi eu speram că de Crăciun vom fi deja căsătoriţi…

— E posibil. Lucrurile se pot îndrepta mai devreme decât ne închipuim

Ea nu îi împărtăşea optimismul, iar fruntea încruntată era mai mult decât grăitoare în această privinţă.

— Am avut răbdare, Dean, nu-i aşa?

— Ai avut.

— În cei doi ani de când suntem împreună cred că am fost mai mult decât binevoitoare. M-am mutat aici fără să şovăi. Şi, deşi ar fi fost mult mai bine să stăm împreună, am fost de acord să stau cu chirie. Ea avea o memorie selectivă şi incorectă. Niciodată nu fusese vorba să trăiască împreună. Nu atâta vreme cât Gavin mai locuia la el. Cât despre mutarea fără să şovăie, nici pomeneală. Niciodată nu o rugase să se mute cu el la Austin. De fapt, ar fi preferat chiar ca ea să rămână la Houston.

Coincidenţa făcuse ca Liz să se hotărască să se mute la Austin în aceeaşi perioadă cu el. Când îi comunicase acest lucru, el fusese nevoit să-şi ascundă o vagă iritare şi să facă pe fericitul. I se aruncase în cârcă într-un moment în care nu ducea deloc lipsă de poveri. Dar în loc să scormonească trecutul şi să pornească o discuţie, recunoscu faptul că ea fusese mai mult decât răbdătoare cu el în situaţia dată.

— Sunt conştient că s-au schimbat foarte multe de când am început să avem o relaţie. Tu nu te-ai angajat să te implici într-o relaţie cu un tată de adolescent. Ai fost mult mai răbdătoare decât aveam dreptul să sper.

— Mulţumesc, îi răspunse ea împăcată. Dar trupul meu nu ştie ce înseamnă răbdarea, Dean. Fiecare lună care trece înseamnă un ou mai puţin în coş.

El zâmbi înţelegând aluzia fină la ceasul ei biologic

— Recunosc sacrificiile pe care le-ai făcut pentru mine. Şi pe care le faci în continuare.

— Nu se vor opri prea curând, spuse ea mângâindu-l pe obraz. Pentru că, la naiba, Dean Mallory, meriţi orice sacrificiu. El ştia că nu glumeşte, dar sinceritatea ei nu îmbunătăţea nicicum proasta lui dispoziţie, ba mai curând îl descuraja încă şi mai mult.

— Mai ai puţină răbdare, Liz. Te rog. Gavin se poartă absolut aiurea, dar există o motivaţie. Mai acordă-i puţin timp. Poate vom găsi o oază de linişte în care să trăim toţi trei. Liz se strâmbă.

— O oază de linişte? Dacă mai foloseşti multe expresii din astea o să te văd la talk show-urile pentru gospodine. El zâmbi, uşurat că încheiaseră o discuţie serioasă pe un ton de glumă.

— Mai pleci mâine la Chicago?

— Plec pentru trei zile. Întruniri cu uşile închise cu reprezentanţi de la Copenhaga. Numai bărbaţi. Vikingi

zdraveni şi blonzi. Eşti gelos?

— Verde.

— O să-ţi fie dor de mine?

— Ce părere ai?

— Ce-ar fi să rămâi cu o amintire foarte vie? Liz dădu cearşaful deoparte. Goală şi aproape torcând, întinsă pe aşternutul şifonat pe care făcuseră deja dragoste, Elizabeth Douglas părea mai degrabă o curtezană răsfăţată decât vicepreşedinta de marketing a unui luxos lanţ hotelier internaţional. Avea o siluetă voluptuoasă, cu care se mândrea. Spre deosebire de majoritatea contemporanelor ei, nu era obsedată de fiecare calorie. Căratul propriilor bagaje i se părea un exerciţiu fizic la fel de bun ca oricare altul şi nu îşi refuza niciodată plăcerea unui desert. Rotunjimile arătau bine pe ea. Al naibii de bine.

— Tentant, oftă el. Foarte. Dar va trebui să mă mulţumesc cu un sărut. Îl sărută apăsat, trăgându-i limba în gura ei într-un fel care i-ar fi făcut pe vikingii de la întrunire să tremure de invidie. Bărbatul puse capăt sărutului.

— Chiar trebuie să plec, Liz, şopti el cu buzele lipite de ale ei, înainte de a se trage înapoi. Îţi urez drum bunea se înveli cu cearşaful, acoperindu-şi goliciunea, şi arboră un zâmbet ca să-şi mascheze dezamăgirea.

— Te sun când ajung acolo.

— Te rog. El plecă, încercând să facă să pară că nu fuge de ea. Aerul de afară se lăsă peste el ca o pătură umedă. Părea să aibă chiar textura lânii umede când îl inhala. Până să ajungă la maşină, cămaşa i se lipise de spate. Porni motorul şi reglă aerul condiţionat la răcire puternică. Radioul porni automat. Se auzea piesa *Are You Lonesome Tonight* a lui Elvis Presley. La ora aceea târzie din noapte, traficul rutier era aproape inexistent. Dean

încetini la lumina galbenă a semaforului şi opri exact când se termina melodia”. E o noapte toridă în zona deluroasă. Mulţumesc că aţi fost alături de mine pe frecvenţa 101.3”.

Vocea feminină profundă reverbera în interiorul maşinii. Undele sonore îi apăsau pieptul şi pântecele. Vocea ei era perfect modulată de cele opt difuzoare amplasate strategic de inginerii germani. Sunetul de înaltă calitate o făcea să pară chiar mai aproape decât dacă ar fi stat pe scaunul din dreapta lui.

„Ultimele trei melodii pe care le veţi asculta se numără printre favoritele mele. Sper că vă veţi bucura de ele alături de persoana iubită. Fiţi aproape unul de altul”. Dean strânse volanul şi îşi sprijini fruntea pe mâini în timp ce băieţii de la Beatles tânjeau după ziua de ieri.

De îndată ce judecătorul Baird Kemp îşi recuperă maşina de la valetul din parcarea hotelului Four Seasons şi se instala la volan îşi scoase cravata şi haina.

— Doamne, ce bine că s-a terminat.

— Tu ai insistat să participăm. Marian Kemp îşi scoase sandalele Bruno Magli şi îşi smulse cerceii de diamante cu clips, tresărind de durere în timp ce prin lobii amorţiţi ai urechilor începea să se restabilească circulaţia.

— Chiar trebuia să stăm până la sfârşit?

— A dat bine că am fost printre ultimii care au plecat. În grupul respectiv erau persoane foarte influente. Fiind un dineu tipic de acordare a unor distincţii, evenimentul se întinsese la nesfârşit. După dineu a urmat un cocteil într-unul din apartamentele de lux, iar judecătorul nu putea rata nicio ocazie de a face campanie pentru realegerea lui, nici măcar una neoficială. Restul drumului, soţii Kemp discutară despre cei prezenţi la dineu sau, cum îi numea judecătorul Kemp în derâdere”, cei buni, cei răi şi cei urâţi”. Când ajunseră acasă, el se duse în biroul său, iar Marian se asigură că barul este bine dotat cu băuturile lui

preferate.

— Eu mai beau un păhărel înainte de culcare. Vrei şi tu?

— Nu, dragă. Mulţumesc. Mă duc sus.

— Aeriseşte dormitorul, te rog. Căldura asta e insuportabilă. Marian urcă pe scara în spirală pe care apăruse pozată într-o revistă de design interior. La şedinţa foto purtase o rochie de bal şi colierul de diamante galben pal. Portretul ieşise destul de bine, după cum constatase şi ea. Judecătorul fusese mulţumit de articolul aferent, în care soţia lui era lăudată pentru felul în care îşi decorase casa.

Holul de sus era întunecat. Doamna Kemp răsuflă uşurată când văzu lumină pe sub uşa camerei lui Janey. Deşi era vacanţa de vară, judecătorul o pedepsise pe fiica lui de şaptesprezece ani. Noaptea trecută încălcase pedeapsa şi se întorsese acasă în zori. Era evident că băuse şi, dacă Marian nu se înşela, duhoarea ce emana din hainele ei era de marijuana. Mai mult, se întorsese acasă cu maşina în halul în care era.

— Ţi-am scăpat pielea pentru ultima dată, se răstise domnul Kemp. Dacă mai primeşti un avertisment pentru conducere sub influenţa alcoolului, te descurci singură, domnişoară. Eu nu mai trag nicio sfoară pentru tine. Te las pe mâna legii. Janey răspunsese plictisită:

— Mi se rupe… Scena se aprinsese suficient de tare pentru ca Marian să se îngrijoreze că vor auzi şi vecinii, în ciuda întinderii vaste de gazon impecabil care separa proprietăţile. Cearta se terminase cu Janey care se năpustise în camera ei, trântind uşa şi încuind-o. A doua zi nu schimbase nicio vorbă cu ei.

Se pare însă că ultima ameninţare a domnului Kemp îşi făcuse efectul. Janey era acasă şi, după standardele ei, chiar devreme. Marian se opri în dreptul uşii, cu pumnul

ridicat, gata să bată. Dar prin uşă auzi vocea prezentatoarei de la radio pe care Janey o asculta când era într-o stare oarecum melancolică. Era o schimbare bine venită faţă de nesuferiţii DJ de la posturile de radio cu muzică rap sau acid rock. Janey avea obiceiul să facă un scandal monstru ori de câte ori i se părea că îi este invadată intimitatea. Mama ei, nedorind să-i tulbure liniştea, se răzgândi şi nu mai bătu în uşă, îndreptându-se către dormitorul matrimonial.

Toni Armstrong se trezi brusc din somn. Rămase nemişcată, căutând zgomotul care ar fi putut să o trezească. O chemase unul din copii? Sforăia Brad?

Nu, casa era cufundată în tăcere – în afară de bâzâitul constant al aparatelor de aer condiţionat Nu o trezise niciun sunet. Nici măcar zgomotul respiraţiei soţului ei. Pentru că pe perna de lângă ea nu îşi odihnea nimeni capul.

Toni se ridică din pat şi îmbrăcă un halat uşor. Se uită la ceas. Unu patruzeci şi cinci. Şi Brad nu venise încă acasă. Înainte de a coborî, intră în dormitoarele copiilor Deşi fetele se culcau de fiecare dată în paturi separate, ajungeau invariabil să doarmă împreună. Între ele fiind o diferenţă de numai şaisprezece luni, lumea le lua drept gemene. Acum arătau aproape identic cu trupuşoarele durdulii, îmbrăţişate şi capetele pe aceeaşi pernă. Toni trase un cearşaf peste ele, apoi se opri o clipă să le admire frumuseţea inocentă înainte de a ieşi în vârful picioarelor din cameră. Pe podeaua dormitorului fiului ei zăceau aruncate nave spaţiale şi diverse păpuşi reprezentând personaje celebre. Toni se strădui să nu calce pe ele când se apropie de pat. Băiatul dormea pe burtă, cu picioarele depărtate şi cu o mână atârnându-i peste marginea patului. Îşi luă inima în dinţi şi îl mângâie pe obraz. Băiatul era la vârsta la care demonstraţiile ei de afecţiune îl

făceau să se strâmbe şi să plece. Fiind primul născut, se simţea dator să facă pe bărbatul. Gândul că se transforma în bărbat o umplea de o disperare care aducea de-a dreptul a panică. Când coborî pe scări, mai multe trepte scârţâiră, dar lui Toni îi plăcea o casă cu mici defecte şi imperfecţiuni, care îi dădeau personalitate. Avuseseră noroc cu casa asta. Era într-un cartier bun, cu o şcoală primară în apropiere. Proprietarii, foarte grăbiţi să o vândă, făcuseră o reducere de preţ. Erau şi părţi care aveau nevoie de reparaţii, dar Toni se oferise să le facă ea însăşi pentru a se încadra în buget. Lucrul la casă o ţinuse ocupată cât timp Brad îşi aranja noul cabinet. Se îngrijise şi de reparaţiile mai puţin vizibile înainte de a termina cosmetizarea aspectului exterior. Răbdarea şi perseverenţa ei dăduseră roade. Casa nu numai că arăta mai bine, dar era şi mult mai sănătoasă. Nu acoperiseră defecţiunile cu o simplă spoială. Din nefericire, nu totul se poate repara la fel de uşor precum casele. După cum se temea, toate camerele de jos erau întunecate şi goale. În bucătărie dădu drumul la radio pentru a reduce presiunea liniştii. Îşi turnă un pahar cu lapte pe care nu îl voia, apoi se strădui să îl soarbă cu calm. Poate chiar îşi nedreptăţea soţul. Poate el chiar era la un seminar despre impozitare şi planificare financiară. La cină anunţase că va lipsi o bună parte a serii.

— Aminteşte-ţi, iubito, spusese el când ea îşi exprimase surprinderea, ţi-am vorbit despre seminar la începutul săptămânii.

— Nu, nici gând.

— Îmi pare rău. Credeam că ţi-am spus. Intenţionam s-o fac. Dă-mi te rog salata de cartofi. E minunată. Ce condiment ai pus?

— Mărar. E prima dată când aud despre acest seminar, Brad.

— Partenerii mi l-au recomandat. Lor le-a folosit mult la rambursarea impozitelor.

— Atunci poate că ar trebui să merg şi eu. Mi-ar prinde bine.

— Bună idee. Vei merge la următorul. Trebuie să te înscrii dinainte.

Îi spusese ora şi locul seminarului, îi spusese să nu îl aştepte pentru că după seminar urma o discuţie neoficială despre care nu ştia cât va dura. O sărutase pe ea şi pe copii înainte de a pleca. Se îndreptase spre maşină cu un mers mult prea ţanţoş pentru cineva care merge la un seminar despre impozitare.

Toni îşi termină paharul cu lapte. Îl sună a treia oară pe mobil şi, ca şi în celelalte două daţi, auzi robotul căsuţei vocale. Nu lăsă niciun mesaj. Se gândi să sune la centrul unde avea loc seminarul, dar ar fi fost o pierdere de timp. Sigur nu era nimeni acolo. După ce îl condusese pe Brad, spălase vasele şi îmbăiase copiii. Apoi îi băgase în pat şi încercase să intre în biroul lui Brad. Uşa era încuiată. Spre ruşinea ei, umblase prin casă ca o nebună, scotocind după agrafe de păr, orice cu care ar fi putut să spargă încuietoarea. În cele din urmă folosise o şurubelniţă, probabil stricând definitiv încuietoarea. Nici că-i păsa. În ciuda a ceea ce îşi închipuise, nu găsise nimic în birou care să-i confirme presupunerile.

Pe birou era o notă decupată din ziar care anunţa seminarul. În calendarul personal îşi notase data participe.

şi ora seminarului. Este sigur ca intenţionase să

Dar era şi un maestru în arta disimulării. Se aşezase la biroul lui, fixând ecranul monitorului. Îndreptase degetul spre butonul de pornire, vrând să apese şi să facă o treabă la care se pretau numai hoţii, spionii şi soţiile suspicioase. Nu deschisese computerul lui de când îi cumpărase unul special pentru ea. Când îl văzuse că intră

în bucătărie cu o grămadă de cutii etichetate, îl întrebase:

— Ai cumpărat alt computer?

— A venit vremea să ai şi tu computerul tău. Crăciun Fericit!

— Suntem în iunie.

— E un cadou anticipat. Sau tardiv, răspunse el, ridicând dezarmant din umeri.

Acum că ai computerul tău, când vrei să trimiţi e-mail-uri sau să faci cumpărături pe internet sau ce-ţi mai trece ţie prin cap, n-o să mă mai încurci.

— Dar eu folosesc calculatorul ziua, când eşti la clinică.

— Exact asta vreau să spun. Poţi să te conectezi când vrei tu. Şi tu la fel.

Se pare că el îi citise gândul, căci spusese pe un ton defensiv, proptindu-şi mâinile în şolduri:

— Nu e ceea ce crezi tu, Toni. Eram la magazinul de electronice şi văd computerul ăsta roz, mic şi compact, bun la toate, şi mă gândesc „Feminin şi eficient. Ca draga mea soţie”. Aşa că l-am cumpărat pe loc. Am crezut că o să-ţi facă plăcere. Evident, m-am înşelat.

— Îmi place, spuse ea, împăcată pe loc. E un gest frumos din partea ta, Brad. Mulţumesc. Ai spus roz? întrebă ea privind cutiile. Apoi râseseră amândoi. El o îmbrăţişase cu foc. Mirosea a soare, a săpun şi sănătate. Atingerea lui era confortabilă, familiară şi foarte plăcută. Temerile ei dispăruseră.

Dar numai temporar. Recent ieşiseră din nou la suprafaţă. Nu îi deschisese computerul pentru că îi era prea teamă de ceea ce va găsi. Dacă i se cerea parolă de acces, suspiciunile aveau să i se confirme şi nu îşi dorea acest lucru. Dumnezeule, nu. Aşa că se străduia să repare cât de cât butonul de la uşă, apoi se băgă în pat, şi apoi în cele din urmă adormi cu speranţa că Brad o va trezi

curând, povestindu-i despre noile stratageme de economisire a banilor prin declaraţiile de impozit. Era o speranţă deşartă". Compania voastră mi-a făcut plăcere, ca în fiecare noapte. Sunt gazda emisiunii pentru cântece de dragoste, Paris Gibson", spunea vocea sexy de la radio. Niciun seminar nu dura până la două noaptea. Niciun grup de terapie nu ţinea şedinţele până la cântatul cocoşilor. Asta fusese scuza lui Brad de săptămâna trecută, când lipsise toată noaptea.

Explicase cum că unul dintre bărbaţii din grupul lui de terapie avea probleme mari.

— După şedinţă, m-a rugat să merg la o bere cu el şi mi-a spus că vrea să plângă pe umărul cuiva. Tipul ăsta are o problemă reala, Toni. Oho! Nu-ţi vine să crezi ce debitează. E de-a dreptul bolnav. Oricum, ştiam că vei înţelege. Tu ştii cum e.

Ştia prea bine. Minciunile, negările, perioadele de timp pe care nu le putea justifica prin nimic. Uşi încuiate. Ştia prea bine. Aşa era.

CAPITOLUL 2

Asta o îngrozea. Chiar o îngrozea. El plecase de ceva timp şi ea nu ştia când se va întoarce. Nu îi plăcea deloc situaţia şi voia să plece. Dar era legată de mâini. Literalmente. Şi de picioare. Cea mai neplăcută era însă banda adezivă cu gust metalic pe care i-o lipise pe gură. Venise cu el aici de patru-poate de cinci ori în ultimele săptămâni şi de fiecare dată plecaseră storşi de vlagă şi simţindu-se extraordinar de bine. Îi veni în minte expresia" şi-au tras-o de le-au sărit capacele". Dar el nu sugerase niciodată să o lege şi nici vreo altă perversiune. Ei bine… nimic prea pervers. Era o premieră de care, sincer, se putea lipsi.

Unul din aspectele care o atrăseseră la el era că părea un tip sofisticat. Era o figură deosebită de hoarda

migratoare de liceeni şi studenţi care voiau băutură, sex de ocazie şi droguri. Desigur, mai erau şi onaniştii de vârsta a doua care şi-o fluturau prin tufişuri la fiecare tipă care trecea prin dreptul lor. Dar tipul ăsta era diferit. Era prea cool. Aparent, şi el o apreciase deosebită. Ea, împreună cu prietena ei Melissa, îşi dăduseră seama că le priveşte cu un scop clar.

— Poate e poliţist, spuse Melissa. Ştii, din ăia sub acoperire. Melissa fusese foarte deprimată toată seara din cauză că a doua zi dimineaţa pleca în Europa cu părinţii şi nu îşi putea închipui nimic mai plictisitor pe lume. Încercase din răsputeri să se drogheze, dar nimic nu îşi făcuse încă efectul. Vedea în culori sumbre tot ce se petrecea în jurul ei.

— Un poliţist într-o maşină ca asta? Nu prea cred. În plus, pantofii lui sunt prea de calitate pentru un poliţist. Nu era numai faptul că o privea. Întotdeauna atrăgea privirile bărbaţilor. Excitant era felul cum o privea. Se sprijinea de capota maşinii, cu picioarele încrucişate, cu braţele la piept, perfect nemişcat, aparent relaxat. Nu se holbase la sânii sau la picioarele ei – ţintele obişnuite ale privirilor masculine –, ci o privise drept în ochi. Ca şi cum ar fi cunoscut-o. Nu doar recunoscut-o, ci cunoscut-o pe ea şi tot ce era mai important la ea.

— Crezi că e drăguţ?

— Probabil, răspunse Melissa indiferentă, plângându-şi de milă.

— Eu cred că e drăguţ. Goli paharul de Cuba Libre sorbind cu paiul în maniera provocatoare pe care o studiase ore întregi în oglindă. Modul foarte sugestiv în care făcea acest lucru îi înnebunea pe bărbaţi şi ea ştia prea bine. De aceea o şi făcea.

— Mă pun pe treabă. Cu spatele la masă, puse jos paharul de plastic şi se ridică cu graţia sinuoasă a unui

şarpe alunecând pe o stâncă. Îşi scutură părul pe spate şi trase aer în piept, împingând sânii înainte. Ca un atlet olimpic, avea nevoie de pregătiri înaintea marelui eveniment. Prin urmare, ea făcuse prima mişcare. O lăsase pe Melissa şi se îndreptase spre el. Când ajunse la maşină, se aşeza lângă el şi se sprijini de capotă.

— Ai un viciu. El întoarse capul şi îi zâmbi.

— Numai unul?

— De care ştiu eu. Zâmbetul lui deveni mai larg.

— Atunci ar trebui să mă cunoşti mai bine. Fără altă invitaţie – în cele din urmă amândoi ştiau ce vor – o luă de braţ şi o conduse la locul din dreapta. În ciuda căldurii de afară, avea mâna rece şi uscată. Deschise politicos uşa şi o invită să se aşeze pe scaunul capitonat cu piele. Când el porni motorul, ea îi aruncă Melissei un rânjet triumfător, dar Melissa, prea preocupată să caute în geantă un „Stimulent”, nu observă. Conducea grijuliu, cu ambele mâini pe volan, privind înainte. Nu se holba la ea şi nu o pipăia – semn bun. În mod obişnuit, în clipa în care se urca în maşina unui bărbat, el începea să o pipăie ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă ce noroc dăduse peste el, ca şi cum ea s-ar fi putut evapora dintr-o clipă în alta sau răzgândi dacă el n-ar fi trecut iute la acţiune. Dar tipul ăsta părea detaşat şi ei îi plăcea atitudinea. Era matur şi încrezător Nu trebuia să pipăie şi să atingă ca să fie sigur că o să aibă parte de sex. Îl întrebă cum îl cheamă.

Oprind la un semafor, el se întoarse şi o privi.

— Numele meu e important? Ea ridică din umeri în maniera bine studiată care îi ridica sânii şi îi strângea mai bine decât orice sutien Wonderbra.

— Cred că nu. Privirea lui se opri o clipă asupra sânilor, apoi semaforul se schimbă în verde şi el demară.

— Care e viciul meu?

— Ai privirea fixă. El râse.

— Dacă ăsta ţi se pare un viciu, atunci chiar ar trebui să mă cunoşti mai bine.

Ea îşi aşează mâna pe pulpa lui şi, cu o voce din cele mai provocatoare, spuse:

— De-abia aştept. Locuinţa lui era foarte deprimantă. Era un apartament într-un hotel care închiria pe termen lung. Un pavilion roşu de pe faţada clădirii anunţa preţuri reduse pentru o lună de şedere.

Era într-un cartier rău-famat, care nu se potrivea deloc cu maşina şi hainele lui. Observându-i dezamăgirea, el spuse:

— E o magherniţă, dar nu am găsit ceva mai bun când m-am mutat în oraş. Sunt în căutare. Înţeleg dacă nu vrei să rămâi – te duc înapoi cu maşina.

— Nu. Vreau să văd cum e. Nu voia ca el să o creadă o liceana proastă şi fiţoasă, fără spirit de aventură. Camera de zi servea şi ca dormitor, iar bucătăria nu era mai lată decât spatele unui om. Baia era şi mai mică. În cameră se afla un pat şi o noptieră, un birou cu patru sertare, un scaun aşezat lângă o lampă cu picior şi o masă pliantă suficient de lungă pentru calculator şi accesorii. Finisajele erau de calitate îndoielnică, dar totul era ordonat. Ea se apropie de masă. Computerul era pornit. După ce apăsă de câteva ori pe mouse, găsi ceea ce anticipase că va găsi. Îi zâmbi peste umăr şi spuse:

— Deci nu te-ai aflat acolo din întâmplare.

— Mă aflam acolo căutându-te pe tine.

— Pe mine în mod special? El aprobă din cap. Ei îi plăcu. Mult. Barul ce separa bucătăria de zona de living servea drept raft pentru echipamente fotografice. Avea o camera de 3 5 mm, mai multe obiective şi diverse accesorii, printre care şi un trepied portabil. Păreau scumpe şi complicate, contrastând cu apartamentul jalnic. Ea ridică aparatul şi îl privi prin obiectiv.

— Eşti profesionist?

— E doar un hobby. Vrei ceva de băut?

— Sigur. Se duse în bucătărie şi se întoarse cu două pahare de vin roşu. Super. Vinul demonstra că are gusturi rafinate şi clasă. Bărbatul nu se potrivea cu apartamentul, dar îşi închipui că explicaţia lui era o minciună. Probabil nu era cu adevărat locuinţa lui, ci doar „locul de joacă”. Departe de soţie.

Privi în jur, sorbind din paharul cu vin.

— Unde sunt pozele făcute de tine?

— Nu le ţin la vedere.

— Cum aşa?

— Sunt pentru colecţia mea particulară.

— Colecţie particulară? întrebă ea răsucindu-şi o şuviţă de păr pe deget. Îmi place cum sună. Arată-mi.

— Nu cred că ar trebui.

— De ce nu?

— Sunt… artistice. O privea din nou direct, ca şi cum i-ar fi evaluat reacţia Privirea lui îi accelera pulsul şi îi răspândea o căldură în tot corpul ceea ce nu i se mai întâmplase de mult în compania unui bărbat. De obicei ea era cea care provoca aceste reacţii. Era neobişnuit şi minunat să nu ştie ce va urma. Şi foarte excitant

— Vreau să văd colecţia ta particulară, spuse ea cu îndrăzneală. El ezită preţ de câteva secunde, apoi îngenunche lângă pat şi scoase de dedesubt o cutie. Din cutie scoase un album foto îmbrăcat în imitaţie de piele. Se ridică în picioare strângându-l la piept.

— Câţi ani ai? Întrebarea suna ca un afront, pentru că ea se mândrea cu faptul că arată mult mai matură decât este de fapt. La intrarea în cluburi nu i se mai ceruse cartea de identitate de mulţi ani, căci o privire din partea bodyguard-ului la tatuajul fluture de deasupra sânului părea să fie suficientă.

— Ce importanţă are câţi ani am? Vreau să văd pozele. Oricum, am douăzeci şi doi.

Evident, el nu o crezu. Schiţă chiar o încercare nereuşită de a-şi ascunde zâmbetul. Puse totuşi albumul pe masă şi se îndepărtă. Încercând să pară nonşalantă, se duse plină de ea către masă şi deschise coperta. Prima fotografie era şocantă. Din unghiul din care fusese luat prim-planul, presupuse – corect, cum avea să-şi dea seama mai târziu – că era un autoportret.

— Te simţi jignită? întrebă el.

— Sigur că nu. Crezi că n-am mai văzut una sculată până acum? Răspunsul ei nu era chiar atât de detaşat pe cât îl făcuse ea să pară. Se întreba dacă aude cum îi zvâcneşte inima în piept. Întoarse pagină cu pagină până ajunse la sfârşitul albumului. Studie fiecare fotografie, prefăcându-se că o analizează cu ochi critic. Unele erau color, altele alb-negru, dar toate, cu excepţia primei, erau cu femei tinere în poziţii provocatoare. Oricine altcineva le-ar fi considerat obscene, dar pe ea nu o deranjau deloc organele genitale „la vedere”. În niciun caz nu erau nuduri artistice, ci de-a dreptul pornografice.

— Îţi plac? El stătea atât de aproape în spatele ei încât îi simţea respiraţia în păr.

— Sunt în regulă. Întinzând mâna din spatele ei, răsfoi albumul până ajunse la o poză anume.

— Asta e preferata mea. Ea nu înţelegea de ce fata din poză era aşa de specială. Sfârcurile ei arătau ca nişte ciupituri de ţânţari pe pieptul plat şi osos Puteai să-i numeri coastele. Avea părul despicat la vârfuri, coşuri pe umeri. Faţa era acoperită cu un văl, dintr-un motiv lesne de înţeles. Închise albumul şi se întoarse spre el, zâmbindu-i seducător, cu bună ştiinţă. Apoi îşi scoase tricoul cu mişcări molcome, senzuale şi-l lăsă să cadă pe podea.

— Vrei să spui că e preferata ta de până acum. El îşi ţinu răsuflarea, apoi expiră zgomotos. Încet, el îi luă mâna şi i-o puse sub sân, făcând-o să-l cuprindă cu palma ca şi cum i l-ar fi oferit în dar.

Apoi îi zâmbi atât de drăgăstos cum nu îi mai zâmbise nimeni până atunci.

— Eşti perfectă. Ştiam că aşa va fi. Ea se simţi mândră.

— Pierdem timpul. Îşi desfăcu fermoarul de la pantalonii scurţi şi era pe punctul de a-i da jos când el o opri.

— Nu, lasă-i aşa, jos, pe şolduri. Aşa. Se întinse grăbit după cameră. Probabil filmul era în aparat căci el armă direct.

— O să fie minunat. O duse mai aproape de lampa cu picior, potrivind umbra apoi se îndepărtă şi privi prin obiectiv.

— Lasă-i puţin mai jos. Acolo, da, acolo apăsă declanşatorul de câteva ori, la intervale foarte scurte

— O, femeie, mă termini! Lăsă camera jos şi o privi cu reală încântare

— Te pricepi de minune. Trebuie să mai fi pozat şi înainte.

— Nu pentru un profesionist.

— Extraordinar, spuse el. Acum du-te şi şezi pe marginea patului. Îngenunche pe podea în faţa ei şi o aşează în poziţia dorită de el. Picioare, mâini, cap. Înainte să ridice din nou camera, o sărută adânc pe partea interioară a coapsei, lăsându-i un semn. Timp de o oră, şedinţa foto continuase concomitent cu preludiul. Când începu s-o penetreze, ea avusese deja orgasm. După aceea umplu din nou paharele cu vin şi se aşează lângă ea, mângâind-o peste tot şi spunându-i cât de frumoasă este. Ea se gândea: *Iată un tip care ştie să se poarte cu femeile*.

După ce terminară vinul, o întrebă dacă vrea să mai pozeze.

— Vreau să-ţi surprind pe peliculă strălucirea „de după”.

— Ca să faci o comparaţie între „înainte” şi „după”? râse şi o sărută repede, cu afecţiune.

— Cam aşa ceva. O îmbrăcă – da, chiar o îmbrăcă aşa cum obişnuia ea să-şi îmbrace păpuşile. O duse înapoi în parcul de unde o luase şi se asigură că ajunge în maşina ei în siguranţă. Înainte de a închide portiera, o sărută uşor pe buze.

— Te iubesc. Oho! Asta o dădu gata. O sută de tipi îi spuseseră că o iubesc, dar majoritatea în timp ce îşi puneau prezervativul, de obicei în maşinile sau camionetele lor. Dar dragostea nu fusese proclamată niciodată cu tandreţe, afecţiune şi intensitate. Îi sărutase mâna înainte de plecare. Era un drăguţ şi un gentleman. Fuseseră împreună de câteva ori de la acea primă noapte şi de fiecare dată se simţiseră foarte bine. Până când, previzibil, el începuse să comenteze. Unde ai fost azi-noapte? Cu cine ai fost? Am aşteptat ore întregi, dar n-ai apărut. Când ne mai vedem? Gelozia lui distruse farmecul întâlnirilor. În plus, noutatea şi surpriza începuseră să pălească. Fotografiile nu i se mai păreau o activitate interesantă, ci o ciudăţenie care o înspăimânta adesea.

Era timpul să pună capăt relaţiei. Poate simţise că vrea s-o rupă cu el în seara aceea, pentru că totul mersese prost. Se certaseră imediat după ce el o luase în maşină şi după aceea situaţia se degradase. El o luase razna cu fanteziile cu legatul de mâini bune.

şi de picioare, în plus o mai şi lăsase aşa legată câteva ore

Dacă lua foc maghernița? Dacă venea o tornadă sau un cutremur?

Nu îi plăcea deloc. Voia să plece. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Înainte să plece, el dăduse drumul la radio pe programul cu emisiunea lui Paris Gibson. Măcar atâta consolare. Nu se mai simţea chiar atât de abandonată cum s-ar fi simţit într-o linişte deplină şi un întuneric de nepătruns. Zăcea pe pat ascultând vocea lui Paris Gibson şi întrebându-se când naiba se întoarce şi ce „distracţii” îi mai trec prin cap.

CAPITOLUL 3

Becul roşu de la pupitrul de comandă se stinse. Valentino închisese.

Trecură câteva secunde bune până când Paris îşi dădu seama că singurul sunet pe care îl asculta era cel al propriilor bătăi de inimă bubuindu-i în tâmple.

Muzica se oprise. Pe monitor văzu un şir de zerouri în locul numerelor descrescătoare care ar fi trebuit să indice timpul rămas până la terminarea unei melodii. Oare de cât timp încetase să mai transmită? Când mai erau douăzeci şi trei de secunde de emisie, conectă microfonul. Încercă să scoată o vorbă. Nu reuşi. Încercă din nou.

— Sper că v-a plăcut această seară de cântece de dragoste nemuritoare. Fiţi alături de mine şi mâine seară. Vă aştept. Până atunci, Paris Gibson vă urează noapte bună pe frecvenţa FM 101, 3. Apăsă două butoane şi ieşi din emisie. Apoi se ridică de pe scaunul înalt ca din puşcă, deschise brusc uşa grea a studioului, o luă la fugă pe culoarul întunecat şi se năpusti în camera tehnică.

Cu excepţia unei cutii cu pui fript pe biroul lui Stan, încăperea era goală. O luă din nou la fugă pe coridor, făcând dreapta la prima intersecţie de coridoare, ciocnindu-se pur şi simplu cu Marvin care târa o cârpă murdară de-a lungul unui pervaz.

— L-ai văzut pe Stan? întrebă ea cu răsuflarea tăiată.

— Nu. Un lucru se putea spune cu certitudine despre

Marvin – nu prea se omora cu vorbele. Chiar şi atunci când vorbea, se exprima monosilabic.

— A plecat deja? De data asta nu primi nici măcar o remarcă verbală, doar o înălţare din umeri. Îl lăsă în pace pe îngrijitor şi fugi spre toaleta bărbaţilor, deschizând uşa. Stan era la pisoar.

— Stan, vino imediat aici. Uimit de întrerupere, întoarse brusc capul.

— Ce… Paris, nu vezi că sunt ocupat?

— Grăbeşte-te. E important. Paris se întoarse în studio şi roti scaunul către dispozitivul Vox Pro, care înregistra toate apelurile telefonice pentru o eventuală redare ulterioară. În studio exista şi un aparat care înregistra tot ce ieşea în eter. Dar asta era o altă problemă. Momentan nu o interesa decât acel apel telefonic.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Stan privindu-şi ceasul de mână. Am treabă.

— Ascultă, te rog.

— Nu uita că tura mea se încheie când tu ieşi din emisie.

— Taci din gură şi ascultă. Stan se sprijini de pupitrul de mixaj.

— Bine, dar chiar trebuie să plec cât mai repede.

— Sst. Valentino tocmai se prezentase.

— Ăsta e un ascultător care telefonează într-una continuă Paris. Stan părea mai interesat de dunga pantalonilor săi de in decât de înregistrare. Dar când îl auzi pe Valentino spunând că Paris va regreta gestul făcut, ridică din sprâncene.

— Ce vrea să însemne asta?

— Ascultă. Stan tăcu până la terminarea înregistrării, când Paris îl privi întrebător. Îi răspunse dând scurt din umerii înguşti.

— E un individ pus pe glume.

— Asta crezi? Că e pus pe glume?

— Doar nu crezi că vorbeşte serios…

— Nu ştiu. Paris se întoarse şi apăsă butonul pentru linia directă de pe pupitru. Era linia telefonică rezervată convorbirilor personale ale DJ-ului.

— Pe cine suni? întrebă Stan. Chemi poliţia?

— Cred că ar fi cazul.

— De ce? Tot timpul te sună din ăştia duşi cu pluta. Doar săptămâna trecută te sunase unul care voia să porţi prapurul la înmormântarea maică-sii.

— Acum e altceva. Vorbesc cu mulţi oameni, noapte de noapte. Dar ăsta, nu ştiu ce să cred, adăugă ea vădit afectată. Când operatorul îi răspunse, Paris se prezentă şi descrise pe scurt cele întâmplate.

— Probabil nu e grav. Dar cred totuşi că o persoană calificată ar trebui să asculte acest apel.

— Doamnă Gibson, eu vă ascult emisiunea în nopţile în care nu lucrez, spuse operatorul. Nu păreţi genul de femeie care să intre în panică din orice. Vă trimit imediat o maşină de patrulă. Paris îi mulţumi şi închise.

— Sunt pe drum. Stan se strâmbă.

— Trebuie să rămân şi eu?

— Nu, du-te în treaba ta. Marvin oricum rămâne. Mă descurc.

— Marvin a tulit-o deja. L-am văzut ieşind când veneam spre studio dinspre toaletă, unde fusesem întrerupt în plină activitate. Se pot ivi şi probleme de sănătate dacă păţeşti de multe ori ceea ce am păţit eu.

Paris nu avea niciun chef de glumele lui Stan.

— Mă îndoiesc că vei avea de suferit. Du-te. Închide uşa după tine. O să le dau eu drumul poliţiştilor înăuntru, spuse ea făcându-i semn să plece.

Starea ei de nervozitate îl făcuse probabil pe Stan să se simtă ca un laş.

— Nu, stau cu tine, spuse el morocănos. Fă-ţi un ceai sau ceva. Arăţi ca naiba.

Chiar se simţea ca naiba. Ceaiul i se păru o idee foarte bună. Se îndreptă spre bucătăria angajaţilor, dar nu apucă să intre. O sonerie enervantă anunţă prezenţa cuiva la intrarea principală. Paris făcu stânga împrejur şi se grăbi către uşă. Răsuflă uşurată când văzu doi poliţişti în uniformă de partea cealaltă a uşii de sticlă. Nu conta faptul că păreau să fie proaspeţi absolvenţi ai Academiei de Poliţie. Unul dintre arăta prea tânăr chiar şi pentru a se bărbieri. Dar se purtau ca nişte profesionişti şi se prezentară ţanţoşi.

— Mulţumesc că aţi venit aşa de repede.

— Abia trecusem pe aici şi ne-am întors când s-a anunţat prin staţie, explică unul din ei. El şi partenerul lui o priveau curioşi, ca de altfel majoritatea celor care o întâlneau prima oară. Ochelarii de soare păreau să le aţâțe curiozitatea.

Fără să-şi scoată ochelarii ca să le satisfacă curiozitatea, îi conduse pe ofiţerii

Griggs şi Carson prin labirintul de coridoare întunecate.

— Am în studio înregistrarea convorbirii. Exteriorul modest al clădirii contrasta cu aparatura tehnică performantă din studio. Cei doi priveau uluiţi în jur. Paris îi readuse la realitate când făcu prezentările cu Stan. Făcură cunoştinţă dând scurt din cap, fără să-şi strângă mâinile. Paris folosi mouse-ul de la computerul Vox Pro pentru a reda înregistrarea apelului lui Valentino. Nimeni nu scoase o vorbă cât timp ascultară înregistrarea. Ofiţerul Griggs privea fix spre tavan, Carson spre podea. Când se termină, Griggs dădu din cap şi îşi drese glasul, vădit jenat de limbajul violent al lui Valentino.

— Primiţi des astfel de apeluri, domnişoară Gibson?

— Da, de la tot felul de ciudaţi care gâfâie la telefon şi fac propuneri indecente, dar nu am auzit niciodată ceva de genul ăsta, ceva atât de ameninţător. Valentino a mai sunat. Îmi tot povesteşte despre câte o nouă prietenă minunată, apoi despre cum ea l-a părăsit. Însă nu a mai pomenit niciodată aşa ceva. Nici pe departe.

— Crezi că e acelaşi individ? Toţi se întoarseră către Stan, care pusese această întrebare. El continuă:

— Este posibil ca altcineva să se fi dat drept Valentino tocmai pentru că l-a mai auzit în emisiune şi ştie că e un ascultător fidel.

— E posibil, spuse Paris încet. Sunt aproape sigură că vocea lui Valentino e deghizată. Niciodată nu pare naturală.

— Şi nici nu e un nume obişnuit, adăugă Griggs. Crezi că e chiar numele lui?

— Nu am cum să ştiu. Uneori ascultătorii nu-şi dau nici măcar numele mic şi preferă să rămână anonimi.

— Există o modalitate de a depista apelurile?

— Identificarea obişnuită a apelantului. Unul dintre inginerii noştri a adăugat un soft care detectează numărul apelantului, dacă este disponibil. Fiecare apel este automat însoţit de oră şi dată. Paris aduse informaţiile pe ecranul monitorului. Nu apăru niciun nume, doar un număr de telefon din localitate pe care Carlson îl notă.

— E un început bun, spuse el.

— Poate, răspunse Griggs. Luând în considerare tot ceea ce a spus, crezi că ar fi folosit un număr uşor de găsit? Paris citi printre rânduri.

— Credeţi că e o pistă falsă? Niciunul dintre poliţişti nu îi răspunse direct.

— Am să sun la numărul ăsta să văd dacă răspunde cineva, spuse Carson. Formă numărul de la telefonul celular şi, după ce sună de nenumărate ori, concluziona că

nu va răspunde nimeni.

— Nu are nici căsuţă vocală. Mai bine îl dau spre căutare băieţilor noştri.

Formă alt număr şi comunică interlocutorului numărul identificat de Vox Pro. Între timp, Griggs le spuse lui Paris şi Stan că numărul va fi depistat în scurt timp.

— Dar bănuiala mea este că e un individ care foloseşte numele lui Valentino şi vrea doar să te enerveze.

— Ca ăia care dau telefoane obscene, adăugă Stan. Griggs dădu abătut din cap.

— Da, chiar aşa. Pun pariu că o să găsim un beţivan singuratic sau un grup de puşti plictisiţi care nu au altceva mai bun de făcut.

— Sper să ai dreptate, deşi nu prea îmi vine să cred că un om în toate minţile ar face asemenea glume. În orice caz, prefer gluma celeilalte alternative.

Paris îşi încrucişa braţele, masându-le pentru a se încălzi. Carson închise.

— Au început. Nu durează mult.

— Mă ţineţi la curent cu ceea ce veţi afla?

— Desigur, domnişoară Gibson. Stan se oferi să o conducă acasă, dar cu jumătate de gură. Păru uşurat auzind-o că refuză. Spuse noapte bună şi plecă.

— Cum putem să vă contactăm când aflăm ceva? întrebă Griggs în timp ce se îndreptau către ieşirea din clădire.

Ea îi dădu numărul de acasă, subliniind că nu este listat în cartea de telefoane.

— Desigur, domnişoară Gibson. Faptul că ea încuie poarta clădirii îi surprinse pe cei doi poliţişti.

— Rămâneţi singură aici în fiecare noapte? întrebă Carson conducând-o la maşina ei.

— Toată lumea pleacă, în afară de Stan.

— Cu ce se ocupă acest Stan şi de când lucrează la

voi? *Nu prea se ocupă el cu nimic*, gândi Paris. Le spuse că e tehnician.

— Stă în timpul emisiei pentru cazurile în care ar apărea o defecţiune tehnică. Lucrează la noi de câţiva ani.

— Nu n-ai lucrează nimeni în schimbul de noapte?

— Ba da, Marvin. El e îngrijitorul. L-am angajat de câteva luni.

— Care e numele lui de familie?

— Nu ştiu. De ce?

— Nu poţi să fii niciodată prea sigur pe cei din jur, spuse Gnggs. Te înţelegi bine cu indivizii ăştia? Ea râse.

— Nimeni nu se înţelege cu Marvin, ce-i drept, dar nu e genul de tip care să dea telefoane de ameninţare. Nu vorbeşte decât dacă i se adresează cineva şi când vorbeşte parcă mormăie.

— Şi Stan? Paris se simţi neloială fiind nevoită să-l vorbească pe la spate. Dacă ar fi fost sinceră, descrierea n-ar fi sunat foarte flatant. Aşa că spuse doar esenţialul:

— Ne înţelegem bine. Sunt sigură că niciunul dintre ei nu a dat acel telefon. Griggs îi zâmbi şi îşi închise carneţelul cu o pocnitură.

— Nu facem rău nimănui dacă-i verificăm şi pe ei.

Când intră în casă, telefonul suna. Se grăbi să răspundă.

— Alo?

— Domnişoară Gibson, ofiţer Griggs la telefon.

— Spuneţi.

— Aţi ajuns cu bine?

— Da. Am dezactivat alarma. Aţi aflat ceva?

— Numărul de telefon este al unei cabine telefonice de lângă campusul UT. Am trimis o maşină de patrulă, dar nu mai era nimeni acolo. Telefonul este în faţa unei farmacii care se închide la zece. Parcarea era goală. Aşadar, ajunseseră din nou la zero. Paris sperase din tot

sufletul ca numărul depistat să aparţină unui tip singuratic şi trist, precum cel descris de Griggs, un suflet pierdut care o ameninţase pe ea şi pe prizoniera imaginară într-o încercare disperată de a atrage atenţia asupra lui. Bănuielile sumbre iniţiale reveniră.

— Acum ce urmează?

— Nu mai putem face nimic dacă nu sună din nou, deşi nu cred că o va face. Probabil că a fost cineva care a vrut să vă sâcâie. Vom trimite şi mâine seară maşini care vor patrula în zona din jurul cabinei telefonice în căutarea suspectului. Oricât de nemulţumită ar fi fost, ştia că mai mult de atât nu se poate face. Le mulţumi lui şi partenerului său. Făcuseră tot posibilul, dar Paris tot nu putea accepta ideea că apelul lui Valentino fusese o glumă proastă şi nu constituia motiv de îngrijorare. Chiar şi originea apelului era suspectă. O persoană care ar fi dorit să atragă atenţia asupra ei ar fi lăsat indicii evidente tocmai pentru a fi căutat şi găsit de poliţie şi poate chiar pentru a se scrie în ziar despre el. Valentino folosise un telefon public pentru ca apelul să nu poată fi depistat. Ca atare, nu voia să fie identificat. Gândul nu-i dădu pace când trecu prin sufragerie spre dormitor. Ca de obicei când se întorcea acasă după emisiune, camerele erau întunecate şi liniştite. Şi casele din vecinătate erau la fel de amuţite şi întunecate, dar exista totuşi o diferenţă. În acele case răsunaseră rugăciunile copiilor de dinainte de culcare. Soţii şi soţiile se sărutaseră de noapte bună. Unii făcusem dragoste înainte de a se înveli cu pătura, împărţeau un pat, căldura trupurilor, visele. Vieţile. Întunericul era îmblânzit de câteva lumini de veghe, mici raze de confort care străluceau în camere pline de jucării şi pantofi aruncaţi pe jos, măruntele accesorii ale vieţii animate de familie.

Luminile de veghe din casa lui Paris nu făceau decât

să accentueze ordinea searbădă din încăperi. Mişcările pe care le făcea erau singurele sunete din casă. Dormea singură. Nu că ar fi avut de ales, dar treptat se obişnuise. Totuşi, în noaptea aceea singurătatea era deconcertantă. Şi motivul era apelul lui Valentino. Avea mulţi ani de experienţă în domeniul emisiunilor de acest fel. Ştia să asculte vocile, să detecteze aluziile, mesajele ascunse, să separe adevărul de minciună şi să audă dincolo de cuvinte. Putea să tragă o serie de concluzii despre o persoană doar ascultându-i inflexiunile. O mulţime de apeluri o lăsaseră într-o stare de fericire, de nervozitate, tristeţe, meditaţie sau chiar furie. Dar niciunul nu o înspăimântase. Până acum.

CAPITOLUL 4

Începea să aibă crampe musculare în membre din cauză că fusese ţinută într-o singură poziţie atâta timp, iar mâncărimea din talpă o înnebunea. O durea faţa şi simţea cum i se umflă. O durea tot corpul. *Nenorocitul*, gândi ea, incapabilă să-l blesteme cu voce tare din pricina benzii adezive de pe gură.

De ce i s-o fi părut atât de deosebit? Nu că ar fi dus-o în locuri minunate şi ar fi cheltuit o grămadă de bani cu ea. Nu fuseseră niciodată împreună în altă parte decât în magherniţa asta infectă.

Nu ştia nimic despre el – unde lucra şi nici măcar nu îi aflase numele. Nici din greşeală. Nu apărea nicăieri în apartamentul lui, pe abonamentul la ziar sau pe corespondenţă. Rămăsese anonim, iar ăsta ar fi trebuit să fie primul indiciu că el nu era de fapt un tip rasat şi interesant, ci de-a dreptul un ciudat. A doua oară când fuseseră împreună, el definise natura relaţiei lor. Întocmise „regulamentul de ordine interioară”, ca să spunem aşa. Deschisese discuţia în timp ce o dădea pe corp cu ulei pentru copii, sperând că va obţine un efect deosebit în

fotografii.

— Prietena ta… cea cu care erai în seara în care te-am cunoscut…

— Melissa? întrebă ea cu o umbră de gelozie. Ce-i cu ea? Oare vrea să o invite pe

Melissa la un ménage à trois?

— I-ai spus despre noi?

— N-am avut ocazia. Părinţii au luat-o cu ei în concediu în Franţa. Nu am văzut-o şi nici nu am vorbit cu ea din seara aceea.

— Ai spus cuiva despre mine şi despre ce facem noi doi aici?

— Da, sigur. Le-am spus părinţilor la micul dejun. Expresia lui uluită o făcu să chicotească. Continuă:

— Nu, prostuţule! Sigur că nu am spus nimănui.

— Ăsta e un lucru bun. Fiind o relaţie atât de specială, îmi place să trăiesc cu ideea că fiecare dintre noi este secretul cel mai bine păstrat al celuilalt.

— Chiar aşa şi suntem. Nici măcar nu ştiu cum te cheamă.

— Dar mă ştii pe mine. O privi adânc în ochi, cu acea privire care îi amintea de prima impresie pe care i-o făcuse: că putea să vadă prin miezul fiinţei ei.

Probabil şi el simţise această compatibilitate. La urma urmelor, îi spusese chiar din prima noapte că o iubeşte. Probabil că nu voia să dezvăluie nimic despre el din cauză că avea o soţie care nu ştia nimic despre „hobby”-ul lui. Îşi imagina că

„Doamna” e o puritană care nu ştie decât poziţia misionarului şi care nu ar putea să înţeleagă, cu atât mai puţin să aprobe, nevoia lui de varietate şi distracţie. Poze cu doamna Fără Numemasturbându-se? Să fim serioşi. Niciodată. Probabil că nu îşi dezvelise nici sânii în faţa camerei. În noaptea aceea felul în care făcuse dragoste cu

ea fusese deosebit de pătimaş. Toată fiinţa lui se concentra asupra ei, nu numai camera foto. Pierduse şirul partidelor de sex, dar de fiecare dată fusese altfel şi nu devenise plictisitor. Nu se mai sătura de ea şi îi spusese acest lucru. Era o experienţă flatantă să fie venerată de un bărbat atât de rafinat, care putea avea orice femeie din lume

Se gândise că ar vrea ca aceste momente să nu se termine niciodată.

Dar atunci fusese atunci. Cu timpul, gelozia lui sporea, ajungând să o irite şi să îi fure plăcerea de a fi cu el. Oricât de bine s-ar fi simţit în pat, nu merita să suporte scandalurile lui. Se gândise să dea cărţile pe faţă în noaptea asta, dar apoi se răzgândise. Sigur că ar fi avut o reacţie violentă şi se temea de un scandal, dar mai bine rupea acum pisica. El o aşteptase la locul stabilit. Şi, spre deosebire de seara în care se cunoscuseră, nu părea deloc liniştit şi relaxat. Era agitat şi nervos. În momentul în care ea se urcase în maşină, începuse scandalul.

— Ai fost cu altul, nu-i aşa? Presupunea că trebuie să se simtă flatată pentru gelozia lui, dar o durea capul şi nu avea chef de ceartă.

— Ai un *joint*? După ce aflase că îi plăcea să fumeze iarbă, avea totdeauna la îndemână câte o ţigară.

— În torpedo. Erai trei într-un portţigaret de piele. Îşi aprinse una şi trase adânc în piept.

— Cel mai bun remediu pentru durerile de cap. Oftă, îşi rezemă capul de tetieră şi închise ochii.

— Cine era ăla?

— Care ăla?

— Nu mă juca pe degete. Tonul lui o făcu să ridice capul.

— Ai fost deja cu altul în seara asta, nu? întrebă el strângând mâinile pe volan. Nu mă minţi. Ştiu că ai făcut sex cu altul. Îi simt mirosul. La început o surprinsese şi o

enervase faptul că ştia. O spionase? Dar starea ei de disconfort se transformase rapid într-una de furie. Ce-i păsa lui cu cine şi când îşi făcea de cap?

— Uite, poate nu e cea mai bună idee să ne vedem în seara asta. Urmează să-mi vină ciclul, mă simt rău şi nu am chef să mă bată nimeni la cap. Da?

Mânia lui dispăru ca prin farmec.

— Îmi pare rău că am ridicat vocea. Doar că… m-am gândit…

— La ce?

— Că între noi e ceva special. Atunci ar fi trebuit să-i spună că nu mai vrea să se întâlnească cu el. Îi dăduse ocazia perfectă, dar ea nu profitase. În loc să spună lucrurilor pe nume, se răstise puţin la el:

— Nu-mi place să mă întrebi unde mă duc, cu cine mă duc şi ce fac. Şi-aşa am parte de asta acasă. Ori o laşi baltă, ori mă duci la maşina mea, spusese ea trăgând adânc din ţigară. El o lăsase mai moale. Când ajunseseră la apartament era supus şi abătut.

— Vrei nişte vin?

— Ştii că întotdeauna vreau vin.

Era deja ameţită de la iarbă. Avea chef să-şi facă de cap. O partidă de sex, aşa, de milă, apoi îi va spune că trebuie să o răreasc o vreme – citeşte pentru totdeauna

— Şi să plece dracului de acolo şi să nu se mai întoarcă niciodată. Monitorul era singura sursă de lumină din încăperea cu storurile întotdeauna lăsate. Una din pozele ei mai „colorate” era pe post de screen-saver. Văzând-o, ea spusese:

— Ţţţ! E una din strălucirile „de după” nu? Sunt o fată aşa neastâmpărată. Neastâmpărată şi bună în acelaşi timp. Îi făcu cu ochiul şi primi paharul cu vin adus de el din bucătărie. Îl bău ca pe apă, râgâi sonor şi îi întinse paharul gol cu un gest impertinent prin care îi cerea să-l

umple din nou.

— Te porţi ca o curvă. Îi luă calm paharul din mână şi îl puse pe noptieră. Apoi o pocni. O pocni atât de tare încât îi dădură lacrimile înainte ca durere sfredelitoare din obraz să ajungă la creier. Ţipă, dar nu fu în stare să articuleze nicio vorbă.

O trânti pe pat. Ea căzu ca un bolovan. Camera se învârtea în jurul ei. Era mai drogată decât crezuse. Se strădui să se ridice.

— Hei! Eu nu…

— Ba da. Cum să nu. O ţintui cu o mână în piept în timp ce cu cealaltă îşi scotea cureaua şi îşi desfăcea fermoarul. Apoi începu să-i rupă hainele. Ea îl zgârie pe mâini, îl lovi şi îl înjură, dar degeaba. Nu putea fi oprit

O penetră cu atâta forţă încât ţipă. El îi acoperi gura cu mâna.

— Taci, şuieră el atât de aproape de faţa ei încât simţi stropi de salivă. Îl muşcă de degetul mare. El urlă şi îşi retrase mâna.

— Cretinule! strigă ea. Dă-te jos de pe mine. Spre surprinderea ei, începu să râdă.

— Ai căzut în capcană. Chiar credeai că e pe bune? Ea încetă să se zbată.

— Poftim?

— Nu făceam decât să-ţi îndeplinesc fantezia de a fi violată.

— Eşti nebun.

— Da? Se împinse puternic în ea. Poţi să spui cu mâna pe inimă că nu-ţi place?

— Da. Nu-mi place deloc. Iar pe tine, ticălosule, te urăsc.

Asta îl făcu să zâmbească, pentru că, în ciuda celor ce spunea, corpul ei vibra de plăcere. Când totul se termină, amândoi erau extenuaţi şi plini de sudoare.

El îşi reveni primul şi luă camera foto.

— Stai aşa, exact aşa, spuse el, făcând prima poză. Bliţul i se păru extrem de luminos. Era evident drogată.

— Nu te mişca, îi spuse. Am o idee. Să se mişte? Era prea letargică pentru a face orice gest. Tot corpul îi zvâcnea, începând cu pometii – cum le va explica părinţilor aşa o vânătaie? – şi terminând cu coapsele desfăcute. Doamne, încă mai avea sandalele în picioare. Cât de caraghios este!

Dar era prea obosită să le mai dea jos. În plus, el îi spusese să nu se mişte.

Poate aţipise un minut sau două. Când se trezi, el era lângă ea şi îi strângea încheieturile.

— Ce-i asta? Se ridică puţin şi văzu că folosea o cravată ca să-i lege încheieturile.

— Recuzită pentru fotografii. Ai fost fată rea. Trebuie să te pedepsesc.

Se ridică apoi de pe pat, îşi luă camera şi focaliză. Situaţia începuse să devină sinistră. Fata avu câteva momente de luciditate. Se strădui să se ridice în capul oaselor.

— Nu ţi-am spus că nu fac porcării din astea cu legatul?

— Asta nu e porcărie, e pedeapsă, spuse el absent, deplasându-se către lampă.

Potrivi umbra plimbând abajurul în diverse poziţii şi făcând ca trupul ei să fie străbătut de lumini fantomatice. Ei bine, ajunge. O va rupe definitiv cu el după seara asta. Fusese distractiv să pozeze pentru el şi chiar incitant să-şi privească apoi pozele. Dar devenea prea posesiv şi prea… prea de tot.

— Uite ce e, spuse ea serios, vreau să mă dezlegi. Declarându-se în cele din urmă satisfăcut de iluminaţie, începu să instaleze trepiedul. Ea abordă o altă strategie şi

îndulci tonul:

— Fac tot ce vrei. Ştii că fac orice. Trebuie doar să ceri. Orice vrei tu.

El coatinua să rămână la fel de absent. Profită de ocazie şi se târî până la marginea patului, calculând distanţa până la uşă. Când privi uşa, observă cu stupoare că în locul butonului de la uşă nu era decât un disc de aramă. O străbătu un fior de groază. El se oprise din lucrul cu aparatul de fotografiat şi, simţindu-i frica, îi zâmbi.

— Unde crezi că pleci?

— Vreau să mă dezlegi.

— Te-ai mişcat şi ai stricat lumina, spuse el blând.

— Lumină pe dracu'. Plec. Zilele în care fusese majoretă părură să dea rezultate. Se smuci de pe pat cu o putere şi o agilitate surprinzătoare. Dar nu ajunse departe. O prinse de păr şi o trase înapoi, trântind-o pe pat.

— Nu poţi să mă ţii aici! strigă ea.

— Chiar trebuia să-ţi baţi joc, nu?

— Să-mi bat joc de ce?

— De noi.

— Nu există „noi", perversule!

— M-ai înşelat. Ca toate celelalte. Nu te-ai gândit că o să aflu? Şi eu o ascult pe Paris Gibson. Ţi-a dat apelul în direct. Mii de oameni au auzit cum îi spuneai că te simţi sufocată de gelozia mea.

Aveai de gând să-i urmezi sfatul şi să-mi dai papucii, nu?

— O, Doamne! Se ridică deasupra ei, cu pumnii încleştaţi lângă corp, ca şi cum ar fi făcut un efort să-şi controleze mânia. Nu poţi să calci oamenii în picioare şi să scapi nepedepsită. Pentru că el devenise de-a dreptul înfricoşător, tăcu din gură.

Şi făcu o serie de poze, după care hotărî să-i lege şi picioarele. Se luptă din răsputeri cu el, dar în cele din

urmă o lovi atât de tare încât îi ţiuiră urechile. Fu ultimul zgomot pe care îl auzi. Când îşi reveni, mâinile şi picioarele îi erau legate de rama patului, iar pe gură avea o bandă adezivă. Apartamentul era gol. El plecase. Era singură şi nimeni nu ştia unde se află. În orele următoare îşi imaginase zeci de metode de evadare pe care le respinsese la fel de repede cum îi veniseră în cap. Niciuna nu era viabilă. Nu putea decât să-l aştepte să se întoarcă cu unul din jocurile lui sexuale perverse. Doamne, gândi ea, în ce m-am băgat?" Sper că v-a plăcut această seară de cântece de dragoste nemuritoare. Fiţi alături de mine şi mâine seară. Vă aştept. Până atunci, Paris Gibson vă urează noapte-bună de pe frecvenţa FM 101.3". Minunat. Acum n-o mai avea nici pe Paris ca să-i ţină de urât.

CAPITOLUL 5

Gavin Malloy era îngrozitor de beat. Ameţeala plăcută provocată de tequila ieftină nu mai era chiar atât de plăcută. Era prea cald pentru tequila. Ar fi trebuit să bea numai bere, dar avusese nevoie de ceva tare în care să-şi înece depresia. Problema era că depresia nu-i trecuse deloc, îşi stricase seara. Băutura nu făcuse altceva decât să-l ameţească, să-l facă să transpire şi să-l îngreţoşeze. Privi confuz către un pâlc de cedri şi se întrebă dacă va reuşi să ajungă la ei înainte să vomite. Probabil că nu. În plus, văzuse şi un cuplu care dispăruse undeva în spatele copacilor. Dacă mai făceau ceea ce era evident că voiau să facă, e sigur că apariţia lui nu le-ar cădea tocmai bine. Chicoti la acest gând.

— Ce râzi? îl întrebă noul lui prieten, dându-i un ghiont în burtă şi făcând astfel să se verse tequila. Pe tip îl chema Craig şi nu mai ştia cum. Oricum, chiar dacă îi auzise numele de familie îl uitase. Craig avea o camionetă Dodge Ram, cel mai mare model fabricat. Negru lucios. Cu toate opţiunile. Super-maşină. Gavin, Craig şi alţii zăceau

pe patul din spatele camionetei de câteva ore bune, aşteptând să se întâmple ceva. Trecuseră nişte fete pe la ei, băuseră din tequila lor, le arătaseră suficient de multă piele ca să-i excite, apoi plecaseră promiţând că se vor întoarce. Până acum nu se întorseseră.

— Ce-i de râs? întrebă Craig din nou.

— Nimic. Mă gândeam.

— La ce? La ce se gândea oare? Nu-şi mai amintea. Probabil că nu era important.

— La taică-meu, răspunse în cele din urmă. Într-adevăr se gândise toată ziua la tatăl lui şi gândurile îi reveneau ca o mâncărime pe care nu putea s-o scarpine.

— Ce-i cu el?

— O să-i sară ţandăra că am ieşit în seara asta. M-a pedepsit.

— Naşpa.

— Te-a pedepsit? intră în vorbă un altul. Da' ce, ai doişpe ani?

Gavin nu îi ştia numele. Ştia doar că era un idiot cu un ten urât şi cu respiraţie urât mirositoare, care se credea mult mai tare decât era de fapt.

Gavin se mutase din Houston la Austin la o săptămână de la terminarea semestrului de primăvară. Îi fusese greu să-şi facă prieteni în perioada vacanţei de vară, dar găsise un grup care îl acceptase pentru că îi plăcea să chefuiască la fel de mult ca şi lor.

— Ooo, lui Gavin îi e frică de tăticul lui, continuă tipul.

— Nu mi-e frică de el. Dar n-am niciun chef de scandal.

— Nu te mai chinui atâta, spuse un băiat care îi arătase mai devreme colecţia lui de prezervative. Aşteaptă să se culce şi ieşi pe furiş din casă.

— Am încercat, dar degeaba. E ca un liliac. Parcă ar

avea un radar în cap.

Această discuţie nu făcea decât să-i înrăutăţească dispoziţia. Nimic nu-l mai putea face să se simtă bine în seara asta, nici tequila şi nici fetele – în cazul improbabil în care s-ar fi întors. De ce şi-ar pierde timpul cu nişte rataţi?

Se ridică în picioare clătinându-se.

— Mai bine mă car. Dacă am baftă, ajung acasă înaintea lui. E cu gagica.

Trecu printre ceilalţi, apoi sări din camionetă. Dar calculă greşit distanţa până la pământ. Nici genunchii nu-l mai ţineau prea bine, aşa că aterizã cu faţa drept în praf. Noii lui prieteni făcură haz de el. Scuturându-se de râs, încercă să se ridice. Avea tricoul atât de ud de transpiraţie încât când încercă să se scuture de praf lăsă nişte dungi de noroi pe piept.

— Mâine noapte, le spuse prietenilor, bălăbănindu-se. Oare unde şi-o fi lăsat maşina?

— Nu uita că mâine e rândul tău să aduci de băut! strigă Craig.

— N-am niciun sfanţ.

— Fură de la tac-tu.

— Nu pot. Îşi verifică sticlele.

— Ce naiba, e poliţai în timpul liber?

— O să văd ce pot face, articulă Gavin, întorcându-se în direcţia vagă în care îşi parcase maşina.

— Şi dacă vine să te caute super-gagica?

Era dobitocul care îl striga cu voce cântată. Avea un rânjet urât şi vulgar.

— Ce să-i spunem? Că te-ai dus acasă la tăticu'?

— S-o luaţi la frecuş. Puştiul enervant insistă:

— Se pare că tu, spre deosebtre de noi, n-ai nicio şansă în seara asta. Unul dintre ceilalţi murmură:

— Tacă-figura, idiotule.

— Da las-o baltă, îl îngână cel cu prezervativele.

— Ce? Am făcut ceva? Craig spuse molcom:

— Tipa i-a dat papucii.

— Da? Când? Gavin se îndepărtă, nedorind să mai audă ce se vorbea în jurul său. Îşi găsi maşina. Oricum nu era prea greu de găsit, pentru că era cea mai răblăgită. Nu era fericitul posesor al nici unei dubiţe sau maşini sport. Nu, nimic de genul ăsta pentru Gavin Malloy. De motor nici nu putea fi vorba. Nu atâta vreme cât taică-său ţinea hăţurile. Maşina lui era o mizerie. Numai bună pentru mame cuminţi care-şi duc băieţii la fotbal. Şi trebuia să mai fie şi recunoscător pentru ea. Avusese parte de o predică atunci când îşi exprimase părerea proastă despre ea.

— O maşină nu e o jucărie, Gavin şi niciun însemn al statutului. Asta e o maşină zdravănă, pe care te poţi bizui. În momentul în care îmi vei demonstra că meriţi una mai bună, o să mă gândesc. Până atunci… Bla-bla-bla.

Maşina era o jale. Când va începe noul an şcolar, toţi vor face haz pe seama rablei. Nici cel mai tocilar dintre tocilari nu va vrea să-şi mai dorească să fie văzut cu el. În starea în care era, n-ar fi trebuit să conducă nimic şi era suficient de treaz pentru a-şi da seama de acest lucru. Se concentră foarte tare să privească banda de vopsea albă din mijlocul drumului. Dar ameţeala nu făcea decât să sporească. Era încă la câteva blocuri distanţă de casă când fu nevoit să tragă pe dreapta, să coboare şi să vomite. Vărsă un torent de tequila pe stratul îngrijit de flori al unei persoane care avea să aibă o surpriză nu tocmai plăcută a doua zi de dimineaţă. După această ispravă, se urcă din nou la volan şi conduse până la casa pe care tatăl său o cumpărase pentru ei doi. Nu era urâtă. Lui Gavin chiar îi plăcea. Mai ales piscina. Dar nu voia ca tatăl lui să ştie că îi place.

Constată cu uşurare că maşina tatălui său nu se afla

în parcare. Dar Gavin nu excluse posibilitatea ca el să-i fi întins o capcană, aşa că se strecură în casă pe uşa din spate şi se opri să asculte. Lui taică-său i-ar fi plăcut la nebunie să-l prindă, ca să aibă un motiv să-l pedepsească mai mult, să-i ia celularul, computerul, maşina şi să-i facă viaţa mai nefericită decât era.

Asta era misiunea părinţilor – să-i facă viaţa de nesuportat. Bucuros că nu era nimeni în casă, se duse în camera lui. Probabil taică-său era încă cu Liz. Şi-o trăgeau ca iepurii, fără îndoială. N-o făcuseră niciodată aici, în patul lui taică-său.

Îl credeau prost, prea naiv să-şi închipuie că nu făceau dragoste când el rămânea peste noapte la ea. Nu îi era greu să şi-o imagineze pe Liz în pat. Avea un corp super. Dar taică-său în ritual de împerechere? în niciun caz. Gavin nu îşi putea imagina ceva mai de prost-gust. Când ajunse în dormitor, deschise computerul înainte să aprindă lumina. Viaţa i se părea imposibilă fără computer. Oare cum reuşiseră să supravieţuiască generaţiile anterioare? Cea mai grea pedeapsă ar fi fost să i se interzică accesul la calculator. Îşi verifică mail-ul. Avea unul de mama lui, pe care îl şterse fără să-l citească. Orice ar fi spus, era o scuză pentru ea – iar Gavin nu dorea să audă aşa ceva. *O să-ţi dai seama că aşa e mai bine pentru toţi. Tu şi viitorul tău sunt principalele noastre preocupări, Gavin. O dată obişnuit cu schimbarea…* Cum să nu, mamă. Cum zici tu, mamă. Vrăjeli, mamă.

Se aşeză la birou şi începu să compună un mail. Dar nu către mama lui. Mânia pe care o simţea pentru ea nu era nimic în comparaţie cu animozitatea pe care o simţea faţă de destinatarul acestui mail. Nu că şi-ar fi dorit să-l trimită. Şi tocmai de aceea îşi revărsa toată furia care îl măcina de zile întregi.

„Oricum, ce te face să crezi că eşti aşa fierbinte?

scrise el. Am văzut mai bune. Am avut mai bune”.

— Gavin? Când se aprinse plafoniera, Gavin aproape sări de pe scaun, închise mailul înainte ca taică-său să poată citi ce era pe ecran. Se roti apoi cu scaun cu tot, sperând că nu are o mină vinovată.

— Ce-i?

— Am venit.

— Şi ce dacă?

— Eşti în regulă?

— De ce n-aş fi. Nu mai sunt un copil.

— Ai mâncat ceva în seara asta?

— Da, spuse el plescăind. Nişte resturi de pizza încălzite la microunde.

— Doar te-am invitat la noi la masă. N-ai vrut să vii.

— O, pariez că ţi-am frânt inima. Cu vocea uniformă ura, Dean îi spuse:

şi răguşită pe care Gavin o

— Dacă n-aş fi vrut să vii, nu te-aş fi chemat. Intră în cameră. Gavin se gândi: *Minunat*.

— Ce-ai făcut toată seara?

— Nimic. Am navigat pe net.

— Ce ai pe tricou? Rahat. Uitase de mizeria de pe tricou. Praf. Şi vomă, probabil. Ignorând întrebarea, se întoarse cu faţa la calculator.

— Am treabă. Taică-său îl luă de umeri şi îl întoarse.

— Ai ieşit în oraş. Maşina nu e în acelaşi loc în care era când am plecat eu, iar capota e caldă. Gavin râse.

— Asta ai făcut? Ai verificat temperatura maşinii mele? Vezi-ţi de treabă, omule.

— Şi tu trebuie să-ţi vezi de program, spuse Dean pe un ton ridicat. Puţi a vomă şi eşti beat. Ai condus beat-puteai să omori pe cineva.

— Ei bine, n-am omorât pe nimeni. Aşa că stai liniştit şi lasă-mă în pace. Dean întinse mâna cu palma în sus.

— Dă-mi cheile de la maşină. Gavin îl privi chiorâş.

— Dacă îţi imaginezi că, luându-mi cheile, o să mă ţii închis aici, te înşeli.

Dean nu spuse nimic, rămase doar cu mâna întinsă. Gavin pescui cheile din buzunarul blugilor şi le lăsă să cadă în palma tatălui său.

— Oricum urăsc vechitura aia, deci nu-i mare pierdere. Taică-său îşi băgă cheile în buzunar, dar nu se mişcă din loc. Se aşeză pe marginea patului nefăcut.

— Ce mai vrei? mârâi Gavin. Să-mi ţii o predică despre cum îmi irosesc viaţa?

— Crezi că îmi face plăcere să te pedepsesc, Gavin?

— Da, aşa cred. Cred că îţi dă o mare satisfacţie să te crezi cel mai mare şi cel mai tare. Îţi face o deosebită plăcere să-mi spui unde şi cu ce greşesc.

— E ridicol. De ce spui asta?

— Pentru că tu n-ai făcut nimic rău în toată viaţa ta. Eşti Domnul Perfecţiune, asta eşti. Cred că e al dracului de plictisitor să le faci pe toate bine, nu?

Fu surprins să-l vadă pe taică-său zâmbind.

— Sunt departe de a face lucrurile bine şi foarte departe de a fi perfect. Întreab-o pe maică-ta. Îţi va spune ea. Dar sunt sigur că am dreptate într-o anumită privinţă. Dean făcu o pauză şi-l privi insistent, sperând probabil că Gavin îl va întreba despre ce e vorba. Putea să aştepte mult şi bine. În cele din urmă spuse:

— E bine că stai cu mine. Mă bucur. Vreau să rămâi în continuare cu mine.

— Da, da. Sunt sigur că eşti încântat de noua viaţă. Cred că-ţi place la nebunie să mă ai în preajmă, să te stingheresc tot timpul.

— Să mă stingereşti? Cu ce?

— Cu tot. Vocea i se frânse. Spera ca taică-său să nu interpreteze acest lucru drept un semn de emoţie – nu era

cazul.

— Vă stau în cale. În calea slujbei tale noi. A relaţiei tale cu Liz.

— Nu stai în calea nimănui, Gavin. Tu eşti familia mea, eşti fiul meu. Liz şi cu mine am fi vrut să stai cu noi în seara asta. El se bosumflă.

— La o cină romantică? Doar noi trei? Familia ta cea nouă… şi după aceea… Ce trebuia să fac atunci când o conduceai acasă? Să aştept în maşină până te rezolva la un scurt? Ştiu imediat că exagerase. Taică-său nu era genul să-şi piardă capul la mânie. Nu-şi pierdea cumpătul, nu ţipa, nici nu bătea din picior şi nici nu arunca cu lucrurile prin casă. În schimb, domnul Stăpânire-de-Sine rămânea nemişcat. I se îngustau buzele iar ochii căpătau luciri de oţel, străpungându-te parcă până în străfundurile sufletului. Se pare că exista totuşi o limită a calmului, iar el tocmai o depăşise. Încă înainte de a avea timp să se gândească la toate acestea Dean sări în picioare şi îi arse un dos de palmă care îi sparse buza.

— Nu vrei să te tratez ca pe un copil? În regulă. Te voi trata ca pe un adult. Asta i-aş fi făcut unui adult care mi-ar fi spus aşa ceva. Gavin se luptă să-şi stăpânească lacrimile.

— Te urăsc.

— N-ai decât. Oricum eşti legat de mine. Ieşi din cameră, trântind uşa după el.

Gavin sări de pe scaun. Stătea în mijlocul camerei dezordonate, spumegând de furie şi frustrare. Dându-şi totuşi seama că nu avea unde să fugă şi nici cu ce să fugă, se trânti pe pat. Îşi şterse faţa de lacrimi, muci şi sânge. Îi venea să bâzâie. Să se ghemuiască şi să plângă ca un copil. Pentru că viaţa lui era de rahat. Toată. Ura totul şi pe toţi. Pe taică-său. Pe maică-sa. Oraşul Austin. Femeile. Prietenii lui idioţi. Maşina lui urâtă. Cel mai mult se ura pe el.

CAPITOLUL 6

Străduindu-se să nu pară ostentativ, sergentul Robert Curtis încerca să privească dincolo de lentilele întunecate ale ochelarilor ei de soare. Nereuşind decât să-şi vadă propria imagine, îi aduse repede un scaun.

— Scuzaţi-mi lipsa de maniere, domnişoară Gibson. Trebuie să recunosc că sunt impresionat de prezenţa dumneavoastră. Luaţi loc. Vă aduc o cafea?

— Stai liniştit. Oricum, prezenţa mea e departe de a fi impresionantă.

— Susţin contrariul. Curtis lucra ca detectiv la Biroul Central de Investigaţii al Poliţiei din Austin. Avea în jur de cincizeci de ani, era solid şi îngrijit din cap şi până în picioarele încălţate cu cizme de cowboy, ale căror tocuri îl făceau să pară cu câţiva centimetri mai înalt. Deşi în realitate nu era mai înalt ca Paris, răspândea în jur un aer de autoritate şi încredere. Pe cuier atârna o jachetă sport, dar el purta o cămaşă albă încheiată până la ultimul nasture, cu manşetele monogramate. Pe pereţii mici ai încăperii se afla o hartă detaliată a statului, alta a districtului

Travis şi o diplomă înrămată.

Biroul încorporat era acoperit aproape în întregime cu documente şi componente de calculator, dar nu arăta dezordonat. Curtis se aşează la birou şi îi zâmbi.

— Nu pot să mă laud că în fiecare zi mi-ar călca pragul biroului o personalitate radio. Cu ce vă pot fi de folos?

— Nu sunt sigură că îmi puteţi fi de folos cu ceva. Ajunsă până aici, văzându-se în faţa unui detectiv într-o încăpere obscură în care fără îndoială că omul petrecea ore în şir, curăţând societatea de tot felul de ticăloşi, Paris începea să aibă îndoieli în ceea ce privea seriozitatea motivului pentru care venise.

Cele petrecute la două noaptea arătau cu totul altfel la lumina zilei. Deodată venirea ei aici i se păru o reacţie melodramatică şi egoistă la o farsă prin telefon.

— Am anunţat o urgenţă noaptea trecută, începu ea. Doi ofiţeri de patrulă, Griggs şi Carson, au răspuns apelului meu. Am un număr de înregistrare a căzutui, continuă ea, dându-i numărul lăsat de Griggs.

— Ce fel de urgenţă, doamnă Gibson? îi povesti tot ce se întâmplase. El ascultă cu atenţie. Expresia lui rămase deschisă şi preocupată. Nu se foia ca şi cum ar fi consiserat neinteresant subiectul. Dacă se prefăcea, era un actor bun. Când termină de povestit, ea scoase o casetă din poşetă şi i-o dădu.

— M-am dus dimineaţă la post şi am făcut o copie. Nu putuse să adoarmă decât în zori. Se trezise, făcuse un duş și se îmbrăcase, întorcându-se la postul de radio pe când Charlie şi Chad, prezentatorii emisiunii de muzică de dimineaţă citeau ştirile de ora şapte.

— Am să ascult caseta dumneavoastră, spuse Curtis. Dar acest departament investighează crime, violuri, atacuri, jafuri. Cât despre telefoane de ameninţare…

De ce aţi venit la mine? întrebă el, desfăcând braţele a neputinţă.

— V-am citit numele în ziarul de ieri, recunoscu ea vexată. Ceva despre o mărturie într-un proces. M-am gândit că mi se va acorda mai multă atenţie dacă vorbesc direct cu un detectiv decât dacă m-aş prezenta pur şi simplu la sediu.

Acum era rândul poliţistului să fie vexat.

— Probabil aveţi dreptate.

— Iar dacă acest ascultător pune în practică ameninţările, ancheta va reveni acestui departament, nu-i aşa? Trezindu-se brusc la realitate, Curtis se ridică de pe scaun şi începu să-şi întrebe colegii dacă nu au un

casetofon la îndemână. În câteva minute, un alt detectiv în civil apăru cu un casetofon.

— Poftim. O privi curios pe Paris în timp ce îi întindea aparatul lui Curtis, al cărui brusc „Mulţumesc, Joe" echivala clar cu", întinde-o, Joe" Celălalt se retrase. Sergentul Curtis fusese o alegere întâmplătoare, dar acum se bucură că venise la el. Era evident că avea influenţă şi nu se sfia să facă uz de ea.

Curtis se întoarse la birou şi puse caseta în aparat, şoptindu-i:

— Văd că lumea de pe-aici a cam aflat cine eşti. *Poate*, se gândi Paris. Sau poate că detectivul se întreba pur şi simplu de ce nu îşi scosese ochelarii de soare. Nu se poate spune că era prea multă lumină de zi. Din contră, era o încăpere fără geamuri. El şi Anderson presupuneau probabil că purta ochelarii de soare cum îi poartă vedetele, ca să-şi ascundă identitatea în public. Nu le-ar fi trecut niciodată prin cap că îi purta ca să se închidă în sine.

— Hai să vedem ce e cu domnul… cum îi zicea? Valentino? Să-l ascultăm, spuse

Curtis apăsând butonul PLAY. *Aici Paris*. *Bună Paris*. *Aici Valentino*.

După terminarea înregistrăriilurtis căzu pe gânduri şi o întrebă dacă poate să o mai ruleze o dată. Fără să aştepte aprobarea, derulă caseta încruntat, rotind pe deget inelul de promoţie. La sfârşitul casetei, ea întrebă:

— Ce părere ai, sergent? Am avut o reacţie exagerată? El puse la rândul său o întrebare:

— Ai încercat să suni la numărul acela?

— Am fost atât de înmărmurită încât nu mi-a trecut prin cap să sun imediat. Probabil că ar fi trebuit să o fac. El îi spulberă îngrijorarea printr-un gest al mâinii.

— Probabil că oricum n-ar fi răspuns.

— Nu a răspuns nici când a sunat Carson mai târziu.

Nu are nici căsuţă vocală. Doar o serie de apeluri la care nu a răspuns nimeni.

— Deci numărul de identificare al apelantului era de la un telefon public?

— Sunt sigur că detaliile se găsesc în raport, însă Griggs mi-a spus că o maşină de patrulare din zonă a fost trimisă pentru a verifica respectiva cabină telefonică. Dar după jumătate de oră sau mai mult, când a ajuns maşina, nu mai era nimeni.

— Cineva trebuie să-l fi văzut la cabină. Poliţiştii au întrebat persoanele din jur?

— Nu era nimeni în zonă. Griggs spune că la sosirea maşinii de poliţie nu au găsit pe nimeni. Se ridică şi se întinse după jachetă.

— Ce putem face?

— Putem începe prin a încerca să stabilim dacă e pe bune sau dacă e doar un ţicnit care încearcă să atragă atenţia celebrităţii lui preferate. O conduse prin labirintul de birouri către uşile duble prin care intrase la Criminalistică.

— Şi cum putem afla?

— Vom consulta un specialist în materie.

Chiar în momentul în care Dean ieşea din casă, Liz sună de la aeroportul din

Houston.

— Ai ajuns deja la Houston?

— Cursa mea de la Austin a fost la şase şi jumătate.

— Oribil.

— Spune-mi… După o scurtă pauză, întrebă: Ce s-a întâmplat cu Gavin când ai ajuns acasă azi-noapte?

— Arsenalul obişnuit… atac, contraatac, victorii şi pierderi, îşi trecu receptorul între bărbie şi umăr şi îşi turnă un pahar de suc de portocale. Stătuse treaz ore în şir noaptea trecută şi când în cele din urmă adormise, nu l-ai

fi trezit nici cu tunul. Ceasul deşteptător suna de jumătate de oră când reuşise să se trezească. Nu avusese timp să-şi bea cafeaua de dimineaţă.

— Măcar era acasă când ai ajuns, spuse Liz. Te-a ascultat. Nedorind să-şi amintească discuţia cu Gavin, Dean schimbă subiectul:

— La ce oră ai prima întrevedere la Chicago?

— De îndată ce ajung la hotel. Sper ca O'Hare să nu fie prea aglomerat şi să ies repede din aeroport. Cum e programul tău de azi? Dean îi înşiră activităţile programate, apoi îşi luară rămas-bun.

— Te iubesc, spuse ea.

— Şi eu. După ce închise, Dean înclină capul, închise ochii şi se lovi în frunte, destul de tare, cu receptorul, ca un gest de autoflagelare în chip de penitenţă.

În loc ca telefonul ei să-l fi înveselit, îl scosese din sărite. Unde mai pui căldura insuportabilă şi traficul de oră de vârf din Austin… Ajunse la birou în cincisprezece minute, într-o stare de nervozitate accentuată.

— Bună dimineaţa, domnişoară Lester. Am vreun mesaj? Dean împărţea aceeaşi secretară cu alţi colegi. Era competentă. Şi prietenoasă. În prima lui zi de serviciu, ea îl informase că este divorţată, că are două fete şi că poate să îi spună pe nume. Dacă nu-l înşela privirea, din momentul sosirii lui decolteul secretarei începuse să coboare, iar fustele să se scurteze. Această reducere treptată a materialelor textile putea fi legată de temperatura în creştere, dar Dean se îndoia. Pentru siguranţă, se limitase la a i se adresa cu „domnişoară Lester".

— Ai mesajele pe birou şi cafeaua e în filtru. Când e gata, îţi aduc o ceaşcă.

Adusul cafelei nu figura pe fişa postului, dar în dimineaţa aceea Dean profită de ocazie.

— Grozav! Mulţumesc. Se duse în birou şi închise uşa, punând capăt unei eventuale prelungiri a conversaţiei. Îşi agăţă haina în cuier, îşi slăbi nodul de la cravată şi îşi deschise ultimul nasture de la cămaşă. Se aşeză la birou şi frunzări mesajele, bucuros să vadă că nu era niciunul urgent. Avu nevoie de câteva minute ca să-şi revină. Roti scaunul şi potrivi jaluzelele aşa încât să poată vedea afară. Lumina soarelui era orbitoare, dar nu din cauza asta îşi apăsă el degetele pe ochi, plimbându-şi apoi încet mâinile peste faţă. Ce să facă cu Gavin? De câte ori să-l mai pedepsească? Câte distracţii să-i mai taie? Câte scene de genul celei de azi-noapte mai puteau suporta? Asemenea certuri săpau între ei prăpăstii ce aveau să devină de netrecut. Ce relaţie ar putea supravieţui unui asemenea tip de atac? Regreta nespus că îl lovise, nu că Gavin n-ar fi meritat. Dar n-ar fi trebuit să-l lovească. El era cel matur şi ar fi trebuit să se poarte ca atare. În schimb, reacţia lui fusese adolescentină. Şi periculoasă. Pierderea controlului putea duce la un adevărat dezastru. Iar el ştia cel mai bine ce înseamnă aşa ceva.

În plus, îşi dorea să fie un model demn de urmat pentru Gavin. Nu voia să-i ţină predici, doar să-i dea un exemplu bun. Iar noaptea trecută făcuse exact opusul şi acum îi părea foarte rău. Îşi trecu mâna prin păr şi se întrebă de ce durează aşa de mult făcutul cafelei. Să-l trimită pe Gavin la mama lui?

— Nu e o alegere bună, spuse cu voce tare. În niciun caz. Din mai multe motive, printre care şi acela că ar fi încălcat acordul stabilit de el şi Patricia în legătură cu fiul lor, dar mai ales pentru că lui Dean Malloy nu-i plăcea să se dea bătut. În nicio privinţă. Nu arunca prosopul decât când era absolut necesar.

Gavin îi spusese – mai degrabă îl acuzase – că are întotdeauna dreptate. Spusese că trebuie să fie al dracului

de plictisitor să aibă tot timpul dreptate. Nici pomeneală.

Gavin, se gândise Dean cu cinism. Nu i se părea că are dreptate în nicio privinţă. În niciun caz în privinţa propriului fiu. Şi nici a lui Liz. Cât mai putea amâna gestul care să clarifice relaţia?

— Doctor Malloy? Crezând că domnişoara Lester venea cu mult aşteptata cafea, rămase cu spatele la uşă.

— Las-o pe birou, te rog.

— Cineva vrea să vă vadă. Dean îşi roti scaunul.

— Sergentul Curtis de la Criminalistică. Pot să-l poftesc înăuntru?

— Desigur. Nu avusese de-a face cu detectivul decât o singură dată, dar i se părea că este un tip integru. Ştia că munceşte din greu şi că este un membru respectat al poliţiei din Austin. Se ridică să-l primească.

— Bună dimineaţa, sergent Curtis.

— Doar Curtis. Aşa îmi spun toţi. Preferi să mă adresez cu „doctore" sau cu

„Locotenente"?

— Ce-ar fi să-mi spui Dean? Se întâlniră în mijlocul biroului şi îşi strânseră mâinile.

— E un moment nepotrivit? întrebă Curtis. Îmi cer scuze că vin neanunţat, dar s-ar putea să fie vorba de ceva important.

— Nicio problemă. Acum vine şi cafeaua.

— Mai este cineva cu mine. Curtis se postă în prag şi făcu semn cuiva să intre.

Cu toate că purta ochelarii de soare, Paris se temu că expresia ei era la fel de sugestivă ca şi cea a lui Dean. El părea la fel de stupefiat cum fusese ea în urmă cu câteva momente, când îi citise numele pe uşa biroului în care tocmai urma să intre, neprevenită şi fără niciun fel de sprijin, incapabilă acum să evite ceea ce nu mai putea fi evitat. O privi fix câteva secunde înainte de a bâigui un

„Paris?” şovăielnic. Curtis îi privi pe amândoi aproape la fel de surprins

— Să aduc mai multe ceşti, doctor Malloy? întrebă secretara. Dean nu îşi luă ochii de la Paris când răspunse:

— Te rog, domnişoară Lester. Secretara se retrase, lăsându-i pe cei trei împietriţi, ca nişte actori care îşi uitaseră replicile. În cele din urmă Curtis o luă de braţ şi o determină să înainteze. Ea intră fără tragere de inimă în spaţiul ce-i aparţinea lui Dean. Şi ca orice spaţiu care îi aparţinea, era dominat de Dean. Nu doar fizic, cu înălţimea şi umerii lui laţi, ci şi cu forţa personalităţii sale. Se simţea imediat că era un om cu principii şi convingeri de nestrămutat. Putea fi cel mai bun aliat şi cel mai de temut adversar. Iar Paris îl cunoscuse în ambele ipostaze.

Gâtlejul i se strânse, ca şi cum toate vasele sanguine de la inimă convergeau acolo. Oxigenul din cameră era insuficient. Respira greu, încercând în acelaşi timp să pară degajată. Nici Dean nu era într-o poziţie mai bună. Când deveni evident că şocul îl lăsase fără maniere, Curtis îi făcu semn lui Paris să ia loc, fapt care îl trezi pe Dean din uluire.

— Da, da, staţi jos. Amândoi. În timp ce se aşezau, Curtis spuse:

— Nu sunt detectiv degeaba. Voi doi vă cunoaşteţi. Ea îşi câştiga existenţa cu vocea, dar de data aceasta o părăsise. Îl lăsă pe Dean să dea explicaţiile de rigoare.

— De la Houston, spuse el. Acum mulţi ani. Eu lucram la poliţie, iar Paris… El o privi întrebător, obligând-o astfel să dea ea explicaţia.

— Eu lucram ca reporter la un post de televiziune. Curtis ridică surprins din sprâncene.

— Televiziune? Credeam că ai lucrat la radio întotdeauna. Paris îl privi pe Dean, apoi clătină din cap.

— M-am mutat de la TV la radio. Curtis murmură o

aprobare şi spuse că înţelege de ce, dar era evident că nu înţelege nimic.

— Scuzaţi-mă, spuse domnişoara Lester punând o tavă pe biroul lui Dean. Vrea cineva zahăr sau frişca? Refuzară cu toţii. Umplu trei căni dintr-un ibric de inox, apoi îl întrebă pe Dean dacă mai este nevoie de ceva. El dădu din cap şi îi mulţumi. Curtis o privi ieşind pe uşă, apoi remarcă:

— Sunt impresionat. La Criminalistică nu prea se practică treaba cu asistentele personale.

— Poftim? întrebă Dean nedumerit, privind în direcţia uşii. A, domnişoara Lester… Nu e asistenta mea personală. E doar… e foarte eficientă. Aşa se poartă cu toată lumea de aici. De aici se referea la anexa de lângă clădirea principala a sediului poliţiei, la care se ajungea printr-o parcare subterană comună – drumul pe care veniseră ea şi Curtis. Detectivul nu păru prea convins de explicaţia lui Dean cu privire la secretara, ca şi Paris de altfel, dar nu mai făcu niciun comentariu.

Paris îşi puse palmele pe cana fierbinte, recunoscătoare pentru căldura pe care o primea. Dean luă o înghiţitură de cafea, arzându-şi probabil limba. Curtis spuse:

— Habar nu aveam că voi reuni doi vechi prieteni.

— Paris nu ştia că m-am transferat aici, spuse Dean, privind-o. Şi dacă ştia…

— Nu ştiam. Credeam că eşti tot în Houston.

— Nu.

— Hmm. Curtis umplu golul din conversaţie:

— Înainte ca domnul Malloy să lucreze cu noi, colaboram cu civili. Dar era nevoie de multă vreme de un psiholog cu experienţă şi pregătire specializată. Aşa că, după ce s-a aprobat înfiinţarea postului, am avut norocul de a-l angaja pe domnul Malloy.

— Interesant, spuse ea zâmbind. După o nouă perioadă de tăcere, Dean îşi drese glasul şi i se adresă detectivului:

— Ai pomenit de un subiect care ar putea fi important. Curtis îşi căută o poziţie mai confortabilă pe scaun.

— Cunoaşteţi emisiunea radio a domnişoarei Gibson?

— O ascult în fiecare noapte. Paris tresări şi se uită surprinsă la Dean. Privirile li se întâlniră preţ de câteva clipe.

— Atunci ştiţi că este în dialog cu ascultătorii, spuse detectivul. Noaptea trecută a primit un apel care a pus-o pe gânduri. Şi nu fără motiv.

Curtis continuă să povestească despre apelul lui Valentino, apoi încheie spunând:

— Mă gândeam că, după ce asculţi caseta, ne poţi da o părere de expert.

— Cu plăcere. Hai s-o ascultăm.

Curtis adusese cu el casetofonul. Îl puse pe birou, derulă banda şi, după câteva porniri nereuşite pentru care îşi ceru scuze, vocea lui Paris umplu liniştea din jur. *Sunt Paris*. Ea cunoştea convorbirea pe de rost. Ascultând, Paris privea în cana de cafea şi îl observa pe Dean cu coada ochiului. Părţi din el. El întreg. Îi privi pe furiş mâinile ce se odihneau pe marginea biroului. Îşi freca încet degetele mari şi acest gest, doar el, făcu să se strângă stomacul. Nu îşi permise să-i privească faţa decât o singură dată. El se uita în gol, dar îi simţise privirea şi se întorsese către ea. Ochii lui încă o făceau să se simtă ca un fluture într-un insectar.

Odată, cu mulţi ani în urmă, o tulbura să fie privită cu o asemenea intensitate. Acum nu o făcea decât să-şi amintească lucruri de mult uitate, readucând la viaţă senzaţii şi sentimente pe care încercase să le îngroape şi

pe care, până în urmă cu câteva minute, le credea dispărute. Privi iar în cana de cafea.

La sfârşitul casetei, Dean întrebă dacă poate face o copie.

— Desigur, răspunse Curtis. Dean scoase caseta şi părăsi biroul suficient de mult cât să-i încredinţeze domnişoarei Lester această sarcină. Când se întoarse, Curtis spuse:

— Aşadar, nu crezi că tipul e doar un individ pus pe şotii?

— Vreau să ascult înregistrarea de mai multe ori, dar prima mea impresie este cel puţin îngrijorătoare. Ai mai primit asemenea apeluri, Paris? Ea negă dând din cap.

— Am avut ascultători care-mi spuneau că văd OZN-uri, că descoperă conspiraţii sau că au azbest în pod. Într-o noapte m-a sunat o femeie care mi-a spus că are un şarpe în cadă şi m-a întrebat cum să afle dacă este veninos. Primesc cel puţin o propunere de căsătorie în fiecare săptămână. Mi s-a oferit o donaţie de spermă. Sute de propuneri obscene. Dar nimic de genul ăsta. E… altfel.

— Deşi te-a mai sunat înainte.

— Un tip care îşi dă numele Valentino sună din când în când. Cred că e acelaşi individ, dar nu bag mâna în foc.

— Crezi că este o persoană cunoscută? Paris ezită înainte de a răspunde.

— Sincer? N-am putut să dorm azi-noapte gândindu-mă la asta. Dar nu recunosc vocea şi cred că aş recunoaşte-o dacă ar fi cineva cunoscut.

— Da, tu ai ureche bună, spuse Dean gânditor. Dar mi se pare că încearcă să-şi modifice vocea.

— Şi mie.

— Prin urmare, ar putea fi o persoană cunoscută.

— Posibil. Dar nu mă pot gândi la nimeni care să-mi joace o asemenea festă oribilă.

— Ai supărat recent pe cineva?

— Nu.

— Ai avut vreo discuţie aprinsă?

— Nu îmi amintesc un astfel de incident

— Ai spus ceva jignitor? Unui coleg, chelner, vânzător…

— Nu, îl întrerupse busc Paris. Nu obişnuiesc să jignesc pe nimeni. Ignorându-i întărea, el continuă:

— Te-ai certat cu prietenul? Ai pus capăt unei relaţii? Ai frânt inima cuiva?

Ea îl privi fix câteva clipe, apoi dădu din cap. Ca arbitru într-un conflict pe care nu-l înţelegea, Curtis tuşi uşor.

— Nişte nou-veniţi, Griggs şi Carson, s-au ocupat de asta azi-noapte, îi spuse lui Dean. Urma să verifice personalul de la radio în dimineaţa asta. Voi vorbi cu ei imediat, să văd dacă au aflat ceva. Înainte ca ea să poată protesta – şi cum ar fi putut protesta? –, Curtis îşi scoase telefonul mobil din etuiul de la brâu şi părăsi încăperea. În loc să-i încălzească mâinile, cana de cafea se răcise la atingerea lor. Se aplecă şi o puse pe marginea biroului, acordând cănii şi marginii biroului mult mai multă atenţie decât ar fi meritat. Neputând să mai evite contactul direct, îl privi.

— Nu am pus nimic la cale, Dean. Când am venit în dimineaţa asta, habar n-aveam… nu ştiam că eşti în Austin.

— Ţi-aş fi spus la înmormântarea lui Jack. N-ai vrut să vorbeşti cu mine.

— Nu, n-am vrut.

— De ce?

— Nu s-ar fi cuvenit. Aplecându-se către ea, îi şopti încet, dar mânios:

— După şapte ani? Jack fusese primul care spusese că nimeni nu îl putea înţelege pe Dean aşa ca Paris. Era

singura în faţa căreia lăsa garda. Continuă pe acelaşi ton:

— Credeam că ochelarii de soare sunt doar pentru înmormântare. Mai ai…

— N-am de gând să vorbesc despre asta, Dean. Aş pleca dacă aş putea. Dacă aş fi ştiut la cine mă aduce sergentul Curtis…

— Ai fi dat bir cu fugiţii. Ăsta e modul tău de operare, nu? înainte de a-i răspunde, Curtis se întoarse.

— Îl verifică pe îngrijitor, Marvin Patterson. Nimic interesant până acum. Se pare că a apărut o confuzie pe care trebuie să o rezolve… Stan Crenshaw… E văr cu patronul postului de radio? întrebă Curtis după o pauză.

— E nepotul lui Wilkins Crenshaw.

— Nepotisme, hm?

— Ca să fii sigur, spuse ea candidă, Stan nu face mare lucru şi ce face face prost. Lenea lui proverbială îi irită pe toţi colegii, dar pe plan profesional ne înţelegem bine. Oricum, nici el, nici Marvin nu ar fi putut să o facă. Erau amândoi în clădire.

— Nu se ştie niciodată… acum tehnica este atât de performanţă. Specialistul nostru în electronică verifică toate posibilităţile. De asemenea, am oameni care verifică farmacia din apropierea căreia s-a dat telefonul. Nu putem şti dacă este un angajat sau un client care a făcut o fixaţie pentru tine… Nu avem nici certitudinea unei crime. Doar o ameninţare.

— Una serioasă.

— Într-adevăr, conchise detectivul, îngândurat. Valentino a spus că femeia vorbise cu tine în emisiune. Îţi aminteşti o convorbire de genul celei descrise de el?

— Din păcate nu. Deşi ar trebui să fie una recentă şi este una în direct – ceea ce îngustează câmpul posibilităţilor. Dar eu n-aş fi spus niciodată nimănui să „dea papucii” cuiva.

— Putea să mintă despre asta, spuse Dean. Apelul de la prietena lui ar putea să fie o invenţie care să justifice, atât faţă de alţii, cât şi faţă de sine însuşi, ceea ce vrea să-i facă. Era o presupunere sumbră. În timpul tăcerii care urmă, domnişoara Lester se întoarse cu caseta originală şi copia cerută. Dean o rulă din nou.

— Ceva mă deranjează, spuse el. Se referă la „fete", nu la femei.

— Diminuează statutul femeii, remarcă Curtis.

— În ochii lui, da. Avem deci un indiciu privitor la ce se petrece în mintea lui. E clar că nu are încredere în femei şi le urăşte. Dacă ar trebui să-i fac un profil doar pe baza acestei înregistrări, aş spune că e un violator care vrea să se răzbune pe femei

— Are ceva cu femeile în general, din cauza unor nedreptăţi reale sau imaginare.

— O motivaţie periculoasă, spuse Dean. Sexul este metoda lui de pedeapsă. Probabil violurile brutale. Dacă vrea să-şi facă victima să sufere, cum i-a spus lui Paris, atunci nu va sta pe gânduri să o ucidă. Buzele lui se subţiară într-un gest care exprima sentimentul tuturor celor din cameră. Continuă:

— Încă ceva, singurul alt nume Valentino de care am auzit este Rudolf Valentino.

— Starul din filmele mute, spuse Paris.

— Corect. Iar filmul cel mai cunoscut al său este Şeicul.

— În care răpeşte şi seduce o tânără femeie. Paris ştia filmul. Îl văzuse cu Jack la un festival de filme vechi. Crezi că de aceea foloseşte acest nume?

— S-ar putea să fie o coincidenţă, dar nu pot s-o categorisesc ca atare, spuse Dean şi, după ce căzu pe gânduri o clipă, continuă: De fapt, Curtis, n-am să privesc nimic din toate astea cu superficialitate. Îţi sugerez să iei

ameninţarea drept una foarte reală. Detectivul aprobă printr-un gest al capului.

— Din nefericire sunt de aceeaşi părere.

— Aş dori să lucrez cu tine la caz.

— Mă bucur. Vom lua în serios ameninţarea lui Valentino până se va dovedi a fi o glumă proastă.

— Sau se va dovedi adevărată, adăugă Paris încet.

CAPITOLUL 7

Judecătorul Kemp admise cererea avocatului apărării şi îi acordă o pauză de jumătate de oră pentru a se consulta cu clientul său, în speranţa acceptării unei negocieri a pedepsei care să pună capăt procesului şi să elibereze după-amiaza judecătorului. Îşi folosi jumătatea de oră pentru a se retrage în oficiu şi a-şi tăia părul din nas cu o forfecuţă de argint, privind într-o oglindă care mărea de cinci ori imaginea reală. În orice caz, o îndeletnicire delicată. Sunetul telefonului mobil îl sperie şi aproape se înţepă cu forfecuţa în nas. Puţin iritat, răspunse la apelul soţiei sale.

— Janey nu e în camera ei, spuse ea fără preambul. Nu a fost toată noaptea.

— Mi-ai spus că e acasă când am ajuns.

— Credeam că e pentru că auzeam radioul de la ea din cameră. De dimineaţă încă mergea. Mi s-a părut ciudat, pentru că ea se scoală târziu, dar m-am gândit că poate a adormit cu el deschis. Am bătut la uşă pe la 10. Voiam să o duc la ceainărie să luăm prânzul. Am fost împreună acolo săptămâna trecută şi am mâncat un gazpacho excepţional.

— Marian, sunt în pauză. Ea continuă:

— Nu mi-a răspuns. La unsprezece fără un sfert m-am hotărât să intru şi să o trezesc. Camera era goală şi patul făcut. Maşina ei nu e în garaj şi servitorii nu au văzut-o.

— Poate s-a sculat devreme, şi-a făcut patul şi a plecat.

— Şi poate o să cadă cerul în după-amiaza asta. Avea dreptate. Era o presupunere absurdă. Janey nu îşi făcuse patul în viaţa ei. Refuzul ei de a-şi face patul fusese unul din motivele pentru care fusese trimisă acasă din tabără singura dată când ei îi ignoraseră protestele şi insistaseră să meargă.

— Când ai văzut-o ultima dată?

— Ieri după-amiază, răspunse Marian. A stat cu orele la piscină. Am convins-o să vină înăuntru. O să-şi strice pielea. Refuză să se dea cu creme de protecţie. Am încercat s-o conving dar nu mă ascultă. Spune că protecţia solară e cel mai stupid lucru de pe lume, pentru că dacă nu vrei să te bronzezi nu stai la soare. Şi, Baird cred că ar trebui să-i spui câte ceva despre statul la soare fără sutien. Ştiu că e, în curtea ei, dar sunt muncitori prin jur şi nu mi-ar plăcea să ştiu că au parte de un spectacol nud pe gratis. Ca să nu mai vorbim că poartă slip tanga care, pe lângă că e dizgraţios şi total nefeminin mai e şi îngrozitor de incomod. Se opri o clipă, doar ca să continue cu forţe proaspete:

— Oricum, ieri la prânz am convins-o să intre în casă. I-am amintit că trebuie să mergem la festivitate şi că ea e pedepsită şi trebuie să rămână în casă. A luat-o la fugă pe scări în sus fără să-mi vorbească, a trântit uşa şi a încuiat-o. Se pare că a plecat după noi şi de atunci nu a mai venit. El nu observase că maşina lui Janey lipsea fiindcă şi-o lăsase pe a lui în faţa casei peste noapte, nu o parcase în garaj. Data viitoare când o va pedepsi pe Janey îi va confisca şi cheile de la maşină. Nu că asta ar opri-o să se furişeze afară din casă şi să se întâlnească cu primitivii ei prieteni, a căror influenţă era fără îndoială motivul comportamentului ei tembel.

— Ai încercat pe mobil?

— Intră căsuţa vocală. Am lăsat o sumedenie de mesaje.

— Ai vorbit cu prietenii ei?

— Cu câţiva, dar niciunul nu a văzut-o azi-noapte. Probabil că mint ca să o acopere.

— Şi gâsca aia de Melissa?

— E în Europa cu părinţii. Secretara lui bătu uşor la uşă, apoi băgă capul şi-l anunţă că toată lumea s-a întors în sala de judecată.

— Ascultă, Marian, sunt sigur că ne pedepseşte pentru că şi noi am pedepsit-o. Vrea să te sperie şi se pare că a reuşit. O să apară. Nu e prima dată când pleacă noaptea de-acasă. Ultima dată când plecase noaptea de acasă era cât pe-aci să fie arestată pentru comportament indecent în public. Ea, împreună cu nişte prieteni, monopolizaseră piscina exterioară a unui hotel. Clienţii hotelului se plânseseră că fac mult zgomot. Când ofiţerii de pază veniseră să verifice, descoperiseră mai mulţi tineri, care mai îmbrăcaţi, care mai dezbrăcaţi, care mai beţi, care mai treji, angajaţi în tot felul de activităţi sexuale. Fiica lui se număra printre cei beţi. În orice caz, era cea mai goală, după spusele poliţistului din Austin care o pescuise din apă şi o despărţise de tânărul cu care era cuplată.

O învelise într-o pătură înainte s-o aducă acasă şi nu la închisoare. Îi făcuse o favoare judecătorului, nu că ar fi dorit să fie drăguţ cu tânăra care îl înjura de mama focului când o lăsasem pragul casei părinţilor. Ofiţerul primise o mulţumire în valoare de o sută de dolari, care implica tacit promisiunea lui de a o exclude pe Janey din raportul oficial…

— Bine că nu au aflat reporterii de povestea aia, spuse Marian acum, citind gândurile judecătorului. Îţi

închipui cât ar fi avut de suferit reputaţia ta? Ce vei face, Baird? suspină ea delicat, pasându-i într-un mod cât de poate de elegant problema.

— Sunt la tribunal toată ziua. N-am timp să mă ocup de Janey.

— Să nu crezi că o să mă plimb prin tot Austin-ul cu maşina ca un hingher. În plus, tu eşti cel cu relaţii. *Şi cu suta de dolari*, gândi el amărât. În ultimii ani aruncase cu bancnote de o sută pentru a se asigura că aventurile fiicei lui nu vor fi făcute publice.

— Să văd ce pot să fac, mormăi el. Dar când va apărea – cum sunt sigur că o va face

— Nu uita să mă anunţi. Îmi pun pagerul pe vibraţii dacă sunt în şedinţă. Trimite trei de trei. Atunci o să ştiu că e acasă şi nu o să mai pierd timpul nimănui.

— Mulţumesc, dragă. Ştiam că pot să mă bazez pe tine.

Curtis îl invită pe Dean la prânz şi el acceptă, dar fără să-şi facă iluzii. Ştia că detectivul va dori să afle mai multe informaţii despre Paris. Nu îl putea acuza de curiozitate, mai ales după cele petrecute în biroul său. Nu avea să-i ofere nicio informaţie în plus faţă de cele pe care le-ar putea găsi într-o biografie oficială, dar voia să-l vadă cum lucrează. Coborau scările din faţa clădirii când Curtis fu strigat de cineva din spate. Tânărul poliţist în uniformă care strigase după el ieşi pe uşile de sticlă ale clădirii. Se scuză, abia răsuflând din pricina efortului.

— Îmi cer scuze că vă reţin, sergent Curtis.

— Mergeam la masă. Îl cunoşti pe doctorul Malloy?

— Doar după reputaţie. Sunt printre ultimii care vă urează bun-venit în rândurile poliţiei din Austin. Eddie Griggs. Întinse mâna. Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule.

— Mulţumesc, răspunse Dean strângându-i mâna. Voi

doi vedeţi-vă de treabă, vă aştept aici.

— Cred că sergentul Curtis ar dori ca şi dumneavoastră să aflaţi, mai ales că acum lucraţi cu el la cazul în care este implicată Paris Gibson. Despre asta e vorba. Mă rog, cam despre asta.

— Hai să trecem la umbră, sugeră Curtis. Se mutară cu toţii în umbra clădirii. Deşi maşinile vâjâiau pe şoseaua interstatală 35, Griggs reuşi să se facă auzit.

— Aţi cerut lista cu persoanele date dispărute? îl întrebă pe Curtis.

— Da, aşa e.

— Ei bine… judecătorul Baird Kemp?

— Ce-i cu el?

— Are o fiică. Elevă de liceu. O nebunatică. Din când în când o cam face lată. Poliţiştii de noapte o cunosc bine. Privi împrejur pentru a se asigura că nimeni nu-l aude.

— Judecătorul e foarte generos cu oricine o aduce acasă, o scapă de închisoare şi nu-i pomeneşte numele în media.

— Înţeleg, spuse detectivul.

— Azi, continuă Griggs, judecătorul a apelat la prietenii lui din poliţie. Se pare că Janey – aşa o cheamă – nu a venit azi-noapte acasă. Judecătorul a promis că va fi foarte generos cu oricine o aduce acasă. Dean nu-l cunoscuse pe judecător, dar îl ştia după nume. Una dintre primele sale misiuni fusese să convingă un deţinut să ajute poliţia să-l prindă pe partenerul lui într-ale infracţiunilor, care, prin comparaţie, era mult mai periculos şi se afla în libertate. Deţinutul refuzase să coopereze.

— Nu le dau nimic, omule”. Le” spre deosebire de „vă”, pentru că Dean se „aliase”.

cu deţinutul, îi devenise prieten şi confident. Poliţistul cel bun.

— M-au tras pe sfoară la proces. M-au tras pe sfoară!

spusese deţinutul. Înţelegi ce zic? Judecătorul a influenţat juraţii. Dobitoc înfumurat!

Părerea lui despre acest judecător nu diferea de cea a majorităţii îndrăctorilor condamnaţi. Nu aveau nimic bun de spus despre indvizii ta rotoare, cu un gest al ciocănelului de lemn, le pecetluiau soarta. În cele din urmă Dean obţinuse informaţiile care duseseră la arestarea partenerului, dar omul îşi menţinuse părerea proastă despre judecătorul Kemp şi, pe baza spuselor lui Griggs, Dean se gândi că era o părere ce putea fi justificată. Curtis spuse:

— Numai în districtul ăsta e posibil să fie sute de adolescenţi care nu au ajuns azi-noapte acasă şi despre care părinţii lor nu ştiu nimic. Dean se gândi la puştiul lui care o alarmase pe maică-sa de mai multe ori când nu se întorsese acasă noaptea.

— Sunt de acord. E prea devreme să tragem concluzii cu privire la fătuca asta, mai ales dacă se poartă aşa în mod curent.

— Judecătorul Kemp ar face ca toţi dracii dacă „cererea lui specială” ar deveni subiect de discute pe la toate secţiile, remarcă Curtis dispreţuitor. Dar mulţumesc pentru informaţie, Griggs. Ai fost eficient. Cum de ai ajuns la birou aşa devreme?

— Fac ore suplimentare. Şi, în plus, aş vrea s-o ajut pe Paris Gibson. Părea foarte afectată azi-noapte.

— Sunt sigur că va aprecia eficienţa ta. Remarca lui Curtis avea dublu înţeles. Observase acelaşi lucru ca şi Dean – puştiul se îndrăgostise de Paris.

— Hai să-i mai lăsăm domnişoarei Kemp câteva ore să se trezească şi să ajungă acasă înainte să facem vreo legătură cu apelul acela, spuse Curtis.

— Da, să trăiţi. Poftă bună. Tânărul poliţist se purta ca la carte, şi Curtis mai că se aşteptă să-l vadă salutând

militărește. Curtis o luă înainte pe trotuar, dar Dean rămase în urmă, simțind că Griggs ar vrea să spună ceva. Dacă o privea pe Paris voia să știe ce anume.

— Scuză-mă, Griggs, dacă ceva nu-ți dă pace, te ascult.

Era clar că novicele nu voia să enerveze un detectiv cu rang de ofițer, dar și plin de decorații și cu titlu de doctor. Dar păru ușurat la auzul invitației lui Dean.

— Tipa asta caută belelele cu lumânarea, spuse el coborând tonul către o nuanță confidențială. Unul din agenții noștri de la narcotice care lucrează sub acoperire la liceu… zice că arată beton și știe meserie. Zice că l-a vrăjit de aproape a uitat că e polițist. Urechile lui Griggs se înroșiseră. Ca toată fața de altfel. Sperând să-l liniștească pe tânăr, Dean comentă:

— Nu-mi place deloc când se întâmplă așa ceva. De-aia nu lucrez niciodată sub acoperire. Griggs zâmbi, ușurat să afle că interlocutorul său este și el om ca toți oamenii.

— Da, bine, ce vreau să spun este că s-ar putea ca tipa să se fi pus singură într-o situație din care s-ar putea să nu iasă bine.

— A flirtat cu pericolul și a obținut mai mult decât ceruse? întrebă Curtis.

— Ceva de genul ăsta. Face ce vrea, când vrea și nu dă socoteală nimănui. Nici măcar părinților. Candidata perfectă la un medicament neortodox strecurat în băutură. Asta dacă nu-l ia de bunăvoie. Dacă l-a cunoscut pe Valentino și el a răpit-o într-adevăr, nimeni nu s-ar prinde o bună perioadă de timp. Și asta ar putea fi foarte rău. Curtis întrebă dacă Janey Kemp fusese căutată în locurile pe care obișnuia să le frecventeze.

— Da, la sugestia judecătorului. Discret, bineînțeles. Niște ofițeri de informații și polițiști de patrulă. Dar e vară, așa că membrii Sex Club se întâlnesc în aer liber, iar locul

de întâlnire se schimbă des pentru ca părinţii şi poliţiştii sub acoperire…

— Sex Club? Dean îl privi întrebător pe Curtis, dar acesta ridica din umeri. Amândoi îl priviră pe Griggs. Devenit nervos, tânărul poliţist se balansa de pe un picior pe altul

— Nu ştiţi despre Sex Club?

Paris ajunse acasă extenuată. În mod normal, era ora la care abia se trezea. De obicei lua micul dejun când ceilalţi luau prânzul. Astăzi îşi modificase programul. Dacă nu apuca să doarmă câteva ore după-amiaza, avea să fie terminată la emisiune. Dar după întâlnirea neaşteptată cu Dean, era puţin probabil să reuşească să doarmă. Îşi făcu un sandviş cu unt de arahide pe care de fapt nu-l dorea şi se aşeză la masa din bucătărie, cu şervetul în poală, prefăcându-se că mănâncă. Începu să-şi sorteze corespondenţa. Când ajunse la plicul albastru cu emblema bine cunoscută, încetă să mestece. Înghiţi bucăţica de sandviş cu un întreg pahar de lapte, ca şi cum ar fi dorit să prindă puteri pentru ce va găsi în plic. Scrisoarea era de la directorul Spitalului Meadowview. Politicos şi ferm în acelaşi timp, într-un limbaj ce nu lăsa loc de interpretare, i se cerea să vină şi să ia lucrurile răposatului domn Jack Donner.

Deoarece nu aţi răspuns la numeroasele mele încercări de a vă contacta prin telefon, nu pot decât să presupun că nu aţi primit acele mesaje. Prin urmare, prezenta scrisoare vă notifică oficial că lucrurile personale ale domnului Jack Donner vor fi distruse dacă nu veniţi să le luaţi.

Termenul limită era a doua zi. Mâine. Şi era serios. Data era subliniată.

Câtă vreme Jack fusese pacient la Meadowview, Paris îi cunoştea pe toţi angajaţii, de la director la paznic.

Această scrisoare suna ca una trimisă unui străin. Probabil că directorul ajunsese la limita răbdării, deoarece ea îi ignorase mesajele telefonice. Nu se mai întorsese la unitatea medicală din ziua morţii lui Jack. În cele şase luni care trecuseră de atunci nu avusese dispoziţia necesară de a se întoarce acolo nici măcar pentru a-i lua lucrurile personale. Cu foarte puţine excepţii, mersese la spital în fiecare zi, de şapte ani, dar după ce plecase în ziua aceea fusese incapabilă să se întoarcă. Motivele nu ţineau numai de orgoliu. Nu voia să-l dezonoreze pe Jack amintindu-şi de el zăcând în patul de spital, cu membrele ca de cârpă în ciuda eforturilor fizioterapeuţilor. Era ca un copil mic, incapabil să scoată alte sunete decât un bâiguit, incapabil să se hrănească, incapabil să facă orice în afară de a ocupa locul de sub el şi de a se lăsa în îngrijirea angajaţilor pentru nevoile cele mai intime. Aşa trăise – existase, de fapt

— În ultimii şapte ani. Merita mai mult decât o asemenea amintire.

Propti coatele pe masă şi îşi sprijini capul pe braţe. Închise ochii şi îl văzu pe Jack Donner cum era când îl cunoscuse. Puternic, bine făcut, plin de viaţă şi încredere în sine…

— Deci tu eşti cea nouă despre care vorbeşte toată lumea. Vorbise din spatele ei. Când se întoarse, o izbi obrăznicia care i se citea pe faţă. Biroul ei din camera de ştiri era atât de mic încât abia aveai loc de întors. Era plin de cutii pe care ea le despacheta, contribuind la înghesuiala generală. Paris repetă sec:

— Cea nouă.

— Se vorbeşte despre tine în birourile din faţă. Nu mă face să repet ce am auzit, pentru că aş putea fi acuzat de hărţuire sexuală.

— M-am alăturat echipei de ştiri, dacă asta vrei să

spui.

— Echipa de ştiri „laureată”, o corectă el zâmbind şi mai larg. Nu eşti atentă la promo-urile postului nostru?

— Eşti la departamentul promoţii?

— Nu eu sunt directorul comitetului de întâmpinare. De fapt, sunt acest comitet. Treaba mea e să-i întâmpin pe toţi nou-veniţii.

— Mulţumesc. Mă consider bine venită. Acum dacă…

— De fapt, sunt la vânzări. Jack Donner. El întinse mâna. Făcură cunoştinţă.

— Paris Gibson.

— Interesant nume. Chiar aşa te cheamă?

— Da.

— Vrei să luăm masa împreună? îndrăzneala lui nu o jigni, dar o făcu să râdă.

— Nu, sunt ocupată. Ridică mâinile, arătând spre maldărul de cutii. O să-mi ia toată după-amiaza să fac puţină ordine. Oricum, abia ne-am cunoscut.

— A, da. Cântări dilema, muşcându-şi buza de jos într-un fel despre care ştia probabil că e drăguţ şi înduioşător. Apoi se lumină la faţă.

— Cina? Nu luă cina cu el în seara aceea. Şi nici după alte trei invitaţii. În următoarele săptămâni munci din greu, făcând toate reportajele care i se cereau.

Căuta să acopere un timp de emisie cât mai mare, ştiind că singura modalitate de a promova era ca publicul să-i aprecieze numele, faţa şi vocea.

Viza să ajungă la ştirile de seară. Probabil că îi va lua un an sau doi. Avea multe de învăţat şi multe de demonstrat, dar nu vedea niciun motiv să-şi fixeze standardul mai jos de vârful piramidei. Prin urmare, era prea ocupată cu munca pentru a accepta întâlniri.

Iar Jack Donner era prea încrezător că ea îi va cădea în braţe. Era un tip care întruchipa visul tuturor femeilor

din clădire, de la stagiare până la bunicuţa de la contabilitate. Dar îl plăceau şi bărbaţii. Deţinuse recordul la vânzări mai mulţi ani la rând, şi toată lumea ştia că va fi cooptat în conducere.

— Sus de tot, i se confesase el. Vreau să fiu director general, apoi, cine ştie? Poate o să am propriul meu post. Avea, fără îndoială, şi ambiţia, şi carisma pentru a realiza orice îşi propunea. Iar acum, o întâlnire cu ea era prima ţintă pe termen scurt. În cele din urmă îi învinse rezistenţa şi Paris acceptă. La această primă întâlnire.

Jack o duse la un restaurant chinezesc. Mâncarea era oribilă, iar serviciul şi mai şi, dar el o făcu să râdă întruna, construind poveşti despre personalul plictisit al restaurantului. Cu cât bea mai mult vin de orez, cu atât povestirile deveneau mai amuzante. Când îşi deschise prăjitura cu răvaş, fluieră.

— Ia ascultă aici, spuse el prefăcându-se că citeşte”. Felicitări. După luni de stăruinţe, aţi reuşit să cuceriţi doamna visurilor dumneavoastră”.

Paris deschise prăjitura ei şi scoase răvaşul.

— Pe al meu scrie că răvaşul deschis mai înainte nu trebuie luat în considerare.

— Nu te culci cu mine? Ea râse văzându-i expresia dezamăgită.

— Nu, Jack, nu mă culc cu tine.

— Sigur?

— Sigur. Dar după patru luni de întâlniri, o făcu. După şase luni, toţi colegii îi ştiau deja ca pe un cuplu. De Crăciun a cerut-o în căsătorie, iar de revelion ea a acceptat. În februarie a nins. Houston, unde zăpada era ceva foarte rar, părea paralizat. Echipa de ştiri lucra peste program pentru a face reportaje despre capriciile vremii, despre închiderea şcolilor, despre adăposturile necesare vagabonzilor şi despre păienjenişul de străzi acoperite cu

gheaţă. Paris lucrase şaisprezece ore în cap, despre vreme şi nu numai, circulând cu duba de la ştiri, bând cafea călduţă, predând totul la termen. Când a ajuns acasă în cele din urmă, Jack era în bucătărie şi făcea supă.

— Dacă nu te-am iubit până acum, spuse ea, ridicând capacul oalei şi mirosind supa, să ştii că te iubesc acum.

— Ţi-aş găti în fiecare seară dacă te-ai muta cu mine.

— Nu.

— De ce nu?

— Am mai discutat de o mie de ori, Jack, spuse ea în timp ce-şi scotea cizmele ude. El îngenunche şi îi masă picioarele îngheţate.

— Hai să mai discutăm odată. Uit mereu scuzele tale penibile. După cum ştii, scula mea e mai lungă decât raza mea de atenţie. Şi nu-i aşa că te bucuri?

Paris îşi trase piciorul dintre palmele lui. Masajul era prea bun ca să-l strice cu o asemenea discuţie.

— Până la căsătorie îmi voi păstra independenţa. Şi dacă mă mai baţi mult la cap, o să amân nunta încă şase luni.

— Eşti o femeie încăpăţânată, Paris Gibson, viitoare doamna Donner.

Mâncară supa şi terminară sticla de vin pe care Jack o deschisese înainte de venirea ei. Nici nu propuse să petreacă noaptea împreună, ştiind cât de obosită este. În timp ce îi spunea noapte bună din pragul uşii, zăpada pentru care se făcuse atâta tam-tam începea să se topească. Toată munca lor se ducea de râpă odată cu creşterea temperaturii.

— Ce bine că mâine e sâmbătă, spuse ea oftând uşurată. O dorm toată ziua.

— Numai să te trezeşti mâine seară.

— Dar ce e mâine seară?

— O să-l cunoşti pe cavalerul meu de onoare.

Recent, Jack îi spusese că cel mai bun prieten al său din facultate se întorcea la Houston după ce obţinuse o diplomă foarte sofisticată în nu ştiu ce. Nu ştia decât că Jack e foarte bucuros de venirea lui şi că de-abia aştepta să i-l prezinte.

— Cum îi place la poliţia din Houston? întrebă ea căscând.

— Nu şi-a făcut încă o părere, dar se pare că va fi bine. Mâine o să jucăm baschet şi venim să te luăm la şapte.

— O să fiu gata. A, Jack… Am uitat cum îl cheamă.

— Dean. Dean Malloy.

Paris tresări. Era în bucătărie, dar avu nevoie de câteva clipe să se orienteze. Reveria lăsase loc visării. Dormise adânc. Lumina soarelui bătea din alt unghi. Braţele o furnicau ca urmare a lipsei de circulaţie. Cu mâna amorţită, se întinse după receptor. În virtutea obişnuinţei, spuse:

— Sunt Paris.

CAPITOLUL 8

Când ai fost ultima dată la dentist, Amy?

— Nu-mi amintesc. Poate acum câţiva ani. Dr. Brad Armstrong se încruntă.

— Cam mult timp între controale…

— Mi-e frică de dentişti.

— Atunci înseamnă că nu ai găsit dentistul potrivit, spuse el făcându-i cu ochiul. Până acum! Ea chicoti…

— Ai noroc că nu am găsit decât o carie. E mică, dar trebuie plombată.

— O să mă doară?

— Să te doară? În cabinetul meu nu există acest cuvânt. Treaba mea e să-ţi repar dintele. Treaba ta e să stai relaxată în timp ce eu mă ocup de dintele tău.

— Pastila de Valium şi-a cam făcut efectul. Ma simt

deja adormită.

— Nu mai durează mult. Personalul stabilise de comun acord cu mama fetei că este mai bine atât pentru ea, cât şi pentru doctor să i se administreze o doză mică de tranchilizant. Mama ei urma să vină peste puţin timp să o ia acasă. El putea să-şi pregătească materialul pentru plombă în timp ce ea se cufunda în somn.

Conform fişei, avea cincisprezece ani, dar era bine dezvoltată. Avea picioare frumoase. Fusta scurtă scotea la iveală coapsele bronzate şi musculoase.

Lui îi plăcea vara. Vara înseamnă piele. Detesta deja venirea toamnei şi a iernii, când femeile renunţau la sandale în favoarea cizmelor şi la picioarele dezgolite pentru pantalonii opaci. Fustele se lungeau, iar breteluţele de pe umerii goi erau acoperite de pulovere. Singurul lucru bun cu puloverele era că luau forma corpului, iar sugestia a ceea ce se găsea sub ele era o adevărată încântare. Pacienta lui respiră adânc, făcând ca şervetul de hârtie să se mute într-o parte a pieptului ei. Fu tentat să îl ridice şi să-i privească sânii. Dacă protesta, avea să-i spună că nu făcea decât să pună şervetul la loc. Dar se abţinu. Putea să intre asistenta care, spre deosebire de pacientă, nu era sub influenţa Valium-ului.

Privi din nou picioarele fetei. Din pricina relaxării se depărtaseră puţin. Ţesătura fustei se mula perfect pe corp şi pe adâncitura dintre coapse. Oare poartă chiloţi? se întrebă. Posibilitatea ca ea să nu poarte chiloţi îl excită. Se întreba dacă este virgină. După paisprezece ani, puţine mai sunt virgine. Din punct de vedere statistic, era foarte probabil să fi fost deja cu un bărbat. Ştia la ce să se aştepte din partea unui bărbat excitat. Nu se va speria dacă…

— Doctor Armstrong? Apariţia asistentei îl trezi din visare.

— E gata pentru anestezie? Cuvântul „injecţie” nici nu se pomenea în cabinetul lui. Se ridică de pe scaun, prefăcându-se că studiază radiografiile pacientei.

— Da, te rog. Mai las-o zece minute.

— Am totul pregătit. Îşi scoase mănuşile chirurgicale şi intră în biroul personal, închizând uşa după el. Era înfierbântat. Inima îi bătea repede. Dacă n-ar fi avut halat, asistenta i-ar fi văzut erecţia. Dacă nu l-ar fi întrerupt, ar fi făcut o greşeală îngrozitoare. Nu-şi permitea să mai facă o greşeală. Dar ultima dată nici nu fusese vina lui. Fata venise de trei ori la el în interval de două luni şi de fiecare dată devenise tot mai prietenoasă. Prietenoasă pe dracu’, flirtase cu el de-a dreptul. Ştia exact ce face. Cum îi zâmbea provocator de fiecare dată când se lăsa scaunul pe spate – nu era o invitaţie făţişă la pipăit?

Iar când o pipăise, gagica începuse să ţipe ca din gură de şarpe, făcând să vină toţi asistenţii şi partenerii, ba şi pacienţii în cabinetul lui, de unde se revărsa o cascadă de acuzaţii la adresa lui. Dacă ar fi avut cei douăzeci şi cinci de ani pe care îi arăta şi nu ar fi fost minoră cum era, de fapt, acuzaţiile nu ar fi fost luate în considerare. Dar toţi le crezuseră şi el fusese dat afară din cabinet. A doua zi când a ajuns la serviciu, colegii îl aşteptau la uşă. I-au înmânat o notificare la care era anexat un cec cu contravaloarea salariului său pe trei luni. Având în vedere circumstanţele, li se păruse corect. La revedere şi drum bun. Ce dobitoci.

Dar repercusiunile nu se opriseră acolo. Părinţii fetei, înnebuniţi că un bărbat normal, heterosexual, răspunsese semnalelor transmise de fata lor cea senzuală, depuseseră plângere împotriva lui pentru comportament indecent faţă de un copil. Ca şi cum ea ar mai fi fost un copil. Ca şi cum nu o căutase cu lumânarea. Ca şi cum nu i-ar fi plăcut să simtă mâna lui între coapse.

Fusese târât la tribunal ca un infractor de rând şi, la sfatul tembelului de avocat, fusese silit să-şi ceară scuze faţă de căţeaua cea mică şi vicleană. Pledase vinovat pentru acuzaţiile umilitoare spre a primi o „sentinţă uşoară”, constând în şedinţe obligatorii de terapie şi eliberare condiţionată.

Sentinţa judecătorului fusese mult mai puţin aspră decât cea a lui Toni”. E ultima dată, Brad”, îl ameninţase ea. Din moment ce scăpase de puşcărie nu ar fi fost potrivit să sărbătorească? O, nu. Soţia lui avea alte planuri, printre care şi combaterea „viciului” lui.

— Nu mai pot să continui aşa, nu mai pot să trec prin aşa ceva. Apoi îi ţinuse predici ore în şir despre „comportamentul distructiv” care îl caracteriza.

Ei bine, mai existaseră şi alte incidente, cum ar fi cel de la clinica unde fusese angajat prima dată. Îi arătase unei colege nişte poze. Era o glumă, pentru Dumnezeu! De unde să ştie că tipa era o habotnică, închipuindu-şi, încă, probabil că barza aduce copiii. Răspândise bârfe atât de răuvoitoare despre el încât nu-i rămăsese decât să plece de bunăvoie. Dar Toni încă îl credea răspunzător pentru incident. În cele din urmă concluzionase în felul următor:

— Hai să lămurim treaba asta, Brad. Eu nu voi mai trece prin aşa ceva. Nu voi permite copiilor mei să treacă prin aşa ceva. Te iubesc, spuse ea înlăcrimată. Nu vreau să divorţez de tine. Nu vreau să-mi distrug familia şi căsnicia. Dar te voi părăsi dacă nu mergi la terapie pentru a-ţi corecta acest viciu. Viciu. Şi ce dacă avea o sexualitate exacerbată? Era oare un viciu? Vorbele ei caracterizau un pervers, în niciun caz pe el. Dar nu era el chiar prost. Ştia că trebuie să se adapteze lumii în care trăieşte. Dacă societatea voia să fie puritană, atunci trebuia să accepte regulile impuse. Trebuia să se situeze între limitele impuse de biserică şi stat. Un singur pas peste linia aşa-zisei

decente şi devii nu numai un păcătos, ci şi un renegat. Chiar şi un flirt nevinovat cu una dintre paciente îl putea costa cariera. Îi trebuiseră opt luni ca să-şi găsească o slujbă în Austin, timp în care cheltuise şi cecul şi toate economiile sale. Clinica în care lucra era mai puţin prosperă decât cea dinainte, iar colegii nu aveau aceeaşi înaltă pregătire ca foştii lui parteneri. Dar îşi putea plăti ipoteca. Iar familiei sale îi plăcea în Austin, aşa că nu vedea niciun motiv ca să nu rămână acolo.

La câteva săptămâni după coşmarul de la tribunal, Toni tresărea de fiecare dată când o atingea. Dormeau în continuare împreună, dar asta doar de dragul copiilor. În cele din urmă îl lăsase să o îmbrăţişeze şi să o sărute şi, după ce terapeutul îl felicitase pentru progresul înregistrat, făcuseră din nou dragoste. Ea păruse destul de mulţumită… până în urmă cu câteva nopţi, când fusese atât de neglijent încât nu venise acasă decât spre dimineaţă. Însăilase o poveste plauzibilă, pe care ea ar fi înghiţit-o dacă nu ar fi întârziat din nou în noaptea precedentă. Nu prea mergea povestea cu seminarul de impozitare. Fusese într-adevăr acolo, semnase în registrul de prezenţă – pentru orice eventualitate –, apoi plecase.

Dimineaţă, urmaşe un scandal monstru. Toni îi trimisese pe copii în camera lor şi începuse direct:

— Unde ai fost azi-noapte, Brad?

Niciun fel de preambul, atac furios prin surprindere care îl scoase imediat din sărite.

— Ştii unde am fost.

— La unu încă nu veniseşi acasă. Niciun seminar de impozitare nu durează atât.

— Nici nu a durat. S-a terminat pe la unsprezece. Am ieşit la o bere, ne era foame şi am comandat de mâncare.

— Cu cine ai fost?

— Cu nişte tipi pe care i-am cunoscut acolo. Unul Joe,

cred că e director la

Motorola, celălalt Greg, sau Grant, e patronul unor magazine de vopsele. Altul…

— Minţi!

— Mulţumesc pentru încredere.

— N-ai făcut nimic ca să-ţi câştigi încrederea. Brad. Am vrut să intru în biroul tău aseară. Uşa era încuiată. El se ridică, împingând violent scaunul şi făcându-l să scoată un scârţâit strident pe podea.

— Mare lucru. Uşa era încuiată. Eu n-am încuiat-o. Probabil unul din copii. Dar ce căutai acolo? Dovezi împotriva mea? Mă spionezi?

— Da.

— Cel puţin recunoşti, oftă el. Toni, ce-i cu tine în ultima vreme? De fiecare dată când plec de acasă mă treci prin foc şi pară.

— Pentru că pleci de acasă prea des şi stai prea mult.

— Prea mult? Adică n-am voie să plec şi să vin când vreau? Trebuie să-ţi cer permisiunea ca să beau o bere? Ca să mă duc la closet?

— Nu-ţi merge de data asta, Brad. N-o să reuşeşti să mă faci să mă simt eu vinovată. Du-te la lucru. O să întârzii. Cu replica asta încheia mereu. Ieşi apoi din bucătărie ţeapănă şi cu spatele drept. O lăsase în pace. Brad o cunoştea prea bine şi ştia că în starea în care era, orice ar fi făcut, n-ar fi reuşit să o îmbuneze. Rămânea de gheaţă zile întregi. Cu vremea îi trecea, dar între timp…

Doamne! Nu-i de mirare că n-avea niciun chef să meargă acasă. Cine ar fi vrut să stea lângă o stană de piatră. Toni era de vină pentru greşelile lui. Din fericire descoperise o nouă portiţă pentru „viciul” său. Sexul, cu toate aspectele, îi era la îndemână. Gândindu-se la tot ce îi stătea la dispoziţie, zâmbi. Începu să se mângâie pe sub halat. Îi plăcea să stea într-o stare de semierecţie, aşa că

pe tot parcursul zilei, când avea timp, se uita la pozele pe care le ţinea încuiate în sertar sau, dacă era sigur că nu îl vede nimeni, îşi vizita site-urile favorite. Unii beau cafea ca stimulent. El descoperise ceva mult mai interesant decât cafeina.

Urma o după-amiază lungă, dar aşteptarea în sine era minunată. De-ar veni mai repede noaptea!

CAPITOLUL 9

Când Paris intră în încăperea unde era aşteptată, Dean şi ceilalţi doi bărbaţi se ridicară. Stabiliseră să se întâlnească într-un birou de la Criminalistică unde de regulă erau interogaţi martorii sau suspecţii. Spaţiul era cam înghesuit, însă confidenţialitatea era asigurată. Curtis trase de sub masă un scaun pentru Paris şi, după ce îi mulţumi cu un gest scurt din cap, se aşeză. Nu renunţase la ochelarii de soare, astfel că Dean îi zărea cu greu ochii prin lentilele întunecate. Nu putea

— Şi nici nu voia – să-şi explice de ce nu-i scotea niciodată.

— Sper că nu ţi-a fost greu să ajungi până aici, în centru, îi zise Curtis.

— Am venit cât am putut de repede. Se uitară toţi deodată la ceasul din perete. Mai era puţin şi se făcea două după-amiază, ceea ce însemna că cele douăsprezece ore de când sunase Valentino se apropiau de sfârşit. Depăşise termenul.

Detectivul se întoarse către cel de-al treilea bărbat din birou.

— El este John Rondeau. John, ţi-o prezint pe Paris Gibson. Paris înclină uşor capul şi-i întinse mâna peste masă.

— Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Rondeau. Îi strânse mâna şi-i răspunse la fel de cordial:

— Şi mie îmi face mare plăcere să vă cunosc,

domnişoara Gibson. Să ştiţi că sunt un adevărat fan al emisiunii dumneavoastră.

— Mă bucur să aud asta.

— Vă ascult mereu, iar acum chiar mă onorează prezenţa dumneavoastră.

Dean îl privi cu luare-aminte pe ofiţerul pe care abia îl cunoscuse în urmă cu câteva minute, înainte de venirea lui Paris. Rondeau era tânăr, dichisit şi chipeş. După înfăţişare, părea să petreacă ore bune la sala de fitness. Chipul îi strălucea ca un pom de Crăciun când o privea pe Paris. Cu alte cuvinte, ca şi ageamiului de Griggs, lui Rondeau i se aprinseseră călcâiele după Paris.

Dean se gândea dacă nu cumva şi sergentul Curtis făcea parte din tabăra simpatizanţilor lui Paris. Fuseseră amândoi să ia masa la Stubb’s, un local emblematic pentru Austin, celebru pentru grătarele care se serveau acolo, pentru bere, pentru orchestră. Se afla la doar câteva blocuri distanţă de sediul poliţiei, aşa că merseseră pe jos. La amiază nu cânta nicio formaţie în locul amenajat la umbra stejarilor, însă muşteriii nu lipseau: angajaţii şi ofiţerii care lucrau în centru făcuseră deja rând, aşteptând să comande obişnuitele porţii de grătar cu sos excesiv de condimentat. Hotărâţi să nu se aşeze la masă, Dean şi Curtis comandaseră burgeri şi ieşiră pe verandă, la umbră, ca să mănânce

Dean se aşteptase ca sergentul să-l iscodească în legătură cu Paris, contase însă pe o abordare subtilă.

Curtis în schimb, se repezise la sandvişul lui, apoi îl întrebase cu gura plină şi fără niciun fel de introducere.

— Ce e între tine şi Paris Gibson? O veche poveste de dragoste? Nu-şi explica ce anume îl făcea pe Curtis un detectiv atât de abil. Poate candoarea lui, cine ştie? îi luă pe suspecţi pe nepregătite. Arborând o mină nonşalantă, Dean muşcă la rândul lui din sandvişul său şi abia apoi

răspunse:

— Să spunem că am fost apropiaţi.

— Chiar foarte apropiaţi din câte îmi dau eu seama. Dean continuă să mestece.

— Nu vrei să vorbeşti despre asta? insistă detectivul.

— Să zicem că nu. Şi îşi şterse buzele cu un şerveţel de hârtie. Curtis dădu din cap ca şi când i-ar fi spus „Absolut corect”.

— Eşti căsătorit? îl întrebă, schimbând subiectul.

— Nu. Tu eşti?

— Sunt divorţat. A durat doar patru ani.

— Copii ai?

— Da, am făcut câte unul în fiecare an, dar sunt toţi la ea.

— Soţia ta s-a recăsătorit? Curtis luă o înghiţitură de ceai cu gheaţă.

— Să zicem că nu vreau să stau de vorbă despre asta. Renunţară şi la subiectul acesta şi se întoarseră la cazul pe care îl aveau de rezolvat, despre care cu greu se putea spune că era deja un caz, însă de care se temeau să nu devină unul cu adevărat. Însă acum Dean ştia că detectivul nu era căsătorit, iar Curtis chiar îi întărea bănuielile, căci nu rata nicio ocazie de a-şi dovedi cavalerismul faţă de Paris. Paris ştia să provoace atitudinea aceasta la bărbaţi şi să obţină întreaga lor atenţie fără să surâdă întruna. Câtă vreme fusese în preajma ei, nu o văzuse nici măcar o dată făcând pe cocheta. Nici nu flirta, nici nu se străduia să atragă atenţia asupra ei, nici nu se îmbrăca provocator. Nu ceea ce făcea atrăgea interesul bărbaţilor, ci ceea ce era. Era suficient să o priveşti o dată şi nu te puteai abţine să nu o studiezi pe îndelete. Chipul ei nu exprima voluptate, ca cel al lui Liz, de pildă. De fapt, avea o figură cu linii puţin aspre, băieţoasă, şi era destul de înaltă. Părul ei, castaniu deschis şi cu şuviţe blonde, părea mereu puţin

răvăşit, ceea ce

— Gândi el – îi dădea un aer oarecum senzual. Dar nici asta nu era suficient ca să trezească interesul unui bărbat. Poate gura ei era de vină. Multe femei apelau la dureroase intervenţii chirurgicale ca să obţină răsfrângerea aceea şi buze atât de pline. Paris fusese înzestrată de natură cu atuul acesta. Să fi fost ochii? Doamne, cât erau de mari şi de frumoşi! Albaştri şi pătrunzători, te ispiteau să te afunzi în adâncimea lor şi să rătăceşti în privirea aceea, tot încercând să ajungi la un liman.

Acum, însă, mare lucru nu se putea spune despre ei, pentru că se ascundeau mereu în spatele ochelarilor de soare. Cu toate acestea, tânărului John Rondeau nu părea să-i pese de neajunsul acesta. Era pur şi simplu transfigurat.

— Aţi mai aflat ceva de azi-dimineaţă? întrebă Paris.

— Da, însă nu ştim cât de semnificativ. Întrebarea îi fusese adresată lui Curtis, însă Dean se grăbi să răspundă, obligând-o în felul acesta să-l privească, lucru pe care ea îl evitase cu mare grijă de când intrase în birou.

— Tocmai din cauza asta ne-am şi adunat aici, să stabilim cât de pertinentă este bănuiala. Curtis se amestecă îndată în discuţie:

— Rondeau lucrează acum cu hackerii noştri.

— Nu-mi dau seama ce legătură au hackerii cu ce mi-aţi cerut mie, se arătă Paris nelămurită.

— Ajungem şi la asta, îi răspunse detectivul. Ştiu că aparent nu are nicio legătură şi chiar e posibil să nu aibă.

— Pe de altă parte, interveni Dean, ar putea să se lege între ele, ca într-un lanţ. Asta încercăm noi să verificăm. Acelea sunt casetele? Şi arătă spre traista din pânză pe care o adusese Paris

— Da. În Vox Pro sunt salvate o mie de minute de

material înregistrat.

— Adică atunci când un ascultător este pe fir, este înregistrat automat? întrebă Curtis. Iar tu îţi selectezi mesajele şi eviţi să fie difuzate pe post obscenităţile? Paris zâmbi.

— E drept că unii au încercat şi treburi de genul ăsta şi de aceea înregistrăm fiecare apel. Atunci eu aleg – fie îl salvez şi-l difuzez, fie îl şterg imediat.

— Şi cum treci înregistrările pe casetă? o întrebă Dean.

— Nu e deloc uşor. Dar ca să-mi facă mie o favoare, unul dintre tehnicieni a imaginat o soluţie. Regulat, el „azvârle” – e vorba lui, nu a mea! – ceea ce s-a salvat în Vox Pro pe casete.

— De ce? Paris ridică din umeri, stânjenită.

— Ştiu şi eu? Poate din nostalgie. Dialogurile interesante ar putea să-mi fie utile dacă o să mă hotărăsc vreodată să alcătuiesc o casetă demonstrativă.

— Mă rog, oricare ar fi fost raţiunile pentru care ai făcut înregistrările, mă bucur că ai făcut-o, îi zise Curtis.

— Trebuie să luaţi în considerare că se pierde din calitatea materialului într-un duplicat, îl preveni ea. Casetele acestea nu redau vocile la fel de bine ca originalele.

— Nu contează, o întrerupse Dean. Problema calităţii se va pune mai târziu, asta în cazul în care timbrul unei voci ne va fi necesar. Acum ceea ce ne interesează este dacă apelul la care s-a referit Valentino a fost adevărat sau l-a inventat el. Din cauza aceasta am şi cerut să ascultăm telefoanele pe care le-ai primit în ultima săptămână. Dacă într-adevăr există acest apel şi dacă ascultarea lui l-a pus pe Valentino pe jar, atunci va trebui să mergem pe urmele acelui apel până la femeia care a sunat.

— Numai să nu fie prea târziu, murmură ea. După

expresia celor din jurul mesei, toţi gândeau la fel de sumbru ca şi ea.

— Poţi să-ţi aminteşti un apel care să se potrivească cu detaliile oferite de

Valentino? o întrebă Curtis.

— Cred că da. Mă tot gândesc la el de azi-dimineaţă, de când am vorbit ultima oară. Am primit un astfel de apel acum trei nopţi. Chiar l-am ascultat la casetofonul din maşină când mă îndreptam spre voi. Am însemnat caseta şi apelul e pregătit. Dean căută caseta însemnată printre celelalte, o introduse în aparat şi apăsă pe PLAY.

Aici e Paris, Bună, Paris.

Ia spune-mi, dragă ascultătoare, ce anume te frământă?

Păi, cum să-ţi spun… Acum *câteva săptămâni am cunoscut un tip. Şi să ştii că ne-am potrivit la fix. Adică e super, super, super!!!* (Chicote). *Exotic chiar.*

Aş zice *că* nu *mai* sunt *necesare* alte *amănunte pentru* o *emisiune despre cupluri.*

(*Din nou chicote din partea fetei care vorbea.*) *Dar mie îmi place să mai ies şi cu alţi tipi. Aşa că acum e gelos mai tot timpul. De fapt…* să ştii *că* e de-a *dreptul posesiv.*

Şi ai vrea să treci la un alt nivel al relaţiei voastre?

Te gândeşti că poate îl iubesc? *Pe naiba*! *Toată povestea asta s-a legat pentru distracţie şi-atât.*

Poate nu şi pentru el.

Atunci asta e doar problema lui. Pur şi simplu nu ştiu ce să fac.

Dacă ţie ţi se pare că relaţia asta te constrânge prea mult, poate ar fi bine să te retragi. Sfatul meu este să pui punct cât mai repede şi cât mai puţin dureros cu putinţă. Ar fi nedrept din partea ta să-l duci de nas în felul acesta, când inima ta nu mai e deloc implicată.

Bine. mulţumesc.

— Asta-i tot, zise Paris. Aici a închis. Dean opri casetofonul, şi, preţ de câteva momente se lăsă o tăcere grea, după care începură să vorbească toţi deodată. Curtis făcu semn spre Paris şi-i dădu ei cuvântul.

— Voiam să spun că apelul acesta s-ar putea să nu aibă nimic de-a face cu Valentino. A fost un dialog banal. Am pus-o în direct pentru că vorbea foarte însufleţit. Mi-am dat seama după glas că e tânără, iar majoritatea ascultătorilor mei au în jur de cincizeci de ani. Am vrut să lărgesc aria publicului ascultător şi să le fac loc şi tinerilor, aşa că atunci când primesc telefon de la un tânăr, de obicei îl pun în direct.

— I-ai reţinut numărul?

Am verificat în Vox Pro. La identitatea ascultătorului scrie „indisponibil”.

— Au sunat şi alţi ascultători în legătură cu dialogul pe care l-ai avut cu ea?

— O să auziţi câţiva pe casetă. Unii au dat şi nişte sugestii interesante în legătură cu eventuala ei despărţire de tipul respectiv. Altora le-am mulţumit pentru apel, dar nu i-am trecut în direct, iar mesajele lor le-am şters din Vox Pro. În plus, nu-mi amintesc să mai fi vorbit cu altcineva despre despărţiri în săptămâna asta, nici măcar în afara emisiei. Totuşi, în fiecare noapte stau de vorbă cu zeci de oameni şi nu-i pot ţine minte pe toţi.

— Te deranjează dacă rămân la noi casetele astea, măcar o vreme? o întrebă

Curtis.

— Sunt ale voastre. Am făcut duplicate.

— Cred că o să pun pe cineva să le asculte pe toate – câte ore au?

— Destul de multe, mă tem. M-am întors până în urmă cu trei săptămâni. E vorba de cincisprezece nopţi în direct, dar vă daţi seama că sunt mai multe mesajele pe

care le-am şters decât cele salvate.

— O să cer cuiva să le asculte şi să vadă dacă mai este vreunul care ţi-a scăpat.

— Valentino a sunat să comenteze apelul fetei? o întrebă Dean.

— Vrei să spui dacă a sunat în aceeaşi noapte? Nu. El îşi spune întotdeauna numele. Iar noaptea trecută a fost prima oară când a sunat după mai multă vreme. De asta sunt sigură. Curtis se ridică.

— Îţi mulţumim, Paris. Chiar îţi suntem recunoscători pentru ajutor. Sper că venirea ta aici nu ţi-a stricat alte planuri.

— Sunt la fel de îngrijorată de ceea ce se întâmpla ca şi voi. El părea gata să o conducă afară, însă Paris nu se ridică şi atunci Curtis şovăi.

— Mai e şi altceva? Dean ştia de ce întârzia Paris să plece. Renăscuse în ea spiritul reporterului de ştiri. Voia toată povestea şi nu avea de gând să se lase până nu o şi obţinea.

— Bănuiesc că ar vrea să ştie ce se petrece, interveni el.

— Întocmai, încuviinţă ea, dând din cap. Curtis încercă să se eschiveze.

— Este exclusiv o treabă a poliţiei, îi zise el.

— Poate aşa vezi tu lucrurile.

Dar pentru mine este o chestiune personală, domnule sergent. Mai ales dacă

Valentino se dovedeşte a fi cineva pe care să-l şi cunosc. Mă simt răspunzătoare.

— Nu tu eşti răspunzătoare, o întrerupse Dean pe un ton mult mai tăios decât intenţionase. Dacă individul ăsta a vorbit serios, atunci este un psihopat. Şi ar face una ca asta indiferent dacă ar vorbi sau nu cu tine la radio.

Curtis era şi el de aceeaşi părere.

— Paris, să ştii că are dreptate. Dacă tipul ăsta este atât de înverşunat cum pare, atunci mai devreme sau mai târziu tot ar da o lovitură ca asta.

— Dumneavoastră nu aţi făcut decât să-i oferiţi o scenă unde să poată face pe protagonistul, adăugă Rondeau!

— Şi din cauza asta tu eşti singura noastră legătură cu el. Dean se uită la Curtis care rămăsese mai departe lângă scaunul ei. Dean o privi atent cum asculta relatarea lui Curtis despre cele ce le spusese Griggs în legătură cu fiica judecătorului Baird Kemp. El cunoştea bine faptele, aşa că se putea detaşa de poveste ca să se concentreze asupra lui Paris, care se agăţa de fiecare cuvânt.

Era cunoscut faptul că avea o audienţă însemnată de când lucra la radio, însă el se întreba dacă nu cumva îi lipsea activitatea ei de reporter TV de ştiri. Oare nu era la fel ca machiajul pentru un actor de teatru, nu îi intrase în sânge?

Fusese o prezenţă firească, naturală, câştigând încrederea telespectatorilor cu prezentarea imparţială şi detaliată a evenimentelor. Se dovedise îndeajuns de isteaţă cât să-şi dea seama că de s-ar fi arătat prea drăguţă sau prea strălucitoare, ar fi fost privită drept o femeie uşoară care se culcase cu cine a trebuit ca să obţină slujba. Dacă ar fi căzut în extrema cealaltă, lumea ar fi gândit că este o ţâfnoasă care manifestă un dispreţ suveran faţă de bărbaţi.

Paris era în toate privinţele întruchiparea echilibrului. Ca reporter, fusese la fel de autoritară ca orice coleg de breaslă, fără ca feminitatea ei să fie afectată. Putea face carieră în domeniu oricât de departe şi-ar dori. Numai că…

Exclamaţia ei reţinută îl readuse în prezent:

— Fata nu a mai fost văzută şi nici nu s-a aflat nimic despre ea de douăzeci şi patru de ore, iar părinţii ei abia

acum au început să se îngrijoreze?

— Într-adevăr, este greu de crezut, îi răspunse Dean. Nu au anunţat oficial poliţia, aşa că, teoretic, Janey nu este dispărută, însă nici nu s-au raportat alte dispariţii. Poate ne pripim cu concluziile, însă Curtis şi cu mine suntem de părere că ar trebui să verificăm Paris completă imediat punctele de suspensie rămase:

— Şi dacă se dovedeşte că ascultătoarea aceasta este fiica judecătorului…

— Da, tocmai de aceea ţi-am cerut casetele, completă Dean. Ţi-a spus cum o cheamă?

— Nu din păcate, nu. Aţi auzit înregistrarea. Iar numele ei chiar nu-mi spune nimic. Dacă aş fi auzit de curând numele Janey, sau Kemp care este chiar mai puţin obişnuit, eu zic că mi-aş aminti. În plus, oare nu exagerăm? Este doar o coincidenţă, nu se poate ca investigaţia să se bazeze pe aşa ceva.

— Aşa am crezut şi noi până să aflăm de acest club Internet. Se numeşte Sex Club.

— Cum? Rondeau se însufleţi brusc:

— De-aici începe rolul meu. Şi se uită la Curtis cu o privire care părea să-i ceară permisiunea să continue. Curtis ridică din umeri.

— Dă-i drumul. Nu că nu ar fi putut descoperi şi singură la un moment dat. Rondeau se lansă într-o relatare bogată în amănunte:

— Site-ul există de câţiva ani. Janey Kemp a fost una dintre… să spunem, fondatoarele lui. A început ca un loc de întâlnire on-line pentru adolescenţii din oraş, unde ei să poată comunica sub identităţi mai mult sau mai puţin anonime, dându-şi doar numele de utilizatori şi adresele de e-mail. Cu timpul, mesajele au devenit tot mai detaliate, subiectele tot mai picante, până când adevăratul scop al înfiinţării site-ului a ieşit la iveală. Funcţionează ca un fel

de mică publicitate”. Tinerii aceştia flirtează în spaţiul virtual.

— Flirtează? pufni Dean cu sarcasm. Schimburile lor de mesaje seamănă mai mult cu un preludiu.

— Bine, nu aş tânăr.

fi vrut să o stânjenesc pe domnişoara Gibson, spuse ofiţerul mai

— Domnişoata Gibson este adultă duminicală.

Şi Dean o privi fără să şovăie.

şi în plus aici nu se află la şcoala de

— Singura menire a site-ului acestuia, continuă el, este să facă ştiute diverse dorinţe sexuale. Puştii trimit mesaje în care vorbesc despre ce au făcut sau despre ce şi-ar dori să facă împreună cu partenerul potrivit. Dacă vor mai multă intimitate cu cineva anume, atunci intră pe chat şi-şi vorbesc cât se poate de grotesc. Uite un exemplu. Şi deschise un dosar de unde scoase o foaie pe care o imprimase în biroul lui Curtis. Paris o parcurse repede, fără să-şi ascundă oroarea. Când ridică ochii de pe foaie nu putu decât să exclame:

— Dar ăştia nu sunt decât nişte copii!

— Majoritatea sunt elevi de liceu, o lămuri Rondeau. Şi în fiecare noapte se întâlnesc într-un loc anume unde se lasă mereu cu adevărate orgii.

— Se pare că din distracţie face parte şi încercarea de a se cupla după numele lor de utilizatori ai site-ului – vor să vadă dacă şi cum se nimeresc, adăugă Curtis.

— Iar dacă se nimereşte un cuplu care comunică pe Internet, atunci se trece la sex, mai spuse Dean.

— Nu întotdeauna, îl contrazise Rondeau. Uneori nu sunt mulţumiţi cu ce găsesc, se întâmplă ca partenerul să nu se ridice la aşteptările celui care caută. Sau între timp apare altcineva mai bun. Nimeni nu este obligat să se supună orbeşte.

— Hackerii de care ţi-am spus au descoperit site-ul şi, din moment ce majoritatea utilizatorilor sunt minori, l-au făcut cunoscut biroului care se ocupă de abuzuri îndreptate împotriva minorilor şi de pornografie în care sunt implicaţi minori, birou care ţine tot de Criminalistică.

Şi Curtis îşi încrucişa braţele peste abdomenul pântecos.

— Va fi o investigaţie dureroasă, pentru că vor fi implicate multe nume cunoscute.

— Şi asta ar fi vestea cea bună, interveni Rondeau. Partea mai rea este că nenorocirilor acestora nu li se poate pune capăt nicicum. Paris dădu din cap, nevenindu-i să creadă.

— Staţi să vedem dacă am înţeles bine. Fete precum Janey Kemp merg într-un loc anume şi se întâlnesc cu străini cu care au cochetat prin Internet, ştiind că ceea ce urmează este o partidă de sex cu respectivii necunoscuţi.

— Întocmai, încuviinţă Rondeau.

— Dar ce este cu ele, nu sunt întregi la minte? Nu-şi dau seama de riscul la care se expun? Dacă se întâlnesc cu partenerul de chat care se dovedeşte a nu fi chiar Brad Pitt şi dacă îi spun „nu, mulţumesc”, practic se lasă pe mâna unuia pe care l-au incitat şi care acum este… dezamăgit, ca să nu spun mai mult.

— Domnişoară Gibson, dacă-mi permiteţi, niciuna dintre ele nu se află pe mâna nimănui, interveni calm tânărul ofiţer. Să nu vă închipuiţi că este vreuna dintre ele uşă de biserică. Toate sunt amatoare de petreceri, de orgii. Îşi schimbă adesea partenerii după bunul plac.

— Cer bani pentru asta?

— Nu cer. Pretind. Revendică, le zise Rondeau. Şi obţin bani din belşug.

Această ultimă informaţie îi amuţi. În cele din urmă, Curtis întrerupse tăcerea:

— Ceea ce ne frământă pe noi – bine, în afară de motivele evidente – este că oricine doreşte să devină membru al acestui club o poate face fără prea multe formalităţi. Ca să obţii o parolă şi să poţi accesa acest site nu sunt necesare decât câteva apăsări pe butonul mouse-ului. Asta înseamnă că oricare obsedat, oricare psihopat ştie unde să-şi caute următoarea victimă.

— Şi în plus, adăugă Dean, este foarte posibil ca respectiva victima să-l însoţească de bunăvoie. Individul nu va fi nevoit să facă cine ştie ce eforturi.

— Dar treaba asta este strigătoare la cer indiferent dacă are sau nu de-a face cu

Valentino, se scandaliză Paris.

— Iar noi luptăm pentru o cauză pierdută, mai zise Rondeau.

Am reuşit să pătrundem într-un cerc de adolescenţi care au astfel de activităţi cu implicaţii sexuale. Dar de la el am ajuns la alte şi alte site-uri, toate legate între ele. Noi lucrăm cu Operation Blue Ridge Thunder, o reţea internaţională de informaţie care se ocupă în mod special de crimele făcute împotriva minorilor prin intermediul Internetului. Dar asta este peste puterile noastre. Adolescenţii care primesc de bunăvoie să schimbe mesaje porcoase nu mai sunt o prioritate.

— Este ca şi cum i-ai amenda pe cei care traversează neregulamentar în timp ce în partea cealaltă a oraşului bandele rivale se războiesc de mama focului, spuse Curtis.

— Dar părinţii lui Janey? se interesă Paris. Ei cunosc toată povestea asta?

— Au avut dintotdeauna probleme cu fiica lor, îi răspunse Curtis. Janey este veterană în comportament deviat, dar tot nu cred că ştiu tot ce face ea. Nu am vrut să-i neliniştim şi să le spunem că ar putea fi o legătură între dispariţia ei şi apelul lui Valentino până ce nu vom

avea mai multe date. Ce-i drept, speram ca banda adusă de tine să mai facă ceva lumină.

— Şi nu prea face, nu-i aşa? întrebă ea. Îmi pare rău. După un ciocănit discret, uşa se deschise şi un alt detectiv băgă capul în birou.

— Curtis, iartă-mă că te întrerup. Am un mesaj pentru tine. Sergentul se scuză şi părăsi încăperea. Paris îşi cercetă ceasul de mână.

— Dacă nu vă mai pot ajuta cu nimic, eu o să plec. Rondeau era gata să-şi rupă gâtul de repede ce se ridică, dornic să-i ţină scaunul lui Paris.

— Domnişoară Gibson, la ce oră trebuie să ajungeţi la radio?

— Pe la şapte şi jumătate. Şi te rog să-mi spui Paris.

— Ai multă treabă înainte de intrarea în emisie?

— S-ar putea spune şi aşa. Îmi selectez muzica şi-mi pregătesc singură ordinea melodiilor. Un alt departament, cei de la „comercial”, au deja pregătite spoturile publicitare. Cu toate acestea, mare parte din programul meu se organizează spontan. Nu ştiu niciodată ce melodie îmi poate cere un ascultător, însă o pot introduce imediat în seria pregătită de mine, pentru că avem o întreagă discotecă închisă în computerele noastre.

— Ai emoţii când eşti în direct? Paris izbucni în râs şi clătină din cap, făcând ca părul dezordonat să ajungă într-o neorânduială şi mai mare, dar cu atât mai fermecătoare.

— Fac asta de prea multă vreme ca să mă pierd.

— Iar cu aparatura tot singură te descurci?

— Dacă te referi la pupitrul tehnic, da. Şi am propriile mele linii telefonice. Am refuzat serviciile unui producător, pentru că vreau ca emisiunea mea să fie doar a mea.

— La început au fost multe noţiuni tehnice pe care nu le cunoşteai?

— Au fost, dar, sinceră să fiu, cred că şi acum sunt multe chestiuni legate de un computer pe care le cunoşti mai bine decât ştiu eu despre fizica undelor radio. Complimentul subînţeles îl făcu pe Rondeau să zâmbească timp.

— Şi nu te plictiseşti să lucrezi de una singură mereu?

— Nu, asta nu pot să spun că se întâmplă. Mie îmi place muzica la nebunie. Iar ascultătorii care sună mă menţin într-o stare de alertă continuă. Fiecare dialog în direct este surprinzător.

— Nici nu te simţi prea singură în fiecare noapte, când rămâi doar tu în clădirea radioului?

— Să spun drept, chiar prefer singurătatea şi înainte ca Rondeau să-i facă o cerere în căsătorie, Dean interveni destul de tranşant în dialog:

— Te conduc eu, Paris. Pe când se îndreptau către uşă, Paris îi zise:

— Aş vrea să fiu ţinută la curent. Te rog să-i spui sergentului Curtis să mă contacteze de îndată ce află ceva nou. Sergentul Curtis. Nu el. Umilirea nu putea fi mai ostentativă de-atât, ceea ce îl irită la culme. De parcă el nu ar fi fost poliţist ca şi sergentul Curtis, chiar mai înalt în grad decât el.

Întinse mâna spre clanţă, însă uşa se deschise înainte să se apropie el şi cel care apăru fu chiar Curtis, mai roşu la faţă decât de obicei şi cu părul măciucă.

— Ei bine, am dat de dracu'! le zise el. Nu se ştie cum a aflat un reporter că Janey Kemp este căutată de poliţie şi l-a întrebat pe judecător dacă este adevărat chiar când acesta se întorcea din pauza de masă. Iar înălţimea sa este extrem de supărat.

— Este posibil ca viaţa fiicei lui să fie în pericol, iar grija lui cea mare acum este că s-ar putea să afle presa? se

arătă Paris contrariată şi iritată în acelaşi timp.

— Exact! exclamă Dean. Puţin îmi pasă mie de supărarea lui.

— Perfect. Vei avea ocazia să i-o spui în faţă, pentru că şeful ne-a impus să ne întâlnim cu acest Kemp şi să-l mai îmblânzim. Chiar acum.

CAPITOLUL 10

Paris intră pe aleea circulară a reşedinţei Kemp chiar în spatele Fordului Taurus neînmatriculat al lui Curtis. Coborî din maşină în acelaşi timp cu el. Înainte ca el să apuce să vorbească, ea spuse:

— Vin cu tine.

— Asta e treaba poliţiei, domnişoară Gibson. Dacă reîncepuse să i se adreseze cu numele de familie, însemna că era nervos. Paris nu se lăsă:

— Am intrat în joc când am venit să te văd, azi-dimineaţă. Dacă nu voi mai auzi niciodată de Valentino şi dacă telefonul de astă-noapte se dovedeşte o farsă, atunci îţi voi datora ţie, poliţiei din Austin şi mai ales acestei familii, scuze. Iar dacă nu a fost o farsă, atunci şi eu, şi ei suntem implicaţi direct, ceea ce îmi dă dreptul de a sta de vorbă cu ei. Detectivul privi către Dean ca şi când ar fi vrut un sfat despre cum că se poate cu ea când Paris adoptă o atitudine fermă. Dean spuse:

— E decizia ta, Curtis. Dar ea se pricepe să vorbească cu oamenii. Asta e meseria ei. Venind din partea unui negociator calificat, ăsta era un compliment. Curtis se gândi un moment, apoi spuse morocănos:

— În regulă, dar nu înţeleg de ce vrei să te implici şi mai mult în chestia asta.

— Nu eu am ales. Valentino a vrut ca eu să mă implic.

Ea şi Dean îl urmară. Încet, pentru a fi auzită doar de Dean, ea spuse:

— Mulţumesc pentru sprijin.

— Nu-mi mulţumi încă. Făcu un semn cu capul către uşa de la intrare care se deschidea în vreme ce ei urcau scările verandei.

— Se pare că suntem aşteptaţi. Judecătorul Baird Kemp era înalt, distins şi chipeş, cu excepţia privirii încruntate pe care i-o aruncă lui Curtis cu care era evident că se cunoştea destul de bine.

— Eu încerc să păstrez secretul, Curtis, şi poliţia din Austin ce face? îmi trimite poliţişti în faţa casei. Ce dracu' se întâmplă cu voi, oameni buni? Şi ei cine sunt? Spre lauda sa, Curtis îşi păstrase calmul, deşi faţa şi gâtul i se înroşiseră.

— Domnul judecător Kemp, doctor Dean Malloy. Dânsul este psihologul departamentului.

— Psiholog? pufni judecătorul. Dean nici nu se obosi să întindă mâna judecătorului, ştiind că nu va fi băgat în seamă.

— Iar ea este Paris Gibson, adăugă detectivul făcând semn spre Paris. Dacă acest nume îi spunea ceva, judecătorul nu dădu niciun semn. După ce îi aruncă o privire fugară, se întoarse către Curtis:

— Tu ai început să răspândeşti zvonurile false despre dispariţia fiicei mele?

— Nu, domnule judecător. Dumneavoastră aţi făcut acest lucru. Când aţi sunat la unul dintre poliţiştii noştri şi i-aţi spus să o caute. O venă zvâcni pe fruntea judecătorului.

— I-am spus şefului că vreau să ştiu cine este responsabil pentru publicarea acestei informaţii, care este exagerată. El te trimite pe tine, un psihiatru şi o… Se uită la Paris. Tu ce dracu' cauţi aici?

— Baird, pentru numele lui Dumnezeu!

Din casă ieşi o femeie care-i cuprinse cu o privire nepăsătoare.

— Vă rog, hai să intrăm în casă unde ne vor auzi mai puţini oameni. Le mai aruncă musafirilor o privire, aproape ostilă, apoi spuse sec:

— Nu intraţi? Din nou, Paris şi Dean îl urmară pe Curtis. Au fost conduşi într-un living stilat care putea fi foarte bine un salon din Versailles. Decoratorul nu se zgârcise – cheltuise enorm din averea familiei pe brocarturi, aur şi canafi. Judecătorul se îndreptă către bar, îşi turnă ceva de băut dintr-o carafă de cristal şi dădu paharul peste cap. Doamna Kemp se aşeză pe braţul delicat al divanului ca şi când nu ar fi vrut să întârzie pe-acolo prea mult. Curtis rămase în picioare, părând la fel de nepotrivit ca un hidrant în această încăpere sofisticată.

— Doamnă Kemp, aţi aflat ceva despre fiica dumneavoastră? Femeia îl privi pe soţul ei înainte de a răspunde.

— Nu. Dar când va ajunge acasă, va avea necazuri. Paris nu se putu abţine să nu gândească cum că tânăra ar putea avea necazuri mult mai mari chiar în momentul acela.

— E o adolescentă, pentru numele lui Dumnezeu. Şi judecătorul rămăsese în picioare, privindu-i de sus ca şi când ar fi fost pe punctul de a-i condamna la douăzeci de ani de muncă silnică. Adolescenţii fac tot timpul isprăvi de-astea. Doar că atunci când e vorba de fiica mea, ajunge pe prima pagină a ziarelor.

— Nu înţelegeţi că publicitatea negativă nu face decât să înrăutăţească lucrurile? Pentru cine? Paris era furioasă că prima grijă a doamnei Kemp era publicitatea.

N-ar fi trebuit să fie mai îngrijorată de absenţa fiicei sale decât de ce se spune despre asta? Curtis încerca în continuare să fie diplomat:

— Domnule judecător, nu ştiu cine din poliţia Austin a vorbit cu reporterul acela. Probabil nu vom afla niciodată.

Vinovatul nu va mărturisi, iar reporterul îşi va proteja sursa. Sugerez să trecem peste asta şi să…

— Ţie ţi-e uşor să vorbeşti aşa.

— Deloc, vorbi Dean pentru prima oară, iar tonul lui era atât de imperativ, încât atrase privirile tuturor. Îmi doresc ca noi trei să fi venit aici cu pălăriile în mână să ne cerem scuze pentru o eroare, o vorbă scăpată sau o alarmă falsă. Din nefericire, ne aflăm aici pentru că fiica dumneavoastră s-ar putea afla într-un mare pericol. Doamna Kemp se mută de pe braţul divanului pe perne. Judecătorul se legănă pe călcâie.

— Ce vrei să spui? De unde ştii?

— Poate că ar trebui să vă spun de ce mă aflu eu aici, spuse Paris încet. Judecătorul o privi cu atenţie.

— Cum spuneai că te numeşti?

Tu eşti ofiţerul ăla chiulangiu care ne-a hărţuit anul trecut?

— Nu. Se prezentă din nou. Eu am o emisiune radiofonică. Se difuzează în fiecare seară a săptămânii de la zece la două.

— Radio?

— Oh! exclamă doamna Kemp. Paris Gibson. Desigur. Janey îţi ascultă emisiunile.

Paris schimbă câteva priviri cu Dean şi Curtis înainte de a se întoarce către judecător, care părea că nu o cunoaşte nici pe ea, nici emisiunea.

— Sună ascultătorii şi uneori îi pun în direct.

— Talk-show radiofonic? O adunătură de radicali de stânga care stau şi pălăvrăgesc despre una şi despre alta. Era probabil cel mai nesuferit om pe care-l întâlnise Paris vreodată.

— Nu, replică ea fără intonaţie, emisiunea mea nu este un talk-show. Era pe punctul de a-i descrie emisiunea când el o întrerupse:

— Am înţeles. Ce-i cu ea?

— Uneori mă sună ascultătorii să vorbească despre problemele lor personale.

— Cu o persoană străină?

— Pentru ascultătorii mei nu sunt o persoană străină. Judecătorul ridică o sprânceană în semn de mirare. Aparent, nu era obişnuit să fie contrazis sau corectat de interlocutori. Dar pe Paris nu o intimida cineva despre care îşi făcuse deja o părere proastă. Cu un gest foarte nepoliticos, el o ignoră şi se întoarse către Curtis:

— Tot nu înţeleg ce legătură are un DJ cu treaba asta.

— Cred că astea vă vor lămuri. Detectivul aşează casetofonul pe masă. Îmi daţi voie?

— Ce-i asta?

— Stai jos, Baird, îi ordonă soţia sa. Paris văzu în ochii femeii o urmă de teamă. În cele din urmă, gravitatea situaţiei începea să se facă simţită.

— Ce-i cu aparatul ăsta? îl întrebă pe Curtis.

— Vrem ca dumneavoastră să ascultaţi şi să vedeţi dacă recunoaşteţi vocea fiicei dumneavoastră. Judecătorul o privi pe Paris.

— Ea te-a sunat? Pentru ce? Şi Paris, şi ceilalţi ignorară întrebarea, în timp ce înregistrarea începea să se deruleze.

Ei bine, vezi, l-am întâlnit pe tipul ăsta acum câteva săptămâni.

Paris observă că Dean o privea atent pe doamna Kemp. Reacţia ei se văzu imediat, dar oare era cauzată de recunoaşterea vocii fiicei sale sau de descrierea unei relaţii scurte dar foarte, foarte fierbinţi? Când înregistrarea luă sfârşit, Dean se aplecă către doamna Kemp.

— Este vocea lui Janey?

— Aşa pare. Dar cu noi rareori vorbeşte cu atât

entuziasm, aşa că e greu de spus.

— Domnule judecător? întrebă Curtis.

— Nici eu nu pot să bag mâna în foc. Dar ce naiba contează dacă e ea? Ştim că are prieteni. Sare de la unul la altul atât de repede încât nu le mai putem ţine socoteala. E o fată foarte cunoscută. Ce importanţă are acest lucru?

— Sperăm că niciuna, răspunse Curtis. Dar ar putea avea legătură cu un alt telefon primit de Paris de la un ascultător. În timp ce vorbea, schimbă o casetă cu alta. Înainte de a da drumul la a doua casetă, îi spuse doamnei Kemp:

— Îmi cer scuze anticipat, doamnă. Limbajul este destul de violentăscultară în tăcere. Când Valentino îi ură lui Paris o seară plăcută, judecătorul era cu spatele către cameră, privind pe fereastră. Doamna Kemp îşi acoperise gura cu o mână palidă. Judecătorul se întoarse încet către Paris.

— Când ai primit acest telefon?

— Azi-noapte, înainte de sfârşitul emisiunii. Apoi am sunat imediat la 911. Din momentul acela Curtis preluă discuţia şi-i puse la curent cu întreaga situaţie.

— Janey este singura persoană a cărei lipsă a fost raportată. Dacă ea este cea care a vorbit cu Paris acum câteva zile, ar putea exista o legătură.

— Dacă aş fi întâlnit o dovadă atât de irelevantă într-un proces, aş fi respins-o.

— Poate că aşa aţi fi făcut, domnule judecător, dar eu nu o voi face, declară Curtis. După ce aţi vorbit cu reporterul, înţeleg că aţi demarat căutarea neoficială a fiicei dumneavoastră. Ei bine, domnule, trebuie să ştiţi că în acest moment patrulele caută cu înverşunare, iar agenţii de la informaţii analizează fiecare pistă. Judecătorul părea gata să explodeze.

— Cu autoritatea cui?

— A mea, interveni Dean. Eu am făcut această recomandare, iar sergentul Curtis a acţionat imediat. Doamna Kemp se întoarse către el:

— Îmi pare rău, noi doi nu ne-am prezentat. Nu ştiu cine… El se prezentă din nou şi povesti cum ajunsese să fie implicat.

— E foarte posibil ca totul să se dovedească o farsă, doamnă Kemp. Dar până nu vom şti sigur, îl vom lua în serios pe acest ascultător. Ea se ridică brusc.

— Vrea cineva cafea? Apoi, fără să aştepte răspuns, părăsi camera. Judecătorul mormăi câteva înjurături.

— Chiar era nevoie de asta? îl întrebă el pe Dean. Dean abia se abţinea. Paris intui tensiunea lui Dean – fălcile lui erau încleştate când se ridică pentru a-l înfrunta pe judecător.

— Mă rog la Dumnezeu să fiţi îndreptăţit să formulaţi o plângere oficială împotriva mea. Sper că Janey va intra dansând în cameră şi mă va face să arăt ca un mare idiot. Atunci veţi avea plăcerea să-mi spuneţi că sunt idiot, poate chiar să mă concediaţi. Dar între timp nepoliteţea dumneavoastră este de neiertat, iar încăpăţânarea chiar prostească. Ni s-a dat un termen de şaptezeci şi două de ore, şi până acum dumneavoastră aţi risipit douăzeci de minute purtându-vă iresponsabil. Vă sugerez ca noi toţi să lăsăm mândria la o parte şi să ne concentrăm asupra găsirii fiicei dumneavoastră. Judecătorul şi Dean se priveau cu superioritate. Niciunul dintre ei nu ceda în această tăcută luptă de voinţă. În cele din urmă Curtis tuşi pentru a-şi drege vocea:

— Ăă, când aţi văzut-o ultima oară pe Janey, domnule judecător?

Bărbatul păru uşurat că găsise o scuză pentru a-şi feri privirea de cea a lui Dean.

— Ieri, spuse el sec. Cel puţin atunci a văzut-o

Marian. După-amiază. Noi am ajuns acasă târziu azi-noapte. Am crezut că este în camera ei. Abia azi-dimineaţă am descoperit că nu dormise în patul ei. Se aşeză picior peste picior, dar nepăsarea sa era ştirbită.

— Sunt sigur că e cu prietenii ei.

— Am un fiu cam de vârsta lui Janey, spuse Dean. Ştie să-mi facă zile fripte. Sunt momente în care ai putea crede că ne urâm. Lăsând la o parte suişurile şi coborâşurile din viaţa de zi cu zi, aţi putea spune că aveţi o relaţie bună cu Janey? Judecătorul părea gata să-i spună lui Dean că relaţia lui cu fiica sa nu era treaba lui. Dar se răzgândi şi răspunse înţepat:

— Janey e dificilă uneori.

— Iese din cuvântul dumneavoastră? Experimentează consumul de alcool? Iese cu nişte puşti de care aţi prefera să se ţină departe? Vorbesc din proprie experienţă, vă daţi seama. Punându-se la acelaşi nivel cu judecătorul, Dean înlătură treptat barierele impuse de acesta, iar lui Curtis i se păru o idee bună să-l lase să continue.

— Cam toate astea, recunoscu judecătorul înainte de a se întoarce către Paris. Sergentul Curis spunea că acest degenerat te-a mai sunat înainte.

— Da, un bărbat care folosea acest nume.

— Ştii ceva despre el?

— Din nefericire, nu.

— Provoci intenţionat acest gen de reacţie din partea ascultătorilor tăi? Implicaţia acestei întrebări o înlemni. Înainte de a apuca să răspundă, Dean interveni:

— Paris nu poate fi făcută răspunzătoare pentru acţiunile ascultătorilor ei.

— Mulţumesc, Dean, dar pot să vorbesc şi singură, înfruntă privirea fixă a judecătorului.

— Nu-mi pasă ce credeţi despre mine sau despre emisiune, domnule judecător Kemp. Nu am nevoie şi nici

nu-mi doresc aprobarea dumneavoastră. Mă aflu aici deoarece eu am auzit prima mesajul lui Valentino şi împărtăşesc îngrijorarea lui

Dean… a doctorului Malloy. Îi respect opinia atât ca psiholog, cât şi în calitate de criminalist. Talentul de investigator al sergentului Curtis este neîntrecut. Ar fi înţelept din partea dumneavoastră să luaţi în serios ce vă spun ei. În ceea ce mă priveşte, opinia mea se bazează pe anii de experienţă. Ascult oameni din toate categoriile posibile. Ei vorbesc cu mine şi când râd şi când plâng. Îşi împărtăşesc bucuria, tristeţea, durerea, problemele sentimentale, extazul. Uneori mint. De obicei îmi dau seama când mint, când mimează un sentiment încercând să mă impresioneze. Uneori chiar o fac, crezând că au mai multe şanse de a ajunge în direct. Arătă către casetofon.

— Nici măcar nu voia să ajungă în direct. Nu de-asta a sunat. A sunat pentru că avea un mesaj pentru mine, iar mie nu mi s-a părut că minţea sau se prefăcea. Nu cred că e o farsă. Cred că a făcut şi va face ceea ce a spus. Puteţi să mă insultaţi dacă vreţi, dar orice-aţi spune eu voi face tot ce stă în puterea mea să ajut poliţia pentru a vă aduce fiica acasă vie şi nevătămată. Tăcerea încordată care urmă fu întreruptă de apariţia lui Marian Kemp, care părea că-şi programase revenirea în acest scop.

— M-am hotărât să vă aduc ceai cu gheaţă. În urma ei sosi o servitoare în uniformă care aducea o tavă de argint pe care se aflau pahare înalte cu ceai şi cu gheaţă, ornate cu lămâie şi mentă proaspătă. După plecarea servitoarei, Curtis îşi puse paharul pe masă.

— Mai există un aspect pe care ar trebui să-l cunoaşteţi, le spuse el soţilor Kemp. Fiica dumneavoastră are un calculator? Marian răspunse:

— Stă tot timpul în faţa lui. Judecătorul şi Marian Kemp ascultară înmărmuriţi relatarea lui Curtis despre

Sex Club. Când el termină, judecătorul îi ceru să-i spună de ce fusese necesar ca soţia lui să audă toate acele porcării.

— Deoarece trebuie să accesăm calculatorul lui Janey. Judecătorul izbucni, protestând vehement. El şi Curtis se lansară într-o ceartă aprinsă referitor la procedeele de investigare şi dreptul la intimitate. În cele din urmă, Dean intră în discuţie:

— Oare siguranţa fetei nu este mai presus decât formele legale de investigare? strigătul lui îi reduse pe cei doi la tăcere, aşa că profită: Avem nevoie de copii a tot ceea ce se află pe hard-ul lui Janey.

— Nu voi permite aşa ceva, replică judecătorul. Dacă acest Sex Club există, fiica mea nu a avut nicio legătură cu el.

— Să solicite relaţii sexuale cu necunoscuţi! pufni Marian Kemp. Revoltător!

— Şi, vorbind ca părinte, este înspăimântător, adăugă Dean. Dar prefer să fiu informat decât ignorant, dumneavoastră nu? Se pare că nu, gândi el când văzu că nici judecătorul, nici soţia lui nu scot niciun cuvânt.

— Nu vrem să invadăm intimitatea lui Janey sau a dumneavoastră.

Dar calculatorul ne-ar putea oferi indicii despre locurile prin care ea îşi petrece timpul.

— Cum ar fi?

— Prieteni sau cunoştinţe pe care dumneavoastră nu-i cunoaşteţi. Oamenii cu care corespundează prin e-mail.

— Dacă aţi descoperi vreo informaţie incriminatorie nu ar putea fi niciodată folosită într-un proces, deoarece a fost obţinută ilegal.

— Atunci de ce vă temeţi? Judecătorul îşi întinsese singur capcana şi îşi dădu seama. Dean continuă:

— Dacă Janey are o agendă de e-mail-uri, şi sunt

sigur că are, atunci putem trimite tuturor mesaje întrebând dacă nu a văzut-o cineva, iar dacă a văzut-o, să vă contacteze.

— Altfel spus, să facem public faptul că mama şi tatăl ei nu pot avea grijă de fiica lor. Dean nu-i plăcea pe aceşti oameni, dar nu avea chef să spună un lucru evident: ei nu s-ar mai fi aflat acolo dacă soţii Kemp ar fi ştiut să aibă grijă de fiica lor.

— Amicii ei vor recunoaşte adresa de e-mail şi vor citi mesajul, spuse el. Vom semna toate mesajele cu numele dumneavoastră, nu din partea poliţiei, şi vom promite că oricine va oferi vreo informaţie va rămâne anonim.

— Doamnă Kemp, interveni Paris cu blândeţe, e-mail-ul va ajunge la multă lume mult mai uşor decât le-ar fi poliţiştilor să scotocească locurile prin care umblă Janey. În afară de asta, mulţi tineri sunt intimidaţi când sunt acostaţi de poliţişti chiar dacă nu au făcut nimic rău. Prietenii lui Janey vor ezita să vorbească cu poliţiştii despre ea. Este mult mai probabil ca ei să răspundă la e-mail.

Avea dreptate, iar tonul ei coborât era convingător. Doamna Kemp se uită la soţul ei, apoi din nou la Paris.

— O să-ţi arăt camera ei. Invitaţia părea adresată doar lui Paris, care se ridică în acelaşi timp cu doamna Kemp şi părăsi camera în urma ei. Fără un cuvânt Judecătorul se întoarse şi se îndreptă către camera alăturată. Din ceea ce putu Dean să vadă înainte ca judecătorul să trântească uşa în urma lui, părea o bibliotecă sau o cameră de lucru. Curtis se ridică, lovindu-se cu palmele peste coapse.

— A mers bine, nu crezi? Dean rânji la bizara remarcă, dar nu-i venea să zâmbească.

— Cred că i-a pierit toată mândria.

— Pariez pe salariul meu pe-o lună că acum vorbeşte

la telefon cu şefu' despre noul psiholog al secţiei.

— Nu-mi pasă. Am vorbit serios şi pot să repet ce-am spus.

— Da, ocazional trebuie să depun mărturie la procesele lui. Sunt între ciocan şi nicovală. Dar cred că data viitoare când voi sta în boxa martorilor, mărturia mea va fi discreditată. Îşi trecu mâna prin părul care începea să se răărească. Mă duc afară să dau câteva telefoane, să văd dacă nu au apărut ceva noutăţi care să ne facă să dormim mai bine la noapte. Dean îl urmă până în capul scărilor.

— Eu rămân să o aştept pe Paris.

— Nici nu credeam altceva. Nu avu nicio replică adecvată pentru înţepătura detectivului, aşa că renunţă. Îşi vârî mâinile în buzunarele pantalonilor şi se apucă să studieze pretenţiosul living. Podeaua era de marmură. De sus, un candelabru strălucitor de cristal se reflecta pe suprafeţele din lemn lăcuit ale celor două console identice, aşezate faţă în faţă de o parte şi de alta a holului spaţios. Deasupra uneia dintre mese se afla un portret în ulei al lui Manan Kemp, iar pe peretele opus, deasupra unei mese identice, se afla portretul, realizat de acelaşi artist, al unei fetiţe de vreo şapte ani. Purta o rochiţă albă de vară. Era desculţă. Artistul prinsese lumina soarelui strălucind în buclele ei blonde. Avea un chip de înger, înduioşător de inocent. Telefonul mobil al lui Dean vibră în buzunarul hainei. Se uită la afişaj şi recunoscu numărul lui Liz. Nu răspunse, spunându-şi că nu era momentul potrivit. Îl mai sunase de două ori. Nici acele momente nu fuseseră potrivite. Auzind paşi, ridică privirea şi le văzu pe Paris şi pe Marian

Kemp coborând. Paris îi făcu discret un semn aprobator. Ţinea în mână o dischetă pe care i-o întinse când se apropie de el. Dean o strecură în buzunar.

— Vă mulţumim, doamnă Kemp. Deşi fusese

cooperantă, nu o făcuse cu plăcere.

— O să vă conduc. Deschise uşa de la intrare şi când o văzu pe tânăra care stătea pe alee cu Curtis, exclamă:

— Melissa! Credeam că eşti în Europa. Auzindu-şi numele, fata se întoarse. Era înaltă şi subţire şi probabil atrăgătoare sub machiajul care semăna cu cel al unui războinic pregătindu-se de luptă.

— Hei, doamnă K. Abia m-am întors.

— Este o prietenă de-a lui Janey? întrebă Dean.

— Cea mai bună prietenă a ei. Melissa Hatcher. În spatele maşinii lui Paris se afla ultimul model de BMW decapotabil, dar după hainele fetei nu ai fi putut ghici că provine din lumea bună. Purta o pereche de blugi tăiaţi scurt din care atârnau franjuri. Centura abia îi ţinea pantalonii scurţi pe coapse. Două safire atârnau de cercelul din buric. Gulerul şi mânecile tricoului erau exagerat de largi, lăsând să se vadă că nu purta nimic pe dedesubt. Şosetele, lungi până la genunchi, păreau neobişnuit de grele, iar ghetele negre s-ar fi potrivit mai degrabă unui mercenar pornit la luptă. Într-un contrast izbitor, pe umăr îi atârna o geantă Gucci.

— Ai vorbit cu Janey de când te-ai întors? întrebă Marian Kemp.

— Nu, răspunse ea, surprinsă de întrebare. Tipul ăsta îmi pune o grămadă de întrebări. Ce se întâmplă?

— Janey n-a venit acasă noaptea trecută.

— Şi ce-i cu asta? Probabil a dormit la careva acasă. Ştiţi dumneavoastră. Ridică din umeri, mişcare care făcu tricoul să-i alunece într-o parte. Îi expedie lui Dean o privire care era fără îndoială o încercare de flirt.

— Ne-ai putea da nişte nume? Se întoarse către Curtis şi-l măsură din cap până-n picioare.

— Nume?

— Ale persoanelor la care ar fi putut dormi Janey.

— Eşti sticlete? Detectivul îşi descheie jacheta sport şi îi arătă insigna prinsă la brâu.

— La naiba! Ce-a mai făcut?

— Nimic de care să ştim şi noi.

— Ar putea fi în pericol, Melissa. Paris cobori scările şi se apropie de ei. Tânăra o privi curioasă.

— Pericol? Ce pericol? Şi tu eşti tot de la poliţie?

— Nu, lucrez la un post de radio. Paris Gibson. Buzele Melissei erau rujate cu un roşu atât de închis, încât părea aproape negru. Stupefiată, rămase cu gura deschisă.

— Fugi de-aici! Mă iei la mişto, nu?

— Nu.

— O, Doamne. Încântarea pe care o manifesta era probabil cea mai sinceră reacţie a ei din ultima vreme. Ce mişto! Îţi ascult emisiunea. Când nu ascult muzică. Dar ştii, uneori n-am chef de muzică, aşa că dau la emisiunea ta. Uneori pui muzică de rahat, dar tu eşti bestială, tipo.

— Mulţumesc.

— Şi-mi place coafura ta. Alea sunt şuviţe?

— Melissa, ştii dacă Janey m-a sunat vreodată în emisiune?

— Da, de câteva ori. Dar n-am mai sunat de mult. Te-am sunat de pe mobilul lui Janey, dar nu ne-am dat numele şi n-ai vrut să ne dai în direct. A fost mai bine, pentru că noi eram praf, iar tu probabil ţi-ai dat seama. Paris îi zâmbi.

— Poate data viitoare.

— Janey a sunt-o pe Paris de curând? întrebă Dean. Ochii negri, cu un rimel şi mai negru, se abătură asupra lui. Paris i-l prezentă fetei drept doctorul Malloy. El întinse mâna. Ea păru nereceptivă la gestul lui, dar îi strânse totuşi mâna.

— Ce fel de doctor eşti?

— Psihiatru.

— Psihiatru? Doamne, ce-a făcut Janey? Supradoză sau ceva de genul ăsta?

— Nu ştim. N-am auzit nimic despre ea de mai mult de douăzeci şi patru de ore. Părinţii ei sunt îngrijoraţi şi la fel suntem şi noi.

— Noi? Şi tu eşti poliţist?

— Da, lucrez la poliţie.

— Hmm. Melissa îi privi cu suspiciune, iar Dean simţi că încerca să se retragă. O pierdeau. În ciuda faptului că era o admiratoare a lui Paris Gibson, era mai loială prietenei sale. Avea să fie zgârcită cu informaţiile despre Janey.

— Cum am spus, nu ştiu unde este Janey sau dacă a sunat, pentru că abia m-am întors din Franţa. N-am mai dormit de vreo treizeci de ore, aşa că o să mă duc la culcare. Când apare Janey, spuneţi-i că o să mă întorc, da, doamnă K?

Geanta ei Gucci desenă un larg arc de cerc când se întoarse şi porni spre maşină. Dar când era aproape de ea, se întoarse brusc şi se plesni peste frunte cu mâna îngreunată de brăţări strălucitoare şi numeroase inele.

— La dracu', acum mi-am adus aminte! Arătă către Dean. Nici nu-i de mirare că eşti aşa frumos. Tu eşti tatăl lui Gavin.

CAPITOLUL 11

— Trezeşte-te, adormito. Janey deschise ochii. El era aplecat deasupra ei, cu faţa apropiată de a ei, respirându-i în faţă. O sărută pe frunte, iar ea gemu.

— Ţi-a fost dor de mine? o întrebă. Şi râse apoi când Janey aprobă dând din cap. Nu o credea, şi avea şi de ce. Cu prima ocazie avea să-l omoare pe nenorocit.

Janey încercă să nu-şi trădeze furia, ajungând la concluzia că cea mai bună soluţie era să pară supusă. Nebunul voia să se joace cu ea, să o facă să-l implore, să o

domine. Aşa deci. Ea va fi jucărioara lui – până ce se va întoarce cu spatele şi ea o să-i crape ţeasta.

— Ce-i asta? Observase pata de pe cearşaf. Urinase. La ce se aştepta? El o abandonase aici pentru Dumnezeu ştia cât timp. Se abţinuse cât putuse, dar în cele din urmă nu avusese încotro.

— Va trebui să schimbi aşternuturile, îi spuse el.

Bine, voi face patul. Dezleagă-mă şi dă-mi un cearşaf nou, să te sugrum cu el.

El îşi trecu degetele prin părul ei.

— Miroşi a urină şi a transpiraţie. Te-ai obosit? Făcând ce, mă întreb? Roti privirea prin cameră şi se opri asupra peretelui din spatele patului. Hmm. Zgârieturi pe perete. Ai zgâlţâit patul aşa încât să se lovească de perete, nu-i aşa?

La dracu'! Sperase ca bătăile monotone să supere suficient de tare un vecin pentru a-l determina să vină ca să le spună să înceteze. Neprimind niciun răspuns, omul s-ar fi dus la directorul motelului care ar fi venit să vadă despre ce era vorba. Ea ar fi fost descoperită şi ar fi fost anunţat tatăl ei, iar acesta s-ar fi asigurat că nenorocitul ăsta nu va mai vedea vreodată lumina zilei. L-ar fi închis într-o celulă sub clădirea închisorii şi ar fi acordat dreptul de vizitare tuturor derbedeilor din închisoare. Visele ei de eliberare când el trase patul la câţiva centimetri de perete.

şi de răzbunare se destrămară

— Asta nu se poate, Janey. Se aplecă şi o sărută din nou pe frunte.

— Îmi pare rău că-ţi stric micul tău plan, iubito. Îl privi cu o disperare care nu era simulată. Gemu implorator.

— Ai nevoie la toaletă? Ea încuviinţă din cap.

— Bine. Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei încerca să fugi. N-ai reuşi decât să mă faci să te rănesc, iar eu nu

vreau să te rănesc. Promit, spuse ea de sub banda adezivă. El îi dezlegă mai întâi picioarele. O clipă, Janey se gândi că ar putea să-l lovească şi să se lupte, dar constată alarmată că avea picioarele amorţite. Când încercă să se mişte, picioarele refuzară să o asculte. Apoi îi dezlegă mâinile, o luă în braţe şi o duse în baie. O lăsă în picioare lângă toaletă, ridică repede capacul şi o aşeză blând pe scaun. Ea ridică mâinile către banda adezivă de pe gură.

— Poţi s-o scoţi, spuse el încet. Dar dacă ţipi, o să regreţi, îl crezu. O duru când îndepărtă banda, dar începu să inspire lacom pe gură.

— Aş vrea un pahar cu apă, te rog, spuse ea cu o voce stinsă.

— Mai întâi termină aici. Nu dădea semne că ar vrea să plece. Spre groaza ei, ochii i se umplură de lacrimi.

— Ieşi afară şi închide uşa. Se încruntă.

— Te rog, termină cu pudoarea asta absurdă. Grăbeşte-te până nu mă răzgândesc şi te las să uzi iar patul. Când termină, ceru din nou un pahar cu apă.

— Sigur, Janey. După ce schimbi aşternutul. L-ai lăsat atât de murdar! Oribil. Murea de sete, aşa că schimbă ascultătoare aşternuturile murdare cu unele noi.

Când termină treaba, era epuizată şi plină de sudoare rece. El îi spuse să se aşeze pe scaun, unde o putea vedea când intră în bucătărie şi deschise o sticlă de plastic cu apă. Ea sperase să fie una de sticlă. Ar fi putut s-o spargă şi să-i înfigă un ciob în gât. Dacă ar fi avut putere. Era incredibil de slăbită pentru cineva care stătuse întinsă în pat timp de câteva ore. Oare fusese drogată? Oare o droga şi acum? Să-i fi pus ceva în apă? De fapt, nici nu-i păsa. Îi era atât de sete, încât bău apa cu lăcomie.

— Ţi-e foame?

— Da. El pregăti un sandviş cu brânză pe care i-l dădu să-l mănânce din mâna lui, rupând bucăţi mici pe

care i le băga în gură. Ea se gândi să-l muşte de mână, dar el tot ar mai fi avut o mână libera. Încă nu uitase palma care-i înceţoşase vederea şi făcuse să-i ţiuie urechile. Nu voia să mai primească una. Dacă i-ar fi produs durere, fie şi o clipă, ar fi fost foarte satisfăcută. I-ar fi plăcut la nebunie să-şi înfigă dinţii în carnea lui, să-i vadă sângele curgând. Dar în starea în care se afla acum, nu i-ar fi reuşit nicio încercare de a-i face rău. Ar plăti scump această satisfacţie. În loc să-l enerveze şi să-l înfurie şi mai mult, era mai bine să-şi păstreze puterile şi să încerce să pună la cale un plan de evadare cu şanse de reuşită. Când ea termină sandvişul, el spuse:

— Îmi place când eşti aşa, Janey. O mângâie pe cap şi îi pieptănă părul încâlcit, cu degetele răşchirate. Supusenia ta este foarte excitantă. Îi atinse uşor sfârcurile. Te face atât de atrăgătoare. Se depărtă de ea ca să ia aparatul foto. Mult dispreţuitul aparat foto. Acel aparat care o marcase atât de mult şi o făcuse să creadă că el era într-adevăr un om deosebit. Acum se gândea: un psihopat deosebit. Ura acel aparat şi nu-şi dorea altceva decât să-l lovească cu aparatul peste faţă până când atât aparatul, cât şi oasele lui s-ar fi făcut bucăţele. Dae era prea speriată ca să se opună când el o aşează ca să-i facă o serie de poze obscene. Se gândea să-l roage, să-l implore. Să-i ofere bani, să jure că nu va spune nimic nimănui, doar s-o lase să plece. Dar poate că ar fi avut mai multe şanse dacă s-ar mai fi culcat odată cu el. Aşa că se întinse pe pat şi făcu tot ce îi ceruse. Când el termină, ea nu mai avea puterea să ridice capul. O drogase. Acum era sigură de asta.

Privi înfricoşată cum scotea din noptieră o rolă de bandă adezivă.

— Nu, şopti ea. Te rog.

— Nu-mi place că trebuie să fac asta, Janey, dar tu

eşti o târfă. Dragostea ta nu e pură. Nu eşti sinceră. Nu pot avea încredere în tine decât dacă taci din gură.

— Aşa o să fac. Jur. Atât mai putu să spună înainte ca el să-i lipească banda peste gură. De data asta folosi banda şi pentru a-i lega mâinile şi gleznele de cadrul patului, atât de strâns încât nu se mai putea mişca. Apoi îngenunche între picioarele ei şi o mai violă o dată. Mai târziu făcu un duş şi se îmbrăcă. Stând în picioare lângă pat, îşi trecea calm cureaua prin găicile pantalonilor.

— Janey, plângi. De ce? Tu ai ales să fii cea mai tare fată de la petrecere. Îndesă aşternuturile murdare într-un sac şi îşi luă cheile.

Mai avea puţin până să ajungă la uşă, când se întoarse şi pocni din degete.

— Era să uit. Am o surpriză pentru tine. Scoase o casetă audio din buzunarul hainei şi o introduse în casetofon.

— Am înregistrat asta noaptea trecută. Cred că o să ţi se pară interesantă. Apăsă butonul PLAY, apoi îi făcu o bezea şi plecă, încuie uşa pe din afară.

Urmară treizeci de secunde de linişte, apoi se auzi un telefon sunând Sună de câteva ori înainte ca Janey să audă o voce familiară spunând

— Aici Paris.

— Bună, Paris, sunt Valentino. *Îl cheamă Valentino*? Acesta fu primul ei gând, deoarece îi recunoscuse vocea instantaneu. Nu era vocea lui obişnuită, ci cealaltă, cea pe care o folosea uneori când erau în pat. Ei i se păruse amuzant felul în care putea coborî tonalitatea vocii sale normale, sunând ca şi când ar fi făcut ceva murdar – şi de obicei asta făceau. Acum, auzul acestei voci îi dădea fiori.

Ascultând cum el îi spunea lui Paris povestea lor din punctul lui de vedere, Janey începu să respire agitat, privind fix către casetofon, ascultând înregistrarea cu o

nervozitate care se transformă curând în groază. Când auzi planurile lui, începu să strige în cavitatea închisă a gurii sale. Dar, bineînţeles, nimeni nu o putea auzi.

Toni Armstrong ajunse la cabinetul stomatologic al soţului său chiar înainte de închidere. Un dentist care pleca se opri din drum ca să schimbe câteva vorbe cu ea. Se scuză că nu îi invitase încă, pe ea şi pe Brad, la cină. Îşi promiseră reciproc că vor remedia curând situaţia. Se părea că Brad era în stare să păstreze aparenţele. Şi ea avea de gând să facă acelaşi lucru cât de mult timp va putea. Când intră în birou, recepţionera păru surprinsă să o vadă.

— Am chemat o baby-sitter şi m-am gândit să-l scot pe Brad la cină, explică ea.

— Ce păcat, doamnă Armstrong, doctorul Armstrong a plecat acum câteva ore. Cel puţin pentru cealaltă femeie mânia ei putea părea dezamăgire.

— Ei, s-a cam terminat cu surpriza. Ţi-a spus unde se duce?

— Nu, dar sunt sigură că şi-a luat mobilul cu el.

— O să-l sun. Te reţin prea mult dacă folosesc biroul lui?

— Deloc. Mai am câteva hârtii de completat înainte să plec acasă.

Cum Brad era ultimul partener sosit, el avea cel mai mic birou, dar Toni se străduise să-l facă plăcut. Îi pusese diplomele şi calificările în rame asortate, alcătuind un frumos aranjament pe perete. Pe rafturile din spatele biroului, printre cărţile de tot felul în stomatologie se aflau fotografii de familie. Biroul era curat. Spera ca totul să fie la fel de plăcut pe cât părea. Aşezându-se pe scaunul de la birou, începu percheziţia. Toate sertarele erau încuiate, dar se aştepta la asta, aşa că venise pregătită. Cu ajutorul unui ac îndoit reuşi să le deschidă fără prea mult efort.

Într-adevăr, în seara aceea chemase pe cineva să aibă grijă de copii. Se coafase, se machiase şi se îmbrăcase cu grijă, sperând să-i facă lui Brad o surpriză cu o cină în oraş – să mai îndulcească supărarea din dimineaţa aceea.

Cearta lor o marcase pe toată durata zilei. Brad plecase de acasă furios. Ea îşi făcuse de lucru cu grijile ei de zi cu zi, cu curăţenia, gătitul şi multe altele. Dar nimic nu o făcuse uite cearta şi nu scăpase de ideea sâcâitoare că poate fusese greşeala ei. *Dacă Brad chiar a spus adevărul referitor la noaptea trecută*?

Poate că ea doar căutase nod în papură. Dacă el spusese adevărul, cât de frustrant trebuie să fi fost să încerce s-o convingă, ştiind că ea îşi imagina ce era mai rău. Şansa ca el să fi fost la un seminar şi apoi la o bere era foarte mică, dar, de dragul familiei, ea era suficient de disperată ca să se agaţe de această şansă. Astfel că în această după-amiază sperase să-l găsească la birou şi să-i facă o surpriză plăcută, o ramură de măslin – o rezervare la un restaurant italian la care el îşi dorea să meargă. Petrecând o seară singură cu el, departe de familie şi copii, la o sticlă de vin şi apoi o noapte de dragoste, sperase să-l facă să o ierte pentru greşeala de a nu-l crede şi să lase în urmă urâtul episod. Dar el nu se afla acolo unde ar fi trebuit să fie. Plecase mai devreme de la birou fără nicio explicaţie şi fără să comunice nimănui unde era. Devenise deja ceva familiar, un semnal de alarmă care o făcea să se simtă rănită şi îndreptăţită să-i percheziţioneze sertarele.

Câteva momente mai târziu, bănuielile îi fură confirmate. În sertarul cel mai de jos se afla o comoară a pornografiei. Pozele erau de la cele mai blânde până la cele mai violente. Câteva dintre cele mai obscene, atât în esenţă, cât şi în compoziţie, erau fără îndoială făcute de amatori. Brad era dependent. Ca toţi dependenţii, era predispus la excese. Şi în timpul acestor excese era capabil

de lucruri pe care nici el, nici ea nu le făceau în mod obişnuit, cum ar fi hărţuirea sexuală a unui coleg sau atingerea unui pacient minor. Şi Dumnezeu mai ştie ce altceva.

CAPITOLUL 12

Când intră în casă, Dean văzu pe podea un costum de baie ud. Îl găsi pe Gavin pe jumătate aplecat peste canapeaua din cabinetul de lucru. Apăsa nervos butoanele telecomenzii, schimbând postul la fiecare zece secunde. Avea un prosop în jurul taliei, iar părul îi era ud

— Bună, Gavin.

— Bună.

— Ai fost în piscină? răspunse fără să ridice ochii de pe ecranul televizorului:

— Nu, îmi place pur şi simplu să stau cu un prosop în jurul meu.

— Când duci prosopul ud în cameră, poţi să iei şi slipul de pe jos. Gavin mai trecu peste câteva posturi. Dean spuse:

— Duş, şi după aceea la masă.

— Nu mi-e foame.

— Duş, şi după aceea la masă, repetă el.

— Şi dacă nu vreau, o să mă pocneşti iar? Se părea că privirea pe care i-o aruncă Dean îl făcu să-şi piardă răbdarea. Gavin aruncă telecomanda şi părăsi camera în grabă. Chiar înainte să iasă, îşi scoase prosopul, arătându-i lui Dean fundul şi la propriu, şi la figurat. Dean nu se putu abţine să nu-i admire gestul.

Fără să-i ceară părerea, îl duse pe Gavin la unul dintre restaurantele lor preferate. Gavin era bosumflat, răspunzând monosilabic la încercările tatălui de a închega o conversaţie. Când le sosi comanda, Dean îl întrebă dacă burgerul era aşa cum îl dorise.

— E în regulă.

— Îmi cer scuze că nu mâncăm mai des acasă.

— Nu contează. Oricum găteşti mizerabil. Dean zâmbi.

— Nu pot să te contrazic. Probabil ţi-e dor de friptura cu spaghete pe care o gătea mama.

— Da, cred că da.

— Oricum, se pare că mereu vrei doar burgeri sau pizza. Intrând imediat în defensivă, Gavin răspunse:

— Ai ceva împotrivă?

— Nu. Şi eu mâncam la fel când eram de vârsta ta. Gavin pufni ca şi când ar fi vrut să spună că nu-şi imaginase că pe vremea lui existau burgeri şi pizza. Dean mai făcu o încercare:

— Astăzi m-am întâlnit cu o veche prietenă. O mai ştii pe Paris Gibson? Gavin îl privi cu răutate.

— Crezi că sunt idiot?

— A trecut mult timp, iar tu erai mic. Nu eram sigur că o mai ţii minte.

— Normal că o mai ţin minte. Pe ea şi pe Jack. Trebuia să se căsătorească, dar Jack a murit într-un accident.

— Nu. A supravieţuit accidentului. A murit abia acum câteva luni.

— Oh. Acum ea lucrează aici, la radio. Dean era surprins.

— Aşadar ştii?

— Toată lumea ştie asta. E faimoasă.

— Da, cred că are mulţi admiratori. Astăzi mi-a spus că încearcă să educe ascultătorii mai tineri. Tu-i asculţi vreodată emisiunea?

— I-am ascultat-o. Nu în fiecare seară, doar din când în când. Gavin îngropa un cartof prăjit în ketchup. Ai sunat-o tu?

— Nu. Aseară cineva i-a făcut o farsă cu un telefon.

— Nu zău?

— Hmm, spuse Dean cu gura plină. A fost şi a povestit totul la poliţie. Mi-au cerut şi mie părerea. Ea şi detectivul voiau să ştie ce cred eu despre asta.

— Detectivul? A fost chiar atât de rău?

— Destul. Făcu un semn chelneriţei şi îi ceru să-i mai aducă lui Gavin o Cola. Pentru cineva căruia nu-i era foame, dăduse cheesburgerul gata în timp record.

— Şi mai adu-ne o porţie de queso şi cartofi, te rog. Gavin nu ar mai fi cerut, dar

Dean ştia că probabil îi era încă foame.

— Azi m-am întâlnit cu o prietenă de-a ta, spuse el cu un aer nepăsător.

— Eu nu am prieteni aici. Toţi prietenii mei sunt în Houston. Acolo unde am locuit. În casa mea. Până când mama s-a măritat cu un dobitoc. *Iar începe*, gândi Dean.

— A stat singură destul de multă vreme, Gavin.

— Da, fiindcă ai divorţat tu de ea. Straniu. Aseară spuneai că ea a divorţat de mine. De fapt, ai avut dreptate şi atunci, şi acum. Am fost de acord să divorţăm pentru că ştiam că aşa e cel mai bine. Mă rog, spuse Gavin cu un oftat plictisit şi întoarse capul fcii să se uite pe fereastră.

— Nu crezi că mama ta are dreptul să fie fericită?

— Cine ar putea fi fericit cu ăla? Nici Dean nu era prea încântat de alegerea lui Pat. Soţul ei era mai degrabă plicticos, atât de tern încât trebuia să te chinui ca să porţi o conversaţie cu el. Dar părea îndrăgostit de Pat, şi ea de el.

— Şi ce dacă nu e o persoană dinamică, nu te bucuri că mama ta a găsit pe cineva care ţine la ea şi la care să ţină şi ea?

— Bine, mă bucur. Sunt entuziasmat. Acum putem s-o lăsăm baltă? Dean i-ar fi putut aminti că el fusese cel care deschisese ubiectul, dar se răzgândi. Chelneriţa sosi cu a

doua comandă.

— Altceva? I se adresase lui Gavin, nu lui Dean, şi pentru prima dată Dean încercă să-l privească pe Gavin prin ochii unei femei. Fără excesivă mândrie părintească, Gavin era un puşti chipeş. Părul lui castaniu era puţin ondulat, ca al mamei sale, şi probabil că şi lui îi plăcea din moment ce – slavă Domnuluinu-i dăduse vreo formă ciudată şi nici nu-l vopsise în cine ştie ce culoare stridentă. Ochii lui aveau culoarea whiskyului şi erau uşor îngânduraţi. Când şedea, nu îţi puteai da seama, dar avea cam un metru şi optzeci înălţime şi avea conformaţia robustă şi graţia unui atlet. Dean zâmbi către chelneriţă.

— Atât, mulţumim. Când ea se îndepărtă, Dean spuse: E drăguţă. Gavin o privi indiferent.

— Merge.

— Mai drăguţă decât tânăra pe care am întâlnit-o azi. Privindu-l cu atenţie pe Gavin, adăugă: Mă refer la Melissa Hatcher. Fără îndoială, numele nu-i era necunoscut. Dean era sigur de asta. Dar Gavin făcea pe prostul.

— Cine?

— Ea spunea că te cunoaşte.

— Nu mă cunoaşte.

— Atunci de ce ar fi spus asta?

— De unde să ştiu eu? Sau a reţinut greşit numele, sau mă confundă cu altcineva. Se juca cu paiul în paharul de Cola, evitând privirea lui Dean.

— M-am prezentat şi după ce am stat de vorbă o vreme, mi-a spus „Tu eşti tatăl lui

Gavin”. Te cunoaşte.

— Poate fusese avertizată să stea departe de mine pentru că tu eşti poliţist.

— Vrei să spui că nimeni nu vrea să se împrietenească cu fiul unui poliţist? îl privi pe Dean mustrător.

— Cam aşa ceva.

— Janey Kemp? De data asta, Gavin nu-şi mai putu ascunde reacţia. Expresia lui deveni brusc prudentă:

— Cine?

— Janey Kemp. Din câte am auzit despre ea nu ar fi vrut să se împrietenească cu fiul unui poliţist. O cunoşti?

— Am auzit de ea.

— Ce-ai auzit? Gavin muşcă din queso şi spuse cu gura plină:

— Ştii tu. Diverse.

— Cum ar fi? Că e sălbatică? Uşoară?

— Aşa se spune.

— Ai cunoscut-o vreodată?

— Am dat peste ea de câteva ori.

— Unde?

— Iisuse, ce-i asta? Inchiziţia spaniolă?

— Nu, păstrez torturile pentru mai târziu. În momentul ăsta mă interesează unde te-ai întâlnit cu Janey Kamp şi prietena ei, Melissa. Probabil de mai multe ori din moment ce numele meu i-a spus ceva. Chiar şi înainte de asta, m-a recunoscut pentru că noi doi semănăm. Gavin se foi pe scaun, ridicând din umeri.

— Umblă cu toţi puştanii cu bani. Le-am văzut de câteva ori, asta-i tot. Pe la film, la mall. Ştii tu.

— La lac?

— Care? Travis sau Town?

— Tu să-mi spui.

— Le-am văzut de câteva ori, OK? Nu-mi amintesc unde exact. Dean râse.

— Gavin, nu face pe prostul cu mine. Dacă aş fi fost de vârsta ta şi m-aş fi întâlnit cu Melissa Hatcher, şi ar fi fost îmbrăcată cum era astăzi, mi-aş fi amintit toate detaliile. Dădu farfuria la o parte şi se aplecă în faţă.

— Spune-mi ce ştii despre Sex Club. Gavin reuşi să

rămână calm, dar ochii îl dădură de gol.

— Despre ce?

— Aseară, când nu m-ai ascultat şi ai ieşit afară, te-ai dus la Lake Travis?

— Poate că da. Şi ce-i cu asta?

— Ştiu că puştii ăştia se întâlnesc în anumite locuri din jurul lacului. Ai văzut-o pe Janey Kemp aseară? Şi înainte să-mi răspunzi în doi peri, va trebui să ştii că a dispărut de mai mult de douăzeci şi patru de ore.

— A dispărut?

— Nu a mai venit acasă după ce a plecat aseară. Nu a mai auzit nimeni de ea. În după-amiaza asta, chiar înainte să plec de la secţie, o patrulă i-a găsit maşina. Era parcată lângă lac, în partea destinată picnicurilor. Era într-un crâng de cedri. Nici urmă de Janey. Se pare că azi-noapte s-a întâlnit cu cineva şi a plecat cu respectiva persoană. Ai văzut-o? Era cu cineva? Gavin coborî privirea în farfurie şi rămase aşa câteva secunde.

— N-am văzut-o.

— Gavin, spuse Dean coborând tonul. Ştiu regula voastră strictă de a nu-ţi turna prietenii. Aceeaşi regulă o aplicam şi eu când eram ca tine. Dar aici nu mai e o problemă de loialitate sau trădare. E mult mai serios. Te rog nu încerca s-o protejezi pe Janey sau pe altcineva ascunzând informaţii. Băutură, droguri sau orice s-a întâmplat aseară nu mă interesează acum. Dacă Janey a plecat cu cine nu trebuie, viaţa ei ar putea fi în pericol. Acum, că ştii toate astea, eşti absolut sigur că n-ai văzut-o?

— Da! Doamne! Privi în jur, dându-şi seama că atrăsese atenţia oamenilor din preajmă. De ce te iei de mine?

— Nu mă iau de tine.

— Eşti poliţist. Dean respiră adânc.

— Bine, poate. Mă port cu tine ca şi cu o sursă de

informaţii. Spune-mi ce ştii despre Sex Club.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Trebuie să mă duc la baie. Se strecură pe lângă separeu şi fu pe punctul de a se îndepărta, dar Dean îi porunci să rămână pe loc.

— Ai fost învăţat să faci la closet încă de când aveai trei ani. Poţi să mai rabzi cinci minute. Ce ştii despre Sex Club? Gavin se clătină înainte şi înapoi, privind furios pe geam cu o expresie ostilă. Dean credea că nu o să-i răspundă, dar în cele din urmă tânărul spuse:

— Bine, i-am auzit pe băieţi vorbind despre acest website pe care se schimbă mesaje cu tipe. Asta-i tot.

— Nu chiar tot Gavin.

— Ei bine, e tot ce ştiu eu despre asta. Eu nu am fost la şcoală împreună cu aceşti puşti, ştii? Am fost rupt din rădăcini şi adus aici, aşa că…

— Ai tot umblat cu un grup de tineri încă din ziua în care am ajuns aici. Refrenul tău cu „Săracul de mine, am fost nevoit să-mi părăsesc prietenii” nu prea mai ţine. Trebuie să găseşti altceva, între timp, e posibil ca fata asta să se lupte pentru viaţa ei, şi nu exagerez. Aşa că nu-ţi mai plânge de milă şi dă-mi un răspuns sincer. Ce ştii despre clubul ăsta de Internet şi de legătura lui Janey cu el? Gavin tăcu câteva momente, apoi, ca şi când s-ar fi predat, se sprijini cu spatele şi cu capul de separeu.

— Janey se întâlneşte cu tipii pe care-i cunoaşte pe Internet şi întreţine relaţii sexuale cu ei. Face de toate. Şi ea, şi Melissa.

— Le cunoşti deci.

— Ştiu cine sunt. În acest club mai sunt multe fete. Nu le cunosc numele tuturor. Provin din şcoli din tot oraşul. Există un serviciu de mesagerie, iar membrii vorbesc între ei.

— Tu ai intrat în clubul ăsta, Gavin? Se ridică.

— Rahat, nu! Trebuie să ştii cum se intră, iar eu nu

am întrebat pentru că m-aş simţi ca un dobitoc fiindcă nu ştiu.

— Nu e cine ştie ce secret. Departamentul de infracţiuni cibernetice se ocupă de asta. Băiatul râse.

— Da? Şi ce-o să faceţi? Nu-i puteţi opri, toată lumea ştie asta.

— Solicitarea de relaţii sexuale e o infracţiune.

— Tu eşti poliţistul.

Parcă într-un pâlc de stejari unde îşi lăsaseră şi alţii maşinile. Avea în portbagaj o ladă frigorifică. Alese o bere şi o luă cu el, îndreptându-se către ţărmul lacului şi docul de lemn pentru pescari care înainta treizeci de metri în apă.

Era locul de întâlnire din seara asta. Venise să vadă cum stau lucrurile.

Se îmbrăcase special pentru a se integra în mulţime. Avea pantaloni şi tricou Gap, exact ca acelea pe care le purtau tinerii. Totuşi, trăsese cozorocul de la şapca de base-ball aşa ca să nu i i se vadă faţa. Câţiva dintre cei care se aflau acolo îi erau cunoscuţi. Îi mai văzuse la întâlniri similare, sau în cluburile de pe Sixth Street, sau din jurul campusului. Pe alţii nu-i mai văzuse niciodată.

Găseai orice – bătură, droguri, sex –, acolo erau de toate. Iar în seara aceea puteai chiar să joci jocuri de noroc. Pe mal, o fată doar în bikini şi o pălărie de cowboy stătea în genunchi şi i-o sugea unui tip. Se făcuseră pariuri pe cât timp va rezista tipul înainte de a exploda. Se alătură mulţimii de oameni care se adunaseră în jurul celor doi şi fluturau bancnote; de cinci dolari. Trebuia să-i admiri autocontrolul tipului, pentru că fata era o profesionistă. El pierdu pariul.

Fără să se grăbească, se plimbă de-a lungul docului. Nu atrăgea atenţia, dar de obicei nici nu trebuia, iar în seara asta lucrurile nu stăteau altfel. Curând fu abordat de

două fete care se purtau atât de drăgăstos încât îşi dădu seama imediat că luaseră Ecstasy. Îl îmbrăţişară, îl sărutară pe gură, îi spuseră că era frumos, luna era minunată, aerul nopţii divin, iar viaţa al dracului de frumoasă.

Îl rugară să le ţină hainele, iar ele făcură baie goale. Le privi de pe dig înotând ca nişte nimfe ale mării, oprindu-se din când în când să-i facă cu mâna şi să-i trimită bezele. Când ieşiră din apă şi se îmbrăcară – parţial – le duse la el în maşină şi le oferi câte o bere. Una dintre fete îl fixă cu ochi sticloşi.

— Îţi place să te distrezi?

— Sunt aici, nu? Deştept răspuns. Fără aluzii. Afirmaţia era doar subînţeleasă. Ea îl mângâie pe sub pantalonii scurţi şi gânguri.

— Cred că da.

— Noi adorăm să ne distrăm, chicoti cealaltă, într-adevăr. În următoarea oră, pe bancheta din spate a maşinii, îi arătară ce fete petrecăreţe erau. Când în cele din urmă le ceru să plece, refuzară să-şi ia rămas-bun. Îl mângâiau şi-l sărutau, implorându-l să mai rămână. Reuşi în cele din urmă să se elibereze şi plecă. În timp ce conducea maşina prin parcarea improvizată către drumul principal, observă doi tipi care îl priveau invidioşi. Probabil le văzuseră pe cele două fete coborând din maşina lui şi smulgându-se cu greu din braţele lor. Cu siguranţă că rataţii ăştia sperau să aibă parte de aceeaşi distracţie. Dar mai remarcă un tip pe care-l recunoscu ca fiind poliţist de la narcotice sub acoperire. Tipul avea treizeci de ani, dar nu-i dădeai mai mult de optsprezece. Făcea o tranzacţie cu droguri cu un bine cunoscut traficant prin geamul deschis al maşinii sale.

Care-i diferenţa între un poliţist care cumpără droguri şi ce fac eu? se întrebă Rondeau. Niciuna. Pentru a

lupta eficient împotriva criminalităţii, trebuie să-i înţelegi natura şi mecanismele de funcţionare. De când unitatea lui descoperise Sex Clubul, se hotărâse să facă nişte cercetări în privinţa asta. Bineînţeles, la faţa locului, după orele de program. Ambiţia lui era să se mute la Criminalistică, inima departamentului de poliţie. Acolo se făcea toată munca interesantă, şi acolo voia el să ajungă. Pentru a obţine această promovare trebuia să se facă remarcat în cazul Kemp. Era un caz cu elemente remarcabile, respectiv o celebritate, sex şi minori. Cu toate astea la un loc, aveai un caz de toată frumuseţea.

Pentru departamentul de infracţiuni cibernetice, Sex Clubul era poveste veche. Ştiau de el de luni de zile şi, dându-şi seama de inutilitatea unei eventuale încercări de a-l închide, renunţaseră. Dar mesajele acelea continuau să-l intrige pe Rondeau. Îşi făcuse o datorie din a controla situaţia de pe site, din a vedea dacă membrii lui chiar făceau lucrurile cu care se lăudau sau doar schimbau fantezii pe e-mail. Descoperise că majoritatea mesajelor nu erau exagerate.

Şi era bine că se informase. Dacă nu ar fi avut toate aceste informaţii de la faţa locului, nu ar fi putut răspunde la toate întrebările puse de Curtis, Malloy şi Paris Gibson în dimineaţa aceea. Vasăzică, faptul că lucrase neplătit peste program era spre binele departamentului de poliţie, nu? Totuşi, mai era nevoie de ceva muncă de investigaţie. Totul se reducea la promovarea lui la Criminalistică. Asta era datoria lui, locul de muncă pentru care depusese un jurământ. Lucra doar sub acoperire, asta era tot.

Faptul că Brad Armstrong nu era acasă când ea se întoarse de la biroul stomatologic nu o surprinse pe Toni. Îi explicase bonei că nu se simţise prea bine şi că ea şi doctorul Armstrong îşi anulaseră planurile pentru seara aceea, şi-i plăti cinci ore. Îl sunase pe Brad de trei ori pe

telefonul mobil. De trei ori îi lăsase mesaje vocale la care el nu răspunsese. Le pregăti copiilor hot dogs la cină. După masă se jucă cu fetele, în vreme ce fiul ei se uita la o reluare a serialului Star Treck. Se îngrămădeau pe scări, fugind către baie să-şi facă duşul de seară când Brad intră în casă, aducându-le batoane de ciocolată şi îmbrăţişându-i.

Pentru Toni adusese un buchet de trandafiri roşii pe care i-l oferi timid.

— Putem fi din nou prieteni? Te rog. Incapabilă să-i privească scuzele nesincere din privire, ea lăsă capul în jos. El luă gestul ca o încuviinţare şi o sărută fugitiv pe obraz.

— Ai mâncat?

— Nu, te-am aşteptat.

— Perfect. Mă duc să-i culc pe copii. Tu pune masa. Sunt lihnit. Ceea ce îi pusese ea pe masă cât el fusese sus nu era tocmai ce aştepta. Spectacolul dezgustător îl îngheţă.

— De unde ai luat astea? întrebă el furios. Nu-mi răspunde, ştiu de unde.

— Aşa e. Le-am găsit azi după-amiază când am fost la tine la birou, unde tu nu erai, Brad. Nu ai răspuns la telefon timp de câteva ore, Brad, aşa că nu mă pune pe mine în defensivă. Refuz să fiu acuzată că ţi-am invadat intimitatea din moment ce intimitatea pe care ţi-o aperi cuprinde aşa ceva. Confruntat cu dovada obsesiilor sale, spiritul combativ îl părăsi. Era o epuizare totală, o şubrezire atât fizică, cât şi psihică, îşi trase un scaun şi se aşeză la masă, mâinile căzându-i neputincioase în poală. Toni luă un sac de plastic în care aruncă colecţia de fotografii şi reviste obscene. Apoi îl legă la gură şi îl duse în garaj.

— O să le duc mâine la un tomberon, îi spuse ea când

se întoarse. N-aş vrea ca sacul ăsta să se deschidă din greşeală, iar conţinutul lui să fie văzut de vecinii noştri, nici măcar de gunoieri.

— Toni, eu… chiar nu pot spune nimic în apărarea mea, nu-i aşa?

— De data asta nu.

— O să mă părăseşti? O prinse de mână. Te rog, nu. Te iubesc. Îi iubesc pe copii. Te rog, nu distruge familia asta.

— Eu nu distrug nimic, Brad, spuse ea eliberându-şi mâna. Tu eşti cel care o face.

— Nu mă pot abţine.

— Un motiv în plus pentru mine să te părăsesc împreună cu copiii. Dacă unul dintre ei ar fi găsit pozele astea?

— Am grijă în privinţa asta.

— În aceeaşi măsură în care un dependent de droguri păstrează ascunsă o doză sau un alcoolic ascunde o sticlă de băutură pentru eventualitate.

— Încetează, izbucni el în plâns. Sentimentul de vinovăţie îl părăsea treptat, înlocuit de o stare defensivă violentă. Urma complexul de superioritate. Tranziţia de la învinuit la martir îi era bine cunoscută lui Toni. El spuse:

— Comparaţia dintre un hobby inofensiv şi dependenţa de droguri e ridicolă şi tu ştii asta.

— Inofensiv? Câteva dintre poze sunt cu minore. Ele sunt exploatate de oameni depravaţi pentru distracţia ta. Şi cum poţi să-i spui inofensivă când afectează cariera ta, viaţa ta de familie, căsnicia noastră?

— Căsnicie? pufni el. Eu nu mai am o soţie, am un temnicer.

— Dacă continui în maniera asta, s-ar putea să ajungi şi în puşcărie, Brad. Asta vrei? El dădu ochii peste cap.

— Nu o să ajung în puşcărie.

— E foarte posibil dacă nu-ţi recunoşti dependenţa de sex şi nu accepţi ajutor pentru a lupta împotriva ei.

— Dependent de sex. Hohoti. Nu-ţi dai seama, Toni, cât de absurd sună?

— Doctorul Morgan nu crede că sună absurd.

— Iisuse, l-ai sunat?

— Nu, el m-a sunat pe mine. De trei săptămâni nu ai mai fost la terapia de grup.

— Fiindcă e pierdere de timp. Sunt înfiorători tipii ăia care stau şi vorbesc despre asta. Crezi că e un mod eficient de a-ţi petrece serile?

— Există o hotărâre judecătorească prin care eşti obligat să mergi la aceste întâlniri.

— Probabil o să vorbeşti şi cu poliţistul supraveghetor. Spune-i că am fost un băiat rău. Spune-i că nu am participat la terapie cu ceilalţi perverşi.

— Nu trebuie să-i spun eu. Doctorul Morgan i-a spus deja.

— Doctorul Morgan e cel mai nebun dintre toţi! exclamă el. El e „dependent” de meseria lui de a-i vindeca pe alţii. Ştiai asta? Ea continuă imperturbabilă:

— Doctorul Morgan are obligaţia de a raporta dacă lipseşti de la mai mult de două şedinţe consecutive. Ai întâlnire cu poliţistul supraveghetor mâine dimineaţă la ora zece. E obligatoriu.

— Probabil n-are importanţă că trebuie să-mi anulez întâlnirile şi colegii mei se vor supăra pe mine.

— Ăsta e un preţ pe care trebuie să-l plăteşti.

— Plus dormitul pe canapea, presupun.

— Aş prefera. Se uită ţintă la ea.

— Sunt convins, din moment ce nu-ţi place nimic din ce facem în pat.

— Nu e corect.

— Corect? Îţi spun eu ce e corect. Să ai o nevastă

care preferă să-şi bage nasul prin lucrurile altora decât să şi-o tragă. Când am făcut-o ultima oară? Măcar asta îţi aduci aminte? Nu, mă îndoiesc. Cum să te mai gândeşti la sex când eşti atât de ocupată să spionezi? Se ridică în picioare şi se apropie de ea. O apucă de ceafă şi o strânse suficient de tare cât să nu se poată confunda cu un gest de afecţiune.

— Poate dacă ai fi dispusă mai des, nu aş mai avea nevoie de fotografiile alea deocheate. O trase către el. Ea întoarse capul pentru a se opune încercării lui de a o săruta şi-l împinse. Dar el o lipi cu spatele de tejghea şi o ţintui acolo. Speriată, ea strigă:

— Încetează, Brad. Nu-mi place. Furia ei părea că-l excită. Chipul lui prinse ceva culoare în timp ce o presa cu trupul său.

— Simţi, Toni? îţi place?

— Lasă-mă-n pace. Ea reuşi să-l împingă destul de tare ca să se elibereze şi să-l lovească de masă. Îşi acoperi gura cu mâna încercând să-şi oprească suspinele. Era şi mânioasă, şi speriată. Nu-l mai văzuse niciodată în starea aceea. Soţul ei devenise un străin. El se repezi, îşi înşfacă haina şi cheile şi se îndreptă către ieşire. Casa se zgudui când trânti uşa. Toni se duse spre cel mai apropiat scaun şi se lăsă să cadă. Plânse câteva minute în tăcere, să nu o audă copiii.

Viaţa i se ducea de râpă şi ea nu putea face nimic. Chiar şi acum îl iubea pe Brad. El refuza să se lase ajutat. De ce încerca să distrugă dragostea lor? De ce ar fi ales de bunăvoie” hobby-ul lui inofensiv” în locul ei şi al copiilor? Oare ei nu însemnau mai mult pentru el decât acest... Într-o clipă ieşi din casă şi se duse la garaj. Sacul în care pusese pozele dispăruse. Brad îşi luase cu el prima sa dragoste.

CAPITOLUL 13

În clădirea radioului, Paris avea un birou în care lucra atunci când nu era în direct. Deşi „birou” e un cuvânt exagerat pentru minuscula încăpere. Nu avea nici măcar fereastră. Cu decenii în urmă, pereţii fuseseră vopsiţi într-o urâtă culoare de manila. Tavanul îndurase multe generaţii de pete de apă. Masa avea un blaturit şi cenuşiu. Nimic din ce se afla acolo nu-i aparţinea. Nu existau diplome înrămate pe pereţi, sau postere cu locuri în care îşi petrecuse vacanţe memorabile, sau fotografii cu prieteni ori cu familia, încăperii nu-i conferise nimeni un aer personal. Nicio fotografie care să invite la întrebări. *Cine-i acela*?

Jack. Cine-i Jack? *Soţul tău*? *Nu, am fost logodiţi, dar nu ne-am căsătorit*.

De ce? *Unde e Jack acum*? *Din cauza lui porţi tot timpul ochelari de soare*? *Din cauza lui lucrezi singură*? *Trăieşti singură*? *Eşti singură*?

Chiar şi colegii prietenoşi i-ar fi putut trezi amintiri dureroase, aşa că încerca să aibă cu ei o relaţie strict profesională şi se străduia să-şi păstreze biroul lipsit de obiecte intime. Totuşi, în birou era o oarecare dezordine.

Masa era acoperită de corespondenţă. Saci întregi i se aduceau în fiecare zi

— Scrisori de la fani, fişe de audienţă, comunicări din partea postului şi nesfârşite cantităţi de materiale trimise de casele de discuri în încercarea de a-şi promora ultimele înregistrări. Din lipsă de spaţiu, ea sorta şi arunca cât de mult posibil dar era o sarcină nesfârşită. După ce îşi alesese programul muzical pentru emisiunea din seara aceea, se apucase să sorteze corespondenţa. Trecuse o oră când în uşă apăru Stan.

— Mulţumesc mult Paris.

— Pentru ce? El intră şi închise uşa.

— Ghid cine a trecut azi pe la mine.

— Nu-mi plac ghicitorile.

— Doi poliţişti. Lăsă deoparte coupe-papier-ul şi ridică ochii.

— Poliţişti?

— Şi ţie trebuie să-ţi mulţumesc pentru asta.

— Au fost la tine acasă? Ea crezuse că fie Carson, fie Griggs îl vor chema pe Stan la secţie pentru o serie de întrebări. El împinse una din grămezile de scrisori într-o parte şi se aşeză pe colţul biroului.

— M-au interogat şi şi-au notat răspunsurile mele în carneţele. Gen Gestapo.

— Nu mai dramatiza. Stan. După vizita la familia Kemp, venise direct la radio şi nu avusese timp să doarmă. Înainte să se odihnească, trebuia să facă o emisiune de patru ore şi trebuia să o facă de parcă nimic nu s-ar fi întâmplat. Nu era o perspectivă prea atractivă. Să-i refacă lui Stan orgoliul rănit nu era cea mai bună întrebuinţare a resurselor sale limitate şi a puţinului timp care mai rămăsese până ce DJ-ul de seară avea să-i predea microfonul.

— În dimineaţa asta i-am spus detectivului despre telefonul lui Valentino, explică ea. Aşa am aflat că a dispărut o tânără. Poliţia cercetează să vadă dacă există vreo legătură între dispariţia ei şi acest telefon. Fac verificări de rutină ale tuturor celor implicaţi, chiar şi indirect. Aşa că nu te mai simţi jignit. Şi Marvin e pe lista lor.

— Grozav. Mă aflu în aceeaşi oală cu un *îngrijitor*. Acum mă simt mult mai bine. Pentru prima oară ea avu senzaţia că sarcasmul lui era îndreptăţit.

— Îmi pare rău. Sincer. Poliţiştii sunt la fel de convinşi ca şi mine că telefonul ăla nu a fost o farsă. Sper că nu e aşa. Dar dacă bănuielile noastre se adeveresc, atunci viaţa fetei este în pericol. Regret totuşi că ai fost

implicat întâmplător în treaba asta. El se simţi mai împăcat, dar nu cine ştie ce. Stan se gândea întotdeauna în primul rând la Stan.

— Poliţia a stat de vorbă şi cu directorul general al postului. Bineînţeles, l-a sunat imediat pe unchiul Wilkins, care la rândul lui l-a sunat pe şeful poliţiei şi din câte-am înţeles i-a făcut un scandal monstru.

— Atunci sunt sigură că eşti în afara bănuielilor.

— Deci chiar am fost bănuit! exclamă el.

— E un fel de-a spune. Uită. Du-te şi mai cumpără-ţi o jucărie.

Am auzit că a apărut una pe care nu o ai. Te vei simţi mai bine.

— Nu e aşa uşor, Paris. Unchiul meu a fost chiar şi mai intrigat decât mine. A vorbit toată după-amiaza cu directorul general ca să afle „ce dracu' se întâmplă". Parafrazez, bineînţeles. Şi tu poţi să te aştepţi să fii chemată acolo.

— Am fost deja. Directorul general al postului o sunase pe telefonul mobil când pleca de la reşedinţa Kemp. îi ceruse o întrevedere, dar o făcuse sub forma unui mandat, nu a unei cereri. Fusese criticată că nu-i spusese despre Valentino înainte de a afla de la poliţie. Prima lui grijă era reputaţia postului.

— I-am pus înregistrarea convorbirii, îi spuse ea lui Stan. L-a îngrijorat, aşa cum ar îngrijora pe oricine ar ascultă-o. A vorbit cu sergentul Curtis, detectivul care conduce investigaţia. Directorul vorbise cu Curtis cu telefonul pe speaker, făcând-o pe Paris martoră la conversaţia lor. Fusese de acord că Paris şi toţi cei din radio trebuia să coopereze cu poliţia, dar a cerut ca în eventualitatea în care dispariţia lui Janey Kemp devenea o ştire de senzaţie, implicarea postului de radio să fie minimalizată. Răspunsul lui Curtis fusese:

— Sincer, domnule, mă îngrijorează mai mult viaţa tinerei decât menţionarea postului dumneavoastră în presă. Înainte de a părăsi biroul directorului, i s-a atras atenţia că preţiosul ei anonimat era pe cale să fie spulberat. Şi ea se gândise la asta, şi spera să nu se ajungă aici. Ani de zile îşi protejase intimitatea cu fanatismul cu care un avar îşi apără averea. Nu voia să ajungă din nou personajul principal într-o ştire de senzaţie. Dar era de acord cu Curtis – salvarea fetei era cel mai important lucru. Pentru a-l mai linişti pe Stan, spuse:

— Fii sigur că am fost bine muştruluită pentru că n-am respectat ierarhia. Nu ai fost singurul care ai avut probleme azi. Acum mă laşi să mă întorc la treabă?

— Un ceas de mână cu GPS.

— Ce-i cu el?

— Asta mi-am cumpărat azi. Ea râse, iar el îi trimise o bezea şi se îndreptă spre uşă. Spuse peste umăr

— Apropo, Marvin e bolnav.

— Bolnav?

— Mi-a lăsat un mesaj pe robot. Atât a spus. Din câte ştia ea, Marvin nu mai sunase niciodată să se învoiască pe motiv că ar fi bolnav. Curioasă să afle natura acestei îmbolnăviri subite, lăsă sortarea corespondenţei pe altă dată şi se îndreptă către mica bucătărie a angajaţilor din fundul clădirii. La ora aceea, clădirea era slab luminată. Restul personalului plecase, iar birourile erau cufundate în întuneric. Paris era obişnuită cu tăcerea, cu întunericul şi cu mirosul de praf, de cafea prăjită şi cel al covorului care absorbise tone de fum de ţigan înainte ca fumatul să fie interzis la locul de muncă.

101, 3 FM era deţinut şi condus de către concernul media Wilkins, care mai cuprindea cinci ziare, trei posturi de televiziune, o companie de cablu şi şapte posturi radio. Birourile concernului erau situate la ultimele trei etaje ale

unui zgârie-nori din Atlanta cu lifturi de sticlă şi o cascadă de două etaje în hol. Clădirea, recuperată de la un fost proprietar falit, era la fel de lipsită de strălucire şi distincţie ca un mamut. Nu exista nicio cascadă în hol, doar un răcitor de apă care mai şi curgea din când în când. Neatrăgător, cu un singur etaj, imobilul din cărămidă al postului de radio 1013 FM se afla pe un deal la marginea oraşului Austin, la câteva mile de centrul capitalei fusese constat şi aşa şi arăta. Trecuse prin mâinile a douăzeci şi doi de proprietari zgârciţi. Aşa prăpădit cum era, devenea important când fişele de audienţă intrau în discuţie.1013 FM era o importantă sursă de venituri. Cu toate dezavantajele, clădirea îi plăcea lui Paris. Avea un suflet. Se ţinea bine în ciuda greutăţilor. După întunericul de pe culoare, lumina fluorescentă din bucătărie părea orbitoare. Îi trebuiră câteva secunde pentru ca ochii ei să se obişnuiască cu ea, în ciuda ochelarilor. Luă un plic de ceai şi-l puse într-un pahar cu apă pe care-l încălzi în cuptorul cu microunde. Nici nu apucase să se coloreze apa, când auzi voci. Privi pe culoar şi fu surprinsă să-l vadă pe Dean la câţiva paşi în urma lui Stan, care-i spunea:

— Nu mi-a spus că aşteaptă vizitatori.

— Nu ştie că vin. Văzând-o, Stan spuse:

— L-am găsit în faţa uşii. Nu i-am dat drumul până nu mi-a arătat insigna de poliţist. Încercând să-şi mascheze surpriza, ea spuse:

— Doctorul Malloy lucrează la poliţia Austin. A fost consultat cu privire la caseta cu telefonul lui Valentino.

— Aşa mi-a spus şi el. Stan îl măsura pe Dean din cap până în picioare. Doi la preţul unuia singur. Şi poliţist, şi psiholog.

— Ceva de genul ăsta, spuse Dean zâmbind uşor. Stan îi privi când pe unul, când pe celălalt, dar cum niciunul dintre ei nu scotea o vorbă, îşi dădu seama că

prezenţa lui nu era dorită. I se adresă lui Paris:

— Dacă mai aveţi nevoie de mine, sunt în camera tehnică. Dean îl privi pe Stan îndepărtându-se. Când aprecie că acesta nu-i mai putea auzi, se întoarse către Paris:

— Ăsta-i Crenshaw? Nepotul proprietarului? E homo?

— Nu ştiu. Ce cauţi aici, Dean? Intră în bucătărie, ocupând mult din spaţiul şi aşa destul de limitat.

— Ar trebui să stea cineva cu tine în timpul turei tale.

— E Stan.

— Câtă încredere ai în el? Ea zâmbi.

— Ai dreptate.

— Până aflăm mai multe despre tipul ăsta care-şi zice Valentino, ar trebui să fii protejată de poliţie.

— Curtis s-a oferit să mi-i trimită pe Griggs şi pe Carson. Am refuzat.

— L-am cunoscut pe Griggs. Pare un băiat cu picioarele pe pământ, dar nici el, nici…

— Carson.

— …nu au experienţă în negocierea ostaticilor. Ar trebui să stau aici dacă Valentino sună din nou. Dacă-şi pierde cumpătul, pot sta de vorbă cu el, poate-l conving să dezvăluie identitatea ostaticului şi să ne spună unde-l ţine ascuns. Fiind domeniul lui, era un motiv plauzibil pentru prezenţa sa acolo. Totuşi ea încercă să se opună:

— E posibil să nu sune şi să-ţi pierzi noaptea degeaba.

— Nu o să fie o noapte pierdută, Paris. Mă aflu aici şi pentru că voiam să te văd.

— M-ai văzut.

— Singură. Se întoarse cu spatele la el, aşezând cana de ceai pe tejgheaua murdară.

— Dean, nu face asta, te rog. El se apropie şi ea îşi ţinu respiraţia, temându-se de atingerea lui. Nu era sigură

cum ar reacţiona, şi nici nu voia să afle.

— Nu s-a schimbat nimic, Paris. Ea râse cu răutate.

— Totul s-a schimbat.

— Când ai intrat în birou azi-dimineaţă, mi-am amintit tot. Am rămas cu gura căscată ca şi atunci când te-am văzut prima oară. Îţi aminteşti? Era în noaptea de după ninsoare.

Ninsoarea din Houston se transformase într-o ploaie rece care se strecură în casă când ea deschise uşa pentru a-i lăsa pe Jack şi pe Dean să intre.

Le făcu semn să se grăbească, să poată închide uşa mai repede. Încercarea lui Jack de a-l prezenta pe Dean fu zădărnicită de strădaniile de a închide umbrelele din care picura apă. După ce le agăţă hainele în cuier şi le puse umbrelele într-un colţ, ea se întoarse şi îi zâmbi celui mai bun prieten al lui Jack.

— S-o luăm de la început. Bună, Dean, eu sunt Paris încântată să te cunosc.

— Nu mai puţin. Îi strânse ferm mâna şi îi zâmbi prietenos. Era cu câţiva centimetri mai înalt ca Jack, observă ea. Părul castaniu avea la tâmple câteva premature şuviţe gri. Nu era chipeş în sensul clasic, ca Jack. El îi spusese că Dean este nevoit să alunge femeile cu băţul. Acum îşi dădea seama de ce. Chipul lui cu trăsături asimetrice te lăsa fără cuvinte. Iar ochii de un cenuşiu pal, înconjuraţi de gene negre, lungi, completau o combinaţie foarte atrăgătoare. Dean spuse:

— Credeam că Jack m-a minţit.

— Jack să mintă? Niciodată!

— Când l-am întrebat cum arăţi, mi-a spus că o să rămân fără respiraţie. Credeam că exagerează.

— Are tendinţa să facă asta.

— De data asta n-a exagerat. Din cealaltă parte a camerei, Jack le zâmbi:

— Cât îmi analizaţi voi defectele de caracter, eu mă duc să pun ceva de băut.

Au luat cina la restaurantul preferat al lui Jack. După aceea s-au dus la un bar din apropiere unde au stat în faţa şemineului şi şi-au sorbit cafelele. Desigur, Jack a fost cel are a dominat conversaţia, iar Dean părea dispus să-l lase pe el în centrul atenţiei. Jack era un povestitor talentat şi spiritual.

Dean era un ascultător excelent. O întrebă despre munca ei, iar cât timp Paris îi descrise o zi obişnuită de muncă, nu-şi dezlipi ochii de la ea. O privea cu atenţia cu care ai privi un oracol care dezvăluie viitorul omenirii. Era atent la fiecare cuvânt şi punea întrebări pertinente. Acesta era atuul lui: ştia să facă pe cineva să se simtă centrul universului. Jack băuse destul de mult coniac în seara aceea. Adormise pe bancheta din spate când Dean parcă maşina în faţa casei.

— Cred că l-am pierdut, remarcă el. Paris se uită spre logodnicul ei care sforăia încetişor cu gura deschisă.

— Cred că ai dreptate. Îl duci tu în pat?

— Dacă nu trebuie să-l sărut de noapte bună. Râse.

— Jack mi-a povestit atâtea despre tine, încât te consider şi prietenul meu. Promite-mi că o să mai vii şi altă dată cu noi la cină.

— Promit.

— Bine. Întinse mâna spre portieră.

— Aşteaptă. Te conduc înăuntru. În ciuda protestelor ei, el coborî din maşină şi veni cu o umbrelă când ea se pregătea să se ridice de pe scaunul pasagerului. O conduse până în faţa uşii. Îi luă chiar şi cheile din mână, deschise uşa şi aşteptă până ce ea dezactiva alarma.

— Mulţumesc că m-ai condus.

— Când e?

— Când e ce?

— Nunta. Trebuie să trec data în agendă. Cavalerul de onoare trebuie neapărat să fie prezent la nuntă, nu crezi?

— Încă n-am stabilit exact data. Prin septembrie sau octombrie.

— Atât de târziu? Jack mi-a lăsat impresia că va fi mai curând.

— El aşa ar fi vrut, dar mie-mi plac culorile de toamnă.

— Da, e frumos. Biserica?

— Prezbiteriană.

— Şi petrecerea?

— Probabil un club de ţară.

— Multe de planificat.

— Da, multe.

— Hm. Părea să nu fi observat că apa de ploaie se scurgea de pe umbrelă direct pe pantofii lui. Nici ea nu observase că vântul îi adusese picături de apă în casă. Chiar din prima seară, privirea pe care au schimbat-o a durat probabil puţin prea mult. Dean a fost cel care a spus grăbit:

— Noapte bună, Paris.

— Noapte bună, Dean. De multe ori se întâmplă ca unul dintre viitorii soţi să cunoască un prieten de-o viaţă al partenerului său pe care să-l urască, creând o situaţie neplăcută pentru cel aflat la mijloc, care îi iubeşte pe amândoi. Ea îl plăcuse pe Dean de la bun început. Atunci a luat acest lucru doar ca pe un semn de bun augur.

Acum, Dean o apucă de mână şi o întoarse cu faţa la el. O privi la fel de stăruitor ca în seara în care s-au cunoscut şi cu acelaşi efect magnetic. Paris simţi că se topeşte şi ştiu că dacă nu se va împotrivi acum, va fi pierdută.

— Dean, te implor. Lasă lucrurile aşa cum sunt.

Încercă să-l ocolească, dar el îi tăie calea.

— Împrejurările sunt altele, dar nu asta e important.

— Important este ce a fost întotdeauna important. Jack.

— A trăit un coşmar, spuse el. Ştiu asta.

— Nu ai de unde să ştii cum a fost viaţa lui după noaptea aceea.

— Aşa e, nu ştiu. Asta pentru că tu mi-ai interzis să vin vreodată să-l văd.

— Fiindcă nu voia să vadă pe nimeni – cu atât mai puţin pe tine, spuse ea cu o voce tremurândă. Dar crede-mă pe cuvânt, timp de şapte ani a fost un cadavru în viaţă până când inima i-a încetat să bată.

— Şi eu regret toate astea la fel de mult ca tine, şopti el. Nu ştii asta? Crezi că aş fi putut să uit? Iisuse, Paris, crezi că sunt atât de crud? Şi eu a trebuit să trăiesc amintirea a ceea ce s-a întâmplat, exact ca tine. Respiră adânc şi îşi trecu degetele prin păr.

Preţ de câteva clipe fixă cu privirea un punct deasupra capului ei, apoi o privi din nou.

— Risc să te supăr, dar trebuie să-ţi spun ceva. Ceea ce s-a întâmplat a fost din vina lui Jack. Nu a ta, nu a mea. A lui.

— Accidentul nu s-ar fi întâmplat dacă…

— Dar *s-a întâmplat*. Şi nu putem schimba asta.

— Cum stai cu sentimentul de vină, doctore Malloy?

— OK. Da. Într-un cuvânt, nu sunt dispus să las ca regretele să-mi domine viaţa.

— Convenabil pentru tine.

— Deci metoda de a accepta vina e mai bună? Mai sănătoasă din punct de vedere emoţional? Crezi că e de preferat să sapi o groapă şi să te afunzi în ea?

Roti privirea prin bucătăria dezordonată.

— Uită-te la locul ăsta. Murdar, întunecat, ca o gaură

de şobolani.

— Mie-mi place.

— Pentru că tu crezi că doar atâta meriţi. Când el făcu un pas către ea, reacţia ei fu să se ghemuiască în semn de apărare. Voia în acelaşi timp să se apere de adevărul pe care îl spunea. Ştia că avea dreptate, şi asta o făcea să-şi dorească să nu-l asculte.

— Paris, eşti bună în ce faci aici. Publicul te iubeşte. Dar puteai să faci o carieră în ştirile televizate.

— Ce ştii tu despre asta?

— Ştiu că am dreptate. În plus, şi tu ştii că am dreptate. Incapabila să-l privească în ochi, coborî privirea către porţiunea de linoleum dintre picioarele lui şi ale ei.

Îşi înfrânse pornirea de a-l apuca de genunchi şi a-l implora fie să încheie subiectul, fie să o convingă că îşi răscumpărase vina.

— Am făcut ceea ce trebuia să fac, spuse ea încet.

— Fiindcă ai considerat că era de datoria ta.

— Era.

— Era, repetă el. Cu ce îi mai eşti datoare lui Jack acum, când el e mort? îi cuprinse umerii. Era prima oară când se atingeau în şapte ani. Ea simţi un fior fierbinte prin trup şi trebui să facă eforturi să reziste tentaţiei de a se arunca la pieptul lui. Spuse:

— Dean, te rog, nu. Am avut de luat nişte decizii dificile, dar le-am luat. Cum ai spus şi tu, nu se mai poate face nimic. În orice caz, nu vreau să mă cert cu tine pe tema asta…

— Nici eu nu vreau să mă cert cu tine.

— Nu vreau nici să vorbesc despre asta, adăugă ea.

— Atunci nu mai vorbim.

— Nu vreau nici să mă gândesc la asta.

— Eu mă voi gândi mereu. Spuse ultimele cuvinte pe un ton coborât. Degetele lui îi strânseră umerii şi mai tare.

Se apropie încet, până când hainele li se atinseră, iar ea îi simţi respiraţia în păr. Subiectul deviase de la moartea lui Jack la un altul încă şi mai incomod. Ea îndrăzni să ridice ochii şi îi întâlni privirea.

— De ce te ascunzi în întuneric, Paris?

— Nu mă ascund.

— Nu? Abia am reuşit să merg pe culoarul ăla.

— Te obişnuieşti.

— Bun venit, întuneric, unicul meu prieten.

— Citezi din Simon and Gantinkel?

— Ăsta e cântecul de zilele astea?

— Poate ar fi trebuit să te faci DJ. Ea zâmbi, sperând să mai înveselească tonul conversaţiei, dar el era de neclintit. Ochii lui stăruiau pe chipul ei.

— Eşti frumoasă, dar niciunul dintre ascultătorii tăi nu ştie cum arăţi.

— Nici nu e nevoie. Radioul se limitează la domeniul audio.

— Dar în general vedetele radio îşi fac reclamă. Tu, cea din spatele vocii, eşti necunoscută.

— Asta şi vreau. Nu ţin să atrag atenţia.

— Nu? Atunci poate ar trebui să scapi de ochelarii ăştia de soare.

— Nu poate. E sensibilă la lumină. Niciunul dintre ei nu observase că Stan se afla acolo, întorcându-se către el, Dean îşi luă mâinile de pe umerii ei. Stan îl privi bănuitor, dar vorbi cu Paris:

— E zece fără cinci minute. Harry vine cu ştirile şi urmează pauza publicitară. După aceea urmezi tu.

CAPITOLUL 14

— Hei, Gav! Gavin se întoarse, văzu cine-l strigase, apoi o aşteptă pe Melissa Hatcher să-l ajungă din urmă. Când se apropie suficient pentru a-i vedea expresia feţei, zâmbetul fetei dispăru. Trecând peste salut, Gavin spuse:

— Bravo, Melissa. Vrei să-mi distrugi viaţa sau eşti doar prea idioată ca să-ţi ţii gura?

— Eşti supărat?

— Fii sigură de asta.

— De ce? Ce-am făcut?

— I-ai spus tatii că ne cunoaştem.

— Şi ce-i cu asta?

— Am fost mai devreme la Chili’s să mâncăm un burger şi el a început să mă întrebe despre Sex Club. Melissa îşi puse mâinile în şolduri.

— De parcă i-aş fi spus eu despre Sex Club. Uf!

— Atunci a auzit de la altcineva.

— Probabil de la celălalt poliţist. Ăla scund şi chel. Trase dintr-un joint pe care apoi i-l întinse lui. Poftim. Se pare că ai nevoie de ceva să te calmezi

Băiatul refuză.

— Ce ştii despre Janey?

— A intrat în rahat. Cu ai ei, cu poliţia, cu toată lumea. Văzând peste umărul lui

Gavin un grup de cunoscuţi, le făcu semn cu mâna, strigând:

— Hei, m-am întors din Franţa şi am atâtea să vă povestesc! Gavin făcu un pas lateral, aşezându-se în faţa ei şi obligând-o să se uite la el.

— Janey chiar a dispărut?

— Aşa cred. Vreau să spun, asta mi-a zis tatăl tău. Apropo, e superb. Are vreo prietenă? Drogurile nu erau o scuză suficientă pentru lipsa ei de creier, încă din născare nu fusese înzestrată cu destulă materie cenuşie. Dar lipsa de creier scuza tâmpenia?

— Melissa, ce ştii despre Janey?

— Nimic.

— Tu eşti cea mai bună prietenă a ei, ripostă el.

— Nici nu eram în ţară, i-o tăie ea scurt. N-am mai

văzut-o pe Janey de câteva săptămâni. Bine? Mai trase un fum de iarbă. Uite ce-i, mă aşteaptă oamenii ăia. Linişteşte-te, da? îl părăsi pentru a se alătura unui grup de tineri care ataşaseră un furtun la un butoi de bere şi sorbeau din el cu rândul. Mare parte din bere se scurgea pe jos, dar asta nu părea să deranjeze pe cineva. Întotdeauna aveau de unde să facă rost. La rândul lui, Gavin se alătură prietenilor săi, care se adunaseră ca de obicei în jurul dubitei lui Craig. Deschise o sticlă de Maker's Mark pe care o furase din barul tatălui său. La cât de ocupat era el cu Janey Kemp, aveau să treacă câteva zile până să-şi dea seama că-i lipsea o sticlă de bourbon.

Craig începuse să-i desfacă sigiliul cu un briceag.

— Te-ai făcut praf aseară?

— Şi nu numai. Gavin se sprijini cu spatele de aripa din spate a maşinii, rotind privirea în căutarea unui chip cunoscut.

— Erai distrus.

— Abia am ajuns acasă.

— Nu zău!

— Pe cuvânt. Îşi aminti incidentul de lângă cutia poştala.

— Vreau să spun că am vomitat în stil mare. Râsetele lor fură întrerupte de nişte băieţi care vorbeau despre Janey.

— Aţi auzit şi voi de dispariţia ei?

— Am citit în ziar, spuse altul. Mama m-a întrebat dacă o cunosc.

— Pariez că nu i-ai spus cât de bine o cunoşti.

— Da, pariez că nu i-ai spus că o cunoşti în sensul biblic.

— Ce ştii tu despre Biblie?

— Văru-meu e preot.

— Care-i legătura cu tine?

— A încercat să mă salveze. N-a mers. Dă-mi sticla. Ceilalţi continuară să se insulte printre sorbituri de whisky. Craig coborî din maşină şi se aşeză lângă Gavin.

— Tu ce-ai în seara asta?

— Nimic.

— Doar mahmur, hm? Craig îi dădu ocazia să explice ce era cu el, dar renunţă şi începu şi el să privească grupul de tineri. Deodată şopti exaltat:

— Hei, îl vezi pe tipul ăla? Gavin privi în direcţia indicată de Craig şi văzu un om ridicându-se de pe bancheta din spate a unei maşini, aranjându-şi hainele şi punându-şi pe cap o şapcă de base-ball. În spatele lui ieşiră două fete. Genul păpuşi Barbie, blonde şi cu sâni mari, deşi sternurile osoase sugerau implanturi.

— Au sâni falşi, remarcă Gavin.

— Cui îi pasă? Cu siguranţă nu lui Craig, care continua să se holbeze.

— Ma întreb dacă fetele ştiu că ăla e sticlete. Gavin reacţionă surprins:

— Poliţist? Fugi de-aici.

— Aşa am auzit. Văzură trioul îmbrăţişându-se în grup. Apoi bărbatul le izgoni, dar nu înainte de a le plesni amical peste fund şi a le promite că se vor revedea curând. Fetele se îndepărtară, din păcate în direcţia opusă faţă de locul în care se aflau Craig şi Gavin. Bărbatul urcă în maşina lui, de data asta pe locul şoferului, şi când ocoli maşina lui Craig, privirea lui o întâlni pe cea a lui Gavin.

— Dobitoc ţâfnos, murmură Craig.

— Eşti sigur că e poliţist?

— Nouăzeci şi nouă virgulă nouă la sută.

— Şi ce caută aici?

— Acelaşi lucru ca şi noi, iar în seara asta a avut un noroc fantastic.

— Da. Dublu.

— Norocos. Priviră maşina până când stopurile dispărură, apoi Craig spuse: Te-am văzut vorbind cu Melissa.

— La asta se pricepe. La vorbit. Îi povesti lui Craig despre întâlnirea tatălui său cu ea la reşedinţa Kemp. Ştie despre Sex Club, adăugă el.

— Nu-ţi face griji, spuse Craig. Ce-or să facă, or să închidă toate calculatoarele?

— Asta l-am întrebat şi eu. E ca şi când ar scuipa contra vântului. Gavin vorbea mai sigur pe el decât se simţea. Îi era foarte teamă. De aceea îl sfidase din nou pe tatăl său plecând de acasă. Oricum urma să aibă probleme, aşa că ce mai conta? Era o chestiune de nivel. Cu câteva săptămâni în urmă, prevăzând situaţii dificile ca aceasta, îşi făcuse o cheie de rezervă pentru maşină. Imediat ce tatăl său îl lăsase acasă şi plecase către radio, părăsise şi el casa. Dar nu se simţea deloc atât de sigur pe el pe care voia să pară. Era foarte speriat de cele ce s-ar putea întâmpla în următoarele câteva zile.

— Unde crezi că se află ea acum? Întrebarea îl făcu să creadă că Craig îi citise gândurile.

— Cine, Janey? De unde dracu' să ştiu eu?

— M-am gândit că poate ştii.

— De ce? Craig îl privi intrigat.

— După cum te-am văzut purtându-te cu ea aseară.

În timp ce se stingeau ultimele acorduri ale melodiei *I'll Never Love This Way*

Again, Paris spuse în microfon:

— Acesta a fost Dionne Warwick. Sper că şi voi aveţi pe cineva care să vă citească visele şi să vi le îndeplinească. Studioul i se părea foarte aglomerat în seara aceea, iar motivul era Dean. În ultimele trei ore şi şaisprezece minute stătuse pe un scaun înalt, la fel ca al ei, destul de departe pentru a-i permite să se mişte prin

studio, dar suficient de aproape ca să fie permanent conştientă de prezenţa lui. Stătuse nemişcat, şi în cea mai mare parte a timpului tăcut, dar cu ochii îi urmărise fiecare mişcare. Paris îi simţi privirea mai ales acum, când vorbise despre împlinirea viselor.

— Sunt optzeci şi două de grade înăbuşitoare, acum, la unu şi şaisprezece minute, dar vom continua să ascultăm cântece clasice până la ora două aici pe o sută unu virgulă trei. Împărtăşiţi-mi gândurile voastre. Sunaţi-mă. Am o cerere de la Marge şi Jim care-şi sărbătoresc cea de-a treizecea aniversare a căsătoriei. Acesta a fost cântecul nunţii lor. De la The Carpenters. La mulţi ani, Marge şi Jim. Când piesa *Close to You* începu, ea închise microfonul, apoi îl privi pe Dean, când apăsă unul dintre butoanele liniilor telefonice.

— Paris.

— Bună, Paris. Mă numesc Roger. Pe tot parcursul programului, de fiecare dată când suna telefonul, ea şi Dean se temeau, şi totuşi sperau, că cel care suna era Valentino. Dean adusese un casetofon. Amândoi răsuflară uşuraţi când ea spuse:

— Bună, Roger

— Poţi să-mi pui, te rog, o melodie?

— Cu ce ocazie?

— Niciuna. Îmi place mie acest cântec.

— Şi asta e o ocazie suficientă. Ce cântec ai vrea să asculţi? înlocui una dintre piesele din play-list cu cea cerută. Apoi se ridică, masându-şi spatele.

— Obosită? întrebă Dean.

— Nu am dormit deloc noaptea trecută, iar azi n-am apucat să închid un ochi. Şi tu trebuie să fii obosit. Bănuiesc că nu prea eşti obişnuit cu orele astea.

— Sunt mai obişnuit decât crezi. Rareori mai apuc să dorm toată noaptea. Moţăi aşteptându-l pe Gavin să ajungă

acasă.

— Stă cu tine vara asta?

— Nu permanent. Mai mult sau mai puţin. Ea păru surprinsă.

— S-a întâmplat ceva cu Pat?

— Nu, e bine, se grăbi el s-o liniştească. Chiar foarte bine. S-a recăsătorit în cele din urmă. E un tip grozav după părerea tuturor, mai puţin a lui Gavin.

Paris o cunoscuse pe fosta soţie a lui Dean la unul din meciurile lui Gavin din liga de juniori, iar ea şi Jack fuseseră o dată invitaţi la ea acasă la o cină festivă de ziua lui Gavin. Şi-o amintea ca pe o femeie firavă şi frumoasă, dar mai degrabă serioasă şi chibzuită. Fără să-l întrebe, Jack îi povestise că Dean se însurase chiar după terminarea facultăţii. Căsătoria lor durase mai puţin de un an.

— Doar cât să-l aducă pe nou-născutul Gavin înapoi de la spital. Nu se potriveau, ştiau asta, şi au hotărât că era mai bine chiar şi pentru copil să se despartă, şi au făcut-o prin bună înţelegere. Deşi Gavin rămăsese cu Pat, Dean îl vedea de câteva ori pe săptămână şi se implicase efectiv în toate aspectele vieţii lui. Se ducea împreună cu Pat la şedinţele cu părinţii, antrena echipele de T-ball şi fotbal. După divorţ, creşterea unui copil este lăsata cel mai adesea în sarcina părintelui care câştigă custodia. Paris îl admirase pe Dean că îşi asumase responsabilităţile de tată cu atâta seriozitate.

— El şi tatăl său vitreg nu se înţeleg? întrebă ea.

— E vina lui Gavin. Trecuse de la un comportament inadecvat la unul insuportabil. Pat şi cu mine am căzut de acord că ar fi bine să stea o vreme cu mine.

Îi povesti viaţa lor împreună. Problema e, Paris, că eu abia aşteptam să-l am lângă mine. Chiar vreau ca acest aranjament să meargă.

— Sunt sigură că aşa o să fie. Gavin e un copil drăguţ. El râse.

— În ultima vreme, aş vrea să fie altfel. Dar sper ca în spatele acestei ostilităţi să mai existe încă acel copil drăguţ pe care ţi-l aminteşti tu. La unu şi jumătate citi ştirile pe scurt de pe monitor. Urmară câteva minute de publicitate, în timpul cărora răspunse la câteva telefoane. Un ascultător îi ceru o întâlnire. Refuză politicos.

— Poate ar fi trebuit să accepţi, o tachina Dean. Părea mort după tine.

— Mort de beat, spuse ea, zâmbindu-i în timp ce ştergea înregistrarea apelului de pe Vox Pro. Următorul telefon era din partea unui cuplu care abia se logodise.

— El mi-a cerut să deschid o sticlă de vin şi mi-a oferit un pahar cu un inel înăuntru. Nici măcar entuziasmul ei nu putea ascunde un încântător accent britanic.

— Prietenele mele din Londra n-or să mă creadă! Când eram copii, nu pierdeam niciun episod din *Dallas* şi visam ca într-o bună zi să cunoaştem un texan chipeş. Făcând haz de încântarea evidentă a tinerei, Paris o întrebă ce melodie vrea să asculte.

— *She's Got A Way*. El îmi spune că se poate ca Billy Joel să-l fi sens pentru mine.

— Sunt sigură că are dreptate. Îmi dai voie să împărtăşesc conversaţia noastră şi ascultătorilor?

— Fantastic! Ea notă numele lor şi mai răspunse la câteva telefoane. După reclame, difuză înregistrarea convorbirii cu cuplul logodit, apoi puse respectiva dedicaţie, urmată de *Precious and Few* apoi *The Rose*. Manevrarea pupitrului de comandă era o sarcină foarte familiară pentru ea, aşa că făcea toate acestea în timp ce vorbea cu Dean despre Gavin.

— Ce-a spus când i-ai povestit întâlnirea cu Melissa

Hatcher?

— S-a prefăcut că n-o cunoaşte. Paris îl privi întrebător, iar el îi ghici gândurile.

— Da, şi pe mine m-a intrigat asta. De ce n-a vrut să recunoască faptul că o cunoaşte? N-a recunoscut că o cunoaşte nici pe Janey decât când am insistat.

— Cât de bine o cunoaşte?

— Nu prea bine. Cel puţin aşa a pretins el, dar în ultima vreme nu-mi spune întotdeauna adevărul.

— Nu ca atunci când şi-a îndoit roata de la bicicletă.

— Îţi mai aduci aminte?

— Jack şi cu mine venisem pe la tine să gătim. Gavin se afla la tine în weekend-ul acela. Se plimbase cu bicicleta cu copiii vecinilor, dar s-a întors acasă cu bicicleta de coame. Spiţele de la roata din faţă erau aproape rupte. L-ai întrebat dacă s-a jucat cu bicicleta şi când a recunoscut, l-ai trimis în camera lui toată seara.

— A fost o pedeapsă foarte aspră pentru că-i plăcea foarte mult să stea cu tine şi cu Jack. Dar l-am pus să facă treabă ca să câştige bani să-şi repare bicicleta.

— Dur, dar e o măsură corectă, Dean.

— Crezi?

— Da. Ai procedat aşa pentru a-l face să aprecieze valoarea proprietăţii, dar nu roata stricată te-a supărat. El zâmbi.

— I-am spus de-atâtea ori să nu se joace sau să taie curbele pentru că poate fi periculos. Nu voiam să ajungă donator de organe.

— Ai dreptate. Ar fi putut la fel de bine să-şi spargă capul sau să-şi rupă gâtul. Erai supărat când te gândeai la ce s-ar fi putut întâmpla, şi de aceea erai furios.

— Cred că ar fi trebuit să-i explic asta.

— Ştia, spuse ea încet. Schimbară o privire plină de subînţelesuri, apoi ea prezentă piesa lui Bette Midler. Când

se termină cântecul, Paris se întoarse la pupitru şi deschise microfonul.

— Nu uitaţi să fiţi alături de Charlie şi Chad mâine dimineaţă. Ei vă vor ţine companie pe drumul către serviciu. Între timp, sunteţi alături de Paris Gibson cu o serie de melodii romantice. Liniile telefonice vor fi deschise până la ora două. Sunaţi-mă. Când începu noua serie de cântece, ea ridică privirea şi se uită la monitor.

— Mai sunt doar nouă minute.

— Nu cam pe la ora asta a sunat şi azi-noapte? Când ea încuviinţă dând din cap, el continuă:

— Dacă sună, poţi vorbi cu el fără întrerupere? Ea arătă cu degetul către cronometrul de pe monitor.

— Cam ăsta e timpul rămas până se termină playlistul. După cântecul ăsta mai urmează încă două. El făcu iute un calcul.

— Adică, după ce se termină ultima melodie, abia dacă mai ai timp să spui la revedere şi să termini emisiunea.

— Corect. El se uită către ledurile liniilor telefonice. Trei dintre ele clipeau.

Dacă nu e Valentino, nu te lansa în conversaţii lungi. Păstrează liniile deschise. Iar dacă e el, cere-i să vorbeşti cu Janey. Ea respiră adânc, se uită să vadă dacă degetul lui Dean st afla pe butonul de înregistrare al casetofonului, apoi răspunse la unul dintre apeluri. Rachel dorea să dedice o melodie soţului ei Pete.

— *It Might Be You*.

— Aa, Stephen Bishop.

— E primul cântec pe care am dansat la nunta noastră.

— E un cântec atât de frumos încât merită să fie ascultat. Paris promise că îl va difuza în emisiunea viitoare în prima jumătate de oră.

— Grozav. Mulţumesc. Paris se uită la Dean înainte de a răspunde la următorul apel.

— Paris.

— Bună, Paris. Sângele îi îngheţă în vene la auzul vocii. Panicată, îl privi pe Dean care porni casetofonul. Ecranul Vox Pro indica un număr de telefon pe care Dean se grăbi să-l noteze. Se holba la ecran ca şi când ar fi vrut să vadă şi un chip alături.

— Bună, Valentino.

— Cum a fost azi? Ai avut o zi plină?

— M-am descurcat.

— Haide, Paris. Povesteşte. Cu ce ţi-ai umplut timpul azi? Te-ai gândit la mine? Sau m-ai clasificat drept „farsă”? Ai vorbit cu cei de la poliţie?

— De ce-aş fi făcut asta? Dacă nu mă laşi să vorbesc cu fata, nu am motive să cred că ea într-adevăr există şi că ce mi-ai spus aseară e adevărat.

— Lasă jocurile astea stupide, Paris. Desigur că există. De ce aş fi făcut o asemenea afirmaţie dacă n-ar fi fost adevărată?

— Ca să-mi atragi atenţia. Râse.

— Ei bine, am reuşit? De data asta o să fii atentă?

— De data asta?

— Ultima oară când te-am avertizat, m-ai ignorat şi uite ce s-a întâmplat. Se uită către Dean şi dădu din cap nedumentă.

— Despre ce vorbeşti, Valentino?

— Ai vrea să ştii? o provocă el. Roagă-mă frumos şi-ţi voi da câteva indicii. Dar va trebui să mă rogi foarte frumos. Iată o idee bună. Respiră adânc pentru ca ea să-l poată auzi.

— Fie şi numai vocea ta mă excită. Mă gândesc la noi doi împreună, ştii tu. Curând, Paris. Ea se cutremură de dezgust, dar continuă pe un ton calm:

— Nu cred că fata aceea e cu tine. Numai gura e de tine. Dean o aprobă din cap.

— Iar te joci? Te-am avertizat în privinţa jocurilor. Ai risipit deja douăzeci şi patru de ore din cele şaptezeci şi două. Următoarele patruzeci şi opt vor fi mai distractive pentru mine decât pentru tine. În ceea ce o priveşte pe prizoniera mea, acum e puţin obosită şi toată văicăreala ei începe să mă calce pe nervi, încă e bună la pat şi trebuie să mă apuc de treabă. Veni tonul.

— Nu e acelaşi număr de la care a sunat aseară, spuse Dean luându-şi mobilul în mână. Ai observat ceva diferit faţă de aseară, Paris? Vreo schimbare în tonul lui? Dean era poliţist, ea nu. Încă tulburată de discuţie, i se părea greu să se pună în pielea unui om al legii.

— Nu, spuse ea încet. Părea la fel.

— Şi mie mi s-a părut tot aşa, dar m-am gândit că poate tu… Hei, Curtis, tocmai a sunat, spuse el în telefon. Alt număr. Gata? Pe când îi dicta numărul detectivului, Stan intră pe uşă.

— Paris, avem pauză în emisie. Nici nu-şi dăduse seama că muzica se oprise. Deschise repede microfonul şi spuse:

— Aveţi grijă de voi, fiţi fericiţi şi iubiţi pe cineva. Paris Gibson vă urează noapte bună. Apăsă câteva butoane, apoi spuse: Am terminat.

— Iar nenorocitul ăla? întrebă Stan. Dean se întoarse cu spatele către ei, continuând convorbirea cu Curtis. Ea îi spuse lui Stan:

— Lasă un bilet pentru echipa de dimineaţă să treacă înregistrarea ultimului telefon din Vox Pro pe o casetă şi să facă nişte copii. Şi mai lasă unul pentru Charlie şi Chad să nu-l şteargă. Stan se simţi insultat

— Ştiu să transfer o înregistrare pe casetă, Paris. O pot face şi acum. Ea ezită, nu tocmai convinsă de

priceperea lui. Dar el părea atât de jignit, încât adăugă:

— Mulţumesc, Stan, mi-ai fi de mare ajutor. Dean termină convorbirea, se întoarse grăbit, îşi luă haina de pe spătarul scaunului şi casetofonul.

— Numărul este al unui alt telefon public. Maşinile sunt deja pe drum.

— Vin şi eu, spuse Paris.

— Fii sigură de asta. N-am de gând să te las singură tocmai acum. Ieşind, ea strigă către Stan:

— Poţi să laşi casetele la mine acasă? Dean o împinse afară înainte ca Stan să apuce să-i răspundă.

CAPITOLUL 15

Melissa Hatcher era geloasă pe Janey Kemp din toate motivele care inspiră de obicei gelozia. Janey era mai bogată, mai drăguţă, mai deşteaptă, mai populară şi mai atrăgătoare. Totuşi, exista o calitate cu care Melissa o întrecea pe Janey: isteţimea. Dacă Melissa ar fi făcut din Janey Kemp o rivală, ar fi căzut automat pe locul al doilea în competiţia dintre ele. În schimb, fusese destul de isteaţă ca s-o facă pe Janey Kemp prietena sa cea mai bună. Dar în prima seară de când se întorsese din Franţa, când ar fi trebuit să se afle în centrul atenţiei, toată lumea vorbea despre Janey Kemp şi misterioasa ei dispariţie. Melissa era foarte indispusă. Venise cu poveşti despre plajele de nudişti de pe Coasta de Azur, despre vinurile pe care le băuse şi drogurile cu care se delectase. Felul în care îşi pusese un cercel în sfârc la St. Tropez era o poveste care ar fi fascinat audienţa timp de o jumătate de oră. Dar nimeni nu manifesta interes pentru recentele ei aventuri în străinătate. Numele lui Janey era pe buzele tuturor, ea era subiectul tuturor conversaţiilor. Melissa nu credea niciuna dintre îndrăzneţele speculaţii referitoare la posibilele locuri în care s-ar putea afla Janey. Acestea variau de la fuga ei cu fundaşul de la Dallas Cowboys pe care îl

cunoscuse într-un bar de pe Sixth Street, de la răpirea ei pentru o răscumpărare pe care babacul refuza să o plătească, până la răpirea de către un pervers care o făcuse sclava lui sexuală. Pe dracu', gândi Melissa furioasă. Dacă Janey s-ar fi distrat cu cineva de la Dallas Cowboys, s-ar fi lăudat la toată lumea. Melissa îl credea pe judecător în stare să refuze să plătească o recompensă unor răpitori, dar ar fi făcut asta în faţa aparatelor de fotografiat pentru a-i fi de ajutor în campanie. Iar dacă cineva ar fi făcut-o pe Janey sclavă sexuală, cu siguranţă ar fi fost tipul care era îndrăgostit de ea. Janey se droga. Punct. Când se va simţi pregătită, va apărea şi se va bucura de agitaţia pe care o crease. Va profita de ea din plin. Aşa era Janey. Adora să şocheze şi să stârnească agitaţie. Cum putea aşa-zisa ei prietenă să-i fure strălucirea primei nopţi în care se întorsese din Europa? gândi Melissa. Seara fusese un eşec, iar ea era foarte prost dispusă. Sătulă să tot audă despre Janey, Melissa se hotărî să se ducă acasă şi să se culce. Dar când îl zări pe tipul în vârstă, se răzgândi. Îl mai văzuse. Nu se putea bizui sută la sută pe memoria ei, dar era aproape sigură că Janey fusese cu el cel puţin o dată. Oricât i-ar fi fost de greu să se împace cu ideea, probabil că el ar fi preferat-o pe Janey dacă s-ar fi aflat acolo. Dar lucrurile nu stăteau aşa. Aşa că Melissa se îndreptă spre maşina de care stătea sprijinit bărbatul, studiind mulţimea.

— Ce faci, vii sau pleci? El o măsură din cap până în picioare, apoi zâmbi.

— Momentan, niciuna, nici alta. Ea îşi plesni palmele cu un gest jucăuş.

— Cred că m-ai înţeles greşit.

— Nu te-ai referit la *double entendre*? Nu era prea sigură ce însemna asta, aşa că ridică din umeri şi-i oferi cel mai fermecător zâmbet de care era în stare.

— Poate. Era chipeş. În jur de treizeci şi cinci de ani, bănuia ea. Puţin în vârstă şi cam bleg, dar nu conta. Pe el l-ar interesa aventurile ei din excursie.

— Abia m-am întors din Franţa.

— Cum a fost?

— Foarte franţuzesc. Omul zâmbi la această remarcă.

— A fost supermarfă. Nu înţelegeam nimic din ce vorbeau, dar îmi plăcea să-i ascult. Am cunoscut un tip care bea vin la micul dejun.

Părinţii le dau copiilor vin, îţi vine să crezi? Iar lumea face nudism pe plajele publice.

— Tu ai făcut? Ea zâmbi timid.

— Tu ce crezi? El întinse mâna şi o mângâie pe braţ.

— Un ţânţar.

— Sunt cam răi în seara asta. Poate ar fi mai bine să intrăm în maşină. El o împinse către portiera din dreapta pe care i-o deschise, apoi ocoli maşina şi se aşeză pe scaunul şoferului. Porni motorul şi dădu drumul la aerul condiţionat.

— Hmm, acum e mult mai bine, spuse ea, mângâind frumoasa tapiţerie de piele. Frumoasă maşină, spuse ea, privind interiorul. Zări ceva pe bancheta din spate şi întrebă: Ce-i aia?

— Un sac de plastic pentru gunoi.

— Hm! Ştiu asta. Ce e în el?

— Vrei să vezi? Se întinse printre scaunele din faţă şi luă sacul pe care îl puse în poala ei.

— Nu sunt rufe murdare, nu? întrebă ea râzând. Melissa desfăcu sfoara de la gură şi privi înăuntru, apoi scoase o revistă. Titlul şi coperta n-ar fi putut fi mai explicite, dar ca o privi cu un aer detaşat.

— În Franţa poţi cumpăra asemenea lucruri de la orice colţ de stradă. Nimănui nu i se mai pare mare lucru. Pot să mă uit?

— Te rog. În vreme ce ea frunzărea revista, degetele lui o mângâiau pe coapse. Lăsă capul în jos şi îi sărută sânii.

— Ce-i asta?

— Suvenirul meu din Franţa. Îşi umflă pieptul şi-i arătă mândră cercelul.

— Am întâlnit un tip care cunoştea un dentist care se ocupa cu boity-piercing. El izbucni în râs.

— Ce-i aşa nostim? Pipăi cercelul cu vârful degetului.

— O glumă de-a noastră.

Pe robotul lui Dean erau şapte mesaje de la Liz. Le ascultă pe toate.

„Nu-mi dau seama de ce nu m-ai sunat", începea ultimul mesaj". Ai trecut de stadiul de furie, Dean. S-a întâmplat ceva cu tine sau cu Gavin? Dacă asculţi acest mesaj, sună-mă, te rog. Dacă nu primesc vreo veste de la tine o să încep să sun la spitalele din Austin" Mesajul fusese înregistrat la 3: 20 a.m. Era unul asemănător în cutia vocală a telefonului său mobil. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să vorbească cu Liz. Ba nu, ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca aceasta să înceapă să sune pe la spitale. Formă numărul ei de mobil şi ea răspunse imediat.

— Sunt OK, spuse el repede. Nu e nimeni în spital, iar tu ai tot dreptul să fii supărată.

— Dean, ce se întâmplă? Se aşează pe scaun la masa din bucătărie şi îşi trecu degetele prin păr.

— Muncă. Avem o situaţie gravă.

— N-am auzit la ştiri…

— Nu e o criză naţională. Nu s-a prăbuşit un avion, nu e nicio omucidere în masă, nimic de genul ăsta. Dar e un caz greu. Pe mine m-au chemat azi-dimineaţă… ba nu, ieri-dimineaţă. Am intrat în priză de când am ajuns la birou şi toată ziua m-am ocupat de asta. Abia acum am intrat în casă şi sunt frânt. Dar ştiu că ăsta nu e un motiv să nu-ţi

răspund la telefoane.

— Ce fel de caz e?

— O fată dispărută. Un suspect egocentric. Ne-a sunat şi ne-a spus ce are de gând să-i facă dacă nu-l găsim până la termenul limită Nu-i putea spune mai multe. Plus că asta ar fi însemnat să-i vorbească despre Paris şi nu era momentul să explice o situaţie atât de complicată.

— Îmi pare rău că ai avut o zi aşa de îngrozitoare.

— Doamne, Liz, eu sunt cel căruia îi pare rău. Avea de ce să-i pară rău. Pentru că se prefăcea că-i întorcea dragostea, şi pentru că se prefăcea atât de bine încât ea-l credea. Pentru că nu-i spusese să rămână în Houston, aşa cum ar fi făcut ea. Pentru că-şi dorea ca excursia ei la Chicago să dureze mai multe întrebă:

— Cum a mers întâlnirea cu suedezii?

— Bine. Dar asta nu e de mirare.

— Ce face Gavin?

— Bine.

— Nu v-aţi mai certat?

— Am evitat vărsarea de sânge.

— Pari extenuat. O să închid şi o să te las să dormi.

— Cât despre ziua de azi…

— Lasă, Dean, n-are importanţă.

— Ba are. Ţi-am prilejuit o grămadă de griji. Contează. Era supărat că ea nu se înfuriase pe el. Dacă ar fi fost nervoasă, şi-ar fi simţit conştiinţa mai uşoară. Nu voia ca ea să fie înţelegătoare. Nu voia să scape aşa uşor. Voia ca ea să fie furioasă. Dar pentru o ceartă în toată regula era necesară o cantitate de energie pe care el nu o avea acum, aşa că renunţă:

— Bine, îmi cer scuze oricum.

— Se acceptă. Acum du-te la culcare. Vorbim mâine.

— Promit. Noapte bună.

— Noapte bună. Scoase apă din frigider şi bău direct

din sticlă, apoi se îndreptă prin casa cufundată în întuneric către dormitoare. Pe sub uşa lui Gavin nu ieşea nicio rază de lumină, nici măcar o licărire de la monitorul calculatorului. Se opri să verifice. Gavin dormea. Îmbrăcat doar în chiloţi, stătea întins pe spate cu mâinile şi picioarele larg desfăcute şi cu pătura aruncată într-o parte. Respira pe gură, aşa cum făcea de mic copil. Părea foarte tânăr şi inocent. La şaisprezece ani, era la graniţa dintre copil şi bărbat. Dar acum, când dormea, părea mai degrabă copil decât adult. Dean, stând şi privându-şi fiul dormind, îşi dădu seama că durerea pe care o simţea în suflet era dragoste. Nu o iubise pe mama lui Gavin, nici ea pe el. Din ziua în care ştiuseră că el fusese conceput, îşi canalizaseră dragostea pe care ar fi trebuit să şi-o poarte unul altuia spre persoana pe care o creaseră.

Este evident însă că nu reuşiseră să-i comunice lui Gavin această dragoste. El încă nu credea că pedepsele erau spre binele lui şi că instaurarea disciplinei nu le făcea nici lor plăcere. La dracu'. Dean ar fi vrut să fie un părinte bun. Ar fi vrut să se poarte corect. Nu vrusesc ca fiul său să se îndoiască vreodată de dragostea lui. Dar trebuie că undeva, pe drum, se întâmplase ceva, făcuse ceva greşit sau nu făcuse ceea ce ar fi trebuit să facă. Acum fiul său îl ura şi nici nu încerca să ascundă asta. Simţind greutatea greşelii lui, Dean ieşi din cameră şi închise încet uşa în urma sa. Dormitorul principal era o încăpere spaţioasă cu tavanul înalt cu ferestre largi şi un şemineu. Merita să fi fost mai bine decorat decât o făcuse, aşa că totul acum se limita la mobila de bază şi o cuvertură de pat. Când se mutase aici, îi spusese lui Liz că va lăsa decoraţia în grija ei după ce se vor căsători. Dar o minţise aşa cum se minţise pe el însuşi. Nici măcar nu o invitase vreodată să petreacă o noapte în patul acela.

Vârî încărcătorul telefonului într-o priză din baie,

astfel încât să-l aibă la îndemână în caz că ar suna cineva, apoi se dezbracă, intră sub duş şi lăsă apa fierbinte să curgă pe el în timp ce trecea în revistă evenimentele petrecute după telefonul lui Valentino. Cursa până la telefonul public fusese un efort zadarnic pentru toţi cei implicaţi – pentru poliţiştii din cele trei echipaje care se deplasaseră acolo, pentru sergentul Curtis care sosise la fel de corect îmbrăcat cum fusese toată ziua, pentru Paris şi pentru el. Ajunseseră la scurt timp după ce se confirmase faptul că Valentino nu se mai afla în apropierea telefonului public de la care vorbise. Magazinul Wal-Mart închisese cu câteva ore în urmă. Parcarea era pustie. Nu exista niciun martor, cu excepţia unei pisici care mânca rămăşiţele unui hot dog aruncat de cineva spre coşul de gunoi, fără să nimerească.

— Şi pisica nu vorbeşte, conchise Curtis, după ce îi informă asupra situaţiei.

El şi Paris îl însoţiseră pe detectiv în maşină pentru a analiza post factum efortul nereuşit de a-l prinde pe Valentino. Paris se urcă în spate. Dean se aşeză pe scaunul din stânga.

— Am înregistrat apelul lui Valentino, îi spuse el lui Curtis. Hai să-l ascultăm.

Puse caseta o dată, apoi o derulă şi o ascultară încă o dată. Când se termină, Curtis observă:

— Nu pare să-şi dea seama că suntem pe urmele lui.

— Ceea ce poate fi în avantajul nostru, spuse Dean.

— Doar până mâine, când povestea asta va apărea în ziare. Curtis se întoarse spre

Paris: Ce-a vrut să zică atunci când a spus că nu l-ai ascultat data trecută.

— Aşa cum i-am răspuns şi lui, n-am nicio idee.

— Nu-ţi aminteşti de niciun avertisment?

— Dacă aş mai fi primit vreodată un asemenea apel,

aş fi spus poliţiei.

— Ceea ce ai şi făcut aseară. Lui Dean nu-i plăcu felul în care detectivul o privea pe Paris.

— Ce vrei?

— Nimic, mă gândeam doar.

— Atunci fă-ne şi nouă plăcerea şi gândeşte cu voce tare. Curtis se întoarse către el şi păru gata să ridice tonul, când îşi aminti că Dean era mai mare în grad decât el.

— Mă gândeam la Paris.

— Adică?

— Cât s-a străduit să rămână anonimă. Ceea ce sincer nu înţeleg, spuse el, întorcându-se către ea. Toţi cei din breaslă sunt foarte extravertiţi. Pozele lor apar în reviste. Apar în public, chestii de genul ăsta.

— Eu nu sunt ca toţi DJ-ii ăia sălbatici. Emisiunea mea nu seamănă cu ale lor. Muzica este diferită, şi tot aşa sunt şi eu. Eu sunt vocea fără chip din umbră. Eu sunt cea care ascultă atunci când nimeni altcineva nu o face. Dacă ascultătorii mei mi-ar cunoaşte chipul, aş compromite confidenţialitatea la care se aşteaptă. Uneori le este mai uşor oamenilor să vorbească cu un necunoscut decât cu un prieten de nădejde.

— Fără îndoială că Valentino este de aceeaşi părere, observă el. Dacă el este un străin pentru tine.

— Acum este, dar nu vrea să rămână un străin, interveni Dean. Paris şi Curtis erau suficient de inteligenţi pentru a-şi da seama că Dean se referea la sugestia lui Valentino că el şi Paris vor fi în curând amanţi. Totuşi, Curtis îşi urmă şirul gândurilor:

— Ştii, spuse el, unii dintre ăştia care dau telefoane cu aluzii sexuale nu arată prea bine. Graşi, urâţi, foarte diferiţi de ceea ce sugerează vocea lor. Dean ştia că asta nu era o remarcă întâmplătoare.

— Bine, ai aruncat momeala. O să muşc.

— În loc să se întindă într-un pat cu aşternuturi de satin, îmbrăcaţi sumar, aşa cum vor să-şi închipuie interlocutorii lor, ei stau în maiou în bucătăriile lor mizerabile. Totul ţine de imaginaţie. Se întoarse către Paris: Oamenii îţi aud vocea şi îşi construiesc o imagine a ta. Şi eu am făcut asta.

— Şi?

— Eram departe. Mi te imaginam brunetă cu ochii negri, genul ghicitoare.

— Îmi pare rău că te-am dezamăgit.

— Nu m-ai dezamăgit. Doar că nu eşti atât de exotică pe cât te face să crezi vocea ta. Se instală mai confortabil în scaun ca să nu fie nevoit să-şi sucească gâtul ca să vorbească cu ea.

— Vreau să spun că unii oameni şi-au imaginat o înfăţişare a ta care nu corespunde realităţii. Valentino pare a fi unul dintre ei.

Paris nu este răspunzătoare pentru imaginaţia ascultătorilor ei. spuse Dean. Mai ales în cazul celor care suferă de afecţiuni mentale, psihice sau sexuale.

— Da, ai mai spus asta. Respingând remarca lui Dean ca irelevantă, Curtis continuă să i se adreseze lui Paris: Există vreun motiv personal ca să vrei să rămâi anonimă? Absolut. Vreau să-mi protejez intimitatea. Când eşti o vedetă de televiziune, eşti întotdeauna în ochii publicului, chiar şi atunci când nu eşti în emisie. Nu mi-a plăcut acest aspect al meseriei mele. Viaţa mea era ca o carte deschisă. Tot ce spuneam sau făceam era supus comentariilor, sau speculaţiilor, sau criticilor din partea unor oameni care nu ştiau nimic despre mine. Radioul îmi permite să rămân în acest domeniu fără a fi tot timpul în lumina reflectoarelor. Pot merge oriunde fără să fiu recunoscută şi cercetată şi-mi pot proteja intimitatea. Atitudinea lui Curtis indica faptul că ştia că nu asta e întreaga poveste, dur acum era

dispus să lase lucrurile aşa cum arătau acum.

Cât timp ziceai că păstrezi înregistrările apelurilor telefonice?

— Infinit. Zâmbi.

— Asta înseamnă foarte multe convorbiri telefonice. Dar reţine că eu nu le înregistrez decât pe cele care mi se pare că merită să fie înregistrate.

— Chiar şi-aşa, avem de-a face cu câte? Sute? Ea încuviinţă şi el continuă: Am putea să ne petrecem o parte din cele douăzeci şi patru de ore care au mai rămas ca să ascultăm toate aceste telefoane, să-l căutăm pe cel la care s-a referit Valentino în seara asta. Dar dacă o luăm altfel şi…

— Şi verificăm cazurile nerezolvate, spuse Dean, înţelegând brusc unde voia Curtis să ajungă.

— Exact. L-am sunat pe un amic de-al meu de-acolo. Departamentul cazuri nerezolvate e la câţiva kilometri de sediu. Mi-a promis că o să verifice dacă vreunul dintre cazurile lor seamănă cu cel al lui Janey Kemp.

— Şi dacă da, atunci vom verifica dacă Janey a primit vreun telefon de la

Valentino pe la ora aceea.

— Nu vă ambalaţi prea tare, spuse Paris. E posibil să nu fi înregistrat acel telefon. În afară de asta, cum aş fi putut uita o ameninţare cu moartea?

— Probabil că nu a fost aşa de brutal prima oară. De obicei răpitorii în serie devin treptat îndrăzneţi. Încep precaut şi devin din ce în ce mai curajoşi până ce sunt capabili să facă gestul. Curtis încuviinţă:

— Aşa ştiu şi din experienţa mea.

— Alţii vor efectiv să fie prinşi, spuse Dean. Imploră să fie opriţi.

— Oricum, nu cred că Valentino intră în această categorie, spuse ea. Părea foarte sigur pe el. Arogant.

Dean îl privi pe Curtis şi îşi dădu seama că detectivul era de acord cu ea. Din nefericire, aşa era şi el.

— Pe de altă parte, spuse el, poate că ne manipulează. Poate că nu-ţi aduci aminte de acest telefon pentru că el nici n-a existat Poate încearcă să ne inducă în eroare.

— E posibil, spuse Curtis. Am un sentiment acut că-şi râde în barbă. O întrebă pe

Paris: Ce ştii despre Marvin Patterson?

— Până ieri, doar numele lui de familie.

— De ce? întrebă Dean.

— A şters-o. Poliţiştii au sunat la el acasă şi i-au spus că vin să stea de vorbă cu el. Până au ajuns acolo, Marvin Patterson dispăruse. A fugit în grabă. Farfurii murdare în chiuvetă şi ceaşca de cafea încă fierbinte. Vă daţi seama cât de grăbit a fost.

— Ce are de ascuns?

— De asta ne ocupăm acum, răspunse Curtis. Am descoperit că numărul de asigurări sociale pe care l-a trecut în cererea de angajare aparţine unei femei de culoare în vârstă de nouăzeci de ani care a murit într-un azil de bătrâni acum câteva luni.

— Marvin Pattereon nu e numele lui adevărat?

— O să te anunţ când o să aflăm. Paris spuse:

— Marvin, sau cum îl cheamă, poate avea ceva de ascuns, dar nu cred că poate fi Valentino. Valentino are vocea aceea înfiorătoare, dar vorbeşte articulat. Dar e o minune când Marvin scoate o vorbă. Dean o întrebă cum arată Marvin.

— În jur de treizeci de ani. Nu am dat niciodată atenţie înfăţişării lui, dar l-aş descrie ca plăcut. Curtis spuse:

— Să aşteptăm şi să vedem ce mai iese la iveală.

— În calculatorul lui Janey s-a găsit ceva? îl întrebă

Dean pe detectiv.

— Obscenităţi. Multe. Scrise de alţi puşti.

— Sau de violatori. Curtis fu de acord cu Dean.

— De oriunde ar veni, informaţiile trebuie prelucrate, mai ales când vin de la copii de liceu. Rondeau a printat agenda de adrese de e-mail a lui Janey şi acum îi identifică pe utilizatori. După aceea s-au despărţit. Protestele lui Paris în legătură cu punerea sa sub supravegherea poliţiei fură zadarnice. Curtis îi trimisese deja pe Griggs şi pe Carson la ea acasă.

— Amândoi sunt maeştri la aşa ceva. Nici dacă l-ar fi păzit pe preşedinte nu şi-ar fi luat treaba mai în serios. Vor sta toată noaptea lângă casa ta. Dean o conduse acasă.

— Dar cu maşina mea cum rămâne? întrebă ea când Dean refuză să treacă pe la postul de radio ca să-şi poată lua şi ea maşina.

— Roagă pe unul dintre admiratori să ţi-o aducă acasă mâine dimineaţă.

Paris îi dădu indicaţii cum să ajungă la ea acasă. Aceasta se afla într-o zonă împădurită de la marginea oraşului. Casa văruită era împrejmuită de stejari şi o grădină englezească bine îngrijită. O alee şerpuită, mărginită de bolovani ducea până la veranda spaţioasă. Din ambele părţi ale unei uşi negre erai întâmpinat de câte două felinare de alamă. Automobilul poliţiei parcat la curbă făcea notă discordantă cu peisajul. Cei doi poliţişti săriră practic din maşină când Dean şi Paris apărură în spatele ei. Dean îi făcu un semn cu mâna lui Griggs.

— O conduc înăuntru. Insistase să o conducă până în casă şi, cu toate că alarma ei nu emisese niciun semnal de când fusese instalată, el verifică toate încăperile, dulapurile, ba se uită chiar şi pe sub paturi.

— Valentino nu mi s-a părut a fi genul de om care să se ascundă sub pat.

— Violatorii se ascund adesea în casele victimelor, aşteptând ca ele să se întoarcă acasă. Le face plăcere.

— Încerci să mă sperii?

— Bineînţeles. Te vreau întreagă şi speriată, Paris. Aminteşte-ţi, tipul ăsta vrea să pedepsească femei. E supărat pe Janey – presupunând că e vorba de Janey – pentru că l-a înşelat. Şi e supărat pe tine pentru că i-ai ţinut partea.

— Nici nu ştiam că trebuie să iau partea cuiva.

— Ei bine, aşa a perceput el, iar percepţia este…

— Adevăr. Ştiu.

— Sugestia cum că tu şi el veţi fi în curând amanţi înseamnă de fapt că tu vei fi următoarea lui victimă. El nu face diferenţa între cele două aspecte.

Ea îşi muşcă buza de jos.

— După ceva termina cu Janey, va veni după mine.

— Nu şi dacă îl împiedic eu. Se duse lângă ea şi îi cuprinse umerii în palme. Dar până-l prindem, teme-te de el. a schiţă un zâmbet.

— Nu mi-e teamă. Dar nici proastă nu sunt. O să fiu atentă. Când Paris încercă să se depărteze, el nu-i dădu drumul.

— E prima oară de când suntem prieteni că ne aflăm împreună într-un dormitor.

— Prietenie?

— Nu eram prieteni? Ea ezită câteva momente înainte de a spune încet:

— Da. Suntem prieteni.

— Buni prieteni. Atunci el îi scoase ochelarii, îi lăsă pe un scaun din apropiere apoi o privi în ochi. Erau la fel de frumoşi cum şi-i amintea Foarte albaştri, inteligenţi, expresivi. Îl priveau insistent. Dean oftă uşurat.

— Mi-era că ţi-ai pierdut capacitatea de a vedea cu un ochi sau că te-ai rănit cumva şi că de aceea porţi

ochelari.

— Nu am suferit nimic permanent, spuse ea sec. Nu am avut nici măcar cicatrice vizibile. Dar ochii mei sunt în continuare sensibili la lumină puternică.

Fără a-şi lua ochii de la ai ei, Dean se aplecă pentru a ajunge la întrerupătorul din spatele ei. Îl acţionă şi în cameră se făcu întuneric. Rămase aşa aplecat, astfel încât trupurile lor se atingeau în întregime, iar el, văzând că ea nu se fereşte, îi cuprinse gâtul în palmele pe care apoi i le trecu prin păr. Îi ridică faţa şi o coborî pe-a lui.

— Dean, nu. Dar cuvintele nu răsunară mai tare decât un suspin când el îşi lipi buzele de ale ei. Îşi depărtară buzele simultan, iar când limba lui o atinse pe a ei, geamătul femeii fu ecoul dorinţei lui. O lipi cu spatele de perete, căutând să o simtă şi să o guste. Dorind-o. Îi trecu braţul în jurul taliei şi o trase şi mai aproape de el. Ea îşi retrase gura şi-i şopti numele. El îşi plimbă buzele peste ochii şi obrajii ei şoptind:

— Am aşteptat destul, Paris, nu-i aşa? apoi se întoarse la gura ei şi o sărută cu şi mai multă pasiune. Îşi strecură mâna între trupurile lor şi îi cuprinse sânul. Sfârcul ei se întărise chiar înainte de a-l atinge. Îi simţi mâinile încordându-se pe spinarea lui şi mişcarea înainte şi înapoi a şoldurilor ei. Mormăi ceva lăsând capul în jos, căutându-i sânul cu gura.

— Doamnă Gibson? Doctore Malloy?

Dean tresări de parcă ar fi fost împuşcat. Paris îngheţă, apoi se strecură repede dintre Dean şi perete. El văzu roşu în faţa ochilor.

— Nenorocitul ăla. O să-l omor. Şi pentru moment chiar vorbise serios. S-ar fi repezit pe culoar şi l-ar fi sugrumat pe Griggs cu mâinile goale – aşa cum îşi dorea – dacă nu l-ar fi oprit Paris. Îl ocoli pe Dean, îşi aranjă părul şi hainele şi intră în sufragerie. Griggs stătea în pragul uşii

de la intrare.

— Ai lăsat uşa deschisă, îi spuse el lui Dean care stătea în spatele lui Paris. E totul în regulă?

— Totul e bine, spuse Paris. Doctor Malloy a avut amabilitatea de a-mi cerceta casa. Griggs se uita la ea într-un fel ciudat. Fie observase că era roşie la faţă şi avea buzele umflate, fie era surprins de starea de agitaţie, fie se mira să o vadă fără ochelari, fie o combinaţie între toate astea. În momentul acela Dean nu era capabil să facă dovadă de prea multă diplomaţie, aşa că spuse scurt:

— Poţi pleca. Nu-i plăcuseră niciodată poliţiştii care abuzau de superioritatea în grad, dar acum asta făcuse şi el şi nu avea remuşcări. Paris reacţionă mai elegant:

— Doctor Malloy va pleca şi el imediat. Vă mulţumim pentru vigilenţă.

— Ăă, un tip... Stan? A lăsat astea pentru tine. Şi scoase câteva casete.

— Bine. Mulţumesc.

— Lasă-le acolo, pe masă. Griggs făcu cum îi spuse Dean. Îl mai privi o dată, apoi ieşi închizând uşa în urma lui. Dean întinse din nou mâna către Paris, dar ea se feri de atingerea lui.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple asta.

— Ce? întreruperea sau sărutul? Ea îl ţintui cu privirea.

— A fost mai mult decât un sărut, Dean.

— Tu ai spus-o, nu eu. Îşi cuprinse mijlocul cu braţele.

— Să nu vezi nimic în asta. N-o să se mai repete. O privi câteva momente, studiindu-i expresia, poziţia hotărâtă, apoi spuse:

— Să nu faci asta, Paris.

— Ce? Să nu-mi bag minţile-n cap?

— Nu te eschiva. Nu te închide în tine. Nu mă goni.

Nu mă pedepsi. Nu te pedepsi pe tine.

— Trebuie să pleci. Ei aşteaptă plecarea ta.

— Nu-mi pasă. Am aşteptat şapte ani.

— Ce? întrebă ea nervoasă. Ce ai aşteptat, Dean? Să moară Jack? Cuvintele erau dureroase. Le rostise intenţionat ca să-l rănească, dar la naiba, el nu părea să vrea să se supere. Calm şi pe un ton liniştit, el spuse:

— Am aşteptat ocazia de a mă apropia de tine.

— Şi ce credeai că se va întâmpla? Te aşteptai să-ţi cad în braţe? Să uit tot ce s-a întâmplat şi… Când ea se întrerupse, Dean ridică din sprâncene întrebător.

— Şi ce, Paris? Să mă iubeşti? Asta voiai să spui? De-asta îţi e atât de teamă? Că poate noi chiar ne-am iubit şi încă ne mai iubim? Ea refuză să-i răspundă. Se duse la uşa de la intrare şi o deschise. Cu poliţiştii care stăteau şi supravegheau casa Dean nu mai avea altceva de făcut decât să plece. Acum, apa de la duş se răcise, dar trupul lui ardea încă de dorinţa de a şti – în cazul în care ar reuşit să o domine-care ar fi fost răspunsul ei.

CAPITOLUL 16

Janey renunţase la planurile de răzbunare. Acum nu se mai gândea decât la supravieţuire. Tentativele de a părăsi camera păreau la fel de depărtate în timp ca şi amintirile de la petrecerile de ziua ei din copilărie. Văzuse poze făcute la petrecerile acelea, dar nu-şi amintea prea multe despre fetiţa care purta o coroniţă din hârtie strălucitoare şi sufla în lumânările de pe tort. Asemănător, amintirile despre tentativele sale de evadare, despre planurile de răzbunare păreau vagi aduceri aminte ale altcuiva. Erau planuri care îi păreau ridicole acum. Era atât de slăbită încât chiar dacă nu i-ar mai fi fost legate mâinile şi picioarele, tot nu s-ar fi putut mişca. El nu-i mai dăduse apă şi mâncare în ultimele două dăţi când venise aici. Putea răbda de foame, dar gâtul o ardea de sete. Îl

implorase din ochi, dar ruga ei tăcută fusese ignorată. El era vesel şi vorbăreţ. Lăsă capul într-o parte şi o privi cu un interes reînnoit.

— Mă întreb dacă-ţi duce cineva lipsa, Janey. Ştii, te-ai purtat urât cu foarte mulţi oameni. În special cu bărbaţii. Talentul tău, hobby-ul tău, a fost să-i faci pe bărbaţi să te dorească şi apoi să-i faci de râs respingându-i în public. Te-am urmărit multă vreme înainte să mă abordezi în seara aceea. Nu ştiai? Aşa am făcut. Ţi-am aflat numele de e-mail: pussinboots. Corect? Foarte deştept. Mai ales fiindcă-ţi place să porţi cizme. Preferatele tale sunt cele roşii, nu-i aşa? Le-ai purtat o dată chiar şi aici. Aşteaptă! Scotoci prin cameră până ce găsi albumul foto pe care-l caută.

— Da, în asta porţi cizmele roşii. De fapt, porţi doar cizmele roşii.

Când întoarse poza către ea, fata îşi feri capul şi închise ochii. Ceea ce îl enervă.

— Serios, crezi că îi pasă cuiva că ai dispărut? Părăsise camera după scurt timp. Fusese uşurată să-l vadă plecând, dar se îngrozise la gândul că s-ar putea să nu se mai întoarcă niciodată. În ciuda benzii adezive de pe gură, oftă zgomotos. Sau poate aşa i se păreau propriile suspine. Când se înecă, intră în panică, întrebându-se dacă e posibil să te îneci în lacrimi aşa cum te poţi îneca în vomă.

Fii tare, *Janey*. Era în stare să reziste. Era în stare să supravieţuiască. Era în stare să se ţină tare până ce va sosi echipa de salvare, şi asta curând. Probabil că părinţii ei răsturnau Austin-ul cu fundul în sus în căutarea ei. Tatăl său era bogat. Va angaja desigur detectivi particulari, va aduce FBI-ul, armata, orice-ar fi necesar ca s-o găsească. Îi urâse pe câţiva poliţişti, pe cei care-i făcuseră zile amare când condusese beată, când avusese o purtare necorespunzătoare şi când găsiseră asupra ei substanţe

interzise. Dacă n-ar fi fost fiica judecătorului Kemp, poliţiştii care făceau totul ca la carte ar fi arestat-o de nenumărate ori.

Dar şi-o trăsese cu câţiva dintre cei mai tineri şi mai chipeşi poliţişti care erau ceva mai libertini decât veteranii, ca cel de la narcotice care lucrase sub acoperire la liceul ei. Fusese o cucerire dificilă, iar când el se predase, fusese o dezamăgire. Avea destui prieteni şi în Departamentul de poliţie. Şi ei o vor căuta. Iar călăul ei o sunase pe Paris Gibson. De ce, Janey nu ştia şi nici nu-i păsa. Cu siguranţă că el era mândru de asta, fiindcă înregistrase convorbirea şi i-o dăduse şi ei s-o asculte. Vrusese să se laude că i se adresa pe nume unei personalităţi radiofonice? Ce idiot Oare nu ştia că toţi cei care o sunau îi spuneau pe nume? Mă rog. Important era că o implicase şi pe ea. Ea putea trage multe sfori. Nimeni nu o va ignora pe Paris Gibson. Dar optimismul lui Janey se topi repede. Timpul trecea. Răpitorul ei îi spusese lui Paris că o va omorî în şaptezeci şi două de ore. Dar când sunase el acolo? Cât trecuse din acest interval? Pierduse şirul zilelor şi nici nu mai ştia când era zi şi când era noapte. Dacă acum era cea de-a şaptezeci şi una oră din cele şaptezeci şi două? Chiar dacă n-o omora el, putea să moară de foame sau de sete. Sau dacă – şi asta era cel mai grav – el avea dreptate şi nu-i păsa nimănui de dispariţia ei?

Dr Brad Armstrong nu se bucurase de confortul propriului său pat dar era foarte bine dispus când ajunse la clinica stomatologică cu o jumătate de oră înainte de prima programare. Fusese ocupat în noaptea aceea şi nu avusese parte decât de câteva ore de somn. Dar nu somnul îl adusese pe el în formă. O fată cu un cercel de argint, asta chiar te umple de energie. Chicotea pentru sine când intră în clădire şi o salută pe recepţioneră.

— Bună dimineaţa, doctore. Bănuiesc că doamna

Armstrong v-a găsit aseară. A fost atât de dezamăgită că nu v-a găsit aici şi că a ratat surpriza.

— Am luat o cină liniştită după ce copiii s-au dus la culcare, aşa că a fost OK în cele din urmă. Vreun mesaj pentru mine?

— Un oarecare domn Hathaway a sunat de două ori, dar nu a lăsat niciun mesaj. Vreţi să-l sun şi să vă fac legătura? Domnul Hathaway era poliţistul care se ocupa de eliberarea lui condiţionată. În zilele lui bune, Hathaway era un înţepat lipsit de umor căruia îi plăcea să privească lumea de sus. Aşa credea el că intimidează, gândi Brad.

— Nu, mulţumesc, o să vorbesc cu el mai târziu. Alt mesaj?

— Nu, asta-i tot. Probabil că de data asta Toni era foarte supărată. În mod normal ar fi încercat să dea de el până acum, măcar pentru a afla dacă nu a avut vreun accident, vreun atac de cord sau dacă n-a fost jefuit şi ucis. Ea era întotdeauna cea care făcea primul pas spre împăcare. Nu aşa face o soţie iubitoare după ce soţul ei pleacă furios de acasă? Aşa că nu putea fi învinuit pentru ce se întâmplase în seara trecută, nu? încălcase jurămintele, dar ceea ce făcuse el fusese mai mult din vina ei decât a lui. Nici măcar nu încercase să fie înţelegătoare. În plus, îl izgonise din casă. Într-adevăr, avea o colecţie de poze şi reviste erotice. Şi ce? Puteau fi numite materiale pornografice. Da, şi? Şi poate colecţia lui era ceva mai mare decât a vecinului. Era ăsta un motiv pentru un asemenea tămbălău?

După seara trecută, probabil urma acuzaţia că fusese prea violent. Parcă o auzea: De când eşti aşa de violent, Brad? Nu te recunosc. Toni avea multe calităţi, dar nu avea simţul aventurii. O înfricoşa tot ce era nou. Cu o seară în urmă, citise teamă în ochii ei. Ar fi fost cazul să ia lecţii de la fata pe care o întâlnise la lac. Melissa o chema. Mă rog,

aşa-i spusese ea. El nu-i spusese numele lui, dar nici nu-şi amintea dacă ea i-l ceruse. Pentru o fată aventuroasă ca ea, numele nu avea importanţă. O văzuse adesea prin preajmă, cu diferiţi parteneri, aşa că nu e de mirare că nu o şocaseră pozele lui. De fapt, dovedise o mare apreciere pentru ele. Chiar o excitaseră. Sărise practic pe el. Fata asta, cu cercelul ei, era deosebită. Probabil că Toni l-ar fi refuzat dacă i-ar fi cerut să-şi pună cercei. Dar, la dracu', chiar erau excitanţi. Se aşeză pe scaunul de la birou şi deschise calculatorul.

Colegii lui se întrebau de ce pusese monitorul cu spatele către restul încăperii în loc să-l pună cu spatele la perete, aşa încât să nu vadă cablurile. Inventase o explicaţie, dar adevăratul motiv era că nu trebuia să vadă nimeni ce era pe monitorul lui. Îşi vizită site-urile preferate, dar fu dezamăgit că nu apăruse nimic nou de dimineaţa trecută. Chiar şi aşa, le scana pe cele existente, căutând femei cu cercei în sfârcuri. Nu găsi niciuna. O să navigheze mai târziu pe Internet în căutare de site-uri noi, exotice. Poate vreun membru de-al Sex Clubului descoperise unul interesant. Lasă-i pe tineri să facă descoperirile.

Introduse propria parolă şi accesă site-ul. Se duse direct la mesagerie şi era gata să lanseze întrebarea, când cineva bătu la uşă, apoi o deschise.

— Doctor Armstrong?

— Ce este?

— Îmi cer scuze, spuse asistenta, n-am vrut să vă deranjez. A sosit primul pacient. Se strădui să zâmbească.

— Mulţumesc. O să vin şi eu când termin de trimis acest e-mail mamei mele. Asistenta ieşi. El privi ceasul. Se afla în birou de o oră, dar lui i se păruseră cinci minute". Timpul zboară", chicoti el. Unii oameni citesc rapoartele bursiere la cafeaua de dimineaţă, alţii pagina sportivă. Pe

el îl interesa altceva. Era asta o infracţiune? Se întoarse la home page şi, pentru a fi mai sigur, accesă serviciul care-i ştergea conexiunile Internet, aşa ca să nu le poată afla altcineva.

Avu de tratat trei pacienţi înainte de a putea lua o pauză. Cineva lăsase un ziar la bufet. Îl luă şi îl duse în biroul său, cu o cafea şi o gogoaşă. Sorbi din cafea, muşcă din gogoaşă şi îşi aruncă ochii pe prima pagină. Mai să se înece când îi văzu poza. Era o poză sobră, probabil din anul şcolar trecut. Culmea ironici, arăta rezervată. Îl privea într-un fel care-l făcea să se uite în altă parte. Nu fi în stare. Alături de poză se afla povestea ei. Fiica judecătorului districtual – Iisuse, elevă în ultimul an la liceu; abateri; suspendare trei luni cu un an în urmă; misterioasa sa dispariţie. Reporterul descria în detaliu apartenenţa fetei la un club Internet a cărui activitate era solicitarea de parteneri pentru sex. Era totul acolo, negru pe alb. Era descris felul în care funcţiona acest club, mesajele cu conţinut sexual explicit de pe website, întâlnirile secrete – care nu erau secrete pentru membri – şi ceea ce se întâmpla la aceste întâlniri. Toţi cei care luaseră contact cu Janey erau căutaţi şi interogaţi de poliţie. Se făcea o referire la emisiunea lui Paris Gibson care ar fi condus la o posibilă pistă. Brad puse coatele pe birou şi îşi cuprinse capul în palme. *Sergentul Robert Curtis, care a organizat o echipă de poliţişti, nu a* vrut *să* comenteze *presupusa* apartenenţă *a* domnişoarei *Kemp* la *Sex Club, deşi ofiţerul John Rondeau de la Departamentul Crimei Computerizate a afirmat ca această legătură nu a fost dovedită. „Încă facem verificări în această privinţă"*, a spus Rondeau. *Poliţiştii* au *refuzat* să *comenteze* când *au fost întrebaţi despre posibilitatea unei farse*. Articolul mai spunea şi că cei de la poliţia Austin au refuzat să comenteze când au fost întrebaţi de ce se ocupa de cazul

unei persoane dispărute un detectiv de la omucideri. Mai vorbăreţul Rondeau i-a spus reporterului: „În acest moment, nu avem motive să credem că e o farsă şi presupunem că Janey a fugit de-acasă”. Bun răspuns, dar nu avea legătură cu întrebarea. Era citat şi judecătorul Kemp: „Ca mai toţi adolescenţii, Janey poate fi iresponsabilă, nechibzuită în ceea ce priveşte înştiinţarea părinţilor despre planurile ei. Doamna Kemp şi cu mine suntem siguri că se va întoarce acasă curând. E mult prea devreme pentru speculaţii alarmante”.

Brad tresări când sună telefonul. Cu o mână tremurătoare, deschise linia:

— Da?

— Soţia dumneavoastră pe linia doi. Şi a sosit următorul pacient.

— Mulţumesc. Spuneţi-i să aştepte cinci minute. Îşi şterse transpiraţia de pe faţă şi respiră adânc de câteva ori înainte de a ridica receptorul. Era momentul să fie umil.

— Bună, dragă. Înainte să spui ceva, vreau să ştii cât de rău îmi pare pentru seara trecută. Te iubesc. Îmi pare rău pentru ce ţi-am spus. Sacul ăla? E de domeniul istoriei. L-am aruncat. Cât despre… restul… nu ştiu ce ţi-a venit. Sunt…

— N-ai fost la întâlnire.

— Poftim?

— La întâlnirea de la ora zece cu domnul Hathaway. A sunat aici pentru că nu a reuşit să dea de tine la birou.

— Iisuse! Am uitat de el. Adevărul e că uitase. Venise la birou, stătuse o oră pe

Internet, consultase trei pacienţi şi citise articolul de pe prima pagină.

— Cum ai putut să uiţi ceva atât de important, Brad?

— Am avut pacienţi, spuse el. Şi ei sunt importanţi. Mai ţii minte ipoteca? Ratele la maşină? Nota de la

băcănie? Am o slujbă.

— Asta nu va mai conta dacă vei ajunge la puşcărie. Se uită la poza lui Janey

Kamp.

— Nu voi ajunge la puşcărie, nu pentru că am ratat o întâlnire cu poliţistul supraveghetor.

— A fost înţelegător. Ţi-a reprogramat întâlnirea pentru unu şi jumătate.

Iar îi vorbea de sus, de parcă ar fi fost de vârstă fiului lor. Era un adult, pentru numele lui Dumnezeu.

— Se pare că nu înţelegi, Toni. Am de lucru.

— Şi o dependenţă, pufni ea. Iisuse, nu-l slăbea deloc.

— Ţi-am spus că am aruncat revistele. OK? Acum eşti fericită? Râsul ei păru mai degrabă trist.

— Bine, Brad, cum spui tu. Dar nu păcăleşti pe nimeni. Nici pe Hathaway, şi nici pe mine. Dacă nu te duci la întâlnire, el o să raporteze, iar tu vei avea probleme.

Şi-i trânti telefonul.

— Şi tu vei rămâne cu buza umflată, draga mea! strigă el în receptor înainte de a-l pune în furcă. Împinse scaunul în spate şi se ridică. Cu o mână în şold şi cu cealaltă frecându-şi ceafa, începu să se plimbe prin birou. Altă dată s-ar fi supărat foarte tare pe Toni pentru tonul ei superior. Şi era supărat. De fapt, era al dracului de nervos. Dar Toni putea să mai aştepte. În momentul acela trebuia să se concentreze asupra altor probleme. Privind situaţia în ansamblu, lucrurile nu stăteau prea bine pentru el. Avea o condamnare pentru molestare sexuală. Acuzaţia fusese falsă, iar procesul o glumă. Totuşi, era înregistrată în cazier.

Cu o noapte în urmă întreţinuse relaţii sexuale cu o tânără. Dumnezeu să-l aibă în pază dacă fata avea sub şaptesprezece ani. Nu mai contează că era mai

experimentată decât o târfă de zece dolari – zece dolari pe dracu'! Pentru runda a doua îi dăduse cincizeci de dolari. În ciuda experienţei sale, dacă era minoră imemna că el comisese oinfracţiune. Iar soţia sa, care stătea de vorbă şi cu terapeutul, şi cu poliţistul supraveghetor, le povestise probabil deja recentele sale ieşiri violente. Dar ceea ce îl îngrijora atât de tare încât i se strângea stomacul era faptul că nu-şi amintea dacă o văzuse sau nu pe Melissa în compania lui Janey Kemp.

CAPITOLUL 17

Sergentul Curtis telefona când Paris întindea unt de alune pe o felie de pâine prăjită.

— Am vorbit aseară de cazurile nerezolvate?

— Există vreunul similar?

— Maddie Robinson. Cadavrul fetei a fost găsit la trei săptămâni după ce colega de cameră a raportat dispariţia ei. Un cowboy a găsit-o într-o groapă puţin adâncă de pe una din pajiştile sale. În mijlocul pustiului. Cauza morţii: strangulare cu un se ştie ce legătură. Stare avansată de descompunere. Necrofagii şi clima au contribuit din plin. Paris împinse micul dejun la o parte. Curtis continuă:

— Dar după aprecierea legistului cadavrul fusese spălat cu o substanţă astringentă. După o pauză destul de lungă, continuă: Şi pe dinăuntru, şi pe dinafară.

— Aşadar, chiar dacă ar fi fost găsită mai devreme…

— Ucigaşul se asigurase că nu mai există urme de ADN. De asemenea, nu s-au găsit urme de pantofi sau de roţi de maşină. Probabil au fost şterse de vreme. Nimic pe haine, fiindcă nu avea. Pe Paris o durea sufletul pentru victima care suferise o moarte atât de îngrozitoare. Îl întrebă pe Curtis ce ştia despre ea.

— Avea nouăsprezece ani. Atrăgătoare, dar nu extraordinar de frumoasă. Studentă. Colega ei de cameră a recunoscut că ele nu erau chiar uşă de biserică. Erau

petrecăreţe. Ieşeau în oraş aproape în fiecare seară. Şi acum devine interesant. După spusele ei, Maddie fusese văzută cu cineva despre care ea spunea că ar fi fost „special”.

— În ce sens?

— Nu ştia. Maddie se exprimase destul de vag. Fetele fuseseră prietene de la începutul liceului. De obicei îşi spuneau totul. Dar Maddie nu i-a spus despre tipul ăsta decât că era minunat şi special.

— Colega de cameră nu l-a văzut niciodată?

— Nu a venit în apartamentul lor. Maddie se întâlnea cu el Prietena ei nu ştia unde. Nici măcar nu a sunat-o vreodată acasă. Doar pe mobil. Părerea colegei lui Maddie e că tipul era însurat, ceea ce explica excesiva discreţie. Iar ele evitau să se culce cu bărbaţi însuraţi. Nu din motive morale, ci fiindcă nu exista niciun viitor într-o astfel de relaţie, spunea Maddie. Într-o zi Maddie era îndrăgostită, iar în următoarea a anunţat-o că a rupt relaţia. I-a spus colegei sale că tipul devenise foarte posesiv, ceea ce o deranja, de vreme ce nu a scos-o niciodată în oraş la o întâlnire adevărată. Singurul loc unde se întâlneau era apartamentul lui – pe care

I-a descris drept lugubru – unde făceau sex. Ea aprecia că relaţia lor devenise bizară, cu toate că era genul de fată căreia îi plăceau noutăţile. Colega ei îi tot cerea amănunte, dar ea refuza să vorbească despre asta. A spus doar că a terminat cu el. Ca să-i ridice moralul, colega ei a sfătuit-o să se culce cu altcineva. Maddie a ascultat sfatul. Au ieşit în oraş, au băut mult, iar Maddie a adus un bărbat acasă. Ulterior acesta a ieşit de pe lista suspecţilor.

Maddie Robinson a fost văzută ultima oară pe ţărmul Lacului Travis unde un mare grup de tineri sărbătoreau începutul vacanţei de vară. Ea s-a despărţit de colega ei care s-a dus acasă, crezând ca Maddie îşi găsise un

partener în seara aceea. Nu era ceva neobişnuit. Dar după ce Maddie nu a venit acasă timp de douăzeci şi patru de ore, ea a anunţat poliţia. Nu a fost cazul meu, de-asta nu mi-am amintit imediat. Urma s-a pierdut la detectivii de la Criminalistică şi a fost predat celeilalte unităţi. Încheind, Curtis respiră adânc.

— Asta s-a petrecut pe la sfârşitul semestrului de primăvară?

— La sfârşitul lui mai trecut. Cadavrul a fost găsit pe douăzeci iunie. Mai ai înregistrări de pe vremea aia?

— Da. Vrei să-ţi aduc copiile?

— Imediat, te rog.

— Stan? Bărbatul sări de pe scaun când Paris intră în propriul birou şi-l găsi pe

Stan acolo. Se dezmetici şi salută scurt:

— Bună. Ea îşi aruncă geanta pe grămada de hârtii de pe birou.

— Ăla e locul meu. Înainte de a veni la biroul ei, fusese în depozit şi scosese câteva CD-uri cu telefoane înregistrate pe care ea le transferase din Vox Pro. Le lăsase unui inginer pe care îl rugase să le înregistreze conţinutul pe casete audio.

— Casete? Asta înseamnă că ne întoarcem în timp?

Nevrând să-i explice că poliţia mai lucra cu casete, spusese simplu:

— Mulţumesc, şi plecase înainte ca el să aibă ocazia să-i refuze strania rugăminte.

— Ce cauţi în biroul meu? îl întrebă ea pe Stan, aşezându-se pe scaunul ei. Ca şi în seara precedentă, el eliberă un colţ al biroului şi se aşeză.

— Pentru că acesta era locul cel mai liniştit în care puteam să aştept

— Ce să aştepţi?

— Pe unchiul Wilkins. E în şedinţă la director.

— Ce şedinţă?

— Despre mine.

— De ce, ce-ai făcut?

— De ce toată lumea crede neapărat că am făcut o prostie?

— Ai făcut? Atunci de ce ţine unchiul tău o şedinţă cu directorul despre tine?

— Din cauza telefonului ăla nenorocit.

— Al lui Valentino?

— A iscat ceva agitaţie. Unchiul meu a zburat aici azi-dimineaţă cu avionul particular, m-a trezit din somn cu telefonul, mi-a spus să ne întâlnim imediat aici. M-am dat peste cap să ajung cât mai repede, dar el era deja închis în biroul directorului. Încă n-am apucat să vorbesc cu el.

— Ce agitaţie? În loc să răspundă, puse el o întrebare:

— Eu fac treabă bună pe-aici, Paris? Ea dădu din cap amuzată.

— Stan, tu nu faci nimic pe-aici.

— Dar sunt aici în fiecare seară a săptămânii până la două dimineaţa.

— Eşti aici fizic. Ocupi spaţiu. Dar nu faci nimic.

— Fiindcă aparatele astea nu se strică niciodată.

— Dacă s-ar strica, ai şti să le repari?

— Poate. Mă pricep la jucării, adăugă el.

— Jucării nu e cuvântul potrivit pentru a descrie o aparatura electronică de milioane de dolari. Măcar înţelegi tehnologia radio Stan?

— Dar tu?

— Nu eu sunt inginerul. Era un copil răsfăţat, mereu gata să se vaite. În fiecare seară ar fi fost în stare să-l sugrume pentru incompetenţa lui şi felul superficial în care-şi îndeplinea îndatoririle. Neputinţa era de iertat, dar indiferenţa nu. Cel puţin din punctul ei de vedere. De

fiecare dată când vorbea la microfon, ea era conştientă faptul că o ascultau sute de mii de oameni. Vocea ei ajungea în maşinile şi casele lor. Devenise partenerul lor în tot ceea ce făceau în timpul programului ei. Pentru ea, publicul nu reprezenta doar un număr cu şase cifre pe baza căruia se întocmea un raport de audienţă. Fiecare număr reprezenta un om care-i oferea ei timpul său şi căruia îi datora cea mai bună emisiune de care era în stare. Stan nu lua niciodată în considerare factorul uman al audienţei lor şi chiar dacă l-ar fi luat, asta nu s-ar fi transpus în munca lui. Nu avea nicio iniţiativă. Număra minutele până la finalul programului, apoi se grăbea să plece. Cu toate acestea, ea nu se putea abţine să nu-i pară rău pentru că omul nu se afla aici din voia lui. Viitorul îi fusese hotărât în momentul în care se născuse în familia Crenshaw. Unchiul său era burlac şi nu avea copii. Stan era singur la părinţi. După moartea tatălui său, el devenise moştenitorul întregului imperiu media, fie că-i plăcea, fie că nu. Nimeni din corporaţie nu părea să accepte sau să admită că Stan era dezinteresat şi nepregătit să ia locul unchiului său atunci când acesta avea să-i cedeze locul, ceea ce urma să se întâmple la moartea lui.

— Eu învăţ meseria de jos în sus, îi spuse el lui Paris. Trebuie să cunosc puţin fiecare aspect, aşa încât voi fi pregătit atunci când va veni momentul să preiau afacerea. Cel puţin aşa crede unchiul Wilkins.

— Ce agitaţie a stârnit telefonul lui Valentino? Gura lui se strâmbă într-un rictus.

— Nimic important.

— Dar a fost destul de important ca să-l pună pe unchiul tău pe drumuri. El oftă adânc.

— Înainte să fiu numit – a se înţelege „pedepsit” – la acest post de radio, lucram la postul de televiziune din Jacksonville, Florida. În comparaţie cu dărâmătura asta

era un paradis. Am avut o relaţie cu una dintre angajate.

— Prin urmare nu eşti homosexual? Reacţionă de parcă l-ar fi împuns cineva cu un fier încins.

— Homosexual? Cine a spus că sunt homosexual?

— Au umblat nişte zvonuri.

— Homosexual? Iisuse! îi urăsc pe ţăranii ăştia. Dacă nu ai o camionetă, nu bei Bud din sticlă şi nu te îmbraci ca Sundance Kid, eşti ciudat.

— Ce-i cu femeia din Florida? Luă o agrafă de birou şi începu să se joace cu ea.

— Ne-am lăsat luaţi de val în birou. Imediat după aceea a început să mă acuze de hărţuire sexuală.

— Nu era adevărat?

— Nu, Paris, nu era adevărat, spuse el răspicat. Acuzaţia era la fel de falsă ca şi sutienul ei treizeci şi şase. Nu a trebuit să insist să facă sex cu mine. De fapt, ea a stat deasupra.

— Nu vreau să aud amănuntele, Stan.

— Oricum, mi-a intentat proces.

Unchiul Wilkins a aranjat să nu se ajungă la tribunal, dar l-a costat o avere. S-a supărat pe mine, nu pe ea. Îţi vine să crezi? Mi-a spus: „Cât de prost trebuie să fii să-ţi scoţi scula la serviciu?” Eu l-am întrebat dacă a auzit de Bill Clinton. A fost o remarcă pe care n-a apreciat-o, mai ales pentru că toate ziarele noastre îl susţineau pe el pentru preşedinţie. De asta mă aflu aici, îmi ispăşesc păcatele. Aruncă agrafa în coşul de gunoi. Aceasta atinse fundul coşului cu un zgomot metalic.

— De aceea a sărit în avion şi a zburat încoace.

— După ce i-ai spus că ai fost interogat de poliţie, s-a gândit că trebuie să se repeadă la Austin pentru a se asigura că nu s-a repetat episodul din Florida.

— El numeşte asta controlul pagubelor.

— Vorbeşte ca un adevărat naş de corporaţie. Paris

înţelesese acum cum stăteau lucrurile. Stan fusese trimis la 101, 3 drept pedeapsă pentru că amestecase munca cuplăcerea. Unchiul Wilkins nu informase conducerea despre acest incident, iar acum se hotărâse că e mai bine s-o facă el înainte ca întâmplarea să fie descoperită de poliţie şi suspiciunea să cadă asupra nepotului său.

— A fost singurul incident de felul ăsta, Stan? Bărbatul miji ochii.

— Ce vrei să spui?

— Întrebarea e destul de simplă. Da sau nu?

— Da, atunci a fost singura oară şi, crede-mă, am învăţat lecţia. Nu o să mă mai ating vreodată de o angajată.

— În calitate de proprietar, asta te-ar face foarte vulnerabil.

— Aş vrea să mă fi avertizat cineva în sensul ăsta înainte să plec la Jacksonville. Paris ezită să-i spună că n-ar fi trebuit să fie avertizat. Era o politică pe care ar fi trebuit să o adopte fără să-i spună cineva. El o privi cu o expresie mâhnită:

— Toată lumea crede că sunt homosexual? Ea râse. Era tipic pentru el ca lucrurile mai puţin importante să devină prioritare.

— Te îmbraci prea frumos. Electricianul care multiplicase casetele intră şi îi spuse că sunt gata casetele şi că i le lăsase pe masa din hol.

— Alte casete? întrebă Stan.

— Nu e prima dată când Valentino a pregătit o crimă sunându-mă pe mine.

— Ce s-a întâmplat aseară după ce tu şi Malloy aţi plecat de aici? Bănuiesc că nu l-aţi prins pe Valentino.

— Nu, din păcate. Îi povesti despre telefonul public şi despre magazinul Wal-Mart.

— Maşinile de poliţie au ajuns acolo în câteva minute,

dar zona era pustie.

— Am aflat despre fata dispărută din ştirile de azi-dimineaţă. E şi pe prima pagină a ziarelor. Ea încuviinţă, amintindu-şi comentariul judecătorului Kemp. Părinţii lui

Janey se ţineau tare de convingerea lor că fata lipsea fiindcă aşa dorea ea, ceea ce Paris socotea că este o mare greşeală. Pe de altă parte, ea spera că ei aveau dreptate. Se ridică şi îşi luă geanta, pregătindu-se să plece.

— Ne vedem deseară, Stan.

— Cine e Dean Malloy? Întrebarea venise brusc şi o prinsese cu garda jos.

— Ţi-am spus. Psiholog la poliţia din Austin.

— Care mai lucrează şi ca bodyguard? O privi sardonic.

— Seara trecută, când am lăsat casetele la tine acasă, poliţistul mi-a spus că Malloy era înăuntru cu tine.

— Nu-mi dau seama unde vrei să ajungi.

— Intenţionat, aş zice. Cine este Malloy pentru tine, Paris? Dacă nu i-ar fi spus ea, probabil ar fi făcut cercetări pe cont propriu şi ar fi aflat mai multe decât ar fi trebuit.

— Noi doi ne cunoaştem din Houston, de câţiva ani.

— Hmm. Mi se pare că vă cunoaşteţi binişor.

— Nu binişor, Stan, ci foarte bine. A fost cel mai bun prieten al lui Jack.

Cu asta consideră discuţia încheiată, trecu pe lângă el şi se îndreptă spre uşă. În prag, însă, se opri şi se întoarse.

— Tu ce ştii despre Marvin?

— Doar că este un dobitoc.

— Îl pasionează cumva computerele, Internetul? Stan pufni nemulţumit.

— De unde vrei să ştiu eu? Am mormăit de vreo două ori unul la altul şi-atât. Dar cum de te interesează personalitatea lui aşa dintr-odată? Paris ezită, nefiind

sigură că sergentul Curtis ar vrea să se facă cunoscută posibila dispariţie voită a lui Marvin.

— Nu am un motiv anume. Ne vedem deseară.

Paris şi Curtis se retraseră într-o cămăruţă mică pentru interogatorii şi se aşezară unul în faţa celuilalt la o masă scorojită. Pe masă se aflau casetofonul pe care îl folosise cu o zi în urmă şi casetele pe care le adusese Paris de la postul de radio. Începură să caute apelurile lui Valentino, ascultând toate înregistrările din săptămâna de dinaintea dispariţiei lui Maddie Robinson. Ieri, ea şi Dean îşi dăduseră seama că Valentino îşi schimba vocea. Felul afectat în care vorbea îi făcea glasul deosebit şi foarte uşor de recunoscut, aşa încât acum Paris trecea repede peste vocile care evident nu îi aparţineau. Curtis ieşi puţin ca să aducă pentru el şi Paris cafea proaspăt făcută. Când se întoarse, o găsi nerăbdătoare şi neliniştită în acelaşi timp.

— Cred că am găsit. Nu avem data exactă, aşa cum a fost salvat apelul în Vox Pro, dar înregistrarea este pe o casetă din perioada aceea. În noaptea respectivă era foarte ursuz, totuşi l-am lăsat în direct. Afirmaţiile lui au provocat alte apeluri care nu au mai contenit timp de câteva ore. Curtis se aşează din nou la locul lui.

— L-ai făcut vedetă pentru o noapte.

— Te asigur că s-a întâmplat fără să vreau. Gata? apoi porni banda.

Femeile sunt infidele, Paris. De ce se întâmplă aşa? Şi tu eşti tot femeie. Când ai la picioarele tale un bărbat dispus să facă totul pentru tine, de ce ţi-ai mai dori un altul? Nu contează calitatea omului, ci numărul cuceririlor?

Valentino, chiar îmi *pare* rău *să* aud *că* eşti *nefericit. Nu* sunt *nefericit, ci furios. Să ştii că nu toate femeile sunt infidele. Experienţa mea îmi spune altceva. Eu credea încă nu ai găsit femeia potrivită. Ţi-ar plăcea să asculţi o*

melodie cu adevărat specială? *Cum ar fi*? *Barbra Streisand are o interpretare sublimă pentru* Cry Me a River. *Ştiu că este un clişeu, însă ţine minte că roata se întoarce*. *Pune melodia aceea, Paris*. *Însă chiar dacă şi ea va fi respinsă aşa cum m-a respins pe mine, e departe de a mă consola*. Paris opri caseta şi se uită la Curtis, care îşi rotea îngândurat inelul pe deget.

— Am impresia că şi-a găsit consolarea sugrumând-o şi îngropându-i trupul într-o blestemată de păşune. Iartă-mi furia şi exprimarea. Paris îşi cuprinse capul în mâini şi îşi masă tâmplele.

— În veci nu mi-aş fi dat seama din spusele lui că plănuia să o omoare.

— Ei, acum să nu te învinovăţeşti pentru treaba asta. Doar nu citeşti în minţile oamenilor.

— Pur şi simplu nu am simţit nuanţa de ameninţare în ce mi-a spus.

— Dar nimeni nu ar fi simţit-o. Şi, la urma urmelor, noi încă suntem la stadiul de presupuneri. Este posibil ca Valentino să nu aibă nicio legătură cu Maddie Robinson. Paris lăsă mâinile în jos şi-l privi în ochi.

— În sinea ta crezi că există o legătură între ei, am dreptate? înainte ca detectivul să apuce să răspundă, John Rondeau dădu buzna pe uşă şi zâmbi, încântat să o vadă pe Paris.

— Bună dimineaţa.

— Bună, John. Tânărul se arătă bucuros că numele îi fusese reţinut atât de repede.

— Aţi făcut progrese?

— Aşa credem.

— Cred că şi eu sunt pe drumul cel bun. Şi se uită spre Curtis.

— Putem să stăm puţin de vorbă afară? Curtis se ridică.

— Mă întorc într-o secundă.

— Bine, eu verific dacă mai există vreun alt apel de la Valentino. Detectivul ieşi însoţit de mai tânărul său coleg şi lipsi destul de mult. Când reveni, Paris găsise deja încă un apel.

— Conversaţia asta se află pe aceeaşi casetă, ceea ce înseamnă că nu au trecut decât câteva zile între cele două intervenţii ale lui. Dar este un Valentino cu totul schimbat, e jovial, plin de viaţă. Susţine că iubita infidelă a ieşit „din viaţa lui" şi accentuează mult zicând „pentru totdeauna".Ai să auzi şi tu diferenţa de ton pe casetă. Observând că detectivul o ascultă fără să fie prea atent, Paris se opri.

— S-a întâmplat ceva?

— Aşa se pare. Nu-mi place să mă gândesc la ce e mai rău, dar... îşi duse mâna la ceafă, de parcă l-ar fi săgetat brusc o durere surdă.

— Ştii că Malloy are un fiu.

— Gavin.

— Îl cunoşti?

— L-am cunoscut când era mic. Nu l-am mai văzut de când avea zece ani. Neliniştea lui Curtis i se părea şi mai alarmantă şi se temu pentru Gavin.

— Dar de ce? Ce este cu Gavin? Ce s-a întâmplat?

CAPITOLUL 18

Gavin?

— Da! Dean deschise uşa de la dormitorul fiului său şi intră.

— Porneşte-ţi calculatorul.

— Ha?

— M-ai auzit. Gavin stătea în pat uitându-se la ESPN. Ar fi trebuit să aibă ceva mai constructiv de făcut decât să se uite la reluarea unui meci de fotbal între două echipe europene. De ce nu era în picioare şi îmbrăcat, ocupându-se cu altceva? *Pentru că nu l-am pus eu*, gândi Dean. Avea

un fiu leneş fiindcă el fusese un părinte leneş. Ca să-l facă să se ridice din pat trebuia să suporte certuri. Mai târziu, spre a evita să-l lovească, renunţase la multe. N-ar fi trebuit. Nu era un concurs pentru a câştiga simpatia lui Gavin. Nu era nici amicul, nici pastorul, nici terapeutul lui. De mult venise momentul să înceapă să fie mai autoritar.

Luă telecomanda din mâna lui Gavin şi stinse televizorul.

— Porneşte-ţi calculatorul, repetă el. Gavin se ridică.

— De ce?

— Cred că ştii.

— Nu, nu ştiu. Tonul lipsit de respect şi expresia lui indolentă îl făcură pe Dean să-şi piardă cumpătul. Simţi ca o arsură în piept. Dar făcu efortul să se stăpânească.

Spuse încordat:

— Putem să mergem direct la secţia de poliţie unde vor să te interogheze cu privire la dispariţia lui Janey Kemp, sau poţi da drumul la nenorocitul ăsta de calculator ca măcar să ştiu ce vom avea de înfruntat când vom ajunge acolo. În oricare dintre situaţii, vremea în care m-ai tot învârtit pe degete s-a terminat.

În dimineaţa aceea rămăsese acasă ca să pună cap la cap notiţele referitoare la un suspect pe care îl interogase cu câteva zile în urmă. Detectivul care se ocupa de caz devenise foarte nerăbdător. Ştia că dacă s-ar fi dus la birou nu s-ar fi putut gândi la altceva decât la Paris şi la cazul în care era implicată. Nu ar fi putut sta departe de Criminalistică, unde ştia că se aflau ea şi Curtis, ascultând casetele.

Aşa că îi telefonase lui Lester, îi spusese că rămâne să lucreze acasă şi se străduise să se concentreze asupra acelui raport. Abia îl terminase când îl sunase Curtis pentru a-i da vestea care îi putea schimba viaţa.

— Poliţia vrea să mă interogheze? întrebă Gavin.

Cum aşa? Dean sperase din tot sufletul ca Rondeau să fi făcut o greşeală, dar expresia îngrijorată a lui Gavin îl asigură că informaţia era corectă.

— M-ai minţit, Gavin. Eşti un membru activ al Sex Clubului. Ai schimbat numeroase mesaje e-mail cu Janey Kemp, iar conţinutul acestora dovedeşte că o cunoşti mult mai bine decât m-ai lăsat pe mine să cred. Vrei să mă contrazici? Gavin se aşezase pe marginea saltelei, cu capul atârnându-i între umerii osoşi.

— Nu.

— Când ai văzut-o ultima oară?

— În seara în care a dispărut.

— La ce oră?

— Devreme. Pe la opt. Era încă lumină.

— Unde?

— La lac. E mereu pe-acolo.

— În seara aceea aţi aranjat să vă întâlniţi acolo?

— Nu. Se purta foarte rece cu mine de câteva săptămâni.

— De ce?

— Aşa e ea. Întâi te face să o placi, apoi eşti de domeniul trecutului. Am auzit că se întâlnea cu un tip.

— Cum îl cheamă?

— Nu ştiu. Nu ştie nimeni. Umblă vorba că ar fi mai în vârstă.

— Cât de în vârstă?

— Nu ştiu. Probabil vreo treizeci şi ceva.

— Şi ce s-a întâmplat în seara aceea?

— M-am dus la ea şi am început să vorbim.

— Erai supărat pe ea. Gavin îl privi, întrebându-se cum îşi dăduse seama.

— În ultimul tău e-mail ai făcut-o târfă. Gavin înghiţi în sec şi plecă din nou capul.

— N-am vrut să spun nimic cu asta.

— Vezi tu, poliţiştii vor crede altceva. Mai ales din moment ce ea a dispărut chiar în seara aceea.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu. Nu mă crezi? Dean voia cu disperare să-l creadă, dar rezistă tentaţiei de a se purta cu blândeţe. Nu era momentul să dea dovadă de slăbiciune. Pentru Gavin trebuia să fie dur, nu Domnul Blândeţe.

— O să ajungem mai târziu şi la partea cu crezutul. Acum porneşte calculatorul. Trebuie să văd cât de gravă e situaţia. Ascultător, Gavin se duse la birou. Dean observă că fiul sau a introdus un nume de utilizator şi o parolă, ceea ce n-ar fi fost necesar dacă nu ar fi avut nimic de ascuns. Home page-ul Sex Clubului fusese realizat de amatori. Era o versiune modernă a unui perete de toaletă publică împodobit cu graffiti. Dean îl dădu pe Gavin la o parte. Se aşeză pe scaun şi întinse mâna după mouse.

— Tată, gemu Gavin. Dean îl ignoră şi apelă direct serviciul de mesaje. Curtis îi dăduse numele pe care le folosiseră Gavin şi Janey: blade şi respectiv pussinboots. Timp de zece minute se plimbă printre mesaje, citindu-le pe cele scrise de fiul său şi de fiica judecătorului. Era o lectură dificilă.

Ultimul mesaj scris de Gavin era de-a dreptul crud, jignitor şi, în condiţiile date, incriminator. Cu inima strânsă, Dean închise fereastra, apoi calculatorul. Câteva clipe rămase cu privirea aţintită asupra ecranului întunecat al monitorului, încercând să găsească o legătură între autorul mesajelor pe care le citise şi băieţelul pe care-l învăţase să folosească o mănuşă de base-ball, puştiul cu un zâmbet ştirb, tânărul a cărui cea mai mare problemă era mirosul picioarelor sale. Dean nu avea acum timp să se lase cuprins de disperare. O putea face mai târziu. Acum, important era să înlăture suspiciunile care planau asupra fiului său.

— De data asta ar fi fost mai bine dacă mi-ai fi spus adevărul, Gavin. Vreau să te ajut, şi asta voi face. Dar dacă mă minţi, nu voi putea face nimic. Aşa că nu contează cât de grav este, mai e ceva ce-ar trebui să ştiu?

— Cum ar fi?

— Orice despre Janey şi tine. Te-ai culcat cu ea? făcu un semn din cap către computer.

— Sau sunt numai vorbe? Gavin privi în altă parte.

— O dată.

— Când?

— Acum vreo lună, spuse el ridicând din umeri. Nu mult după ce am cunoscut-o. Dar schimbasem deja câteva mesaje. Eram nou în oraşul ăsta. Cred că de aceea prezentam interes.

— Unde s-a întâmplat?

— Ne-am întâlnit mai mulţi într-un parc. Nu mai ştiu cum se cheamă. Am fost cu ea la mine-n maşină. Adăugă cu răutate:

— Tu n-ai făcut-o niciodată pe bancheta din spate? încerca să provoace o ceartă. Transferul de vină era o tactică clasică pe care Dean o recunoscu şi refuză să muşte momeala.

— Ai folosit prezervativ?

— Normal.

— Eşti sigur?

— Sunt sigur. Iisuse!

— Şi doar atunci ai fost cu ea? Gavin ridică din umeri, îşi dădu la o parte o şuviţă de păr care-i căzuse pe frunte, uitându-se între timp oriunde, numai către Dean nu.

— Gavin? Băiatul oftă teatral.

— Bine, bine, a mai fost o dată. Ea s-a dat la mine.

— Aceleaşi întrebări.

— Unde s-a întâmplat? în spatele unui club de pe

Sixth Street, în public?

— Da, cred că da. Adică eram în aer liber, dar nu mai era nimeni în jurul nostru.

Îşi imagină un moment că va trebui s-o sune pe Pat să-i spună că fiul lor era la închisoare pentru indecenţă publică. Tu unde erai, Dean? ar fi întrebat ea. Unde fusese el când copilul său scrisese mesaje porcoase şi făcuse sex oral pe alei? Autocriticile trebuia lăsate pe mai târziu.

— De două ori? Atât?

— Da, ea s-a răcit după aia, m-a părăsit.

— Dar tu nu erai pregătit pentru asta. Gavin îl privi ca şi când ar fi fost nebun.

— La dracu', nu! E tare tipa.

— Puţin spus, zise Dean încet. Dacă mai e ceva, ai face bine să-mi spui. Nu mai vreau să am surprize neplăcute, ceva ce tu nu mi-ai spus, dar a fost descoperit de poliţişti. Gavin stătu nehotărât aproape o jumătate de minut, după care spuse:

— Ea… uh. Deschise un sertar al biroului, scoase un exemplar din *Lord of the Rings din* care extrase o fotografie pe care o ţinea ascunsă acolo.

— Într-o seară mi-a dat asta. Dean luă fotografia. Nu ştiu ce-l surprindea mai tare, poziţia fetei sau zâmbetul ei neruşinat.

— Tată…

— Grăbeşte-te. Trebuie să ajungem acolo până la prânz. Avem întâlnire cu un avocat. În cele din urmă, seriozitatea ameninţărilor păru să străpungă câteva straturi de indolenţă adolescentină.

— Nu am nevoie de avocat.

— Mi-e teamă că ai, Gavin.

— Nu i-am făcut nimic lui Janey. Nu mă crezi, tată? Duritatea lui se evaporase. Părea mic şi speriat, iar Dean retrăi sentimentul din seara precedentă, când îl privise

dormind. Ar fi vrut să-l ia în braţe şi să-l asigure că totul va fi bine. Dar nu putea, pentru că nu ştia dacă aşa va fi. Ar fi vrut să-i spună că îl crede pe de-a-ntregul, dar din nefericire nu era aşa. Gavin îi trădase încrederea de prea multe ori. Ar fi vrut să-i spună că-l iubeşte, dar nu spuse nici asta. Se temea că Gavin i-ar reproşa pentru că o făcea prea târziu.

Paris se plimba pe culoar încoace şi-n colo de mai mult de-o oră, aşteptând. Tresări totuşi când Dean intră pe uşile duble de la Criminalistică, unde el, Gavin şi avocatul său aveau întâlnire cu Curtis şi Rondeau în camera de interogatorii. El păru surprins să o vadă.

— Nu ştiam că eşti aici.

— Nu puteam să plec fără să mă asigur că totul e în regulă cu Gavin

— Deci ai aflat?

— Eram cu Curtis, ascultam casetele când… Se opri, neştiind ce-ar fi trebuit să spună.

— Când fiul meu a devenit suspect?

— Din câte ştim, nu a fost comisă nicio crimă, iar Janey e cu un prieten.

— Sigur. De aceea îl supune Curtis pe Gavin unui interogatoriu. Ea îl împinse spre o bancă şi-l făcu să se aşeze. Era o bancă urâtă, un cadru de metal cu o husă de vinilin crăpată peste tot. Pesemne că fusese chinuită de mâinile neliniştite ale suspecţilor, martorilor şi victimelor care stătuseră acolo gândind disperaţi la soarta lor sau a unei persoane dragi.

— Cum se simte Gavin? întrebă ea încet.

— E terminat Nu mai face pe durul, slavă Domnului. Probabil că în cele din urmă şi-a dat seama că e într-un mare rahat.

— Doar pentru că a schimbat mesaje cu conţinut sexual cu Janey. Au mai făcut-o şi mulţi alţii.

— Da, dar Gavin a dat dovadă de o mare inventivitate, spuse el cu un zâmbet amar. Nu ţi-au arătat ce a scris?

— Nu. Dar chiar dacă aş fi citit mesajele, nu mi-aş fi schimbat părerea despre el. Era un băieţel grozav, şi o să ajungă un tânăr minunat.

— Acum două zile mi se părea că dacă nu mă ascultă comite o infracţiune gravă. Acum… asta. Iisuse. Oftând, propti coatele pe genunchi şi îşi acoperi faţa cu mâinile. Paris îi puse o mână pe umăr. Instinctiv. El avea nevoie să fie atins, iar ea simţea nevoia să-l atingă.

— Ai sunat-o pe Pat?

— Nu. De ce s-o necăjesc dacă se dovedeşte că nu e vorba decât de câteva e-mail-uri obscene?

— Exact asta se va întâmpla, sunt sigură.

— Sper. Ne-a povestit de două ori acelaşi lucru, fără să schimbe nimic.

— Atunci probabil că spune adevărul.

— Sau şi-a repetat bine minciunile. Privind în gol către scările din capătul holului, se bătea uşor peste gură cu degetele încordate.

— Vorbesc în fiecare zi cu mincinoşi, Paris. Mulţi mint într-o măsură mai mare sau mai mică. Alţii nici nu-şi dau seama că mint. Au spus sau au crezut un lucru atât de multă vreme încât pentru ei a devenit adevăr. Meseria mea e să le studiez minciunile până descopăr adevărul. Când făcu o pauză, Paris rămase tăcută, dându-i ocazia să-şi pună gândurile în ordine. Căldura trupului său radia prin cămaşă până în palma pe care o ţinea încă pe umărul lui.

— Gavin recunoaşte când vine beat acasă cu maşina, spuse el. Recunoaşte că s-a oprit ca să vomite într-o curte şi recunoaşte că nu a fost ascultător şi a plecat de-acasă când eu i-am interzis acest lucru. Oricum o plăcea pe Janey, sau cel puţin ceea ce făceau împreună. Spune că a

vorbit cu ea în seara aceea şi că a încercat să o convingă să meargă undeva cu el. Ea l-a refuzat cu răceală.

S-a înfuriat, a spus nişte lucruri despre care nu pot crede că ies din gura fiului meu. A mărturisit că era furios atunci când a plecat de lângă ea, dar insistă că asta a făcut. Spune că a rămas cu nişte prieteni la o tequila, apoi a venit acasă. N-a mai văzut-o pe Janey de-atunci. Întorcând capul, întâlni privirea femeii de lângă el.

— Îl cred, Paris.

— Bine.

— Sunt cumva naiv? Oare cred doar ceea ce vreau?

— Nu. Sunt sigură că îl crezi pentru că spune adevărul, îl strânse uşor de umăr ca să-l încurajeze.

— Mai pot face ceva pentru voi?

— Vino la noi la cină în seara asta. Surprinsă, îşi retrase mâna de pe umărul lui şi privi în altă direcţie.

— Lucrez deseară, ai uitat?

— Avem destul timp înainte să pleci la lucru. O să începem devreme. Ea dădu din cap!

— Am ceva de făcut în după-amiaza asta şi nu pot amâna. În afară de asta, nu cred că e o idee bună.

— Din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară?

— Nu.

— Ba da. Enervată de intuiţia lui, recunoscu:

— Da.

— Fiindcă ştii că dacă vom mai fi împreună se va întâmpla acelaşi lucru.

— Nu-i adevărat.

— Ba da, Paris. Ştii că aşa e. În plus, şi tu vrei la fel de mult ca şi mine.

— Eu…

— Dean. La auzul numelui său, cei doi se depărtară unul de celălalt. O femeie ieşise dintr-unul din lifturi şi se îndrepta spre ei. Nu exista decât un cuvânt pentru a o

descrie: incredibilă. Costumul mulat îi scotea în evidenţă formele. O fustă scurtă îi punea în evidenţă picioarele perfecte, în pantofi cu toc înalt. Era doar rujată şi uşor rimelată, dar era exact atât cât trebuie. Nu purta nicio altă bijuterie în afară de discreţii cercei cu diamante, un lanţ de aur la gât şi un ceas de mână. Părul deschis la culoare, lung până la umeri era pieptănat în părţi, o coafură simplă şi clasică. Dean sări în picioare.

— Liz! Ea îl întâmpină cu un zâmbet fermecător:

— Totul a mers atât de bine la Chicago, încât am plecat cu o zi mai devreme. Am prins toate legăturile la avioane şi m-am gândit să-ţi fac o surpriză cu un prânz întârziat. Lester mi-a spus că eşti aici şi se pare că am provocat o surpriză.

Îl îmbrăţişă, îl sărută pe gură, apoi îi aruncă lui Paris un zâmbet prietenos.

— Bună. Dean făcu prezentările fără prea mult entuziasm.

— Liz Douglas, Paris Gibson. Paris nu-şi amintea să se fi ridicat în picioare, dar se trezi faţă în faţă cu Liz Douglas, a cărei strângere de mână era fermă, ca a unei femei obişnuite să încheie afaceri cu bărbaţi.

— Încântată. Eşti poliţistă? Încerca să vadă dincolo de lentilele ochelarilor lui Paris şi presupunea probabil că era un poliţist sub acoperire.

— Nu, lucrez la radio.

— Serios? În direct?

— Seara târziu.

— Îmi pare rău, nu…

— Nu trebuie să te scuzi, spuse Paris. Emisiunea mea are loc când majoritatea oamenilor dorm. După o pauză scurtă, dar incomodă, Dean spuse:

— Paris şi cu mine ne cunoaştem de mulţi ani, din Houston.

— Ah, spuse Liz Douglas, ca şi când această lămurire explica totul.

— Va trebui să mă iertaţi. Am întârziat la o întâlnire, zise Paris. Apoi se întoarse către Dean:

— Totul va fi bine. Sunt sigură. Salută-l te rog pe Gavin din partea mea. Domnişoară Douglas, mi-a făcut plăcere. Şi porni repede spre lifturi. Dean o strigă, dar se făcu că nu aude şi continuă să meargă. Când ea dispăru după colţ.

Liz Douglas spuse:

— Am senzaţia că am întrerupt ceva. Are probleme?

— Nu, de fapt eu am. Eu şi Gavin, răspunse el.

— Doamne, ce s-a întâmplat? Dar atunci sosi liftul. Paris urcă şi fu uşurată să descopere că era singurul pasager. Când uşile se închiseră, se sprijini de perete.

Nu auzise mai mult din conversaţia lui Dean cu Liz. Dar nici nu voia. Familiaritatea cu care se sărutaseră vorbea de la sine.

Gavin era sigur că, chiar dacă ar fi trăit o sută de ani, tot asta ar fi fost cea mai nefericită zi din viaţa lui. Pentru această vizită la poliţie se îmbrăcase cu cele mai frumoase haine ale lui fără să-i spună tatăl său. Probabil nu mai arătau la fel de bine pentru că de patru ore şi jumătate transpirase prin toţi porii.

La televizor şi în filme, suspecţii interogaţi par vinovaţi după felul în care se poartă. Aşa că încercă să şadă cât mai drept pe scaunul deloc confortabil. Nu-şi lăsa privirea să se plimbe prin cameră, ci se uita direct la sergentul Curtis. Când i se punea o întrebare, nu se gândea, ci răspundea concis, spunând adevărul, deşi subiectul era poate stânjenitor. Asculta sfatul tatălui său – nu era un moment potrivit pentru a ascunde informaţii. Nu că ar fi încercat să ascundă ceva. Ei ştiau deja despre e-mail-uri, despre Sex Club. Dar el nu ştia unde s-ar fi putut

afla Janey sau ce i se întâmplase. Era la fel de neştiutor cu privire la soarta ei ca şi poliţiştii. Da, întreţinuse relaţii sexuale cu ea. Dar la fel făcuseră toţi tipii pe care-i cunoscuse de când venise în Austin, cu excepţia tatălui său şi a celor din cameră. Toţi în afară de unul. Şi bărbatul acela îl făcea să transpire mai mult decât întrebările insistente ale lui Curtis îi fusese prezentat drept John Rondeau.

Gavin îl recunoscuse din momentul în care John Rondeau intrase în încăpere. În fond, îl văzuse cu doar o seară în urmă cu două tipe cu sânii mari, ridicându-se de pe bancheta din spate a maşini, sale. Şi era al dracului de sigur că nu făcuseră rugăciuni. Nu încăpea îndoială că şi Rondeau îl recunoscuse pe el.

Când îi întâlnise privirea, rămăsese surprins o secundă, dar îşi revenise repede. Apoi îi aruncase lui Gavin o privire de i se zbârli părul pe spinare şi-l făcu să înghită tot ce avea de povestit despre întâlnirea cu el.

Ceilalţi, inclusiv tatăl său, luaseră privirea lui Rondeau drept un semn de dispreţ faţă de mesajele pe care i le trimisese lui Janey. Dar Gavin ştia mai bine. Gavin ştia că Rondeau îl ameninţa cu consecinţe aspre dacă le-ar dezvălui superiorilor lui activităţile sale extraprofesionale. Lui Gavin i se făcu chiar şi mai frică atunci când Curtis îi ceru tatălui său să părăsească încăperea. În ultima vreme, tatăl său fusese o pacoste, bătându-l întruna la cap cu una sau cu alta. Gavin ajunsese să-i fie silă să-l vadă, ştiind că urma o observaţie. Dar astăzi era bucuros că-l avea lângă el. Şi oricât de gravă ar fi fost situaţia, Gavin ştia că tatăl său nu-l va abandona. Îşi aminti că odată fuseseră pe ţărmul golfului să-şi petreacă weekend-ul. Tatăl său îl avertizase să nu înoate prea departe de mal.

— Valurile sunt mai mari şi mai puternice decât par de pe plajă, iar curentul e foarte puternic. Ai grijă. Dar

vrusese să-l impresioneze. Nu-şi mai amintea decât că numai simţise pământul sub picioare şi că valurile îl rostogoleau întruna. Se dusese la fund, ştiind că-i fusese hărăzit să moară înecat. Atunci un braţ puternic i se încolăcise în jurul pieptului şi îl ridicase la suprafaţă.

— E-n regulă, fiule, te-am prins. El se zbătea, încercând în continuare să atingă fundul apei.

— Încrede-te în mine, Gavin. N-o să-ţi dau drumul. Promit. Tata îl trăsese până la mal. Şi nici nu-l certase. Nici măcar nu îi spusese „Copil inconştient, ce ţi-am zis? Când o să te înveţi minte şi o să mă asculţi?" Fusese doar foarte îngrijorat atunci când îl masase pe spate. Până ce el tuşise şi scuipase toată apa pe care o înghiţise. Apoi îl învelise într-un prosop şi îl îmbrăţişase îndelung în tăcere, privind peste apă. La sfârşitul weekendului, când mama sa îi întrebase dacă totul fusese în regulă, tatăl său îi făcuse cu ochiul, iar ei îi spusese că totul fusese în regulă.

— Ne-am distrat de minune. Nu i-a spus niciodată că Gavin ar fi murit dacă nu l-ar fi salvat el. Gavin avea încredere în faptul că tatăl său l-ar salva şi astăzi dacă s-ar duce la fund. Aşa era tatăl său. O persoană pe care era bine s-o ai aproape în momente grele. De aceea s-a speriat grozav când detectivul l-a rugat pe Dean să iasă afară.

— Plec doar dacă rămâne avocatul, replicase tatăl său. Curtis acceptase. Înainte de a ieşi din încăpere, tatăl său îl privise şi-i spusese:

— Voi fi afară, fiule. Iar Gavin ştia că acolo avea să se afle.

După plecarea lui, Curtis îl privise atât de insistent, încât Gavin se ghemui pe scaun, în ciuda hotărârii sale de a nu face acest lucru. Începuse să se întrebe dacă detectivul amuţise, când i se adresă spunând:

— Ştiu că ţi-e greu să vorbeşti despre anumite lucruri în faţa tatălui tău. Fete şi sex, lucruri de genul ăsta.

— Da, domnule.

— Acum, că tatăl tău nu se mai află aici, aş vrea să-ţi pun câteva întrebări mai personale. *Mai personale decât cele de până acum*? *Cred că glumeşti* gândi el, dar spuse:

— În regulă. Dar întrebările fură în mare cam aceleaşi pe care i le pusese tată său înainte de a pleca de-acasă. Îi răspunse lui Curtis cu acelaşi calm sinceritate. Îi povesti despre cele două dăţi când făcuse sex cu Janey.

şi aceeaşi

— Nu ai întreţinut relaţii sexuale cu ea în ultima seară în care ai văzut-o?

— Nu, domnule.

— Ai văzut-o întreţinând relaţii sexuale cu altcineva?

Ce, ăştia cred că m-aş uita? Chiar cred că sunt chiar atât de bolnav?

— Nu m-aş fi dus să vorbesc cu ea dacă ar fi fost cu altcineva.

— Ai atins-o?

— Nu, domnule. Am încercat o dată să o iau de mână, dar s-a ferit. Mi-a spus că sunt hămesit şi că starea mea devenise insuportabilă.

— De aceea ai făcut-o târfă şi aşa mai departe?

— Da, domnule.

— Cu ce era îmbrăcată? Cu ce era îmbrăcată? Nu-şi amintea. Se strădui, dar nu-i veni în minte decât chipul ei, privirea fierbinte, zâmbetul care era atât de senzual şi crud în acelaşi timp.

— Nu-mi amintesc. Curtis îl privi pe Rondeau:

— Tu mai ai ceva de adăugat?

— De unde ai poza cu ea? Lui Gavin îi era foarte greu să-l privească, dar se strădui şi reuşi.

— Mi-a dat-o ea.

— Când?

— În seara aceea. Mi-a spus „Las-o baltă, Gavin”.

Apoi mi-a dat poza. Ea a numit-o un suvenir. Când îmi va fi dor de ea, să folosesc poza. Ştiţi, ca să scape de mine.

— Ţi-a spus cine i-a făcut poza?

— Unul cu care se întâlnea.

— Ţi-a spus numele lui?

— Nu.

— Ai întrebat-o?

— Nu. Curtis aşteptă să vadă dacă Rondeau mai avea şi altceva de întrebat, dar când acesta se lăsă pe spate, mulţumit, Curtis se ridică.

— Asta e tot deocamdată, Gavin. Doar dacă nu îţi aminteşti şi altceva.

— Nu, domnule.

— Dacă totuşi îţi mai aminteşti ceva, anunţă-mă imediat pe mine sau pe altcineva.

— Aşa o să fac, domnule. Sper să o găsiţi repede.

— Şi noi. Îţi mulţumim pentru cooperare. Aşa cum promisese, tatăl său îl aştepta afară, dar Gavin fu surprins să o vadă lângă el pe Liz. Ea se apropie imediat de el. Îl întrebă dacă totul mersese bine şi îl îmbrăţişă.

— Trebuie să mă duc la toaletă, şopti el şi plecă înainte de a le da ocazia să-l oprească. La toaletă nu era nimeni. Se strecură într-un separeu şi se uită pe sub pereţi să se asigure că era singur. Apoi se aplecă deasupra toaletei şi vomită. Nu mâncase mult, doar nişte fulgi la micul dejun, aşa că nu scuipă decât fiere şi tuşi sec până ce i se umflară venele gâtului. Spasmele fuseseră atât de violente încât îl durea stomacul. Mai vomitase o dată de frică. Când avea paisprezece ani furase maşina mamei sale. Ea era la o întâlnire cu bărbatul cu care se măritase în cele din urmă. Din moment ce-l lăsase singur ca să se întâlnească cu ratatul ăla, Gavin se simţise îndreptăţit să folosească maşina ei, deşi era ilegal.

Nu se dusese decât până la un McDonald’s unde

înfulecase un Big Mac. Pe drumul înapoi, la doar o stradă distanţă de casa sa, un labrador proaspăt cumpărat de vecinul său se repezise în faţa maşinii. Căţeluşul fusese admirat de tot cartierul. Era simpatic şi prietenos, şi când Gavin se dusese să-l vadă cu câteva zile în urmă, acesta îi linsese faţa cu entuziasm. Frânase la timp şi evitase tragedia, dar când ajunsese acasă vomitase toată cina obţinută ilegal. Mama nu a aflat niciodată incidentul, iar căţeluşul a devenit un dulău puternic. În afară de conştiinţa sa încărcată, fapta lui nu mai avusese alte consecinţe. De data asta nu mai era atât de norocos. Trase apa de două ori înainte de a ieşi. La chiuvetă îşi dădu de câteva ori cu apa rece pe faţă, îşi clăti gura, apoi îşi mai aruncă nişte apă pe faţă înainte de a închide robinetul. Înainte chiar să-şi dea seama că Rondeau se afla acolo, poliţistul îl apucase cu o mână de ceafă, iar cu cealaltă îl prinse de încheietură şi-i răsuci mâna până i-o aduse între umeri.

CAPITOLUL 19

Rondeau îl trânti pe Gavin cu faţa de oglindă. Impactul fu atât de puternic, încât Gavin se miră că sticla rămase intactă. Nu era sigur că pometii săi erau la fel. Durerea îi umplu ochii de lacrimi. Îşi simţea braţul smuls din umăr.

Gâfâind, spuse:

— Dă-mi drumul, idiotule. Rondeau îi şuieră în ureche:

— Noi doi avem un secret, nu-i aşa?

— Ştiu care e secretul tău, poliţist Rondeau. Buzele îi erau lipite de oglindă, dar reuşi să se facă înţeles.

— În orele tale libere regulezi puştoaice de liceu. Rondeau îi răsuci mâna şi mai mult şi, în ciuda hotărârii de a nu-şi trăda durerea, Gavin scăpă un ţipăt.

— Acum să-ţi spun eu secretul tău, Gavin, şopti

Rondeau.

— Eu nu am secrete.

— Ba ai. Te săturaseşi de jocurile târfuliţei. Te-ai gândit că era momentul să-i dai o lecţie. Aşa că ai aranjat să te întâlneşti cu ea. Ea a fost crudă cu tine, iar tu te-ai enervat.

— Eşti nebun.

— Erai atât de furios, atât de umilit, încât ţi-ai pierdut cumpătul, Gavin. În starea în care erai, îmi pot închipui ce i-ai făcut.

— Nu i-am făcut nimic.

— Bineînţeles că i-ai făcut, Gavin, spuse el calm. Aveai un motiv perfect. Întâi te părăseşte, apoi te face de râs. Te ridiculizează în serviciul de mesaje, ca să citească toată lumea". Un tip cu scula mică". Nu de tine era vorba? Nu ai putut răbda asta. Aşa că ai făcut-o să tacă. Pentru totdeauna. Dibăcia lui Rondeau făcea ca acest scenariu să pară plauzibil. Gavin se îngrozi când se gândi pe câţi poliţişti, inclusiv Curtis, i-ar putea convinge Rondeau.

— Într-adevăr, îşi bătea joc de mine, iar eu eram furios, spuse el. Dar restul e ridicol. În seara aceea am fost cu câţiva prieteni care pot confirma.

— O adunătură de ţărani ameţiţi de tequila şi iarbă? Crezi că mărturia lor va fi luată în seamă la proces?

— Proces?

— Sper că mai ai un alibi, Gavin. Ceva mai solid decât mărturia unor golani cu care umbli.

— Nu am nevoie de alibi pentru că nu i-am făcut nimic lui Janey, doar am stat de vorbă cu ea.

— Nu i-ai dat în cap cu un fier şi apoi ai aruncat-o în lac?

— Iisuse, nu!

— Nu faci pe tine de spaimă că în curând cadavrul ei va fi descoperit? Sunt sigur că voi găsi pe cineva dispus să

depună mărturie că te-a văzut încăierându-te cu Janey.

— Ar fi o minciună. Nu i-am făcut nimic.

Rondeau se apropie şi mai mult, strivindu-i coapsele lui Gavin de chiuvetă.

— Nu-mi pasă dacă i-ai făcut sau nu ceva, Gavin. Ei îţi pot da drumul sau te pot închide pentru tot restul vieţii, mie îmi este indiferent. Dar dacă mă torni, te voi face să pari vinovat o să-i fac să creadă…

— Ce dracului se petrece aici? Gavin simţi aerul proaspăt imediat după ce-l auzi pe tatăl său strigând din uşă. Îl înşfacă pe Rondeau şi-l ţintui de perete

— Ce dracului crezi că faci? Vocea lui se lovi de pereţii încăperii Gavin, ai păţit ceva? Obrazul îl durea, iar umărul îl înjunghia ca dracu', dar nu avea de gând să se plângă în faţa lui Rondeau.

— N-am nimic. Tatăl său îl privi ca pentru a se asigura că aşa stau lucrurile apoi se întoarse din nou către Rondeau.

— Sper că ai o scuză puternică.

— Îmi pare rău, doctore Malloy. Am citit mesajele fiului dumneavoastră. Sunt… atât de dezgustătoare. Am o mamă, o soră. Femeilor nu trebuie să li te adresezi în felul ăsta. Când am intrat aici să mă uşurez, l-am găsit pe el şi cred că mi-am pierdut cumpătul. Gavin n-ar fi vrut să fie în locul lui Rondeau. Practic, tatăl său îi sufla flăcări în faţă, iar mâna o înfipsese cu putere în gâtul lui. Chipul lui Rondeau se înroşise, dar el stătea nemişcat, parcă temându-se că, dacă ar face un gest, ar declanşa o explozie de furie pe care ar fi incapabil să o contracareze. În cele din urmă, Dean lăsă mâna jos, dar continuă să-l privească pe Rondeau. Vocea lui era calmă şi liniştită, dar şuierătoare, când spuse:

— Dacă te mai atingi vreodată de fiul meu, îţi rup gâtul. M-ai înţeles?

— Domnule, eu…

— M-ai înţeles? Rondeau înghiţi, încuviinţă din cap, apoi spuse:

— Da, domnule. În ciuda acestui răspuns, mai trecură câteva secunde înainte ca

Dean să-şi ia ochii de la el şi să se dea înapoi. Întinse mâna către Gavin:

— Hai să mergem, fiule. Gavin îl privi pe Rondeau când trecu pe lângă el. Poate cape tatăl său îl convinsese că avusese o ieşire necontrolată pentru care îi părea rău. Dar Gavin nu se lăsa păcălit Mai bine să păstreze secretul lui Rondeau decât să dea de belea. Ce-i păsa lui că poliţistul ducea o viaţă dublă, chiar dacă asta însemna că se culca cu fete de liceu? Fetelor nu părea să le pese.

După ce părăsiră toaleta, Gavin îşi privi tatăl. Avea fălcile încleştate şi părea în stare să-şi ţină promisiunea pe care i-o făcuse lui Rondeau, cum că-i va rupe gâtul. Era bucuros că nu el era cel asupra căruia se îndrepta această ameninţare.

Îşi imagină că obrazul său începea deja să se învineţească, fiindcă Liz, de cum îi văzu, întrebă ce se întâmplase.

— Nimic, Liz, răspunse Dean.

Totul e-n regulă, dar trebuie să sar peste masa de prânz. Am primit un mesaj de la Curtis. Se pare că în vreme ce el fusese la toaletă să-şi verse maţele, tatăl său o pusese la curent.

— Vrea să stau de vorbă cu cineva. Îmi pare rău că te-ai grăbit să te întorci şi ai găsit încurcătura asta.

— Încurcătura ta e şi a mea, spuse ea.

— Îţi mulţumesc. Te sun deseară acasă.

— O să te aştept bucuroasă să scapi de treburi. Dean negă dând din cap.

— Nu ştiu cât va dura. Poate voi fi ocupat toată după-

amiaza.

— Înţeleg… Părea atât de dezamăgită încât lui Gavin îi păru rău pentru ea.

— Eşti prea valoros pe-aici. Vrei să-l duc eu pe Gavin acasă? Gavin mârâi pentru sine: *Te rog*, *nu*. Liz era în regulă. Arăta foarte bine. Dar se străduia prea mult să-l facă s-o placă. Adesea eforturile ei erau atât de evidente încât le ura. Nu era un băieţel pe care-l câştigi cu o conversaţie veselă şi arătându-i puţin interes.

— Apreciez oferta, Liz, dar o să-l trimit acasă cu maşina mea. Gavin întoarse capul către tatăl său, crezând că nu a auzit bine. Ba da, îi întindea cheile de la maşină. Cu două nopţi în urmă, îi ordonase să-i predea nenorocitele alea de chei.

O asemenea dovadă de încredere însemna pentru Gavin mai mult decât ameninţările la adresa lui Rondeau. Protejarea copilului se impunea, dar încrederea în el era o alegere, iar tatăl său alesese să aibă încredere în el atunci când nu avea niciun motiv să o facă. De fapt, el îi oferise toate motivele să nu o facă. Era ceva la care trebuia să se gândească şi să analizeze. Dar asta mai târziu, când va fi singur.

— Te sun înainte să plec, Gavin. Poţi să vii să mă iei. Vrei? Gâtul îi era foarte uscat, dar reuşi să îngaime:

— Sigur, tată, aştept să mă suni.

Deşi se afla într-o situaţie de-a dreptul haotică, Paris nu folosi acest lucru ca scuză pentru a amâna drumul până la Meadowview. Şi poate că se simţea vinovată după ce se sărutase cu Dean în seara precedentă, deoarece îl sunase pe directorul centrului de sănătate şi-i spusese că va ajunge acolo la ora trei.

La ora anunţată, el se afla la intrarea în curtea interioară ca să o întâmpine. În vreme ce-şi strângeau mâinile, el părea abătut şi se scuză pentru scrisoarea pe

care i-o trimisese.

— Acum îmi doresc ca vorbele din scrisoarea aceea să nu fi fost atât de…

— Nu e nevoie să te scuzi, îi spuse ea. Scrisoarea ta m-a îndemnat să fac ceva ce ar fi trebuit să fac de luni de zile.

— Sper să nu crezi că sunt insensibil la suferinţa ta, spuse el conducând-o pe coridor.

— Deloc. Efectele personale ale lui Jack fuseseră lăsate în depozit. După ce descuie uşa, directorul arătă trei cutii sigilate aşezate pe un raft metalic. Nu erau mari şi nu conţineau cine ştie ce. Paris le putea căra lesne până la maşină, dar el insistă să o ajute.

— Îmi pare rău dacă întârzierea mea ţi-a provocat neplăceri, spuse ea, aşezând cutiile în portbagajul maşinii.

— Înţeleg de ce ai vrut să te ţii departe de spital. Nu îţi evocă amintiri plăcute…

— Nu, dar nu a trebuit să-mi fac niciodată griji pentru tratamentul pe care l-a primit Jack aici. Îţi mulţumesc.

— Donaţia ta a fost o recompensă suficientă. După ce plătise facturile de spitalizare, ea donase unităţii restul averii lui Jack, inclusiv poliţa de asigurare pe viaţă pe care o încheiase la logodna lor. Beneficiarul acestei poliţe era ea, dar nu ar fi putut să păstreze banii. Ea şi directorul îşi luară rămas-bun în parcare, sub un soare fierbinte, ştiind că e puţin probabil să se revadă vreodată.

Acum, cele trei cutii se aflau pe masa ei din bucătărie. Niciodată nu va fi un moment potrivit pentru a le deschide, aşa că putea foarte bine să o facă acum. Cu un cuţit, tăie banda adezivă de pe toate trei cutiile. În prima dintre ele se aflau pijamalele. Patru, împăturite cu grijă. I le adusese ea când Jack fusese internat la Meadowview. Acum erau moi pentru că fuseseră spălate de nenumărate

ori, dar mai aveau încă mirosul de dezinfectant specific spitalelor, închise cutia.

În cea de-a doua se aflau în principal documente, cele legalizate în câte trei exemplare, de la compania de asigurări, judecătorii districtuale, spitale, cabinete medicale şi de avocatură, care făcuseră din Jack Donner un număr de asigurări sociale, o statistică, un client şi o dată dintr-un bilanţ contabil. În calitate de executor testamentar, ea trebuise să se ocupe de toate procedurile legale necesare la moartea unei persoane. Toate acestea erau acum inutile şi de domeniul trecutului. Nu dorea să le recitească. Mai rămânea cea de-a treia, cea mai mică dintre ele. Chiar înainte de a o deschide ştia că acolo se aflau obiectele cele mai dureroase, fiindcă erau obiectele personale ale lui Jack. Ceasul lui de mână. Portofelul. Câteva dintre cărţile sale preferate pe care i le citise cu voce tare în timpul zilnicelor vizite la Meadowview. O fotografie înrămată a părinţilor săi, care muriseră înainte de a o cunoaşte pe ea. Atunci se gândise că fusese o binecuvântare pentru ei faptul că nu trăiseră să-l vadă pe fiul lor în starea aceea. Puţin după ce l-a dus la Meadowview, ea îi golise casa. Hainele le dăduse de pomană. Apoi, luându-şi inima în dinţi, îi vându-se mobila, maşina, schiurile, iahtul de pescuit, rachetele de tenis, chitara şi în cele din urmă chiar casă, pentru a plăti astronomicele facturi de spitalizare pe care asigurarea nu le putea acoperi.

Prin urmare, în cutie se afla toată averea pe care o mai avea Jack când a murit. Îşi pierduse totul, inclusiv demnitatea. Portofelul era uzat. Cărţile de credit, expirate de mult, se aflau încă la locurile lor. Din spatele unui buzunar de plastic îi zâmbea propriul său chip. Observând un colţ de hârtie în spatele pozei, trase de el. Era o tăietură dintr-un ziar pe care Jack o împăturise de mai

multe ori ca să încapă acolo. O despături şi văzu tot o fotografie de-a ei. Doar că de data asta nu mai era una făcută într-un studio foto. Era luată de un ziarist. Acesta o prinsese obosită, mâhnită şi deziluzionată, cu ochii rătăciţi în zare, cu microfonul uitat într-o mână. Era intitulată *Careermaking Coverage*. Cu ochii înecaţi în lacrimi, mototolea colţurile fragmentului de ziar între degete. Jack fusese mândru de ce făcuse ea, atât de mândru încât păstrase articolul acela. Oare realizase el mai târziu ironia crudă a mândriei sale faţă de realizările sale în acea poveste?

Ciudat că cineva care le era total necunoscut, cineva pe care nu-l văzuseră niciodată avusese un asemenea impact asupra vieţilor lor. Numele lui era Albert Dorrie. El schimbase destinul lui Jack şi al ei în ziua în care hotărâse să ia familia lui ostatică.

Era o liniştita zi de marţi până ce evenimentele începuseră să se precipite, chiar înainte de prânz. Când cei de la ştiri au aflat că o femeie şi trei copii erau ţinuţi ostatici în casa lor, au intrat în acţiune. Un fotograf a fost trimis la locul faptei. În timp ce el îşi aduna echipamentul în grabă, editorul care desemna reporterii îi inventaria pe cei disponibili.

— Cine e liber? întrebă el.

— Eu. Paris îşi aminti că ridicase mâna ca o şcolăriţă care ştia răspunsul.

— Tu mai ai de înregistrat sunetul de la ştirea despre prevenirea cancerului la colon.

— L-am înregistrat şi e deja la editare. Experimentatul ştirist învârti ţigara, care nu era niciodată aprinsă în interiorul clădirii, măsurând-o de sus până jos.

— Bine, Gibson, te ocupi tu de asta. Îl trimit pe Marshall să te înlocuiască după ce termină la tribunal. Între timp, încearcă să nu o dai prea rău în bară. Fugi!

Se înghesui în duba echipei de ştiri alături de cameraman. Era agitată, surescitată că se ocupa de primul ei reportaj de senzaţie. Fotograful conducea îndemânatic prin traficul de pe autostrada Houston în timp ce fredona Springsteen.

— Cum poţi fi atât de calm?

— Mâine va apărea alt ţăcănit care va face aceleaşi porcării.

Ştirile sunt la fel. Diferă doar numele. Avea dreptate într-o oarecare măsură, dar ea era sigură că liniştea lui venea mai degrabă de la ţigara cu marijuana pe care o fuma. La capătul străzii fuseseră instalate baricade. Paris sări din dubă şi alergă să se alăture celorlalţi reporteri adunaţi în jurul ofiţerului S WAT care în momentul acela avea calitatea de purtător de cuvânt al poliţiei Houston.

— Copiii au între patru şi şapte ani, îl auzi Paris spunând pe când făcea loc prin mulţime.

— Domnul şi doamna Dorrie sunt divorţaţi de câteva luni. Ea a câştigat de curând custodia copiilor. Asta-i tot ce ştim în acest moment.

— Domnul Dorrie era supărat de decizia cu privire la custodie? strigă unul dintre reporteri.

— Se poate presupune, dar e o simplă speculaţie.

— Aţi vorbit cu domnul Dorrie?

— Nu, nu am reuşit. Fotograful lui Paris o ajunse din urmă. Trecând prin mulţime, îi întinse acesteia un microfon care era conectat la camera lui.

— Atunci de unde ştiţi că cel care se află înăuntru şi îşi ameninţă familia cu arma este domnul Dorrie?

— Doamna Dorrie a sunat la 911 şi a transmis acest mesaj chiar înainte de a fi întreruptă, iar noi credem că de domnul Dorrie.

— A spus ce armă are el?

— Nu. Paris întrebă:

— Ştiţi ce speră domnul Dorrie să câştige prin asta? Ofiţerul răspunse:

— Deocamdată nu ştim decât că avem de-a face cu o situaţie gravă. Vă mulţumesc. Cu asta puse punct. Paris se întoarse către cameraman.

— Ai prins întrebarea mea?

— Da. Şi răspunsul.

— Aşa cum a fost.

— Au sunat de la birou. Vor să intri în direct în trei minute. Ştii ce să spui?

— Tu pregăteşte camera. Văd eu cum mă descurc. Alese un loc potrivit din care să intervină în direct. Casa familiei Dorrie se vedea undeva, la capătul străzii înguste, probabil foarte liniştită de obicei. Acum era aglomerată de ambulanţe, maşini de poliţie, dube de ştiri şi oameni veniţi să caşte gura. Paris întrebă o vecină a familiei Dorrie dacă ar fi dispusă să accepte un interviu despre ei şi femeia acceptă bucuroasă.

— Mie mi s-a părut întotdeauna un om cumsecade, spuse ea. N-aş fi crezut niciodată că ar fi în stare de aşa ceva. Numai poţi să ai încredere în oameni. Mulţi nebuni. La o oră după ce ajunsese acolo, Paris îl zări pe Dean Malloy sosind într-o maşină neînmatriculată. Părea indiferent faţă de mulţimea de gură-cască şi mergea hotărât între ofiţerii în uniformă care îl escortau către duba SWAT parcată la jumătatea distanţei între baricadă şi casă. Paris îl privi urcând în maşină, apoi îl sună pe editor şi-i aduse la cunoştinţă acest lucru.

— Tăceţi dracului din gură! Nu aud nimic. Apoi către Paris:

— Cine spuneai că e? Ea repetă numele lui Dean.

— E doctor în psihologie şi criminologie, face parte din personalul poliţiei

Houston.

— Şi tu îl cunoşti?

— Personal. E specialist în negocierea ostaticilor. Nu s-ar fi aflat aici dacă n-ar fi fost nevoie de el. Difuză în direct această ştire, luând-o înaintea celorlalte posturi la trei ore de la sosirea ei acolo, lumea începuse să se plictisească şi să-şi dorească să se întâmple ceva. Paris avu noroc când zări o femeie la marginea mulţimii de spectatori. Era ţinută în braţe de un bărbat şi plângea în tăcere.

Lăsând microfonul şi camera în urmă, Paris se apropie de cuplu şi se prezentă. Iniţial, bărbatul îi spuse să plece, dar femeia se prezentă ca fiind sora doamnei Dorrie. La început ezită să vorbească, dar apoi Paris află furtunoasa poveste a mariajului familiei Dorrie.

— Aceste informaţii pot fi de mare ajutor poliţiştilor, îi spuse Paris. Ai fi dispusă să stai de vorbă cu unul dintre ei? Femeia era înspăimântată. Soţul ei îşi păstra atitudinea ostilă.

— Omul la care mă gândesc nu e un poliţist obişnuit le spuse ea. Nu face parte din S WAT. El nu se află aici decât pentru a o vedea pe sora ta şi pe copiii ei scăpând teferi din situaţia asta. Poţi avea încredere în el. Îţi dau cuvântul meu.

Câteva minute mai târziu, Paris încerca să convingă un poliţist să-i ducă lui Dean un bilet.

— Mă cunoaşte. Suntem prieteni.

— Nu-mi pasă nici dacă eşti soră-sa. Malloy e ocupat şi nu vrea să fie deranjat de reporteri. Ea îi făcu un semn cameramanului.

— Înregistrezi?

— Acum da, spuse el, ridicând camera pe umăr.

— Vezi să iei faţa poliţistului în prim-plan. Îşi drese vocea şi începu să vorbească în microfon:

— Astăzi, poliţistul Antonio Garza de la poliţia

Houston s-a opus eforturilor de a salva o familie luată ostatică de un om înarmat. Poliţistul a refuzat să comunice un mesaj important...

— Ce dracului faci, femeie?

— Te dau la televizor drept poliţistul care a împiedicat salvarea ostaticilor.

— Dă-mi biletul ăla blestemat, spuse el, smulgându-i-l din mână. Trecu un foarte lung sfert de oră până ce Dean ieşi din dubă şi se apropie de baricadă. Ignoră microfoanele care i se fluturau prin faţă în timp ce privea mulţimea din jur. Când o văzu pe Paris, veni direct la ea.

— Bună, Dean.

— Paris.

— N-aş profita niciodată de prietenia noastră, ştii asta.

— Ştiu.

— Nu te-aş fi scos de-acolo dacă n-aş fi crezut că e ceva foarte important

— Aşa scria şi în bilet. Ce ştii?

— Hai să mergem înăuntru. Urcară în spatele dubei, acolo unde îi convinsese pe sora doamnei Dorrie şi pe soţul ei s-o aştepte. Făcu prezentările. Spaţiul era neîncăpător, deşi cameramanul aştepta afară. Paris nu voia să-i sperie cu camera şi cu luminile. Dean se aplecă înspre femeia îngrijorată şi-i vorbi încet şi calm:

— În primul rând vreau să ştiţi că voi face tot ce-mi stă în putere ca sora dumneavoastră şi copiii ei să nu păţească nimic

— Aşa a spus şi Paris. Ne-a dat cuvântul ei că putem avea încredere în tine. Dean îi aruncă o scurtă privire lui Paris.

— Dar mi-e teamă că poliţiştii vor intra în forţă în casă, spuse ea cu vocea întretăiată de teamă. Dacă vor face acest lucru Albert o va omorî pe sora mea şi pe copii,

sunt sigură de asta. Dean o întrebă:

— I-a mai ameninţat aşa vreodată?

— De multe ori. Sora mea spunea mereu că va sfârşi ucisă de el.

El ascultă răbdător ce avea femeia de spus, întrerupând-o doar când voia să clarifice câte ceva. În dubă era foarte cald şi mirosea a marijuana. Dean părea să nu ia în seamă atmosfera neplăcută din jur, transpiraţia care-i curgea pe frunte. Nu îşi luă ochii de pe chipul femeii. Punea întrebări pertinente şi probabil reţinuse totul fiindcă nu notase nimic. După ce femeia i-a spus tot ce ştia că ar putea fi relevant, el îi mulţumi, asigurând-o că va salva viaţa ostaticilor, apoi o întrebă dacă va rămâne prin apropiere în caz că va mai avea nevoie de ea. Ea şi soţul ei fură de acord. Când coborâră din duba aglomerată, Paris îi dădu lui Dean o sticlă cu apă. El bău absent, trecând de baricadă. Între sprâncene îi apăruse o cută de îngrijorare. În cele din urmă Paris îndrăzni să-l întrebe dacă interviul fusese util.

— Categoric. Dar înainte să mă pot folosi de informaţiile astea, trebuie să reuşesc să stau de vorbă cu Dorrie.

— Acum ai numărul lui de mobil.

— Datorită ţie.

— Mă bucur că ţi-am fost de ajutor. Garza şi alţi poliţişti în uniformă ţineau piept mulţimii de reporteri care se îngrămădeau să-i pună întrebări. Se îndepărtase puţin, apoi se opri, se întoarse spre Paris şi-i spuse:

— Ai făcut treabă bună, Paris.

— Şi tu la fel. Ea rămase acolo, urmărindu-l cu privirea până când îl văzu dispărând în duba SWAT, apoi îşi sună producătorul şi-i povesti ce se întâmplase.

— Bravo. Prinde bine să ai nişte amici unde trebuie. Dacă tot ai o poveste cu personajul principal, stai pe-acolo,

termină reportajul.

— Cum rămâne cu Marshall?

— Acum asta e ştirea ta, Paris. Nu mă dezamăgi. O oră mai târziu, ziariştii aflau că Malloy reuşise să stea de vorbă cu Dorrie. Îl convinsese să-l lase să vorbească cu doamna Dorrie, care i-a spus printre lacrimi că ea şi copiii ei sunt încă în viaţă, dar foarte speriaţi. Paris anunţă acest lucru în direct la începutul ştirilor de la ora cinci. Repetă ştirea la ora şase deoarece nu se mai întâmplase nimic şi, în încheierea transmisiei, făcu o trecere în revistă a evenimentelor din ziua aceea. Apoi răspunse şi întrebărilor venite din studio. Jack sosi la ora şapte cu burgeri şi cartofi prăjiţi pentru ea şi pentru cameraman.

— Cine a fumat iarbă? întrebă el.

— Ea, spuse cameramanul vârând cartofi în gură. N-o pot face să renunţe. Dar când termină masa şi se depărtă de dubă, ezita.

— Jack, despre… hm… Jack zâmbi.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Cameramanul se simţi vizibil uşurat.

— Mulţumesc. Când rămaseră singuri, Paris îi aruncă lui Jack o privire admirativă.

— Vei fi un bun manager.

— Un bun manager inspiră loialitate. Zâmbetul lui se transformă într-o expresie îngrijorată când întinse mâna şi o mângâie pe obraz.

— Pari extenuată.

— Fondul de ten mi s-a dus acum câteva ore. Amintindu-şi indiferenţa lui Dean faţă de disconfortul personal, adăugă:

— Cum arăt în faţa camerei nu are multă importanţă în comparaţie cu ştirile pe care le prezint.

— Ai făcut o treabă grozavă.

— Mulţumesc.

— Nu, vorbesc serios. E o mare agitaţie la post. În dimineaţa aceea, când plecase cu duba de ştiri, abordase ştirea respectivă ca pe o ocazie de a se face remarcată, de a crea agitaţia la care se referea Jack. Pe parcursul zilei, lucrurile se schimbaseră. Punctul de răscruce fusese discuţia lui Dean cu sora doamnei Dorrie. Aceasta îi deschisese ochii asupra crudei realităţi a situaţiei, îi oferise ocazia de a-i cunoaşte pe oamenii implicaţi, devenise mai degrabă o tragedie umană decât un propulsor al carierei sale. I se părea dezgustător să profite de nefericirea altora.

— L-ai mai văzut pe Dean? întrebă Jack, întrerupându-i şirul glodurilor.

— O singură dată. A ieşit după-amiază s-o întrebe pe sora doamnei Dorrie despre mâncarea preferată a copiilor, despre jucării, jocuri, animale. Voia să transforme discuţia sa cu Dorrie într-un dialog amical. Jack se încruntă, îngândurat.

— O să fie cumplit pentru el dacă toate astea se vor sfârşi rău.

— Face şi el tot ce poate.

— Ştiu asta. Şi tu ştii. Toată lumea ştie în afară de Dean. Ţine minte cuvintele mele, Paris. Dacă din casa aia nu ies cinci oameni în viaţă, el o să fie mai mult decât marcat. Jack mai rămase acolo o oră, apoi plecă după ce obţinu promisiunea ei că o să-l sune cum apare ceva nou. Dar nu se întâmplă nimic timp de câteva ore. Şedea în dubă, pe scaunul pasagerului, punându-şi notiţele în ordine şi încercând să privească situaţia din alt unghi, când Dean îi bătu cu degetele în parbriz.

— S-a întâmplat ceva? întrebă ea.

— Nu, nimic. Îmi pare rău că te-am speriat, spuse el apropiindu-se de geamul deschis. Am ieşit să iau puţin aer, să-mi dezmorţesc picioarele.

— Jack ţi-a transmis succes.

— A fost pe-aici?

— Ne-a adus de mâncare. Tu ai mâncat ceva?

— Un sandviş. Dar nu mi-ar prinde rău o gură de apă. Ea îi întinse sticla.

— Am băut eu din ea.

— De parcă mi-ar păsa. Luă o înghiţitură bună, puse dopul la loc şi i-o înapoie.

— Vreau să te rog ceva. Îi dai tu un telefon lui Gavin? De fiecare dată când am de făcut aşa ceva, se îngrijorează. Zâmbi. Prea multe seriale cu poliţişti la televizor. Oricum, spune-i că ai vorbit cu mine şi că sunt în regulă. Sesizându-i privirea întrebătoare, adăugă:

— Am vorbit deja cu el. Şi Pat. Dar ştii cum sunt copiii.

Va avea mai multă încredere dacă aude asta de la altcineva.

— Cu plăcere. Altceva?

— Atât.

— Nu-i greu. Îşi lărgise cravata şi îşi suflecase mânecile până la coate. Cu braţele sprijinite de geamul deschis, întoarse capul în direcţia casei. Privi multă vreme într-acolo, apoi spuse încet:

— S-ar putea să-i omoare, Paris. Ea nu spuse nimic, ştiind că nu era cazul. El îi împărtăşea cele mai mari temeri ale sale, iar ea se bucura de acest lucru. Îşi dorea doar să fi găsit câteva cuvinte deam bărbătare care să nu sune banal.

— Nu-mi dau seama cum poate un om să-şi împuşte propriii copii, dar el spune că asta are de gând să facă. Cuprinzându-şi capul în palmele crispate, îşi frecă sprânceana cu degetul cel mare.

— Ultima oară când am vorbit cu el, am auzit-o pe una dintre fetiţe plângând „Te rog, tati, nu ne împuşca”.

Dacă se hotărăşte să apese pe trăgaci, nu pot face nimic să-l împiedic.

— Dacă nu erai tu, probabil că ar fi apăsat de mult pe trăgaci. Faci tot ce poţi. Apoi, fără să se gândească, îl mângâie pe păr. El ridică brusc capul şi o privi, întrebându-se probabil de unde ştia ea că el făcea tot posibilul sau că avea nevoie să audă asta. Sau poate voia doar să verifice că într-adevăr îl atinsese.

— Vorbele ajung şi pe la noi, spuse ea în şoaptă. De la alţi poliţişti. Toţi cred că eşti minunat. Tot în şoaptă, el întrebă:

— Tu ce crezi?

— Şi eu cred că eşti minunat. Ar fi zâmbit, aşa, ca de la prieten la prieten, dar din mai multe motive acest gest nu i se părea potrivit. În primul rând împrejurările. Încordarea care îi cuprinse pieptul până când abia mai fu în stare să respire. Dar mai ales intensitatea cu care o privea Dean. Ca şi în seara în care se cunoscuseră, privirea aceea era mai mult decât cea dintre prieteni. Numai că de data asta dură ceva mai mult şi forţa care-i atrăgea era mult mai puternică.

Ea ar fi trebuit să lase mâna jos, un vinovat care acţionase din proprie voinţă. Dar gestul ar fi făcut ca mişcarea ei să fie şi mai evidentă şi să conţină un înţeles pe care nu îndrăznea să-l accepte. Mai târziu s-a întrebat dacă s-ar fi sărutat dacă nu ar fi sunat pagerul. Dar aparatul sună şi vraja se spulberă. El privi ecranul.

— Dorrie vrea să vorbească cu mine. Fără să mai spună nimic, se grăbi către dubă. La miezul nopţii negociară în cele din urmă eliberarea copiilor. Dorrie se temea că echipele S WAT vor da buzna în casă. Dean îl asigură că acest lucru nu se va întâmplă dacă va da drumul copiilor. Dorrie încuviinţă, cu condiţia ca Dean să rămână pe verandă şi să-i ducă el însuşi de acolo.

Desigur, Paris află această condiţie abia după ce totul luase sfârşit. Stătea de vorbă cu sora doamnei Dorrie când cameramanul veni în fugă şi le spuse:

— Hei, Paris, Malloy se îndreaptă către casă. Cu inima în gât, se uită fără să clipească la Dean care rămase cu mâinile ridicate la marginea verandei. Nimeni nu putu auzi ce şi-au spus el şi Dorrie prin uşă, dar el rămase în poziţia aceea primejdioasă o vreme care ei i se păru o veşnicie. În cele din urmă uşa se deschise şi prin ea se strecură afară un puşti, apoi o fată ducând în braţe un copil mai mic. Toţi trei plângeau şi îşi fereau ochii de luminile puternice îndreptate asupra casei. Dean îi ocroti cu braţele lui şi-i duse până la asistenţii de la Serviciul de Protecţie a Copilului care îi aşteptau. Una dintre condiţiile eliberării, află Paris mai târziu, fusese ca fiul şi fiicele lui să nu-i fie încredinţaţi cumnatei sale care şi aşa îl ura şi încercase să o monteze pe soţia lui împotriva sa.

Când Paris relată despre eliberarea copiilor, glasul ei era răguşit şi înfăţişarea răvăşită trădându-i oboseala, însă, ca toţi cei din preajmă, se lăsase şi ea contaminată de un spirit optimist, de nădejdea regăsită. Încheie reportajul chiar cu o remarcă referitoare la schimbarea aceasta de atmosferă:

— Ore în şir se părea că acest reportaj va avea un final dramatic. Însă poliţia este de părere că eliberarea copiilor fără ca vreunul dintre ei să fie vătămat reprezintă, fără îndoială, o izbândă, poate cel mai întemeiat motiv să fim încrezători. Ultimul ei cuvânt se pierdu în izbucnirea violentă a doua detunături. Zgomotul o determină să-şi oprească relatarea, ca şi pe ceilalţi reporteri preocupaţi de propriile reportaje. În viaţa ei nu trăise un moment în care liniştea să se fi lăsat peste lume atât de brusc şi atât de profund. După câteva momente fusese zguduită de o a treia detunătură. *Ultima*.

Paris se mai uită câteva secunde la bucăţica decupată din ziar, apoi o împături întocmai cum făcuse Jack şi o puse din nou în portofelul lui, în spatele fotografiei sale. Aşează la loc portofelul în cutie, gândindu-se cu durere că dacă Jack ar fi făcut o legătură între noaptea acelui reportaj şi ce s-a petrecut după aceea, în niciun caz nu ar fi păstrat imaginea ei din ziar, ci ar fi făcut-o bucăţele.

CAPITOLUL 20

Era o femeie micuţă. Mâinile care mototoleau în neştire o batistă ar fi putut să aparţină la fel de bine unui copil. Ţinea picioarele încrucişate şi vârâte sub scaun. Era tot atât de timidă ca un student la pian aşteptându-şi rândul la spectacol. Curtis făcu prezentările:

— Doamnă Armstrong, acesta este doctorul Dean Malloy.

— Încântat, doamnă Armstrong. Curtis se purta la fel de galant cu ea cum făcuse şi cu Paris.

— Pot să vă aduc ceva de băut?

— Nu, mulţumesc. Cât credeţi că va dura? La patru trebuie să mă duc după copii.

— Veţi putea pleca de-aici mult mai devreme. Înainte de această întâlnire, Dean fusese pus în temă în timpul celor treizeci de secunde cât se dusese către biroul lui Curtis după ce-i expediase pe Gavin şi Liz. Habar n-avea de ce fusese invitat să ia parte la acest interviu. Rămăsese în picioare, sprijinit de perete, abordând deocamdată rolul de observator tăcut. Doamna Armstrong nu era atât de speriată cum părea. I se păruse probabil că va fi acuzată de ceva, aşa încât trecu apoi repede peste politeţuri şi intră direct în subiect.

— Domnul Hathaway mi-a spus că vreţi să staţi de vorbă cu mine, sergent Curtis, aşa că iată-mă. Dar nu mi-a explicat nimeni de ce. Trebuie să-mi chem avocatul? Are soţul meu probleme despre care eu nu ştiu?

— Nici eu nu ştiu, doamnă Armstrong, replică Curtis calm.

— Dar a încălcat condiţiile eliberării condiţionate, nu-i aşa?

— Aşa este.

— Iar Hathaway spune că dumneavoastră i-aţi spus-o. Lăsă capul în jos şi fixă cu privirea batista pe care continua să o mototolească.

— Este cel mai dificil lucru pe care l-am făcut vreodată.

— Vă cred, spuse el pe un ton înţelegător. Hathaway l-a sunat pe unul dintre poliţiştii de la SOAR, care la rândul lui mi-a spus mic despre soţul dumneavoastră. Dean începea să-şi dea seama despre ce era vorba. SOAR – Sex Offender Aprehension and Registration – se afla sub administrarea biroului de Criminalistică. Detectivii specializaţi în molestări sexuale cunoşteau investigaţia lui Curtis. Prea adesea infracţiunile sexuale şi cele de la omucideri se suprapuneau.

— Puteţi, vă rog, să-mi daţi mai multe detalii? întrebă Dean.

— Cu optsprezece luni în urmă, Bradley Armstrong a fost condamnat pentru molestarea unui minor şi condamnat la cinci ani supraveghere, terapie de grup etcetera. În ultima vreme a tot lipsit de la aceste şedinţe. Ofiţerul supraveghetor a programat astăzi două întâlniri cu el, dar acesta nu a apărut. Doamna Armstrong şi-a anunţat avocatul, care a fost la cabinetul lui – este stomatolog – să-l convingă să se supună regulilor. El plecase însă, deşi mai avea pacienţi programaţi în această după-amiază. Nimeni nu ştie unde se află acum. Nu răspunde nici la telefonul mobil. Toni Armstrong spuse:

— Am făcut acest lucru deoarece prefer să-l văd arestat pentru nerespectarea eliberării condiţionate

decât… decât pentru altceva.

— Cum ar fi? întrebă Dean.

— Mi-e teamă să nu mai molesteze pe cineva. Face tot ceea ce nu ar trebui să facă. Curtis, dându-şi seama că se stabilise o legătură, îi oferi lui Dean scaunul său. O dată aşezat, acesta spuse:

— Ştiu că vă e greu să vorbiţi despre asta, doamnă Armstrong. Nici noi nu vrem să vă îngreunăm situaţia. De fapt, vrem să vă ajutăm. Ea încuviinţă din cap.

— Brad s-a reapucat să colecţioneze materiale pornografice. Le-am găsit la el în birou. Nu pot intra în calculatorul lui fiindcă schimbă întruna parola tocmai pentru a mă împiedica să o fac, dar ştiu ce aş găsi acolo. În timpul procesului s-a descoperit că el vizitase multe website-uri. Şi nu este vorba despre erotism artistic sau elegant. El caută materiale foarte obscene, în special cu adolescente. Dar asta nu e tot. Încă nu i-am spus nici măcar supraveghetorului. Zâmbi trist în direcţia lui Dean.

— Nici nu ştiu de ce vă spun dumneavoastră. Poate pentru că vreau ca Brad să se oprească înainte de a da de belea.

— Ce nu i-aţi spus domnului Hathaway? Le povesti în detaliu despre desele absenţe ale soţului ei de-acasă şi de la cabinet, minciunile şi motivările acţiunilor sale.

— Toate acestea sunt semne că începe să-şi piardă controlul. Dean fu de acord cu ea. Erau semne clasice.

— A devenit violent cu dumneavoastră când aţi încercat să staţi de vorbă cu el? Vă acuză că sunteţi bănuitoare, că nu aveţi încredere în el?

— Îmi respinge toate argumentele şi mă învinuieşte că nu-l sprijin.

— A devenit violent? Femeia plecă privirea, răspunzând astfel întrebării lui Dean înainte de a-i povesti evenimentele din seara precedentă. Vorbi încet, cu capul în

jos, dar oferi toate detaliile. Când ea termină, Dean întrebă încet:

— Nu l-aţi mai văzut de-atunci?

— Nu, dar am vorbit cu el la telefon azi-dimineaţă. Şi-a cerut scuze, mi-a spus că nu-şi dă seama ce l-a apucat.

— S-a mai purtat vreodată aşa cu dumneavoastră?

— Nici măcar în glumă. Nu l-am mai văzut aşa niciodată. Alt semn rău, gândi Dean. Probabil că ea sesizase îngrijorarea de pe chipul lui. Îşi plimbă ochii de la Dean la Curtis.

— Încă nu mi-aţi spus de ce mă aflu aici.

— Doamnă Armstrong, soţul dumneavoastră ascultă vreodată noaptea emisiuni radiofonice?

— Câteodată, răspunse ea, ezitând.

— A mai dispărut şi înainte?

— O dată. Imediat ce părinţii pacientului său l-au acuzat de molestare sexuală. A

dispărut trei zile înainte de a fi găsit şi arestat

— Unde a fost găsit?

— Într-un motel. Spunea că se ascunsese acolo de teamă că nu va crede nimeni ce avea de spus.

— Dumneavoastră l-aţi crezut? Negă din cap cu tristeţe.

— Nu era prima oară când un pacient sau un coleg se plângea de purtarea lui inadecvată. Comportamentul lui Brad care a condus la acuzaţia aceea a fost asemănător cu cel de-acum. Doar că de data asta e mult mai accentuat. E mai sfidător, şi asta-l face să devină nepăsător. De aceea e uşor să-l urmăreşti.

— L-aţi urmărit? Concomitent cu întrebarea lui Dean, Curtis o întrebă când se petrecuse asta.

— Săptămâna trecută. Îşi mângâie fruntea cu un gest care parcă spunea că îi este ruşine de ceea ce făcuse.

— Nu-mi amintesc exact ziua. Brad sunase de la

cabinet şi-mi spusese că va ajunge acasă târziu. A inventat o scuză, dar eu nu l-am crezut. Am rugat un vecin să aibă grijă de copii. Am ajuns la cabinet înainte de plecarea lui, aşa că l-am putut urmări de-acolo. A intrat într-un magazin de reviste şi casete video pentru adulţi, unde a stat două ore. Apoi s-a dus la Lake Travis.

— Unde, mai exact?

— Nu ştiu. Nu aş fi găsit niciodată locul acela dacă nu l-aş fi urmărit. Nu era o zonă amenajată. De aceea am fost surprinsă când am văzut acolo atât de multă lume. Cei mai mulţi tineri, adolescenţi.

— Ce a făcut acolo?

— Majoritatea timpului, nimic. A stat în maşină, privind în jur. Se bea mult, se formau cupluri. În cele din urmă Brad a abordat o fată. Lăsă capul în jos. Au stat de vorbă o vreme, apoi a urcat cu ea în maşină. Atunci am plecat.

— Nu i-aţi spus?

— Nu, răspunse ea zâmbind răutăcios. Eu eram cea care mă simţeam vinovată. Nu voiam decât să plec de-acolo, să mă duc acasă şi să fac un duş. Şi asta am făcut. Pentru a nu-i accentua sentimentul de ruşine, Dean şi Curtis tăcură o vreme. În cele din urmă, Curtis întrebă:

— Aţi putea-o recunoaşte pe tânăra cu care l-aţi văzut? Stătu o vreme pe gânduri, apoi negă.

— Nu cred. Nu mai ţin minte decât că arăta a puştoaică de liceu.

Era foarte întuneric, aşa că nu i-am putut vedea foarte bine

— Blondă sau brunetă? înaltă, scundă?

— Blondă, cred. Mai înaltă ca mine, dar mai scundă decât Brad. El are unu şaptezeci şi cinci.

— Se poate să fi fost ea? Curtis îi arătă fotografia lui Janey Kemp din ziar. Ea privi fotografia, apoi se uită la

fiecare în parte.

— Acum ştiu de ce aţi vrut să mă vedeţi, spuse ea cu teamă în privire. Am citit despre ea. Fiica unui judecător care a dispărut. De asta sunt aici, nu-i aşa?

Curtis preferă să o întrebe:

— I-aţi spus vreodată soţului dumneavoastră ce-aţi văzut, că l-aţi prins în flagrant?

— Nu. Când a ajuns în seara aceea acasă, eu m-am pretăcut că dorm. A doua zi dimineaţă era vesel şi afectuos. Vorbea cu copiii, plănuind cu ei weekend-ul. Era un soţ şi un tată perfect. Rămase pe gânduri o vreme. Dean îl simţi pe Curtis gata să intervină cu altă întrebare, aşa că îi făcu un semn discret să se abţină.

În cele din urmă, Toni Armstrong ridică privirea şi-i vorbi lui Dean:

— Uneori am senzaţia că Brad chiar crede minciunile pe care mi le spune. E ca şi cum ar trăi într-o lume imaginară în care acţiunile lui sunt lipsite de consecinţe. Poate face tot ce vrea fără să fie prins sau pedepsit pentru faptele lui.

Era cea mai gravă mărturisire. Dean nu ştia dacă ea îşi dăduse seama de asta, dar Curtis realizase acest lucru. Când Dean îl privi pe detectiv, el era încruntat şi gânditor. El, ca şi Dean, ştia că de obicei profilul unui criminal în serie sau al unui violator include şi elaborarea unei vieţi fantastice, una care li se pare atât de reală încât o trăiesc ca atare. Adesea se cred deasupra legii într-o societate care a greşit faţă de ei şi socotesc că nu răspund decât în faţa unei autorităţi care le acceptă şi chiar le încurajează faptele. Curtis îşi drese vocea.

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, doamnă Armstrong. Vă mulţumesc cu atât mai mult cu cât acest subiect este foarte delicat. Dar ea nu avea de gând să plece aşa de repede.

— V-am spus nişte lucruri îngrozitoare despre soţul meu, dar nu ar putea fi implicat în dispariţia acelei tinere.

— Nici nu avem motive să credem acest lucru. După cum am mai spus, verificăm mai multe piste. Curtis se opri un moment, apoi spuse:

— Cu ajutorul dumneavoastră, îl putem elimina de pe lista suspecţilor.

— Cum vă pot ajuta?

— Lăsaţi-i pe specialiştii noştri să intre în calculatorul lui, să vedem ce găsim acolo. Tânăra avea legături cu un website pe care apar mesaje cu conţinut sexual explicit. A cunoscut multă lume în felul acesta.

Dacă ea şi soţul dumneavoastră nu au corespondat niciodată, atunci sunt slabe şanse ca ei să se fi cunoscut. Ea stătu o vreme pe gânduri, apoi spuse:

— Nu voi fi de acord cu asta până ce nu voi discuta cu avocatul lui Brad.

Omis acceptă condiţia, dar nu păru prea fericit. Părerea lui Dean fu că doamna Armstrong devenise mai puternică. Probabil nu avea această tărie înainte de apariţia problemelor lui Brad. Avea nevoie de această putere pentru a nu îşi pierde minţile şi a supravieţui. Curtis o ajută să se ridice şi o conduse afară din birou.

— Vă mulţumesc pentru ajutor, doamnă Armstrong. Sper că soţul dumneavoastră va fi găsit curând şi va beneficia de ajutorul de care are nevoie.

— Nu poate fi el cel pe care-l căutaţi.

— Probabil că nu. Dar, aşa cum fără îndoială ştiţi şi dumneavoastră, când e vorba de molestare sexuală, toţi cei cu condamnări anterioare sunt primii suspectaţi. Soţul dumneavoastră şi-a ales un moment prost să lipsească de la întâlnirea cu poliţistul supraveghetor, asta-i tot. Nu era tot, iar ea era suficient de inteligentă ca să-şi dea seama. Dar era şi prea politicoasă ca să-i spună lui Curtis că era

un mincinos. Îşi luă rămas-bun.

— Drăguţă doamnă, spuse Curtis după plecarea ei.

— Şi deşteaptă. Curtis îl privi întrebător.

— Soţul ei se duce la fund şi ea o ştie. A înţeles şi la ce te gândeşti tu. În ciuda a tot ceea ce i-ai spus, e limpede că tu crezi că există o legătură între dispariţia lui Brad şi cea a lui Janey.

— Nu pot să nu mă gândesc la asta. Curtis se aşeză pe scaunul său de la birou şi-i făcu semn lui Dean către un altul. Luă o bomboană de ciocolată dintr-un vas de pe masă şi-i oferi una şi lui Dean.

— Nu mulţumesc. În timp ce desfăcea ambalajul bomboanei, Curtis spuse:

— Propria sa soţie l-a văzut solicitând unei minore să întreţină relaţii sexuale. S-a dus în locul acela îndepărtat exact cu scopul ăsta. Şi cum a ajuns acolo? într-un singur fel.

— Sex Club, spuse Dean.

— Exact. Probabil se foloseşte de serviciul de mesaje ca de un meniu. Îşi aţâță apetitul citind vreun mesaj, apoi se duce acolo căutând-o pe fata care l-a expediat. Iar fata cu care l-a văzut Toni Armstrong seamănă în linii mari cu Janey Kemp.

— În linii foarte mari, spuse Dean. Descrierea ei cuprinde jumătate din elevele de liceu din Austin şi din împrejurimile Austin-ului.

— Totuşi, e o coincidenţă destul de incitantă, nu crezi?

Dean se lăsă pe spate în scaun.

— Da, da, aşa e. I se făcuse milă de Toni Armstrong. Se identifica cu speranţa ei că ar avea dreptate să creadă în inocenţa unei persoane dragi în care şi-a pierdut încrederea.

— Dacă nu-şi dă în curând acordul pentru calculator,

voi cere o hotărâre judecătorească pentru asta, spuse Curtis. Poate că Rondeau va putea să-i ia urma lui Armstrong prin agenda lui Janey, dar va dura mult. Între timp, le-am spus tuturor că vreau să vorbesc cu doctorul Armstrong imediat ce apare. I-am pus deja un APB pe maşină.

— Apropo, ceva rezultate de laborator de la maşina lui Janey? Curtis se strâmbă.

— Mult prea multe probe. Au găsit toate tipurile de fibre, şi naturale, şi sintetice. Covor, îmbrăcăminte, hârtie. Sortarea lor va dura săptămâni.

— Alte amprente în afară de cele ale lui Janey?

— Doar câteva duzini. Acum caută posesorii. Poate vom avea noroc şi vom găsi una a lui Brad Armstrong. Au mai luat şi mostre de sol, mâncare, plante şi substanţe interzise. Fata asta trăia practic în maşină. După spusele prietenilor, şi chiar şi ale părinţilor, îşi petrecea foarte mult timp în maşină. Mânca, bea, dormea şi şi-o trăgea în maşină. Singurul lucru pe care l-am identificat cu exactitate este părul uman, care se potriveşte cu mostrele luate de pe peria ei de cap. Ah, şi o mostră de materie fecală uscată. A fost identificată ca fiind canină, ceea ce pare normal, ţinând cont că am găsit şi câteva fire de păr care se potrivesc cu cele ale câinelui familiei Kemp.

— Nu-mi aduc aminte să fi văzut sau auzit vreun câine.

— Stă în spălătorie. Judecătorul e alergic. Curtis îşi termină bomboana, mototoli ambalajul şi-l aruncă în coşul de gunoi.

— Asta-i tot.

— Nimic care să ne dea un indiciu despre ce s-ar fi putut întâmplă cu ea, remarcă

Dean.

— Niciun semn de violenţă, cum ar fi un articol de

îmbrăcăminte rupt sau zgârieturi pe interior. Niciun fir de păr care să arate ca şi când ar fi fost smuls. Nicio bucată de unghie ruptă. Nicio urmă de sânge. Rezervorul plin pe jumătate. Motorul funcţional. Cauciucurile în stare bună. Se pare că a ieşit din maşină de bunăvoie, după care a încuiat-o.

— Cu intenţia de a se întoarce, adăugă Dean gânditor. Dar celelalte urme de cauciucuri?

— Ştii câţi oameni s-au înscris în Sex Club în diverse momente? Câteva sute. Cred că în seara aceea se aflau toţi acolo. Să spunem că au venit câte doi sau câte trei, tot rămân o sută de maşini, încercăm să descoperim modelele, dar o să dureze câteva zile, poate chiar săptămâni, timp pe care nu-l avem. Şi studierea mostrelor de ADN, o dată găsite, durează mult. Foarte mult. Cred că nu va dura mai mult de… Se uită la ceasul de perete. Mai puţin de treizeci şi şase de ore.

— Dar fotografia pe care i-a dat-o lui Gavin? Vreun indiciu de la ea?

— Unul interesant. Nu a fost developată la un studio de la colţul străzii.

— Omul nostru are o cameră obscură?

— Sau o foloseşte pe-a altcuiva. Am câţiva oameni care se ocupă de asta, întrebând pe la furnizorii de hârtie fotografică şi substanţe chimice, dar, din nou…

— Timpul.

— Exact. Şi poate fotograful nostru amator nu-şi cumpăra produsele necesare de la magazin. Poate le comandă prin poşta sau le cumpără de pe Internet. Să-ţi mai spun ceva, îl mai ţii minte pe Marvin, îngrijitorul?

— Ce-i cu el?

— Alias Morris Green, Marty Benton şi Mark Wright. împreună cu Marvin

Patterson, astea sunt numele pe care le ştim.

— Care-i povestea lui?

— Numele lui adevărat este Lancy Ray Fischer. Condamnat de multe ori pentru mărunţişuri. La optsprezece ani a făcut închisoare la Huntsville pentru furt de maşini. A ieşit mai repede după ce l-a turnat pe colegul lui de celulă care i-a povestit despre o crimă. Dar, o dată ieşit, a continuat seria infracţiunilor pentru care a luat pedepse minime, în general căzând la învoială. Cunoscut pentru infracţiuni cu cecuri fără acoperire şi cărţi de credit furate.

— Unde e acum?

— Nu ştiu. Încă îl mai căutăm, ca şi poliţistul său supraveghetor. Se ascunsese când am ajuns noi. Griggs şi Carson au fost bine muştruluiţi pentru asta. Oricum, faptul că Marvin se ascunde de noi mă face să cred că încălcarea condiţiilor pentru eliberarea condiţionată nu e singura infracţiune, iar spălatul toaletelor la postul de radio nu e singura lui sursă de venituri.

— Sau că are ceva mai grav de ascuns, zise Dean.

— Am luat un mandat şi i-am percheziţionat casa. Nu are calculator.

— E posibil să-l fi luat cu el.

— Poate, dar a lăsat în urmă şi altele.

— Ce anume? Curtis înşiră o listă de echipamente electronice care ar fi fost dificil de achiziţionat din salariul unui îngrijitor.

— În mare aparatură audio. Echipament modern. Am mai găsit nişte cutii cu vechituri. Dar iată ce e cu adevărat interesant.

Una dintre condamnările despre care ţi-am spus este pentru molestare sexuală. ADN-ul său se află la dosar.

— Dacă l-ai putea compara cu ADN-ul găsit în maşina lui Janey…

— Vrei să spui dac-aş avea timpul necesar să fac

asta. Dean era la fel de frustrat ca şi detectivul. Cazul acesta era cu fundul în sus. Aveau piste bune, dar nu aveau nicio infracţiune şi nicio victimă. Căutau un răpitor fără a fi siguri că Janey Kemp fusese răpită. Acţionau presupunând că fata era ţinută prizonieră, că viaţa ei era în pericol, dar din ce dovezi aveau... Un gând străbătu mintea lui Dean.

— Dar dacă… Curtis îl privi, invitându-l să continue.

— Zi. În acest moment sunt deschis ideilor noi.

— E posibil ca Janey însăşi să stea în spatele întregii poveşti?

— Ca să atragă atenţia?

— Sau să se distreze. Nu l-ar fi putut pune pe unul dintre amicii ei să o sune pe

Paris doar ca să vadă unde o să se ajungă şi ce o să se întâmple?

— Nu e o idee rea, dar nici originală. Astăzi am fost la tribunal să vorbesc cu judecătorul şi…

— Îşi vede de treabă, ca de obicei?

— Da, spuse Curtis dezgustat. Rămâne la ideea că Janey face asta ca să-l sfideze pe el şi pe soţia lui. Alegerile sunt în noiembrie, judecătorul nu are nevoie de publicitate negativă. Imaginea familiei nepătată şi tot tacâmul. Crede că Janey vrea să-i reducă şansele de a fi reales.

— La dracu’.

— Ce-i?

— Acum gândesc ca judecătorul Kemp? Curtis chicoti.

— Şi aţi putea avea amândoi dreptate. Tăcură o vreme, apoi Dean spuse:

— Nu cred, Curtis. Valentino m-a convins. Ori glumeţul anonim ştie destulă psihologie cât să facă gluma asta să pară reală, ori totul este adevărat.

— Eu aşa trebuie să cred.

— Janey se duce la întâlnirea cu tipul ăsta. Se întâlnesc în locul stabilit. Ea îşi încuie maşina şi pleacă în maşina lui.

— Aşa pare, spuse Curtis.

— Şi se potriveşte cu povestea lui Gavin. Detectivul îşi privi îngândurat vârfurile ghetelor.

— Gavin ar fi putut s-o ia cu el în maşină şi să-i facă de petrecanie.

— Adică acum e Gavin? Asta crezi? Curtis îşi ridică ochii şi-l privi parcă pentru a spune poate.

— După ce a stat puţin cu ea de vorbă, s-a dus la amicii lui.

Ţi-a dat o listă de nume şi de numere de telefon. Le-ai verificat?

— Ne ocupăm de asta. Răspunsul nehotărât al detectivului îl irită şi mai tare pe

Dean.

— Crezi că şi-ar putea schimba vocea într-atât cât să semene cu Valentino? Nu crezi că aş fi în stare să recunosc vocea propriului meu fiu?

— Ai vrea să faci asta? Dean era în stare să accepte critici. Uneori, analiza sa asupra unui suspect, a unui potenţial martor sau a unui poliţist aflat la ananghie nu era bine primită şi îi atrăgea antipatia colegilor poliţişti. Era un risc al meseriei cu care trebuia să se împace. Dar era pentru prima oară când integritatea lui era pusă la îndoială. Şi asta îl înfuria la culme.

— Mă acuzi de obstrucţionarea justiţiei? Crezi că ascund dovezi? Vrei o mostră din părul lui Gavin?

— S-ar putea, mai târziu.

— Oricând. Îţi stau la dispoziţie.

— Nu am vrut să te jignesc. Adevărul este că tu ai multe de ascuns.

— De exemplu?

— Tu şi Paris Gibson. E mai mult decât laşi să se vadă.

— Asta pentru că nu e problema ta.

— Pe dracu' nu e, ripostă Curtis fixându-l cu privirea. Totul a început cu ea. Se aplecă în faţă şi coborî tonul pentru a nu putea fi auzit de altcineva:

— Voi doi aţi fost un cuplu dinamic la evenimentul cu ostaticii din Houston. A fost în toate ziarele şi pe toate posturile TV.

— Au murit oameni.

— Da, am auzit. Te-a întors pe dos destul de rău. Ţi-ai luat o vacanţă ca să-ţi mai limpezeşti mintea. Dean tăcea.

— Nu mult timp după aceea, logodnicul lui Paris, cel mai bun prieten al tău – alt amănunt pe care nu l-ai menţionat – devine invalid. Ea renunţă la televiziune şi se dedică îngrijirii lui, iar tu…

— Cunosc povestea. Tu de unde ştii toate astea?

— Am prieteni în poliţia Houston. Am pus întrebări, spuse el fără să-şi ceară scuze.

— De ce?

— Pentru că m-am gândit că Valentino poate avea o legătură cu toate astea.

— Nu are.

— Eşti sigur? Valentino e preocupat de femeile necredincioase. Crezi că o femeie atrăgătoare şi plină de viaţă ca Paris Gibson i-a fost credincioasă lui Jack Donner timp de şapte ani cât a avut grijă de el?

— Nu ştiu. Nu am mai vorbit cu ei după ce au plecat din Houston.

— Deloc?

— Aşa a vrut ea.

— Nu înţeleg. Tu trebuia să fii cavaler de onoare la nunta lor.

— Sursa ta din Houston a fost foarte bine pusă la

curent.

— Nu mi-a spus nimic din ce nu a apărut în ziare. De ce ţi-a cerut Paris să stai deoparte?

— Nu mi-a cerut, a insistat. Făcea aşa cum credea că ar fi vrut Jack. Noi fusesem sportivi în facultate. El nu ar fi vrut ca eu să-l văd în starea aceea. Curtis dădu din cap ca şi când răspunsul ar fi fost corect, dar nu şi complet.

— Şi mai e ceva ce mi se pare curios, spuse el. Ochelarii de soare.

— Ochii ei sunt sensibili la lumină.

— Dar ea îi poartă şi în întuneric. Îi purta în seara în care ai ajuns la magazinul Wal-Mart. Era miezul nopţii şi nu era nici măcar lună plină. Curtis îi aruncă o privire pătrunzătoare. E ca şi cum i-ar fi ruşine de ceva, nu-i aşa?

CAPITOLUL 21

Stan ar fi preferat să aibă întâlnire cu un proctolog mai degrabă decât cu unchiul său. În ambele cazuri urma să aibă fundul tăbăcit, dar măcar proctologul ar fi avut mănuşi şi s-ar fi purtat cu blândeţe. Locul întâlnirii lor, barul din holul hotelului Driskill, era în avantajul lui Stan. Când Wilkins se hotărâse să se întoarcă în Atlanta în noaptea aceea, nu mai rezervase o cameră. Slava Domnului, gândi Stan, intrând în bar. Era puţin probabil ca unchiul său să-i facă scandal într-un loc public. Detesta scenele. Hotelul era la fel de liniştit ca un harem în timpul somnului de după-amiază. Tavanul din sticlă pictată oferea o lumină obscură. Ai fi fost tentat să umbli pe vârfuri pe podeaua de marmură. Canapelele şi scaunele te invitau să te afunzi în ele şi să asculţi un solo de flaut care se auzea din nişte difuzoare invizibile. Dar în centrul acestei oaze de linişte se afla o figură discordantă. Wilkins Crenshaw avea mult sub doi metri înălţime, iar Stan suspecta că pantofii lui sunt înălţaţi. Părul lui cărunt avea o nuanţă gălbuie şi era atât de rar încât abia ascundea petele de pe scalpul

lucios. Avea nările foarte largi, nişte buze asemenea, cea de jos atârnând moale. Semăna cu un animal amfibiu din cea mai urâtă specie. Stan îşi imagina că înfăţişarea lui era principala acuză a burlăciei lui. Singura atracţie pe care ar fi reprezentat-o pentru sexul opus ar fi fost averea, de fapt al doilea motiv pentru care rămăsese burlac. Era prea zgârcit ca să împartă cu o soţie fie şi o mică parte din avere.

Stan îşi mai imagina că unchiul său fusese un mototol la academia militară, unde el şi tatăl său fuseseră trimişi de bunicul său. De acolo, cei doi fraţi nu avuseseră de ales şi frecventaseră The Citadel. După absolvire, amândoi serviseră o vreme în Forţele Aeriene. După ce câştigaseră gradele necesare şi îşi îndepliniseră datoria faţă de ţară, li se permisese să se întoarcă la afacerile familiei.

La un moment dat, pe parcursul acestor etape ale drumului spre bărbăţie, mototolul Wilkins a devenit un om rău. A învăţat să se răzbune, dar arma lui era forţa minţii. Nu-şi folosea pumnii, dar avea un talent remarcabil de a inspira teamă. Lupta murdar şi nu lua prizonieri. Nu se ridică atunci când Stan se aşează lângă el la masa rotundă. Nici măcar nu-l salută. Când tânăra şi drăguţa chelneriţă se apropie de masa lor, el îi spuse:

— Adu-i o apă minerală. Stan ura apa minerală, dar nu spuse nimic. Trebuia să facă orice ca să scape viu de la această întâlnire. Zâmbind, începu să-l flateze:

— Arări bine, unchiule.

— Asta e o cămaşă de mătase?

— Ăă, da. Ţinuta elegantă era o tradiţie de familie. Ca pentru a compensa defectele fizice, Wilkins era întotdeauna impecabil îmbrăcat. Cămăşile şi costumele erau făcute la comandă. Nici vorbă de cute sau neglijenţe în execuţie.

— Te-ai străduit mult să te îmbraci ca un vagabond

sau aşa ţi se pare normal? Stan nu spuse nimic, doar îi mulţumi chelneriţei când ea aduse apa minerală.

— Cred că ai moştenit stilul ăsta de a te îmbrăca de la maică-ta. Ei îi plăceau hainele împopoţonate. Cu cât mai mototolite, cu atât mai bine. Stan nu-l contrazise, deşi cămaşa lui nu era deloc împopoţonată, nici ca croială, nici ca culoare. Şi se îndoia că mama sa purtase vreodată haine mototolite. Îmbrăcămintea ei era întotdeauna desăvârşită. Avea gusturi perfecte şi după părerea sa era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Dar nu avea rost să se lanseze într-o discuţie pe tema asta, aşa că schimbă subiectul:

— Cum a mers întâlnirea cu directorul?

— Locul ăla încă face bani. Atunci de ce, se întrebă Stan, era atât de supărat?

— Cu audienţa stăm bine. A crescut cu câteva puncte faţă de perioada precedentă. Îşi făcuse temele pentru a-l putea impresiona pe unchiul său cu această frază. Spera doar că Wilkins nu îl va întreba care era data ultimei estimări sau ce însemna un punct. Unchiul se încruntă.

— Tocmai de aceea povestea asta cu Paris Gibson e atât de supărătoare.

— Da, domnule.

— Nu putem implica postul de radio în aşa ceva.

— Nu e chiar implicat, unchiule. Doar indirect.

— Chiar şi într-o mică măsură, nu vreau să avem de-a face cu ceva atât de grav ca dispariţia unei adolescente.

— Categoric, domnule.

— Tocmai de aceea vreau să-ţi smulg capul ăla nenorocit şi să mă uşurez în gaura lăsată dacă ai ceva de-a face cu telefoanele alea. În afară de răutate, unchiul său mai învăţase ceva din şcoala militară, învăţase să se exprime de o manieră care nu lăsa loc pentru interpretări. Cruzimea acestei ameninţări nu era depăşită decât de

punerea ei în practică. Stan scânci:

— De unde ţi-a venit ideea că aş…

— Pentru că eşti un ratat. Aşa ai fost de când te-a născut maică-ta. Din momentul în care ai inhalat prima gură de aer ea a ştiut că nu eşti bun de nimic.

Şi cred că de-asta s-a îmbolnăvit şi-a murit

— A avut cancer pancreatic.

— Asta a fost o scuză bună ca să scape de tine. Şi taică-tu ştia că nu meriţi nici să fii scuipat. Nu voia să trăiască cu o asemenea povară. De aceea a supt atât de tare pistolul, încât şi-a zburat creierii. Stan rămase fără suflare. Wilkins era de neoprit:

— Tatăl tău a fost un om slab, iar maică-ta l-a slăbit şi mai mult El a simţit că era de datoria lui să rămână însurat cu femeia aia, chiar dacă scopul ei în viaţă era să şi-o tragă cu toţi bărbaţii pecare-i întâlnea. Cruzimea era pentru unchiul său ca aerul. Ştiind asta de treizeci şi doi de ani, Stan îşi zise că ar fi trebuit să se fi obişnuit deja. Dar nu se obişnuise. Îl privi pe Wilkins cu o ură nedisimulată.

— Şi tata a avut amante. Întotdeauna

— Mai multe decât ştim noi, fii sigur. Şi-o trăgea cu fiecare femeie pe care punea mâna doar pentru a se convinge că era încă în stare s-o facă. Maică-ta nu-l mai lăsa lângă ea în pat. Cred că ajunsese singurul bărbat din lume pentru care ea avea o aversiune.

— În afară de tine. Wilkins strânse atât de tare în mână paharul de coniac, încât Stan se întrebă cât de rezistent era cristalul acela. Îl lovise din plin pe unchiul său şi era mulţumit. Ştia foarte bine de ce o ura el atât de mult pe mama sa. De nenumărate ori o auzise râzând şi spunând: „Wilkins, eşti un broscoi dezgustător”. Venind din partea mamei sale, care adora bărbaţii, asta era o insultă îngrozitoare. În plus, ea nu-i arătase niciodată că i-ar fi frică de el, iar asta era insulta supremă. Lui îi plăcea foarte

tare să vadă că oamenii se tem de el. Cu ea dăduse greş. Stan adora să i-o amintească. O gură de coniac îl repuse pe picioare. Spuse:

— Ţinând cont de ce părinţi ai avut, nici nu e de mirare că ai probleme sexuale.

— Nu am.

— Toate dovezile demonstrează contrariul. Stan roşi.

— Dacă te referi la femeia aia din Florida…

— Cu care ai vrut să ţi-o tragi pe faxul ei…

— Asta e versiunea ei, replică Stan. Lucrurile nu au stat chiar aşa. Ea a sărit pe mine, apoi s-a speriat că ar fi putut intra cineva.

— Asta nu e singura dată când a trebuit să te scap cu faţa curată pentru că nu ai putut să-ţi ţii pantalonii pe tine. Semeni cu tac-tu. Dacă te-ai fi priceput la afaceri măcar pe jumătate pe cât te pricepi să dai din fund, am fi fost mult mai bogaţi. Iată, gândi Stan, principalul motiv al supărării unchiului său. El nu putea pune mâna pe fondul pe care Stan îl moştenea de la părinţii lui, care includea nu doar ce îi revenea la moartea lor, ci şi o mare parte din profitul corporaţiei, pe termen nelimitat. Condiţiile erau irevocabile. Nici măcar Wilkins, cu toată puterea lui, nu se putea atinge de acest fond.

— Atunci la piscina unui club, ce ai vrut să demonstrezi când te-ai dezbrăcat în faţa fetelor ălora? Că ţi se scoală?

— Aveam unsprezece ani. Ele erau curioase. M-au implorat să le-o arăt.

— Cred că de-aia au fugit la părinţii lor ţipând cât le ţinea gura. A trebuit să scot repede câteva miare ca să păstrez povestea asta secretă şi să nu fii dat afară din club. Ai fost exmatriculat din şcoală pentru că te-ai masturbat la duşuri.

— Toată lumea se masturba la duşuri.

— Dar numai tu ai fost prins, ceea ce denotă lipsa autocontrolului.

— Ai de gând să-mi povesteşti toate indiscreţiile adolescenţei mele? Pentru că dacă e aşa, vreau să mai comand ceva de băut.

— Nu avem timp de asta. Nu acum. Îşi privi ceasul. Voi pleca în scurt timp. I-am spus pilotului că vreau să decolăm la şase. Sper să te prăbuşeşti şi să crăpi, gândi Stan.

— Uite ce voiam să te întreb, negi că tu ai dat telefoanele alea?

— De ce aş fi făcut asta?

— Pentru că eşti bolnav. M-a costat o avere psihiatrul tău ca să-mi spună ceea ce ştiam deja. Părinţii tăi au făcut o prostie – pe tine. Şi m-au lăsat pe mine s-o îndrept. Mă bucur că – cel puţin până acum – „indiscreţiile" tale s-au limitat la femei.

— Opreşte-te, mârâi Stan. Îşi dorea să fi avut curajul să sară peste masă şi să-l strângă de gâtul ăla scurt şi gros până ce i-ar fi ieşit ochii din orbite şi ar fi scos limba printre buzele lui grase. I-ar fi plăcut să-l vadă mort. Dureros, grotesc.

— M-am interesat. E posibil să dirijezi apelurile, să le faci să pară că vin de la un telefon când ele vin de fapt de la un altul.

Să faci ca apelurile să fie, practic, de neurmărit. Stan încremeni.

— Te-ai interesat de toate astea înainte să mă întrebi pe mine dacă aş face aşa ceva?

— Nu aş fi ajuns unde sunt azi dacă eram prost şi inconştient ca tine. Nu voiam ca vreuna dintre aşa-zisele tale indiscreţii să mă ia prin surprindere. Nu vreau să pic de prost doar pentru că am avut încredere în tine că poţi să-ţi ţii scula în pantaloni. Şi aşa, trebuie să dau socoteală

consiliului director fiindcă îţi plătesc un salariu când tu nu eşti în stare să schimbi un bec.

Wilkins îl ţintui cu privirea până ce Stan spuse:

— Nu am dat eu telefoanele.

— Nu te pricepi decât la nimicurile tale.

— Nu am dat eu telefoanele, repetă Stan.

Wilkins îl privi nemilos, luând o nouă înghiţitură din pahar.

— O placi pe Paris asta? Stan rămase impasibil:

— Da, e OK. Privirea unchiului deveni mai aspră, mai rea, şi până la urmă Stan cedă. Întotdeauna ceda, şi se ura pentru asta. Chiar era un ratat. Se juca cu şerveţelul de sub paharul lui de apă minerală, încă neatins.

— Dacă mă întrebi dacă m-am gândit la ea din punct de vedere sexual, răspunsul e da. Uneori. E atrăgătoare, are o voce foarte plăcută şi stăm împreună singuri în fiecare seară.

— Ai încercat cu ea? Clătină din cap.

— Mi-a dat de înţeles foarte clar că nu o interesează.

— Ai încercat deci şi te-a refuzat.

— Nu, n-am încercat niciodată. Trăieşte ca o călugăriţă.

— De ce?

— A fost logodită cu un tip, spuse el pe un ton care exprima exasperarea în legătură cu inutilitatea acestei discuţii. El era internat într-un spital aproape de Georgetown, la nord de-aici. Foarte exclusivist. Mă rog, Paris se ducea să-l vadă în fiecare zi. Oamenii de pe la radio mi-au spus că făcea asta de ani de zile. A murit nu de mult. A suferit foarte mult şi încă nu a reuşit să treacă peste asta. În plus, nu e genul care să ştii tu…

— Nu ştiu. Nu e genul care să ce?

— Care să se lase sedusă. Wilkins îl privi un timp care păru o eternitate, apoi scoase din portofel banii

pentru consumaţia lor. Îi puse sub paharul său şi se ridică. Întinzându-se după servietă, îl privi pe Stan peste nasul său mare şi urât.

— „Sedusă” înseamnă că trebuie să convingi o femeie să se culce cu tine. Nu inspiri încredere, Stan.

Pe când unchiul său se îndepărta, Stan mârâi printre dinţi, ca pentru sine:

— Măcar eu nu sunt atât de urât încât să fiu nevoit să plătesc asemenea servicii”.

Casa mobilă nu mai era de mult mobilă. De fapt, stătuse atât de mult pe loc încât prinsese rădăcini. În faţă, un gard împrejmuia o curte în care nu creştea decât iarbă. Singura înrudire cu decorul o aveau două vase de argilă din care ieşeau nişte gălbenele de plastic. Un copil din vecini dăduse o dată o minge peste gard şi nu se obosise să o recupereze. Se dezumflase de mult. Un grătar cu două picioare care fusese cumpărat la o vânzare cu reducere cu ani în urmă fusese sprijinit de peretele exterior al casei. Partea de jos era complet ruginită. Antena TV de pe acoperiş se îndoise la aproape nouăzeci de grade. Era o cocioabă, dar era casa lor. Casa a trei pisici prost crescute şi a unei femei dependente de cafea şi ţigările Winston pe care le pufăia întruna, fără să-i pese de rezervorul de oxigen la care era conectată. Respira zgomotos când uşa se deschise, permiţând unei raze de lumină să cadă exact pe ecranul televizorului.

— Mamă?

— Închide uşa aia blestemată. Nu pot să-mi văd serialul la lumina asta.

— Tu şi serialele astea. Lancy Ray Fisher, alias Marvin Patterson intră şi închise uşa în urma sa. Camera se cufundă în semiîntuneric. Imaginea televizorului alb-negru se îmbunătăţi, dar nu prea multbărbatul se duse direct la frigider şi se uită înăuntru.

— Nu e nimic de mâncare.

— Aici nu e bufet şi oricum nu te-a invitat nimeni. El scotoci prin jur până găsi o felie de salam. Pe frigider se aflau câteva felii de pâine. Împinse una dintre pisici pentru a putea ajunge şi încropi un sandviş. Asta trebuia să-i ajungă.

Mama sa nu spuse nimic până ce o pauză publicitară nu întrerupse serialul.

— Ce pui la cale, Lancy?

— Ce te face să crezi că pun ceva la cale? Ea pufni şi îşi aprinse o ţigară.

— O să explodezi într-una din zilele-astea dacă mai fumezi mult lângă rezervorul ăla de oxigen. Sper să nu fiu aici când o să se întâmple.

— Fă-mi şi mie un sandviş d-ăla. El făcu un sandviş şi, când i-l întinse, ea spuse:

— Vii pe-aici numai când ai probleme. Ce-ai mai făcut de daa asta?

— Nimic. Proprietarul zugrăveşte casa. Trebuie să stau aici câteva zile.

— Credeam că te-ai combinat cu o fată. Cum de nu stai la ea?

— Ne-am despărţit

— Normal. A aflat că ai avut condamnări?

— Nu mai am. Acum sunt un cetăţean cinstit.

— Şi eu sunt Regina din Saba, pufăi ea.

— Acum sunt cinstit, mamă, de ce nu mă crezi? Întinse mâinile. Ea îl privi din cap până-n picioare.

— Văd că ai alte haine. Dar pe sub ele eşti neschimbat.

— Ba da, sunt.

— Mai faci filme deocheate?

— Poze, mamă. Două. Asta a fost acum mulţi ani, şi am făcut doar un serviciu unui prieten. Un prieten care îl

plătea cu cocaină. El nu trebuia decât să se drogheze şi să şi-o tragă. Dar apoi Lancy a început să şi-o tragă cu una dintre „artiste” şi în afara platoului, iar directorul, gelos, a început să se plângă de mărimea

„Arsenalului” său. Într-o afacere în care mărimea contează, Lancy nu făcea faţă. „Nimic personal, înţelegi?” Dar Lancy o luase personal. Se despărţiseră, nu înainte ca Lancy să-l facă să sângereze şi să-l implore să-i lase „arsenalul” intact. Asta se petrecuse de mult. Acum nu mai lua droguri puternice. Nu mai juca în filme porno. Îşi îmbunătăţise toate aspectele vieţii. Dar se părea că maică-sa nu-l credea.

— Eşti la fel ca tatăl tău, spuse ea mâncând sandvişul plescăind zgomotos. Era un prefăcut nenorocit. Nici tu nu mai vorbeşti normal. Unde ai învăţat să vorbeşti aşa?

— Lucrez la radio. Îi ascult pe cei de-acolo. Am ales câteva modele de vorbire şi am exersat.

— Pe dracu’. Nu te cred nici cât negru sub unghie. Se întoarse la serialul ei. Lancy străbătu holul îngust păşind printre grămezi de rahat de pisică şi se strecură în strâmta încăpere în care dormea când ieşea din închisoare, sau când rămânea fără serviciu, sau în momente ca acesta, când trebuia să dispară câteva zile. Ultimul său bârlog. Ştia că mama sa îi percheziţiona camera de fiecare dată când pleca, aşa că atunci când ridică bucata dezlipită de vinilin de sub patul său, se temu foarte tare de ce o să găsească. Sau mai degrabă de ce nu o să găsească.

Dar banii, majoritatea în bancnote de o sută de dolari, se aflau acolo, în cutiuţa de metal în care îi ascunsese. Jumătate îi aparţineau de drept fostului său partener, care fusese închis pentru un alt delict. Când o să iasă, o să-l caute pe Martin Benton. Dar Lancy îşi va face griji pentru asta când şi dacă va fi cazul.

Suma se micşorase considerabil faţă de cea iniţială.

O parte semnificativă o cheltuise pe maşină şi pe haine. Închiriase un apartament… mă rog, două. Investise într-un calculator care acum se afla în portbagajul maşinii sale. Maică-sa îl tot bătea la cap să nu cheltuiască o avere pe un obiect nefolositor precum calculatorul. Ea nu înţelegea că pentru a reuşi în orice întreprindere, legală sau ilicită, trebuia să ştii să foloseşti un calculator. Lancy învăţase. Pentru a evita văicăreala mamei sale, avea să-şi aducă laptopul şi să acceseze Internetul prin telefonul mobil abia după ce va adormi ea. Îşi numără banii, îndesă câteva bancnote în buzunar, apoi ascunse restul la loc. Acesta era fondul de urgenţe şi detesta faptul că era nevoit să apeleze la el. Dar în cazul ăsta chiar era vorba de o urgenţă. La puţin timp după eliberare, făcuse rost de o slujbă foarte bună, dar fusese prea prost să-şi dea seama ce nevoi avusese. Una dintre cele mai mari prostii pe care le făcuse fusese să fure de la firma respectivă. Nu că el ar fi considerat fapta drept furt, dar directorul său fusese de altă părere.

Dacă ar fi cerut să cumpere echipamentul acela vechi la un preţ avantajos, şeful i-ar fi spus probabil că putea lua tot ce dorea Dar nu ceruse. Se întorsese la vremurile sale mai vechi. Ia tot ce poţi, ia acum cât mai ai ce. Într-o seară, înainte să plece de la serviciu, luase echipamentul acela demodat, gândindu-se că nu va observa nimeni. Dar cineva a observat. El fiind singurul fost condamnat de pe statul de plată, a fost primul suspect. Când l-au acuzat, el a recunoscut şi a mai cerut o şansă. A fost concediat fără să fie acuzat oficial doar pentru că a returnat tot ce furase. Din această experienţă a avut câte ceva de învăţat. În primul rând să nu spună tot adevărul în cererea de angajare. Aşa că atunci când Marvin Patterson a cerut slujba de la radio, la întrebarea despre arestări şi condamnări anterioare a bifat răspunsul „Nu” Oricât ar fi

fost de scârbos să cureţe mizeria altora, această slujbă fusese grozavă. Când a obţinut-o, i s-a părut că soarta l-a pus să fure echipamentul acela. Dacă nu ar fi fost concediat de-acolo, nu ar mai fi ajuns să lucreze la 101, 3. Nu numai că prin angajarea lui ca îngrijitor îi câştigase încrederea ofiţerului supraveghetor, dar mai avea şi ocazia de a sta în fiecare noapte aproape de Paris Gibson. Din nefericire, acum nu se mai putea întoarce acolo. Nici nu se putea duce acasă, să scrie un cec pe numele lui Marvin Patterson, sau să scoată bani de la bancomat, deoarece şi într-un fel, şi în celălalt, s-ar fi găsit exact acolo unde nu voia să se afle. Din momentul în care primise telefonul acela de la poliţiştii care-i spuseseră să rămână acasă fiindcă veneau la el să-i pună întrebări despre telefoanele de hărţuire primite de Paris Gibson, ştiuse că totul se dusese de râpă. Redevenise un fost puşcăriaş şi acţionase în consecinţă. Îşi luase telefonul, calculatorul, câteva haine şi o ştersese. Prima oprire o făcuse la cel de-al doilea domiciliu al său, o cocioabă pe care o păstrase închiriată sub un alt nume. Ceea ce părea un lux inutil se dovedise foarte folositor. Dar pe când se apropia de parcare, văzuse vizavi maşina poliţiei. Trecuse pe-acolo fără să oprească. Îşi spusese că era o coincidenţă probabil, că dacă poliţiştii l-ar fi aşteptat acolo nu ar fi folosit maşinile de patrulare. Dar nu fusese dispus să-şi asume riscuri.

Distrusese cartea de identitate a lui Marvin Patterson. Bun venit, Frank Shaw. Schimbase şi numerele maşinii cu unele pe care le furase cu câteva săptămâni în urmă. Indiferent ce se spunea despre reabilitare, niciun poliţist, judecător sau cetăţean respectabil nu i-ar fi acordat prezumţia de nevinovăţie. Puteai jura pe Biblie că te-ai schimbat. Puteai implora, solicitând o ocazie de a demonstra acest lucru. Puteai promite să devii un membru activ al comunităţii. Nu conta. Nimeni nu ţi-ar fi acordat a

doua şansă. Nici legea, nici societatea, nici femeile.

În special femeile. Se culcau cu tine în toate felurile posibile, dar se speriau când aflau că eşti un fost puşcăriaş. Acolo trăgeau linia. Exista vreun sens?

Nu pentru Lancy. Dar, dreaptă sau nu, asta era regula. Deoarece încălcase regula, se străduia să se transforme într-un om care nu făcuse acest lucru. Se îmbrăca mai frumos, vorbea mai frumos, se purta cu femeile ca un gentleman.

Până acum, aceste încercări nu dăduseră cine ştie ce roade. Avusese câteva planuri promiţătoare, dar şi ele luaseră calea celorlalte relaţii ale sale. Era ca şi când ar fi avut pe el o pată pe care o vedeau doar femeile.

Nu se putea face plăcut şi respectat. Nici măcar de către mama sa.

CAPITOLUL 22

Ştim că te-am anunţat târziu, dar sper să vii să cinezi cu noi. Paris îl privi când pe Dean, când pe Gavin. În ultimii şapte ani, băiatul se înălţase şi devenise chipeş. Părul lui se închisese puţin la culoare, iar trăsăturile feţei erau ceva mai accentuate, dar tot l-ar fi recunoscut de la prima vedere.

— Ştiu că e un clişeu, şi n-o să-ţi placă să auzi asta, dar nu-mi vine să cred cât de mult ai crescut. Îi prinse palma între ale ei Mă bucur să te revăd, Gavin.

Cu un amestec de jenă şi timiditate, el răspunse:

— Şi eu mă bucur că vă revăd, doamnă Gibson.

— Când aveai nouă ani îmi spuneai doamna Gibson. Dacă şi acum îmi spui tot aşa, mă faci să mă simt bătrână. De acum încolo sunt Paris, da?

— OK.

— Cum rămâne cu cina? întrebă Dean.

— Tocmai pusesem să pregătesc ceva. El ridică din sprâncene şi o privi atât de insistent, încât ea nu putu

spune decât:

— E destul, dacă nu vă deranjează să mâncaţi acasă.

— O să fie o schimbare bine venită. Dean îl împinse pe Gavin peste prag.

— Ce mâncăm?

— M-aţi făcut să vă invit şi acum faceţi mofturi?

— Orice în afară de ficat.

— Spaghete cu carne de porc.

— Deja îmi lasă gura apă. Cu ce te pot ajuta?

— Ah. Îşi dăduse seama brusc că uitase ceva. Nu mai avusese de mult musafiri şi uitase să se poarte.

— Vă pot oferi ceva de băut.

— Cu plăcere.

— Am o sticlă de vin… făcu un semn cu mâna spre interiorul casei. Dean spuse:

— Arată-ne drumul. În bucătărie, ea îi dădu sarcina să deschidă sticla de Chardonnay, în vreme ce ea îi pregăti lui Gavin un pahar de Cola cu gheaţă. Dean se făcu comod. Ea şi Gavin se acomodau mai greu cu situaţia.

— Vezi că e un CD-player în sufragerie, îi spuse ea, dar nu ştiu dacă am ceva care să-ţi placă.

— O să-mi placă. Îţi ascult uneori emisiunea, încântată, îi arătă unde erau CD-urile. Când el plecă, Paris îl întrebă pe Dean:

— Trebuia să remarc vânătaia de pe faţă sau nu?

— Nu. Era greu să nu observi vânătaia umflată de sub ochiul stâng al lui Gavin. În mod normal l-ar fi întrebat cum de se alesese cu o asemenea lovitură. Dar Dean părea foarte supărat în legătură cu acest subiect, aşa că nu mai spuse nimic şi îl întrebă cum mersese întâlnirea lui Gavin cu Curtis.

— Curtis spunea că Gavin a rămas la varianta originală şi că nu a aflat mai multe decât mine. El şi Janey s-au certat, apoi s-a întâlnit cu nişte prieteni. N-a mai

văzut-o de-atunci.

— Curtis îl crede?

— Nu e foarte sigur. Nu l-a reţinut, şi ăsta e un semn bun. Oricum, Valentino are o voce de om matur. Nu cred că Gavin i-ar fi putut imita vocea nici dacă ar fi încercat. Şi unde ar ţine el o fată ostatică? Ar fi trebuit s-o omoare în seara aceea

— Iisuse, ce absurd! îşi sprijini mâinile pe tejghea şi privi sticla de vin.

— Gavin n-are nicio legătură cu dispariţia lui Janey. Sunt sigură, Dean.

— Nici eu nu cred. Dar nu mi-aş fi închipuit niciodată că ar fi în stare să facă astfel de lucruri. Este cel puţin tulburător să afli că fiul tău duce o viaţă secretă.

— Nu toţi adolescenţii o fac, într-o măsură mai mare sau mai mică?

— Cred că da, dar eu i-am uşurat treaba. Am vrut să-l fac să-i placă să trăiască cu mine, aşa că am lăsat-o mai moale cu disciplina şi n-am mai fost suficient de atent cu el. Gavin a profitat. Întorcând capul, adăugă:

— Cu toată pregătirea mea, nu crezi că ar fi fost cazul să-mi dau seama că mă trage pe sfoară? În momentul acela Gavin strigă din living:

— Rod Stewart vă place?

— Grozav, spuse Paris. Apoi către Dean: Nu te mai învinui atât. E de datoria copiilor să-şi mai păcălească părinţii. În ceea ce priveşte disciplina, tehnicile din cărţi nu merg întotdeauna în viaţa reală.

— Dar cum poate fi asta atât de greu de îndreptat? Ea râse încet.

— Dacă ar fi fost uşor, dacă aceeaşi metodă ar fi mers cu toţi copiii, mulţi aşa-zişi experţi ar fi fost şomeri. Ce s-ar mai discuta la talk-show-ri?

După ce-i smulse un zâmbet, lăsă gluma deoparte.

— Nu râd de grijile tale, Dean. De fapt, eşti chiar de admirat. Poate că Gavin a călcat puţin strâmb, dar îşi va reveni. El turnă vin în cele două pahare pe care le pregătise ea şi îi întinse unul.

— Putem spera. Ciocniră. Ea sorbi din pahar, privindu-l.

— Ştii, e o chestie naturală.

— Ce?

— Gavin nu e singurul expert în manipulare în familia Malloy.

— Serios?

— Foarte viclean din partea ta să apari aici după ce am refuzat deja o invitaţie la cină.

— A mers, nu-i aşa?

— În calitate de psiholog, ar trebui să ştii în ce categorie intră un bărbat care se foloseşte de copilul său pentru a obţine de la o femeie o invitaţie la cină.

— Patetic.

— Ce-ar fi să zici înşelător? Zâmbetul lui Dean dispăru.

— Te referi la Liz?

— I-ai vorbit despre planurile tale pentru cină?

— I-am spus că vreau să petrec un timp cu Gavin.

— Dar nu ai pomenit de mine.

— Nu.

— Se pare că ţi-ai petrecut multe seri cu ea.

— Aşa e.

— Cât de multe?

— Vreo doi ani. Fu un şoc neplăcut.

— Oho! Când te-am cunoscut eu în Houston, relaţiile tale nu durau mai mult de câteva săptămâni.

— Fiindcă femeia pe care o doream era ocupată.

— Nu vorbim despre asta, Dean.

— Nu, pe dracu'!

— Vorbim despre tine şi Liz. O relaţie de doi ani implică…

— Nu ce crezi tu.

— Dar Liz ce crede?

— Tată? Din cadrul uşii, Gavin îi întrerupse, ezitând. Îi întinse celularul lui Dean.

— Sună.

— Mulţumesc. Luă aparatul şi se uită să vadă cine sună.

— Gavin, vino şi ajut-o pe Paris. Părăsi bucătăria înainte de a răspunde la telefon, făcând-o pe Paris să se întrebe dacă nu cumva Liz era cea care sunase.

— Cu ce pot să te ajut? întrebă Gavin.

— Să pui masa?

— Sigur. Mama mă punea mereu să fac asta. Ea zâmbi.

— Îmi amintesc când veneam cu Jack la Dean, la cină, iar tu erai întotdeauna acolo şi puneai masa.

— Apropo, n-am avut ocazia să-ţi spun. Îmi pare rău că a şti tu… a murit.

— Mulţumesc, Gavin.

— Mi-a plăcut de el. Era un tip grozav.

— Aşa e. Acum, spuse ea brusc, crezi că ar trebui să mergem în sufragerie, sau putem să mâncăm aici, în bucătărie?

— Mie-mi convine în bucătărie.

— Bine. Îi arătă unde erau şerveţelele, vesela şi tacâmurile, apoi Gavin începu să pună masa în vreme ce ea pregătea legumele şi carnea de porc.

— Eşti nerăbdător să înceapă şcoala anul ăsta?

— Da, mă rog, aşa cred. Nu cunosc pe nimeni.

— Ştiu cum e. Tatăl meu a fost militar de carieră. Umplu o oală cu apă pentru a fierbe spaghetele.

— Ne mutam tot timpul. Am fost la trei şcoli

generale. Din fericire, a fost trecut în rezervă şi am frecventat un singur liceu. Dar îmi amintesc cum e să fii nou-venit.

— E nasol.

— O să te obişnuieşti repede. Îmi aduc aminte când a trebuit să schimbi echipa din liga de juniori la mijlocul sezonului, când ai trecut de la Pirates la…

— Cougar. Îţi mai aminteşti?

— Cum să nu. Antrenorul tău a trebuit să-şi dea demisia.

— A fost transferat în Ohio.

— Şi toţi jucătorii au fost împărţiţi la alte echipe. Nu ţi-a părut bine, dar s-a dovedit că a fost unul din cele mai bune lucruri care se puteau întâmplă. Cougar aveau nevoie de un stopper, şi tu ai ocupat postul. Echipa a ajuns campioana districtului.

— Doar a oraşului, spuse el modest.

— Timp de câteva săptămâni, Jack şi cu mine n-am auzit de la tatăl tău decât

„Gavin a făcut asta, Gavin a făcut aia, trebuia să-l fi văzut pe Gavin aseară”.Ne înnebunise. Era atât de mândru de tine.

— Am făcut o greşeală într-unul din jocurile din finală. Cealaltă echipă a câştigat un punct din cauza mea.

— Am fost chiar la meciul ăla.

— De-aia a fost atât de nasol. Tata vă invitase pe toţi. Cred că ar fi fost în stare să mă omoare şi apoi să se sinucidă de ruşine. Paris întoarse privirea către el.

— Dean a fost foarte mândru de tine atunci, Gavin.

— A fost mândru de mine că am dat-o în bară?

— Hm. În faza următoare ai lovit o dublă.

— Da, cred că aşa mi-am răscumpărat greşeala.

— Şi faţă de fani, şi faţă de colegi. Dar când Jack l-a bătut pe tatăl tău pe spate şi i-a spus asta, Dean a replicat

că, de fapt, îţi răscumpăraseşi greşeala când ai intrat înapoi pe teren. Era mai mândru de curajul pe care l-ai avut decât de reuşita ta efectivă. Întorcându-se către aragaz, puse spaghetele în oală. Când se întoarse iar spre el, Gavin o privea sceptic.

— Vorbesc serios. După care, avu o revelaţie. Ascultă-te numai, gândi ea. După ce făcuse o greşeală, Gavin se întorsese pe teren. Nu se dăduse bătut şi nu-şi petrecuse timpul rămas şezând pe bancă, frecându-şi picioarele în praful de pe jos şi învinuindu-se pentru greşeală. În seara precedentă Dean îi spusese că el nu lăsase sentimentul de vinovăţie şi regretele să-i controleze viaţa. Trecuse peste ele. Poate că avea ceva de învăţat de la bărbaţii din familia Malloy. Dean se întoarse în bucătărie, întrerupându-i şirul gândurilor.

— Era Curtis. Îl privi pe Gavin ca şi când i-ar fi fost jenă să vorbească cu el de faţă, dar continuă fără să-i ceară să se retragă. S-a cam împotmolit.

— Ce s-a întâmplat?

— I-a pus pe poliţiştii de la informaţii să-l găsească pe Lancy Fisher.

— Cine?

— Tu-l cunoşti drept Marvin Patterson. Le oferi o scurtă descriere a bogatei cariere infracţionale a lui Marvin.

— Vor să-l interogheze. Şi pe Brad Armstrong, un molestator sexual cu condamnări anterioare care a încălcat condiţiile eliberăm condiţionate şi a şters-o. Nişte poliţişti verifică telefoanele să vadă cum redirijează Valentino apelurile. Iar Rondeau… Făcu o pauză şi îl privi pe Gavin, care plecă ochii.

— Lucrează încă la aspectul cibernetic al cazului. Nu s-a găsit vreun calculator acasă la Marvin, dar s-au găsit nişte dischete şi CD-uri, aşa că suntem mai mult ca siguri

că şi-a luat calculatorul cu el. Şi toate astea ca să vă spun că, de fapt, Curtis nu ştie ce să creadă. Din moment ce n-a apărut nimic nou, i-am sugerat să-l provoace pe Valentino.

— Să facă ce?

— Să-l provoace să iasă la lumină.

— Cum?

— Prin tine.

— Prin mine? în direct?

— Asta e ideea. Dacă faci din Janey o victimă, poate că el o să sune să se justifice. Poate va vorbi mai mult şi ne va da ocazia să-i depistăm telefonul sau locaţia. Ideea e să vorbeşti despre Janey, continuă el. Să o personalizezi. Repetă-i des numele. Fă-l să o considere o persoană, nu doar o prizonieră. Paris îl privi cu îndoială.

— Crezi că va merge asta cu Valentino?

— Nu, nu în întregime. Dar o să se simtă jignit dacă Janey, nu el, o să fie în centrul atenţiei. Vrea să fie el vedeta. Aşa că dacă te concentrezi asupra ei, s-ar putea să vrea să spună „Hei, uitaţi-vă la mine”. Paris îşi privi ceasul. Dean îi citi gândurile.

— Aşa e. Mai avem ceva mai mult de douăzeci şi patru de ore ca să-l oprim. În seara asta s-ar putea să avem ultima ocazie să-l facem să se răzgândească. Nici nu trebuie să-l împingem la gesturi extreme – s-ar putea să se termine tragic. Dar poate reuşim să-l convingem să-i dea drumul.

— Nu e o sarcină uşoară, Dean. Limita dintre a convinge şi a obliga pe cineva să facă ceva este foarte subţire. El încuviinţă grav.

— Din cauza asta aproape că regret că am venit cu ideea asta.

— Curtis ce crede?

— I-a plăcut ideea. Dar i-am spus că asta nu se va întâmplă dacă tu nu vei fi sută la sută de acord. Se apropie

de ea.

— Înainte să iei o decizie, mai e ceva important la care trebuie să te gândeşti. Valentino e supărat pe tine. Prin asta vrea să te pedepsească şi pe tine, nu doar pe tânăra care l-a înşelat. Dacă începi să-l presezi într-un fel sau altul, e posibil să se înfurie şi să devii tu ţinta lui. Te-a ameninţat deja o dată.

— Încerci să mă convingi să nu intru în joc?

— Aşa pare, nu? spuse el cu un zâmbet îngrijorat. Nu te gândi că ne dezamăgeşti pe mine şi pe Curtis. Asumarea riscului face parte din meseria ta, dar nu ai semnat contractul în sensul ăsta. E decizia ta, Paris. Dacă tu spui nu, nu rămâne. Gândeşte-te bine şi dă-mi un răspuns după cină.

— Nu trebuie să mă gândesc.

O să fac tot ce credeţi voi de cuviinţă pentru ca fata aceea să ajungă acasă teafără. Dar voi avea nevoie de sfaturile voastre. El îi cuprinse mâna şi i-o strânse ferm.

— Voi fi alături de tine, îndrumându-te. Conştientă de faptul că Gavin îi privea cu interes, se întoarse şi spuse:

— Spaghetele sunt gata.

— Alo? Brad, tu eşti? Dacă da, vorbeşte-mi, te rog. Nu se hotărâse ce să spună când i se răspunsese la telefonul de acasă, dar trebuia neapărat să sune, măcar pentru a se asigura că familia sa se afla încă acolo. Se gândea că atunci când va auzi vocea vreuneia dintre persoanele iubite, va găsi el ce să spună.

Dar când auzi vocea tremurândă a soţiei sale, Brad Armstrong nu fu în stare să zică nimic. Tulburarea ei evidentă îl puse în încurcătură. Gâtul i se uscă şi nu fu în stare să articuleze niciun cuvânt. Strânse receptorul în palma transpirată şi se gândi să închidă.

— Brad, spune ceva. Te rog. Ştiu că eşti acolo. Oftă.

— Toni.

— Unde eşti? Unde era? în iad. Cameră sordidă în care se afla nu avea nimic din minunatele amenajări făcute de soţia sa în casa lor pentru el şi copii. Nu intra soarele în cameră, nu mirosea frumos. Jaluzelele erau lăsate şi numai o lampă chioară alunga întunericul. Iar mirosul era foarte urât, mirosul disperării lui.

Dar nu asta era cel mai grav lucru. Adevărata problemă era starea lui psihică.

— Trebuie să vii acasă, Brad. Te caută poliţia.

— Oh, Doamne. Se temuse de asta, dar acum, când teama lui devenise realitate, i se strânse stomacul.

— Astăzi am fost la poliţie.

— Ce-ai făcut? strigă el cu respiraţia întretăiată. Toni, de ce ai făcut asta?

— Domnul Hathaway a trebuit să raporteze absenţa ta la SOAR. Îi povesti ce se întâmplase în biroul detectivului, dar el era atât de îngrijorat încât nu auzi decât o mică parte din povestea ei.

— Ai vorbit cu poliţia despre propriul tău soţ?

— Am încercat să te ajut.

— Să mă ajuţi? Trimiţându-mă la închisoare? Asta îţi doreşti tu pentru mine şi pentru copiii tăi?

— Asta vrei tu pentru ei? replică ea. Tu eşti cel care ne distruge familia, Brad, nu eu.

— Te răzbuni pe mine pentru seara trecută, nu? Asta e problema. Eşti încă furioasă.

— Nu sunt furioasă.

— Atunci cum numeşti asta?

— Speriată.

— Speriată? pufni el. Pentru că am vrut să fac dragoste cu tine? De-acum încolo trebuie să te previn că vreau să facem sex?

— Nu a fost vorba de sex, Brad, şi cu siguranţă nici de dragoste. A fost vorba de violenţă. El îşi frecă fruntea şi

degetele i se udară de transpiraţie.

— Nici măcar nu încerci să mă înţelegi, Toni. N-ai încercat niciodată.

— Nu e vorba de mine şi de lipsurile mele ca soţie şi fiinţă umană. Este vorba despre dependenţa ta.

— Bine, bine, am înţeles ce vrei să spui. O să mă întorc la terapia de grup, bine? Sună la poliţie şi spune-le că ai făcut o greşeală. Spune-le că ne-am certat şi că ai vrut să te răzbuni pe mine. O să vorbesc cu Hathaway. Dacă o să-l linguşesc, o să fie înţelegător.

— Este prea târziu pentru promisiuni şi scuze, Brad. Convingerea cu care rostise ea aceste cuvinte îl alarmă şi mai mult

— Ţi s-au acordat deja mai multe şanse decât meritai, continuă ea. În plus, de problema asta nu se mai ocupă Hathaway, ci poliţia, şi nu am avut altceva de făcut decât să cooperez cu ei.

— Cum?

— Le-am dat voie să-ţi acceseze calculatorul.

— Iisuse! Doamne! Dar ai de ales, Toni. Nu-ţi dai seama că mă distrugi? Nu face asta, te rog.

— Dacă nu le dau eu voie, vor obţine un ordin judecătoresc sau un mandat, orice este necesar. Nu depinde de mine.

— Ai putea… Ascultă, îţi pot spune eu ce şi cum să ştergi din calculator astfel încât ei să nu găsească nimic. Te rog, Toni! Nu e greu. Apeşi de câteva ori pe mouse, asta-i tot. Nu-ţi cer să jefuieşti o bancă. Faci asta pentru mine? Te implor.

Câteva secunde ea nu mai zise nimic, iar el îşi ţinu respiraţia, aşteptând înfrigurat. Dar în seara aceea soţia lui îi pregătise surprize dintre cele mai neplăcute.

— Brad, să ştii că săptămâna trecută, într-o noapte, te-am urmărit până la Lake

Travis. Simţi că i se urcă sângele în obraji, iar căinţa lui se preschimbă înfurie.

— Mă spionai! Ştiam eu. Iar tu ai recunoscut.

— Te-am văzut cu o fată de liceu. Aţi urcat împreună în maşina ta şi îmi dau seama că te-ai şi culcat cu ea.

— Poţi să fii sigură de asta! îi strigă el. Am făcut-o pentru că soţia mea mă respinge ori de câte ori o ating. Cine crezi că mă poate învinovăţi pentru că mă culc cu cine şi unde mi se dă ocazia?

— Ai fost vreodată şi cu fata care a dispărut? Cu fiica judecătorului, cu Janey Kemp? începu să respire sacadat şi îşi auzi inima bubuind în urechi. Se întrebă dacă nu cumva auzea şi Toni bătăile acelea – sau dacă nu cumva şi alţii care mai ascultau convorbirea auzeau acelaşi lucru. Ideea aceasta îl îngrozi. Cum de îl întreba despre Janey Kemp?

— Telefonul de acasă este urmărit de poliţie?

— Cum? Nu. Bineînţeles că nu.

— Când te-ai împrietenit cu poliţiştii, ai pus la cale şi o capcană pentru mine? Ascultă şi ei convorbirea noastră? încearcă să-mi dea de urmă înregistrând apelul?

— Brad, nu mai ştii ce vorbeşti!

— Pe naiba! Nu mai vorbesc deloc. Şi închise, lăsând apoi să-i cadă din mână mobilul de parcă îl arsese. Începu să se plimbe agitat prin camera în care aerul închis îl făcea de-acum să se sufoce. Ştiau despre el şi Janey. Aflaseră – de ce se temuse nu scăpase. Acel… acel Curtis era capul răutăţilor. Sergentul Curtis. Oare cu el stătuse de vorbă Toni? Nu el conducea ancheta în cazul dispariţiei lui Janey? Cât se temuse de asta! îndată ce văzuse fotografia ei pe prima pagină a ziarului de dimineaţă, ştiuse că nu mai este decât o chestiune de timp până când poliţia va începe să-l caute. Cineva trebuie să-l fi văzut în compania lui Janey şi să-l fi pârât. De acum încolo trebuia să fie foarte atent unde se ducea. Dacă l-ar vedea cineva, ar putea fi arestat

pe loc. Iar asta nu se putea întâmplă. Nu trebuia să se întâmple. În închisoare, ceilalţi deţinuţi se purtau oribil cu bărbaţi ca el. Auzise o mulţime de poveşti. Chiar avocatul lui îi vorbise despre ororile care îl aşteptau în închisoare pe un maniac sexual. Fir-ar să fie, chiar intrase în belea. Şi de vină era numai Janey Kemp, târfa aceea mică şi plină de fiţe. Toată lumea se unise împotriva lui: Janey; soţia lui, altă pacoste; până şi Hathaway, care pentru el nu era decât un tăntălău. În plus, ofiţerul era gelos pe succesul lui Brad la femei şi, de ciudă, ar fi fost bucuros să-i pună cătuşe şi să-l arunce direct în închisoare.

Însă accesul de furie nu ţinu prea mult. Frica se întoarse, la fel de copleşitoare. Asudând în neştire şi muşcându-şi falca, Brad începu din nou să se plimbe agitat prin cameră. Problema care apăruse acum din cauza lui Janey îl putea băga în mare necaz. Trebuia să se fi ţinut departe de ea. Abia acum îşi dădea seama de asta. Doar îi cunoştea prea bine reputaţia, chiar dinainte ca fata să se apropie prima oară de el. Citise toate mesajele de pe site, ştia că şi ea era tot o aventurieră în ale sexului, ca şi el de altfel. Ştia, de asemenea, că era o puştoaică bogată şi răsfăţata care îşi bătuse joc de toţi foştii ei parteneri, chiar şi pe Internet.

Da, dar se simţise flatat când una dintre cele mai dorite fete din Sex Club venise la el. Ce era să facă, să o refuze? Ce bărbat ar fi putut să o facă? Chiar ştiind că se condamna singur la înjosire, nu putuse rezista farmecelor ei. Merita să-şi asume riscul pe care îl implica o legătură cu ea. Lăsându-se furat de propriile fantezii, se trezise în vârtejul acela primejdios. Ştia că singur îşi atrage ruina ori de câte ori alegea o puştoaică, de fiecare dată când se trezea mângâind o pacientă, când nu se putea abţine şi se masturba într-un magazin cu casete video, însă riscul de a fi prins îi sporea plăcerea. Tot timpul se provoca la cât mai

multe nebunii – voia să vadă până unde putea merge fără să fie prins. În mod bizar, cu cât satisfacţia era mai mare, cu atât dorinţa devenea de nestăpânit. Cu cât escapadele sale îi ofereau mai mult, cu atât voia să exploreze mai profund. Noutatea, necunoscutul îi rezervau alte şi alte graniţe peste care trebuia să treacă. Însă cum stătea acum şi agoniza în iadul care ardea în el însuşi, ajunse să-şi dea seama că fantezia aceasta îl dusese cu un pas prea departe.

CAPITOLUL 23

Boo! Paris, care tocmai intrase pe coridorul întunecat dinspre butet, îşi vărsă ceaşca de ceai fierbinte peste mână.

— La dracu', Stan! Nu e amuzant.

— Îmi pare rău. Ce naiba! Nici măcar nu încercam să te sperii. Intră în bucătărie şi rupse câteva şerveţele de hârtie.

— Vrei puţin unt? Te duc la infirmerie? Ea îşi şterse ceaiul de pe mână.

— Nu mulţumesc.

— Nu-ţi văd ochii, dar cred că eşti furioasă.

— A fost o prostie din partea ta.

— De ce eşti aşa ţâfnoasă?

— De ce eşti tu aşa de infantil?

— Am spus că-mi pare rău. Doar că în seara asta sunt vesel.

— Cu ce ocazie?

— Unchiul Wilkins a plecat la Atlanta. De fiecare dată când se află la câteva state depărtare de mine, e un motiv de sărbătoare.

— Felicitări. Dar, pentru cultura ta generală, nu-mi place să fiu speriată. Nu mi se pare amuzant. Stan o urmă spre studio. O dată ajunşi la lumină, ea îi văzu vânătaia.

— Ei, Stan, ce-ai păţit la faţă? El îşi atinse uşor rana

din colţul gurii.

— M-a pocnit unchiul.

— Glumeşti, nu?

— Nu.

— Te-a lovit? exclamă ea, apoi ascultă relatarea lui despre întâlnirea din holul hotelului Driskill. La sfârşit, el ridică nepăsător din umeri.

— L-a enervat foarte tare ce-am spus. Nu-i mare lucru. Paris nu era de acord cu el, dar relaţia lui Stan cu unchiul său nu o privea.

— Bărbaţii din jurul meu sunt toţi loviţi, mormăi ea, amintindu-şi vânătaia inexplicabilă a lui Gavin. Se aşeză pe scaunul ei şi privi monitorul să vadă dacă mai avea cinci minute de muzică. Fără să-l invite nimeni, Stan se aşeză pe celălalt scaun.

— Eşti tulburată de toată povestea asta cu Valentino?

— Tu n-ai fi?

— Unchiul Wilkins m-a întrebat dacă nu sunt eu misteriosul tău interlocutor. Îi aruncă o privire în timp ce-şi punea îndulcitor în ceai.

— Nu eşti, nu-i aşa?

— Ce contează? răspunse el. Deşi sunt puţin deviat. Cel puţin aşa spune unchiul meu.

— De ce ar crede asta?

— Vine din familie. Mama târfa, tatăl fustangiu. Unchiul angajează curve pe care presupune că nu le cunoaşte nimeni. Bănuiesc că el crede că aşchia n-a sărit departe de trunchi. Dar în afară de asta, mă consideră un mare ratat.

— A spus el asta?

— Exact cu cuvintele astea.

— Eşti adult. Nu trebuie să înghiţi toate prostiile lui, şi cu atât mai mult nu trebuie să-i suporţi palmele. Stan o privi ca pe o neghioabă.

— Cum propui să-l opresc? Se pricepea să o facă să-şi dorească să-i sară la gât, pentru ca apoi să-l consoleze. Circulau poveşti scandaloase despre sinuciderea tatălui său. Indiferent dacă erau sau nu adevărate, în familia Crenshaw ceva nu era în regulă din multe puncte de vedere. Nu era de mirare că Stan avea probleme psihice care trebuia tratate. În vreme ce se termina ultimul cântec, ea îi făcu semn să tacă şi deschise microfonul.

— Acesta a fost Neil Diamond. Mai înainte, Juice Newton a cântat despre *The*

Sweetest Thing. Sper că ai ascultat, Troy. Cântecul ăsta ţi-a fost dedicat de Cindy. Voi mai prelua dedicaţii până la ora două. Sau, dacă aveţi ceva pe suflet, aştept să vă confesaţi, mie şi ascultătorilor. Aştept telefoanele voastre. Urmară două minute de publicitate.

— Crezi că în seara asta o să sune? întrebă Stan după ce ea închise microfonul.

— Bănuiesc că te referi la Valentino. Nu ştiu. N-ar fi de mirare.

— N-ai nicio idee despre identitatea lui?

— Poliţia are câţiva suspecţi, dar mai au de lucru. Sergentul Curtis speră că va suna deseară, oferindu-i câteva noi indicii. Privi ledurile liniilor telefonice de pe panoul de control.

— Ştiu că apelul lui ar fi util poliţiei, dar ideea de a mai vorbi cu el îmi dă fiori.

— Acum chiar îmi pare rău că te-am speriat. Te tachinam doar.

— O să supravieţuiesc.

— Strigă dacă ai nevoie de mine. Se îndreptă către uşă.

— Oh, Stan, doctorul Malloy va ajunge aici în scurt timp. Vrei să stai tu cu ochii pe uşa de la intrare şi să-i deschizi? Stan arboră o expresie interesată şi se întoarse

la scaunul său.

— Ce-i între tine şi psihologul cel chipeş? Paris îi făcu semn să tacă şi răspunse la una dintre liniile telefonice.

— Paris.

Ascultătorul ceru un cântec al lui Garth Brooks de pe coloana sonoră a filmului

Hope Floats.

— Pentru Jeannie.

— Se pare că Jeannie e o fată norocoasă.

— Datorită ţie suntem împreună.

— Datorită mie?

— Jeannie a obţinut o slujbă în Odessa. Niciunul dintre noi nu îi vorbise celuilalt despre ce simte. Tu ai sfătuit-o să nu plece înainte de a-mi spune ce simte pentru mine. Ea a mărturisit, şi eu i-am spus că am aceleaşi sentimente, aşa că ea şi-a păstrat slujba de aici, iar la anul ne căsătorim.

— Mă bucur că totul s-a terminat cu bine.

— Da, şi eu. Mulţumesc, Paris. Ea introduse melodia *Make You Feel My Love* în play-list şi răspunse la alt apel. Ascultătorul îi ceru să-i ureze la mulţi ani Almei.

— Nouăzeci? Doamne! Are o un cântec preferat? Da, era o melodie a lui Cole Porter, pe care Paris o găsi imediat în arhivă şi o programă după balada lui Brooks. După aceea îl privi pe Stan.

— Mai eşti aici?

— Da, şi încă nu mi-ai răspuns. Şi nu-mi spune că tu şi Malloy sunteţi vechi prieteni din Houston.

— Exact asta suntem.

— Cum v-aţi cunoscut?

— Prin intermediul lui Jack. Au rămas prieteni după terminarea facultăţii.

— Dar prietenia n-a durat şi după ce te-au cunoscut pe tine. Întoarse furioasă capul spre el.

— Era doar o bănuială, dar văd că era una corectă.

— Dispari, Stan.

— Înţeleg că e un subiect delicat. Exasperată şi conştientă de faptul că el o s-o bată la cap până ce va recunoaşte, îl întrebă:

— Ce vrei să ştii?

— Dacă Malloy era aşa de bun prieten cu tine şi cu Jack, mă întreb de ce n-am auzit nimic despre el până aseară?

— Ne-am îndepărtat unii de alţii când Jack şi cu mine ne-am mutat aici.

— De ce l-ai mutat pe Jack aici?

— Deoarece Meadowview era cel mai bun spital pentru el. Jack nu era în stare să păstreze o relaţie. Eu nu-mi vedeam capul îngrijindu-l şi ocupându-mă de noua mea slujbă. Dean avea propriile lui preocupări în Houston, inclusiv un copil. Se întâmplă, Stan. Prietenia este afectată de astfel de situaţii. Tu n-ai pierdut legătura cu vreunul dintre prietenii tăi din Atlanta? Fără să răspundă, Stan întrebă:

— Din cauza lui Jack ai renunţat la cariera ta în televiziune şi ai venit să lucrezi în fundătura asta?

— Cam în perioada accidentului mi-am schimbat cariera. Mulţumit? Iată toată povestea.

— Nu cred, spuse el privind-o încruntat. Pare logic, chiar plauzibil, dar e prea simplu. Cred că omiţi amănuntele.

— Amănuntele?

— Detaliile interesante.

— Sunt ocupată, Stan.

— În plus, nimic din ce mi-ai spus nu explică atracţia pe care am sesizat-o ieriseară între tine şi Malloy. Sare în ochi. Hai, Paris, dă-i drumul, o îndemnă el. N-o să mă las impresionat Ai aflat cele mai murdare dedesubturi ale

familiei mele. Ce s-a întâmplat între voi trei?

— Ţi-am spus. Dacă nu mă crezi, e problema ta. Dacă vrei amănunte, inventează-le. Nu-mi pasă cât timp ai o ocupaţie. Între timp n-ai nimic util de făcut?

Îşi concentră atenţia asupra panoului de control, a liniilor telefonice, a play-listului şi a monitorului, pe care se emitea o nouă prognoză meteo locală.

Stan oftă resemnat şi porni iar către uşă. Paris îi strigă peste umăr.

— Nu pune mâna pe nimic fragil. Dar imediat ce ieşi el, calmul ei se risipi. Aruncă ceaiul, acum rece şi amar, în chiuvetă. Ar fi vrut să-l sugrume pe Stan pentru că îi trezise amintiri atât de dureroase. Dar nu se putea lăsa tulburată. Trebuia să se concentreze asupra muncii sale. Pornind microfonul, spuse:

— Încă o dată la mulţi ani Almei. Dedicaţia ei ne poartă cu multe generaţii în urmă, dar orice cântec de dragoste este unul clasic aici, pe 101, 3 FM. Sunt Paris Gibson, gazda voastră până la ora două. Sper că veţi rămâne alături de mine. Îmi face plăcere să vă ştiu cu mine. Îmi face de asemenea plăcere să vă răspund la cererile de dedicaţii. Sunaţi-mă.

Ea şi Dean căzuseră de acord să nu facă nicio remarcă la adresa lui Valentino sau să menţioneze numele lui Janey până la sosirea lui. Plecaseră de la ea în acelaşi timp, dar el se dusese să-l conducă pe Gavin acasă înainte de a veni la radio. Cina decursese bine. Printr-o înţelegere tacită, nu vorbise despre cazul în care fuseseră implicaţi cu toţii. Drept pentru care se vorbise despre filme, muzică şi sport. Râseseră amintindu-şi vremurile petrecute împreună.

La plecare, Gavin îi mulţumise politicos pentru cină.

— Tata e un bucătar jalnic.

— Nici eu nu sunt foarte pricepută.

— Mai pricepută decât el, oricum. Paris îşi dădea seama că Dean era încântat de cât de bine se înţelegea ea cu Gavin, şi cât de relaxantă fusese cina lor comună. Ea însăşi se simţise foarte bine şi nu băuse decât o jumătate de pahar de Chardonnay – cantitatea maximă admisă într-o zi lucrătoare. Bucuria ei nu era ştirbită decât de faptul că ea îi ţinuse departe de Liz Douglas.

În timpul următoarei serii de reclame, Paris eliberă toate liniile telefonice. De fiecare dată când apăsa un buton era atât de înfricoşată încât o cuprindea furia la adresa lui Valentino. O făcuse să se teamă de această muncă, cea care o ţinuse în viaţă. Această muncă o motivase în timpul celor şapte ani cât avusese grijă de Jack. Fusese în stare să îndure interminabilele zile petrecute în spital, ştiind că poate evada la radio. Primi un telefon de la o tânără pe care o chema Joan, a cărei dispoziţie era atât de efervescentă încât Paris se hotărî să o treacă în direct.

— Spui că eşti o admiratoare a lui Seal.

— L-am văzut o dată într-un restaurant din LA. Arăta super-marfa. Poţi să pui *Kiss From a Rose*? Paris aranjă melodia după trei piese care se aflau deja în play-list. Ce-l reţinea pe Dean? se întrebă ea. Se descurca bine, dar ea îşi putea da seama că era foarte îngrijorat de legătura lui Gavin cu Janey Kemp. Orice părinte care îşi iubeşte copilul ar fi fost îngrijorat, dar Dean se învinovăţea pentru greşelile comportamentale ale lui Gavin şi le considera drept propriul eşec, ca părinte. Exact ca atunci când luase asupra sa vina pentru finalul tragic al evenimentului din Houston. Iată că se întâmplă din nou. O altă amintire. Indiferent cât se chinuia să evite acest lucru, gândurile ei se îndreptau într-acolo. Către noaptea aceea.

Dean ajunse la apartamentul ei la optsprezece ore după ce domnul Dorrie îi lăsase orfani pe cei trei copii,

omorându-le mai întâi mama, apoi sinucigându-se. Apăru neanunţat şi jenat.

— Îmi pare rău, Paris. Probabil că n-ar fi trebuit să vin fără să te sun înainte, spuse el imediat ce îi deschise uşa. Se vedea că stătuse în picioare şi nici nu dormise pe parcursul ultimelor optsprezece ore. Ochii lui erau încercuiţi cu cearcăne.

Nici Paris nu se odihnise prea mult. Cea mai mare parte din zi o petrecuse în departamentul de ştiri, unde montase materialele pentru ediţia de seară a ştirilor. Din păcate, povestea nu era neobişnuită. Incidente asemănătoare aveau loc regulat în alte oraşe. Se mai întâmplase chiar şi în Houston. Dar nu i se mai întâmplase niciodată ei. Nu fusese niciodată atât de implicată într-un asemenea eveniment. Aflându-se în mijlocul acţiunii şi trăind-o la faţa locului era mult mai diferit decât dacă ar fi luat cunoştinţă de fapte din ziar sau de la televizor.

Chiar şi impasibilul său cameraman fusese tulburat. Atitudinea lui nepăsătoare se topise şi omul se întrista când duba TV urmări pe drumul către morgă, ambulanţa care transporta cele două cadavre. Dar niciunul dintre ei nu suferise atât de tare pe cât o făcuse Dean. Disperarea lui era uşor detectabilă pe chipul lui când Paris îl invită în casă.

— Vrei ceva? Ceva de băut?

— Mulţumesc. El se aruncă pe marginea canapelei în vreme ce ea turna un pahar de whisky. Îi întinse un pahar şi se aşeză lângă el.

— Te reţin? întrebă el pe un ton plat

— Nu. Îşi aranjă cutele halatului alb. Chipul ei era foarte curat nemachiat, şi îşi lăsase părul să se usuce după baie. De obicei nu o vedea aşa, dar ei nu-i păsa cum arată. Lucruri care păreau esenţiale cu douăzeci şi patru de ore în urmă îşi pierduseră importanţa.

— Nu ştiu de ce am venit, spuse el. Nu voiam să stau cu alţi oameni. Dar nici singur nu voiam să rămân.

— Şi eu mă simt la fel. Rezistase insistenţelor lui Jack de a petrece seara cu el. El voia foarte tare să o înveselească şi să o ajute să uite recentele întâmplări prin care trecuse. Dar ea nu era încă pregătită pentru asta Avea nevoie de timp ca să reflecteze. În plus, era extenuată. Mersul la cinema sau în oraş la cină i se păreau la fel de potrivite ca zborul pe lună. Chiar şi discuţiile mărunte cu Jack necesitau o energie pe care ea nu o avea acum. Nu conversaţia părea motivul pentru care

Dean se afla acolo. După cele câteva cuvinte de întâmpinare, el privea în gol sorbind din când în când din pahar. Nu întrerupse tăcerea vorbind de dragul de a vorbi. Fiecare ştia cât de mizerabil se simţea celălalt din cauza finalului tragic al întâmplării. Ea îşi închipui că, asemeni ei, Dean se simţea bine stând pur şi simplu lângă cineva alături de care trăise tragedia. Trecu o jumătate de oră până să-şi termine băutura. Puse paharul gol pe măsuţă, se holbă la el câteva secunde, apoi spuse:

— Ar trebui să plec. Dar nu-l putea lăsa să plece în starea aceea.

— Ai făcut tot ce se putea face, Dean.

— Aşa îmi spune toată lumea.

— Pentru că ăsta-i adevărul. Ai dat tot ce puteai.

— Dar n-a fost suficient, nu-i aşa? Doi oameni au murit

— Dar trei trăiesc. Dacă n-ai fi fost tu, i-ar fi ucis probabil şi pe copii.

El încuviinţă, dar fără tragere de inimă. Paris se ridică odată cu el şi-l conduse la uşă, când el se întoarse şi spuse:

— Mulţumesc pentru băutură.

— Cu plăcere. Trecură câteva secunde înainte ca el

să adauge:

— Ţi-am văzut reportajul la ştirile de la ora şase.

— Da?

— A fost bun.

— Nu te cred.

— Serios, chiar a fost bun.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Fixând-o cu privirea, ochii lui o implorau aşa cum ea ştia că fac şi ochii ei. Sentimente pe care nu le putea nega, dar pe care le ţinuse captive, erupeau înăuntrul ei. În momentul în care Dean se apropie de ea, deschisese deja gura pentru a primi sărutul lui. Mai târziu, când fusese capabilă să fie cinstită cu ea însăşi, îşi dăduse seama cât de mult îşi dorise acel sărut, iar dacă el nu ar fi sărutat-o, cu siguranţă că ar fi preluat ea iniţiativa. Trebuia să-l atingă sau să moară, atâta nevoie avea de el. Probabil că Dean simţea la fel. Gura lui se lipi de a ei într-o manieră posesivă. Mustrările de conştiinţă se evaporase? Tensiunea care se strânsese timp de câteva luni era eliberată. Îşi trecu degetele prin părul lui. El îi desfăcu nodul de la cordonul halatului şi când îşi strecură mâinile pe dedesubt, ea nu protestă, ba se ridică pe vârfurile picioarelor. Se potriveau. Şi această perfecţiune puse deocamdată capăt sărutului lor, şi rămaseră aşa, îmbrăţişându-se strâns. Mintea lui Paris era supra-încărcată de sexualitate. Metalul rece al cataramei lui îi atingea pântecele. Materialul pantalonilor lui, coapsele ei goale.

Bumbacul fin al cămăşii lui, sânii. Simţea pe piele căldura trupului lui. Apoi buzele li se împreunară din nou. În timp ce se sărutau, mâna lui se îndreptă spre sânii ei. Cu degetul mare îi dezmierdă sfârcul excitat, apoi lăsă capul în jos pentru a-l cuprinde cu gura. Gemându-i numele, ea îi presă capul de corpul ei.

În timp ce el o întindea pe podea, ea îi desfăcu nasturii cămăşii şi i-o trase de pe umeri, dar atât apucă să facă înainte ca el să o sărute din nou. Îi simţi presiunea cataramei şi a şliţului între coapsele fierbinţi. Vârful penisului îi atinse părul pubian, apoi o penetră, înfiorând-o. Apăsarea corpului lui era peste poate de plăcută. Din piept îi urca un plăcut amestec de râs şi plâns. El îi şterse cu buzele lacrimile cărei se scurgeau din colţurile ochilor, apoi îi prinse capul în mâinile lui puternice şi îşi atinse fruntea de a ei, împărţind între ei aerul pe care-l respirau şi momentul de supremă intimitate.

— Dumnezeu să mă ajute, Paris, spuse el cu respiraţia întretăiată, trebuia să fiu în tine. Ea îşi strecură mâinile pe sub hainele lui şi îi apăsă fesele, trăgându-l şi mai mult spre ea. El trase încet aer în piept şi începu să se mişte. Cu fiecare apăsare, mişcarea devenea din ce în ce mai plăcută. Şi din ce în ce mai plină de sentimente. Cuprinzându-i bărbia în palmă, îi săltă capul ca să o sărute.

Sărutul nu se terminase când ea simţi orgasmul învăluind-o, astfel încât gemetele ei fură eliberate în gura lui. După câteva secunde fu rândul lui. Rămaseră aşa, neîndrăznind să se despartă. Se îndepărtară treptat şi fără tragere de inimă. Pe măsură ce extazul fizic se atenua, în mintea fiecăruia începu să încolţească semnificaţia morală a gestului lor. Paris încercă să nu se mai gândească. Ar fi vrut să nu vadă nimic rău în asta. Dar nu izbuti.

— O, Doamne, gemu ea şi, răsucindu-se într-o parte, se feri de privirea lui.

— Ştiu. Îi cuprinse mijlocul cu braţul şi o trase la pieptul său. O sărută uşor pe gât şi îi dădu la o parte de pe obraz câteva şuviţe rebele de păr. Dar mâna lui se opri când se auzi soneria telefonului. Auzul vocii lui Jack pe robot făcea ca el să pară a treia prezenţă în încăpere.

„Bună, iubito. Am sunat doar să văd ce mai faci. Dacă dormi, nu te deranja să mă suni. Dar dacă eşti trează şi vrei să stai de vorbă cu cineva, să ştii că îţi stau la dispoziţie. Sunt îngrijorat şi pentru Dean. L-am sunat toată seara, dar n-a răspuns la telefon. Ştii cum e el. Se învinovăţeşte pentru ce s-a întâmplat mai devreme. Sunt sigur că şi lui i-ar prinde bine să aibă un prieten lângă el, aşa că o să mai încerc să-l găsesc. Oricum, te iubesc. Odihneşte-te. Pa”. Niciunul nu făcu vreo mişcare multă vreme. Apoi Paris se dezlipi de Dean şi se târî până la măsuţă, unde îşi apăsă capul de lemn până începu să o doară.

— Paris…

— Pleacă, Dean.

— Şi eu mă simt la fel de prost ca tine. Ea îl privi peste umăr. Era straniu; îşi târâse halatul după ea şi acum părea trena unei rochii de mireasă. Trase repede halatul pentru a-şi acoperi sânii.

— Nu ai cum să te simţi ca mine. Te rog, pleacă.

— Mă simt prost faţă de Jack. Dar să fiu blestemat dacă-mi pare rău că am făcut dragoste cu tine. Destinul a făcut ca asta să se întâmple, Paris. Am ştiut din clipa în care te-am văzut prima oară, şi tu ai simţit la fel.

— Nu-i adevărat.

— Minţi, spuse el. Ea pufni în râs.

— Un delict minor pe lângă regulatul logodnicei celui mai bun prieten.

— Ştii că nu a fost vorba numai despre asta. Ne-ar fi fost tuturor mai uşor.

Ăsta era adevărul. Lăsând la o parte ruşinea ei, avea inima grea la gândul ca acest lucru nu se va mai întâmplă vreodată. Poate că şi-ar fi putut ierta o simplă greşeală, un impuls hormonal. Dar fapta ei era prea mult încărcată de sentimente pentru a putea fi iertată.

— Pleacă, Dean, oftă ea. Te rog, pleacă. Lăsă capul pe măsuţă şi închise ochii. Lacrimile i se rostogoleau pe obraz pe când asculta zgomotele făcute de el când se îmbrăca, clinchetul cataramei, scârţâitul fermoarului şi zgomotul de paşi înfundaţi pe covor când el se îndreptă spre uşă. Paris reuşi să îndure tăcerea de purgatoriu care dură până ce el închise uşa în urma lui.

— Paris? Tresărind, privi către uşa studioului pe care tocmai intrase Dean, ca şi când s-ar fi materializat din amintirile ei. Rătăcise printre gânduri şi-i trebuiră câteva secunde până să-şi dea seama unde şi în ce moment se afla. Îşi stăpâni nedumerirea şi-l invită înăuntru.

— E-n ordine. Microfonul e oprit.

— Crenshaw mi-a spus că pot să intru, dar să nu fac zgomot. Se aşează pe un scaun alături de ea şi, o clipă, ea simţi impulsul de a se repezi la el şi de a relua gesturile din amintirea ei de acolo unde rămăseseră. Din noaptea aceea se alesese cu câteva semne pe piele care trecuseră în câteva zile. Dar senzualitatea care rămăsese imprimată în mintea ei nu dispăruse niciodată. Sărutul lor de aseară dovedise acest lucru.

— Nicio veste de la Valentino? Ea dădu din cap, răspunzându-i astfel la întrebare şi, în acelaşi top, alungând rămăşiţele amintirilor.

— L-ai dus pe Gavin acasă cu bine?

— Da, şi i-am interzis să mai plece, iar de data asta cred că va fi ascultător.

Interogatoriul l-a marcat suficient. Astă-seară a avut un comportament exemplar. Fără îndoială, încerca să te impresioneze.

— A reuşit. E un copil grozav, Dean. El încuviinţă gânditor.

— Mda. Paris îl privi un moment, observând privirea încruntată.

— Dar? Dean ridică ochii spre ea.

— Dar mă minte.

CAPITOLUL 24

Sergentul Curtis lucra peste program. Se închisese în biroul său de la Criminalistică, unde se mai afla un singur detectiv care mai avea de lucru la un caz de tâlhărie. Radioul lui Curtis era pe 101, 3 FM. O. asculta pe Paris Gibson, iar între timp parcurgea informaţiile referitoare la întreruperea carierei sale la TV şi plecarea ei din Houston. Prietenii lui din poliţia Houston fuseseră prompţi, trimiţându-i prin fax tot ceea ce se publicase vreodată despre Paris, Jack Donner şi Dean Malloy. Era o lectură interesantă. Şi percheziţia apartamentului lui Lancy Ray Fisher, alias Marvin Patterson, scosese la iveală câteva lucruri interesante, cum ar fi o cutie cu casete pe care erau înregistrate toate emisiunile radiofonice ale lui Paris Gibson. Şi atunci de ce, se întreba detectivul, un fost deţinut condamnat pentru molestări sexuale ar manifesta un interes subit faţă de Paris, în aşa măsură încât să-l determine să adune înregistrările emisiunilor ei când o putea asculta în direct în fiecare seară? Mama lui Lancy nu-i dăduse niciun indiciu. Un poliţist de la departamentul de informaţii o găsise pe femeie după ce ascultase numeroasele înregistrări. Acum ea locuia într-o rulotă în San Marcos, un oraş situat la sud de Austin. Curtis se deplasase personal acolo şi ajunsese după o jumătate de oră. Ar fi putut să trimită un alt detectiv ca să-i pună întrebări femeii, dar voia să audă personal de ce fiul doamnei Fisher, Lancy, folosind pseudonimul de Marvin Patterson, părea obsedat de Paris Gibson.

Interiorul locuinţei doamnei Fisher era chiar mai îngrozitor decât vecinătăţile acesteia, iar ea era la fel de dezgustătoare şi neprimitoare ca şi casa. Când Curtis îi arătă legitimaţia, ea se arătă neîncrezătoare la început,

apoi arţăgoasă şi în cele din urmă chiar violentă.

— De ce nu-ţi mişti fundul ăla amărât afară de-aici? Nu am ce să vorbesc cu un poliţist nenorocit.

— A trecut Lancy să te vadă în ultima vreme?

— Nu. Curtis ştia că ea minţea, dar avea senzaţia că nu mai rămăsese niciun strop de dragoste între mamă şi fiu şi că ea abia aştepta o ocazie pentru a-şi descărca sufletul. Curtis nu contestă afirmaţia, preferând să tacă; îşi făcu de lucru înlăturând părul de pisică de pe pantaloni. Între timp, ea trăgea dintr-o ţigară până ce se hotărî să vorbească.

— Lancy a fost pentru mine ca un ghimpe în coastă încă de când s-a născut, începu ea. Cu cât vine mai rar pe-aici, cu atât mai bine. El are viaţa lui, eu o am pe-a mea. În plus, el a plecat şi s-a şmecherit.

— Cum adică?

— Hainele şi restul. Are o maşină nouă. Crede că e mai bun decât mine. Nu e ceva nou, gândi Curtis.

— Ce marcă şi ce model e maşina lui? Ea pufni.

— Oricum nu pot deosebi maşinile între ele.

— Ştiaţi că lucra la un post de radio?

— Mi-a spus că era îngrijitor. A fost nevoit să accepte slujba asta după ce l-au concediat din celălalt serviciu pentru acuzaţia de furt. Era o slujbă bună, dar el a dat-o în bară. N-are pic de minte.

— Ştiaţi că foloseşte un nume fals?

— Nu mă mai miră nimic din ce face băiatul ăsta. Nu după ce a fost consumator de cocaină. Aplecându-se în faţă, şopti:

— Ştii că de-aia a tăcut filme porno? Ca să ia droguri.

— Filme porno?

— Vecina mea a dat buzna aici acum nu de mult să-mi spună că l-a văzut pe fiul meu într-un film deocheat pe care l-a închiriat de la un centru de casete. N-am crezut-o, dar

ea mi-a spus" Vino şi convinge-te". Într-adevăr, el era, golpuşcă, făcând ce eu nu mai văzusem până atunci. Am murit de ruşine.

Lui Curtis i se făcu milă de femeia al cărui fiu o luase razna.

— Mai lucrează în ăă, industria cinematografică?

— Nţ. Nici droguri nu mai ia. Cel puţin aşa spune el. Era doar un puşti.

Îşi aprinse altă ţigară. Curtis se gândi că atunci când va pleca de-acolo se va simţi şi va mirosi ca şi când ar fi fumat el însuşi trei pachete.

— Ce nume folosea când făcea filmele acelea?

— Nu-mi amintesc.

— Cum se chemau filmele în care juca?

— Nu-mi amintesc şi nici nu vreau să ştiu. Dar o puteţi întreba pe vecina mea. Şi oricum, de ce se uită o femeie bătrână ca ea la asemenea filme? Ar trebui să-i fie ruşine.

— Lancy are multe prietene?

— Nu auzi prea bine, nu-i aşa? Mie nu-mi spune nimic. De unde să ştiu eu despre prietenele lui?

— Ţi-a spus vreodată ceva despre Paris Gibson?

— Cine? E băiat sau fată? Incontestabil, reacţia ei era sinceră.

— Nu contează. Se ridică.

— Ştiţi doamnă Fisher, că denaturarea sau omiterea de informaţii reprezintă o infracţiune?

— Nu am făcut niciuna, nici alta. Ţi-am mai spus că Lancy nu-i aici.

— Atunci nu te deranjează dacă arunc o privire.

— Ai mandat?

— Nu. Îi suflă fumul în faţă.

— Ah, ce dracu'. Dă-i drumul. Nu era o locuinţă încăpătoare, aşa că pierdu vremea doar ca să evite pisicile

şi excrementele lor. Nu avu nevoie de mult timp nici ca să-şi dea seama că în dormitor dormise cineva de curând. Patul nu fusese strâns, iar pe podea se afla o pereche de şosete. Când se aplecă să le studieze, observă bucata de podea dezlipită. Reuşi să o ridice cu ajutorul briceagului. Aşezând la loc ceea ce găsise, reveni la doamna Fisher în ceea ce putea trece drept sufragerie. O întrebă cui aparţin şosetele.

— Probabil că le-a lăsat Lancy ultima oară când a fost aici. Acum multă vreme. Niciodată nu face curat în urma lui. Altă minciună, dar nu avea de gând să-şi piardă timpul cu discuţii inutile. Ea oricum va continua să mintă.

— Ştiţi dacă Lancy are calculator?

— El crede că nu am aflat, dar ştiu că da.

— Dar un casetofon?

— Despre asta nu ştiu nimic, dar părerea mea e că toate aparatele astea moderne sunt o risipă de bani.

— O să vă las cartea mea de vizită, doamnă Fisher. Dacă Lancy apare pe-aici, îmi daţi un telefon?

— Ce-a făcut?

— A evitat interogatoriul.

— Despre ce? Nu cred că e de bine.

— Vreau doar să stau de vorbă cu el. Dacă aveţi veşti de la el, i-aţi face un serviciu dacă mi-aţi telefona. Femeia luă cartea de vizită şi o puse pe măsuţa de televizor. El nu înţelesese ce mormăisc ea pe lângă ţigara dintre buze, dar nu i se păru că ar fi o promisiune cum că aşa va face. Era nerăbdător să iasă la aer curat şi să se îndepărteze de rezervorul de oxigen care era în pericol de a exploda, dar în pragul uşii se opri să mai adreseze o întrebare.

— Spuneaţi că Lancy a fost dat afară de la fosta sa slujbă pentru furt.

— Aşa am spus.

— Unde lucra?

— La o companie de telefoane. De cum urcă în maşină, Curtis telefona la poliţia San Marcos, explică situaţia şi le ceru să ţină sub observaţie locuinţa doamnei Fisher. Apoi desemnă un alt detectiv din secţia sa să verifice raportul companiei de telefoane despre Lancy Fisher. Traficul pe Autostrada 35 era foarte aglomerat din cauza unei lucrări, astfel încât atunci când ajunse la secţie informaţia pe care o ceruse era disponibilă. Fişa de angajare de la compania Bell era pe numele adevărat. Fusese un angajat excelent până îl prinseseră furând echipamente.

— Aparatură modernă pe vremea aceea, spuse detectivul. Mai mult sau mai puţin moderne astăzi, pentru că tehnologia avansează repede.

— Dar utilizabilă în continuare?

— După cum apreciază expertul, da. Înarmat cu aceste informaţii, Curtis îl plasă pe Lancy Ray Fisher pe lista suspecţilor şi îşi îndreptă atenţia asupra informaţiilor pe care le primise prin fax de la Houston. Printre ele se aflau copii ale unor articole din ziare, transcrieri ale unor reportaje TV şi materiale printate de pe internet. Rezulta o poveste tragică, umplând golurile lăsate de Malloy

De exemplu, Curtis înţelese acum de ce Paris Gibson purta ochelari de soare. Se rănise în timpul aceluiaşi accident în care Jack Doener îşi pierduse viaţa – cu excepţia bătăilor inimii şi a câtorva funcţii cerebrale.

Paris şedea în faţă, pe scaunul din dreapta, cu centura de siguranţă pusă. Când maşina lovise în mare viteză parapetul podului, se activaseră airbag-urile. Dar ele nu opriseră cioburile parbrizului, care ar fi trebuit să fie rezistent la şocuri, dar nu fusese când un şofer de nouăzeci de kilograme fusese catapultat prin el.

Jack Donner nu purta centura de siguranţă. Airbag-ul întârziase ejectarea lui din maşină, dar nu o oprise.

Suferise grave răni la cap. Traumele erau ireparabile şi evolutive. Era incapacitat psihic pentru tot restul vieţii.

Activitatea cerebrală se redusese la reacţia la stimuli vizuali, tactili şi sonori. Reacţiile erau la nivelul celor ale unui copil nou-născut, dar suficient de puternice pentru a nu se putea declara starea de moarte cerebrală. Nu i se puteau deconecta aparatele care îl ţineau în viaţă. Prietenul său, doctorul Dean Malloy, fusese primul care ajunsese la faţa locului. El mersese cu maşina în spatele lui Jack Donner, fusese martor la accident, şi sunase la 911 de pe telefonul mobil. Fără nicio îndoială, omul se purtase ca un prieten credincios, care timp de câteva zile nu s-a mişcat din faţa salonului de spital în care se afla Donner.

În următorul articol referitor la acest accident se spunea că Paris Gibson se refăcuse după cele câteva răni uşoare şi, demisionând din postul TV, îl mutase pe Donner la o clinică privată. Se citau mulţumirile ei adresate prietenilor, colegilor şi admiratorilor care îi trimiseseră flori şi cărţi poştale cu urări de grabnică însănătoşire pentru logodnicul ei. Avea să-i fie dor de slujba şi prietenii din Houston, dar viaţa ei luase o întorsătură neaşteptată şi trebuia să-şi vadă de drum. În ultimul reportaj nu se făcea nicio referire la Dean Malloy, ceea ce îl intrigă pe Curtis. Când cineva dispare brusc dintr-o strânsă prietenie, trebuie să existe şi un motiv. Nu era niciun mister. Curtis văzuse felul în care o privea Malloy pe Paris şi viceversa. O privire de genul vreau să-te-văd-dezbrăcat. Dar felul în care se străduiau să nu se privească trăda ceva mai mult decât o atracţie fizică, iar asta îi dădea de gol. El, deşi îi cunoştea doar de două zile, îşi putu da seama că era ceva ce nu îi scăpase, pesemne, nici lui Jack Donner.

Concluzie: trei oameni înseamnă unul în plus într-o relaţie amoroasă.

Ascultând emisiunea lui Paris, furia lui era în

creştere. Nu se vorbea despre el, despre Valentino. Dar ea vorbea neîncetat despre Janey Kemp. Spunea întruna cât de mult doreau părinţii ei să o vadă acasă vie şi nevătămată. Cât de îngrijoraţi erau prietenii ei. Câte calităţi avea ea. Ce minciuni! Janey îi mărturisise cât de mult îi dispreţuia pe părinţii ei şi că sentimentul era reciproc. Prieteni? Ea avea cuceriri, nu prieteni. În ceea ce priveşte calităţile, nu avea niciuna.

Dar după cum vorbea Paris despre ea, Janey Kemp părea o sfântă. Un adolescent american ideal, minunat, încântător, prietenos.

— Dac-ai vedea-o acum, Paris, mârâi el printre dinţi. Acum Janey îl dezgusta până într-atât, încât astăzi nu rămăsese cu ea decât foarte puţin timp. Nu i se mai părea frumoasă. Părul ei, odată mătăsos, arăta acum ca un mănunchi de sfori prinse de cap. Ochii erau lipsiţi de viaţă. Abia conştientă de prezenţa lui în cameră, ea privea indiferentă în jur, fără să clipească nici când el pocnea din degete la un centimetru distanţă de nasul ei. Părea pe jumătate moartă şi arăta chiar mai rău decât atât Un duş poate ar fi ameliorat situaţia, dar el nu-şi putea pierde timpul cu aşa ceva. Nu-şi putea pierde timpul cu altceva în afară de planurile sale. Îi dăduse lui Paris un avertisment de şaptezeci şi două de ore şi, dacă era un om de cuvânt, trebuia să-l respecte. Janey devenise o responsabilitate mai mare decât se aşteptase. Mai rămânea şi întrebarea ce să facă cu Paris Gibson.

Chiar nu se gândise la altceva decât să o aducă aici pe Janey şi să-i facă ceea ce ea căutase cu lumânarea. Era o târfă care îşi etala disponibilitatea de a face orice. El răspunsese la bluful ei, asta era tot. Nu plănuise să o omoare, nu mai mult decât plănuise să o omoare pe Maddie Robinson. Dar aşa evoluase relaţia lui cu Maddie. Ea îi spusese „Nu vreau să te mai văd niciodată”, iar el se

asigurase că aşa va fi. Când priveai problema din punctul ăsta de vedere, ea îşi hotărâse singură destinul. În ceea ce o priveşte pe Paris, nu se gândise ce va urma să facă după ce-i va da primul telefon în care să-i spună că va lua măsuri în legătură cu femeia care greşise faţă de el. Vrusese să o sperie, să o pună pe jar şi să o facă să conştientizeze purtarea ei intolerabilă. Cine era ea să împartă sfaturi despre dragoste şi viaţă, relaţie şi sex? Nu se aşteptase ca telefonul său să declanşeze o anchetă a poliţiei şi să devină un eveniment media de asemenea amploare. Cine s-ar fi gândit că se va stârni atâta vâlvă în jurul lui Janey Kemp, când ea primea exact ceea ce dorise? Nu, totul luase o amploare mult mai mare decât prevăzuse el. Simţea că pierde controlul situaţiei. Ca să supravieţuiască, trebuia să recâştige controlul. Dar cu ce să înceapă? O metodă ar fi fost să o elibereze pe Janey. Da, putea să o facă. Să o lase undeva aproape de casa Părinţilor ei. Ea nu-i cunoştea numele. Putea şterge urmele din această cameră aşa încât, chiar dacă poliţiştii ar fi ajuns la „locul infracţiunii”, el ar fi plecat de mult. Ar trebui să nu se mai ducă la locurile de întâlnire ale Sex Clubului sau risca să-l vadă ea, dar pentru el nu era niciodată o problemă să găsească soluţii. Sex Clubul era doar o variantă. Nu era un plan perfect, dar rămânea probabil cea mai bună soluţie pentru el. O va suna pe Paris la momentul stabilit şi îi va spune că vrusese doar să se joace cu ea, să o facă să înţeleagă că nu ar trebui să se joace cu sentimentele oamenilor şi să dea sfaturi. N-am crezut niciodată că mă vei lua în serios, Paris. Nu ştii de glumă? Fără supărare, da? Fără îndoială, era un plan care putea să meargă.”… aici pe 101, 3 FM, o auzi el pe Paris, întrerupându-i şirul gândurilor. Rămâneţi alături de mine până la ora două. Am primit acum un telefon de la cea mai bună prietenă a lui Janey, Melissa”. Melissa.

— Melissa, vrei să spui ceva ascultătorilor?

— Da, vreau să o văd pe Janey acasă teafără, spuse ea. Janey, dacă asculţi acum şi eşti bine, întoarce-te acasă. Nimeni n-o să fie supărat pe tine. Şi dacă cineva o ţine pe prietena mea prizonieră, trebuie să spun că a făcut un lucru rău. Dă-i drumul. Te rog. O vrem pe Janey înapoi. Cam asta-i tot.

— Mulţumesc, Melissa. Ia stai, adică el e personajul negativ în toată povestea asta? Nu-i făcuse lui Janey Kemp nimic din ce ea nu şi-ar fi dorit nici Paris nu era prinţesa neprihănită, aşa cum credea toată lumea. Nu era mai bună ca celelalte. Formă numărul pe care îl ştia pe din afară, fiind sigur că acel apel nu putea fi interceptat. Îşi luase toate măsurile.

— Paris.

— Subiectul de astăzi este Dean Malloy.

— Valentino? Lasă-mă să vorbesc cu Janey.

— Janey nu are chef de vorbă, şi nici eu.

— Părinţii lui Janey vor ca eu să te rog să…

— Taci şi ascultă-mă. Dacă tu şi prietenul tău nu vă mişcaţi repede, veţi avea doi morţi pe conştiinţă. Janey şi Jack Donner.

— Aş fi mai liniştit dacă ai sta la mine acasă până se termină povestea asta. Am un dormitor liber. Nu e cine ştie ce, dar e confortabil. Şi vei fi în siguranţă.

Dean insistase să o conducă acasă. Ca şi în alte daţi, apelul lui Valentino fusese redirecţionat printr-un telefon public care nu oferea niciun indiciu. Poliţiştii erau acum siguri că Valentino nu fusese niciodată la vreunul dintre acele telefoane publice. Acest apel fusese cel mai tulburător deoarece Valentino păruse mai furios şi mai instabil psihic ca oricând. Iar vorbise despre moartea lui Janey. Şi, desigur, referirea la Dean şi Jack era un element nou şi îngrijorător. Valentino era fie un bun ghicitor, fie ştia

că ea şi Dean fuseseră într-o oarecare măsură implicaţi în moartea lui Jack.

— Mulţumesc de ofertă, dar voi fi în siguranţă aici. Intră pe uşă înaintea lui. O dată ajuns înăuntru, aprinse lumina. Ea o stinse imediat.

— Cu lumina aprinsă mă simt ca un peştişor într-un acvariu. Se poate vedea pe geam. Dean privi maşina de poliţie parcată pe alee.

— Văd că Griggs a fost înlocuit.

— E seara lui liberă. Curtis mi-a spus că o să vină alt echipaj, la fel de vigilent. Când Dean închise uşa, ea întrebă:

— Cum rămâne cu Gavin? Valentino vorbise cu atâta ură despre Dean încât începuseră să-şi facă griji şi pentru soarta lui Gavin.

— Am rezolvat Curtis a trimis un echipaj la mine acasă. L-am sunat pe Gavin şi l-am pus în temă.

— Liz?

— Nu cred că în cazul ei este necesar un echipaj de poliţie. Am sunat-o şi i-am spus să se asigure că a pornit alarma şi să mă sune dacă se întâmplă ceva neobişnuit.

— Poate că ea ar trebui să stea în dormitorul tău liber. Nefiind dispus să accepte provocarea, Dean spuse:

— Asta e o altă problemă, Paris. Ea se întoarse şi porni spre bucătărie. El o urmă. Era două şi jumătate dimineaţa, dar erau prea tulburaţi pentru a putea dormi.

— Eu o să-mi fac o ciocolată caldă. Vrei şi tu?

— Sunt optsprezece grade. Ea îi aruncă o privire – „vrei-sau-nu?”

— Suc? întrebă el.

În vreme ce apa ei se încălzea în cuptorul cu microunde, Paris turnă pentru el un pahar de suc de portocale şi scoase din debara o cutie cu prăjituri.

— În legătură cu ce crezi că minte?

— Valentino?

— Gavin. Mai adineauri mi-ai spus că ai impresia că te minte. Apoi au început să sune telefoanele şi nu am mai apucat să terminăm discuţia. El privi o vreme paharul cu suc, apoi spuse:

— Tocmai asta este. Nu ştiu în legătură cu ce minte, ştiu doar că o face.

Paris turnă un plic de cacao în cana cu apă fierbinte, îi făcu semn lui Dean să ia prăjiturile şi să o urmeze în sufragerie. Ea se aşeză pe un colţ al canapelei, iar el pe celălalt. Puseră cutia cu prăjituri între ei. Nu mai aprinseră lumina, dar razele celor două felinare intrau pe geam, aşa că se puteau vedea destul de bine. Ea îşi scoase ochelarii de soare.

— Crezi că minte cu privire la ceea ce a făcut în seara aceea?

— Poate omiţând anumite detalii. Mi-e teamă că la întâlnirea lui cu Janey s-au întâmplat mai multe decât vrea să recunoască.

— Crezi că au făcut sex?

— Probabil, şi nu vrea să afle nimeni.

— Într-adevăr. Dean luă o prăjitură.

— Dar să fim realişti, cum ar putea fi el Valentino? Nu pare verosimil. Iar el nu ştie nimic despre noi. Se uită la ea.

— Mă rog, vorbesc despre acel capitol. Şi nici nu are mijloacele tehnice pentru a redirecţiona telefoanele.

— L-am întrebat pe Stan cum funcţionează această tehnologie.

— De unde să ştie el?

— E pasionat de jucăriile scumpe. Nu te uita aşa la mine. Nu e el Valentino. Nu e destul de curajos.

— Ce ştii tu despre curajul lui?

— Te rog, mârâi ea. Vrei să-ţi povestesc sau nu? El

încuviinţă şi se întinse după o altă prăjitură. Paris continuă:

— Stan a spus că n-ar fi greu. Toţi cei care au la dispoziţie echipamentul necesar pot învăţa să facă acest lucru de pe Internet.

— Dar cineva care a lucrat la o companie de telefoane?

— E o posibilitate. De ce?

— Înainte de a deveni îngrijitor, Marvin Patterson a fost muncitor la Bell. Dean mersese cu maşina în spatele maşinii ei când o condusese acasă de la postul de radio. Între timp avusese o lungă convorbire telefonică cu Curtis.

Acum el îi povesti lui Paris tot ceea ce aflase detectivul despre Lancy Fisher.

— Avea casete audio cu înregistrările emisiunilor mele? Ce-ar putea însemna asta?

— Nu ştiu, răspunse Dean. De aceea îl caută Curtis. Vrea să-i pună mai multe întrebări, dintre care cea mai importantă are legătură cu preocuparea lui pentru tine.

— Care este surprinzătoare. Niciodată nu a manifestat interes faţă de mine. Ţinea mereu capul în jos şi vorbea foarte puţin.

— Un comportament straniu pentru un fost actor.

— Actor? Marvin?

— A jucat în câteva filme porno.

— Ce! exclamă ea. Eşti sigur că vorbim despre aceeaşi persoană? El îi povesti ce aflase Curtis de la mama lui Lancy.

— Şi tot nu se explică de ce ţi-a înregistrat toate emisiunile. Sau nu-mi dau eu seama. Avea cu totul nouăzeci şi două de casete. Curtis spune că nu erau de o calitate prea bună. Probabil înregistrate direct de la aparatul radio. Multe ore de cântece de dragoste şi vocea sexy a lui Paris Gibson. Poate că Marvin se masturba

ascultându-ţi vocea. Dar asta ar însemna că se masturba foarte mult.

— Scuteşte-mă de amănunte, te rog.

— S-a întâmplat vreodată să…

— Deloc, Dean. Nu mi-a adresat niciodată mai mult de câteva vorbe. Nici măcar nu s-a uitat vreodată la mine, din câte-mi amintesc.

— Atunci probabil că în privinţa asta e nevinovat. Probabil că a dispărut fiindcă e un fost puşcăriaş şi astfel are o aversiune normală faţă de interogatoriul poliţiei, chiar dacă nu are nimic de ascuns. Tăcu şi o privi atent timp de câteva secunde, suficient cât ea să întrebe:

— Ce-i?

— Curtis a devenit un fel de Sherlock Holmes al nostru. Ea suflă în cana de cacao, dar îi pierise brusc cheful să bea.

— Care e vestea cea bună?

— Nu am niciuna. Mi-a spus foarte clar că ştie ce s-a întâmplat înainte de plecarea ta din Houston. Accidentul. Rănirea lui Jack. Demisia ta din TV. Şi aşa mai departe.

— Asta-i tot?

— El s-a oprit aici, dar tăcerea care a urmat a fost plină de aluzii.

— Lasă-l să creadă ce vrea.

— Asta am şi făcut. Paris puse cana pe măsuţă, apoi, oftând adânc, lăsă capul pe spătarul canapelei.

— Curiozitatea lui nu mă surprinde. În fond, e detectiv. Şi nici nu a avut foarte multe cercetări de făcut. Trebuia să zgârie puţin învelişul şi iată viaţa mea.

— Îmi pare rău. Ea zâmbi trist.

— Nu contează. Sunt alte lucruri mai importante. De pildă Gavin. Cu capul sprijinit de canapea, întoarse privirea către Dean.

— Ce-apăţit la faţă?

— Nu l-am lovit eu, dacă la asta te gândeşti. Jignită de tonul lui şi de afirmaţia în sine, ea sări în picioare.

— Nu la asta mă gândeam. Înşfăcând cana de cacao, părăsi furioasă încăperea, spunând:

— Încuie uşa în urma ta.

CAPITOLUL 25

Cu mişcări nervoase, Paris aruncă zaţul, apoi stinse lumina de deasupra chiuvetei din bucătărie. Când se întoarse, Dean stătea în pragul uşii deschise.

— Îmi pare rău că m-am răstit la tine.

— Nu asta m-a supărat, spuse ea. Ci faptul că te-ai gândit că eu aş putea crede că tu l-ai lovit pe Gavin.

— Dar l-am lovit, Paris. Afirmaţia o amuţi.

— Nu astăzi, continuă el. Acum câteva zile. El m-a provocat, eu mi-am pierdut cumpătul şi l-am plesnit cu palma peste gură. Furia ei dispăru la fel de repede cum apăruse.

— Ah! Atunci am atins o coardă sensibilă, nu-i aşa? După o clipă, adăugă cu blândeţe:

— Ştiu ce s-a întâmplat atunci la Tech. El o privi surprins.

— Ţi-a spus Jack?

— Mi-a spus destule, dar abia după ce am comentat eu autocontrolul tău. El se sprijini de uşă şi închise ochii.

— Ei bine, autocontrolul meu a început să mă lase. Atunci cu Gavin, iar astăzi cu

Rondeau.

— Rondeau? îi povesti scena pe care o surprinsese când intrase în toaletă.

— Îl ţinea pe Gavin cu faţa lipită de oglindă. De-acolo are vânătaia aia. Mi-a venit să-l omor pe Rondeau.

— Şi eu mi-aş fi dorit-o în locul tău. De ce ar face una ca asta?

— Spunea că are o mamă şi o soră şi că mesajele

obscene ale lui Gavin l-au tulburat atât de tare încât şi-a pierdut cumpătul. Jalnică scuză care pute a minciună.

— Curtis ştie despre asta?

— Eu nu i-am spus şi mă îndoiesc că Rondeau ar fi mărturisit.

— O s-o laşi aşa?

— Nu. La dracu', nu. Dar o să mă răfuiesc cu Rondeau aşa cum am să hotărăsc eu şi fără să se amestece Curtis. Râse fără umor.

— Apropo de detectivul nostru, e ca un câine de vânătoare. N-o să renunţe până ce n-o să afle totul despre noi.

— Adică despre mine, ţine şi Jack.

— Nu e prost, Paris. Ştie că povestea are mai multe dedesubturi decât s-a sens în ziare şi mult mai mult decât îi spunem noi.

— Nu e treaba lui.

— El nu gândeşte aşa. El crede că Valentino face referiri la asta.

— La noi? La Houston? Dar astea nu au nicio legătură cu ce se întâmplă acum.

— Cu cazul Valentino? Nu. Dar are legătură cu ce se întâmplă între noi. Ea încercă să se ferească, dar el o prinse şi o întoarse cu faţa către el.

— Trebuie să vorbim despre asta, Paris. Nu am vorbit acum şapte ani. Dacă am fi vorbit atunci, poate că Jack nu s-ar mai fi îmbătat. Ar fi trebuit să mergem la el şi să-i spunem…

— Că l-am înşelat.

— Că ne-am îndrăgostit, că niciunul dintre noi n-a plănuit asta şi că pur şi simplu aşa stau lucrurile.

— Nu, ar fi fost mai rău.

— Mai rău decât ce, pentru numele lui Dumnezeu? Mai rău decât ce s-a întâmplat? Respiră adânc şi continuă

pe un ton mai liniştit:

— Jack a fost mai deştept decât l-ai crezut tu. Şi mult mai perspicace. îşi dăduse seama că ne evitam unul pe celălalt. Nu crezi că ar fi vrut să afle de ce?

Avea dreptate. Îl subestimase pe Jack crezând că dacă va continua să pretindă că nu s-a schimbat nimic, el nu îşi va da seama de situaţia reală. Logodnica şi cel mai bun prieten al lui făcuseră dragoste. Relaţiile lor – a ei cu Jack, a lui cu Dean, a ei cu Dean – se modificaseră pentru totdeauna. Nu se puteau întoarce la situaţia anterioară. Fusese naivă crezând acest lucru.

— Am crezut... am crezut... Lăsă privirea în pământ şi îşi masă tâmplele.

— Nu-mi amintesc ce-am crezut, Dean. Pur şi simplu nu mă puteam duce la el să-i spun „Mai ţii minte seara aceea cu ostaticii, când eu ţi-am spus că vreau să fiu singură? Ei bine, atunci a trecut Dean pe la mine şi am făcut dragoste pe covorul din sufragerie". În schimb, ea adoptase o abordare mai subtilă, refuzând de fiecare când Jack încerca să-i adune pe amândoi în acelaşi loc. Scuzele ei deveniseră lamentabile.

— În cele din urmă, Jack m-a întrebat de ce nu vreau să te mai văd.

— Şi eu am avut cu el o discuţie asemănătoare, spuse Dean. M-a întrebat dacă m-am certat cu tine în seara aceea. Dacă situaţia de criză scosese la iveală poliţistul din mine şi reporterul din tine. I-a spus că nu era aşa, şi că noi ne plăceam şi ne respectam reciproc. Aşa că a pus la cale cina-surpriză.

Cina aceea predestinată, gândi Paris. Jack aranjase să se întâlnească la unul dintre restaurantele lor preferate. Ea şi Dean sosiseră separat, neştiind că urmau să se întâlnească acolo. Aflându-se prima oară faţă în faţă după seara aceea, situaţia fusese atât de delicată pe cât îşi

imaginase ea că va fi. Era dificil pentru ei să se privească în ochi, dar ea nu se putuse abţine şi de fiecare dată când se uita la el, vedea că şi Dean îi arunca câte o privire pe furiş. Totuşi, purtaseră o conversaţie convenţională.

— Cina aceea a fost pentru mine un test de rezistenţă, spuse Dean. Mi-ai refuzat orice tentativă de a vorbi cu tine.

— Despărţirea trebuia să fie definitivă, Dean. N-aş fi avut curajul nici măcar să vorbesc cu tine la telefon.

— Iisuse, Paris, în sufletul meu era o durere de nedescris. Trebuia să ştiu ce gândeai. Dacă erai OK. Dacă erai însărcinată.

— Însărcinată?

— Nu am folosit nimic.

— Eu luam pastile.

— Dar eu nu ştiam. Zâmbi îndurerată.

— În egoismul meu, speram să fi rămas însărcinată. Nu fu în stare să admită că şi ea se agăţase de această speranţă şi că fusese foarte dezamăgită la următorul ciclu. Apariţia unui copil ar fi obligat-o să-i spună lui Jack adevărul. Ar fi fost justificarea pentru ea şi Dean să-l rănească. Dar nu se întâmplase.

— M-am chinuit mult întrebându-mă în ce stare erai în seara aceea după plecarea mea, spuse el. Şi deodată iată-te acolo, la un metru de mine, iar eu continuam să nu pot să te întreb ceea ce voiam atât de mult să aflu. Şi asta nu e tot. Nu doream sub nicio formă să-l dezamăgesc pe Jack. De fiecare dată când spunea câte-o glumă, sau când mă îmbrăţişa şi mă numea cel mai bun prieten al lui, mă simţeam ca un Iuda.

— Se străduia din răsputeri să iasă o cină reuşită. Jack păruse hotărât să ignore cu desăvârşire stânjeneala dintre cei doi. Băuse mult, vorbea foarte tare, râdea foarte tare.

Dar în cele din urmă, când se servise desertul, renunţase la toate acestea şi le ceruse să-i spună ce se întâmplă.

— Uite ce e, m-am săturat, spusese el. Vreau să ştiu în momentul ăsta ce s-a întâmplat de vă simţiţi atât de stânjeniţi când vă aflaţi unul lângă celălalt? Eu cred aşa: A) fie v-aţi certat în seara aceea, B) fie vă întâlniţi pe ascuns. Aşa că sau îmi spuneţi cum stă treaba, sautermin aţi odată.

Gândindu-se că făcuse o glumă bună, încrucişase mâinile la piept şi le zâmbise pe rând amândurora. Dar Dean nu răspunsese zâmbetului său, iar Paris simţise că i-ar fi crăpat obrajii dacă ar fi zâmbit. Tăcerea lor striga adevărul în gura mare. Chiar şi aşa, trecuse ceva timp până când Jack îşi dăduse seama de adevăr, şi atunci avusese loc o scenă greu de descris. Zâmbetul lui se sfărâmase. O privise mai întâi pe ea, aproape caraghios. Apoi îl privise pe Dean, aşteptând ca el să izbucnească în râs şi să spună ceva de genul „nu fi idiot”. Dar când niciunul dintre ei nu spuse nimic, el îşi dădu seama că gluma sa scosese adevărul la iveală.

— Ticălosule, spusese el. Sărise în picioare şi strigase: Cina o plăteşti tu, prietene. Se pare că Dean îi urmărise gândurile, fiindcă spuse:

— Nu voi uita niciodată chipul lui când a înţeles adevărul.

— Nici eu.

— În încercarea de a-l împiedica să se urce la volan, mi-am răsturnat scaunul. Până să mă ridic în picioare, voi doi dispăruserăţi.

— Nu-mi amintesc când am ieşit din restaurant, dar îmi aduc aminte că l-am ajuns din urmă în parcare. A ţipat la mine, mi-a spus să-l las în pace.

— Dar tu nu l-ai lăsat.

— Nu, l-am implorat să mă lase să-i explic. El doar s-a

uitat la mine şi m-a întrebat

„V-aţi tras-o?” Dean lăsă privirea în jos, dar tot atât de trist.

— Am auzit întrebarea asta din celălalt capăt al parcării. Te-am auzit cum îi spuneai să nu se urce la volan, fiindcă e prea beat şi prea furios. Surd la insistenţele ei, Jack se urcase în maşină. Ea alergase la uşa din partea dreaptă şi din fericire asta nu era încuiată.

— M-am urcat şi eu în maşină. Jack mi-a ordonat să cobor, dar eu l-am ignorat şi mi-am pus centura. El a pornit motorul şi a accelerat la maximum. Tăcură o vreme, pierduţi în amintirea acelei nopţi îngrozitoare. Dean fu cel care rupse tăcerea:

— Avea tot dreptul să fie furios. Dacă aş fi fost în locul lui… Dumnezeu ştie ce-aş fi făcut. Probabil că l-aş fi făcut bucăţele. Era rănit şi furios, şi dacă el a vrut să se sinucidă, noi nu-l puteam împiedica. Am greşit faţă de el, Paris. Vom trăi cu gândul ăsta tot restul zilelor noastre. Dar el a greşit când a pornit maşina cu tine înăuntru. Îşi cuprinse gâtul cu palmele, frecându-şi ceafa.

— Pentru asta nu-l voi ierta. Ar fi putut să te omoare.

— Nu cred că voia să omoare pe nimeni.

— Eşti sigură? întrebă el. Ce-aţi vorbit în cele două minute cât a durat drumul de la parcare la trecerea peste autostradă?

— I-am spus că-mi pare rău că l-am rănit. I-am spus că amândoi ţinem la el şi că aceea fusese o întâmplare singulară, o descărcare psihică după o experienţă traumatizantă, şi că dacă el ne-ar ierta, nu se va mai întâmplă niciodată.

— Şi tu credeai ce spuneai? Ea închise ochii şi lăsă să-i curgă lacrimile încet pe obraji. Apoi mişcă uşor din cap dintr-o parte într-alta, orice răspuns nemaifiind de folos. Respirând adânc, Dean o trase la pieptul lui şi o mângâie

pe păr.

— Poate ar fi trebuit să-i spun mai mult, zise ea.

— Să-l minţi?

— Poate l-aş fi salvat Era orbit de furie. Iraţional. Am încercat să-l conving să oprească şi să mă lase pe mine să conduc, dar el a mărit şi mai mult viteza. Atunci a pierdut controlul maşinii. Nu a intrat în parapet pentru că aşa a vrut.

— Ba da, Paris.

— Ba nu, scânci ea trist, neputând să creadă aşa ceva.

— Când un şofer pierde controlul maşinii apasă din reflex pe frână. Eu am fost chiar în spatele vostru şi nu am zărit aprinzându-se stopurile nici măcar o secundă. Dădu uşor capul pe spate, silind-o să-l privească în ochi.

— Jack te-a iubit, de asta nu mă îndoiesc. Te-a iubit atât de mult încât a vrut să-i fii soţie. Te-a iubit atât de mult încât a înnebunit de furie când a aflat de legătura noastră. Dar – adăugă Dean, apăsând cuvântul –, dacă te-ar fi iubit aşa cum ar fi trebuit, într-un fel generos şi necondiţionat în veci nu ar fi trebuit să te ia cu el. Oricât de cumpliţi i-au fost ultimii ani de viaţă, eu nu l-am putut ierta pentru că a încercat să te ucidă. Afirmaţia o făcu să-l iubească şi mai mult într-adevăr, îl iubea. Din clipa în care l-a cunoscut şi-a dat seama că nu avea cum să nu-l iubească pe Dean Malloy. Însă atunci îi fusese imposibil să se lase în voia acestui sentiment, şi imposibil îi era şi acum. Mereu erau alţi oameni care îi împiedicau să fie împreună. Jack, în primul rând. Iar acum Liz.

Se desprinse din îmbrăţişarea lui şi-i zise:

— Acum cred că ar fi bine să pleci.

— În noaptea asta rămân aici.

— Dean…

— O să dorm în salon, pe sofa. Şi ridică braţele,

neputincios

Dacă nu ai încredere că-mi pot ţine mâinile departe de tine, poţi să încui uşa de la camera ta. Dar n-o să te las singură atâta vreme cât un nebun care îţi poartă ranchiună se află în libertate.

— Nu-mi dau seama de unde a ştiut că am pe conştiinţa moartea lui Jack.

— Ca şi mine, de altfel.

— Ce s-a petrecut între noi doi nu s-a făcut niciodată public, iar eu chiar nu am discutat niciodată cu nimeni aşa ceva.

— E posibil să fi făcut niscai cercetări în legătură cu tine, după care mai mult a bănuit cauza accidentului lui Jack, la fel cum a făcut şi Curtis.

— Bine, dar motivele accidentului ar fi putut fi multiple, se arătă Paris contrariată.

— Da, dar numai unul ar fi distrus prietenia noastră. Nu este un mister greu de descifrat, Paris. Pe Valentino îl interesează în mod deosebit femeile infidele. Dacă el ajuns la concluzia că tu l-ai înşelat pe Jack cu mine, tu eşti întruchiparea ruinării sale. Chiar de-ar fi fost o presupunere greşită, pentru Valentino asta este realitatea şi atunci va acţiona în consecinţă. Moţăi din cap, hotărât să nu cedeze.

— Rămân.

Moţăi pe sofa până în zori când, pe nesimţite, se furişă afară din casă. Făcu semn celor doi ofiţeri din maşina de patrulă parcaţi în curbă, anunţându-şi în felul acesta plecarea. Nu dormise mai deloc. Arăta şi se simţea de parcă întreaga noapte stătuse de veghe, însă mai avea de împlinit o misiune care nu suferea amânare. Nu avea de gând să o întârzie nici măcar cât s-ar fi repezit acasă, să facă un duş şi să se bărbierească. Sună de două ori până auzi siguranţa trăgându-se de partea cealaltă a uşii. Liz se

uită somnoroasă prin despărţitura lăsată de lanţul metalic, apoi deschise uşa.

— Ştiu că este de neiertat să vin la o oră atât de matinală, zise Dean şi intră.

— Te iert. Şi-i cuprinse mijlocul cu braţele, cuibărindu-se la pieptul lui. De fapt, este chiar o surpriză plăcută. Dean o îmbrăţişă. Dedesubtul halatului de mătase, singura ei îmbrăcăminte, îi simţea trupul cald, îmbietor. Dar Dean nu avu nicio reacţie. Liz se trase puţin înapoi, atât cât să-i poată vedea chipul, rămânând lipită de el cu partea de jos a trupului.

— Pari răvăşit şi extenuat. A fost o noapte lungă?

— Mda, se poate spune.

— Noutăţi în legătură cu Gavin? întrebă ea, vădit îngrijorată.

— Nu. Încă nu a scăpat basma curată şi până nu-l văd scăpat, nu pot să nu mă tem. Dar nu din pricina lui am venit aici. Capacitatea ei de a intui gândurile ascunse ale oamenilor îi fusese de mare ajutor în carieră şi nu o dezamăgi nici de data asta. După ce îl mai privi câteva secunde cu luare-aminte, zise:

— Aveam de gând să mă ofer în pat cu tandreţe şi cu mângâieri line. Dar din câte îmi pot da seama, cred că ar fi mai bine să te servesc cu o cafea.

— Nu, lasă. Nu pot sta prea mult. De parcă ar fi vrut să-şi strunească mândria şi să nu se prăbuşească, Liz lăsă să-i cadă mâinile de pe mijlocul lui, îşi îndreptă ţinuta şi îşi dădu pe spate părul ciufulit.

— Măcar ai vreme să stăm puţin jos?

— Da, sigur. Femeia îl conduse pe sofaua din salon, unde ea se şi aşeză într-un colţ, cu picioarele dedesubt. Dean rămase pe marginea canapelei, cu coatele sprijinite pe genunchi. Pe drum repetase de mai multe ori cum să pună problema, însă în cele din urmă îşi dăduse seama că

pentru aşa ceva nicio modalitate nu era suficient de delicată. În plus, o respecta prea mult ca să o mintă, aşa că luase decizia să vorbească deschis.

— De mai mult timp – sunt deja luni de zile la mijloc – te-am lăsat să crezi că, mai devreme sau mai târziu, ne-am putea căsători. Liz, să ştii că asta nu se va întâmplă. Îmi pare rău.

— Am înţeles. Liz respiră adânc, apoi îl întrebă:

— Măcar pot afla şi eu motivul?

— La început am crezut că e vorba de teama specifică în astfel de cazuri. După ce vreme de cincisprezece ani am fost burlac, am crezut că ideea de a mă recăsători îmi provoacă un fel de panică. Aşa că nu ţi-am zis nimic, în speranţa că o să scap odată şi-odată de prejudecata asta. Nu am vrut să ne certăm sau să te supăr nejustificat.

— Oh, foarte frumos din partea ta că te preocupă sentimentele mele.

— Mi se pare mie sau simt o nuanţă de sarcasm?

— Nu ţi se pare.

— Da, cred că mi se cuvine, zise Dean. Am rupt un legământ, o logodnă. Chiar nu trebuie să te porţi frumos cu mine.

— Mă bucur că gândeşti aşa, pentru că abia îmi stăpânesc furia.

— Ai tot dreptul să te înfurii. Liz îl privi chiar furioasă, însă mândria învinse şi de data asta.

— Gândindu-mă mai bine, cred totuşi că nu e cazul să mă cert cu tine. Dramatismele te-ar determina să pleci imediat fără să te mai uiţi înapoi. Cu alte cuvinte, ţi-ar uşura situaţia. În schimb, sunt hotărâtă să te pun într-o situaţie delicată, aceea de a-mi explica ce se întâmplă. Cred că măcar atât merit şi eu.

De fapt, în sinea lui Dean sperase chiar să se ajungă

la o ceartă, în care amândoi să se piardă în invective, în jigniri care să şteargă orice urmă de afecţiune. O ceartă s-ar fi isprăvit repede şi despărţirea ar fi fost mai puţin dureroasă pentru ea şi mai uşoară pentru el. Însă Liz a ţinut să taie din start încercarea lui atât de nedemnă de a scăpa.

— Nu ştiu sigur cum ar trebui să-ţi explic, zise Dean, desfăcând palmele şi dându-i de înţeles că era inutil să încerce. Nu tu eşti de vină. Tu ai rămas la fel de deşteaptă, şi frumoasă, şi senzuală ca în ziua în care ne-am cunoscut. Chiar şi mai şi.

— Te rog să nu mă înnebuneşti acum cu un discurs în care să-mi spui că nu mă meriţi.

— Nu despre asta e vorba, spuse el înciudat. Am vorbit serios. Treaba asta nu are nicio legătură cu tine. Are legătură cu noi. Liz, pur şi simplu eu nu mai fac parte din noi.

— Nu e necesar să precizezi asta. E drept că în ultima vreme, de câte ori am făcut dragoste, implicarea ta a cam lăsat de dorit.

— Ce ciudat, până acum nu te-am mai auzit plângându-te de aşa ceva.

— Iar încerci să stârneşti o ceartă, i-o reteză ea scurt. Renunţă. Şi nu te mai simţi atât de ofensat de apreciere. Nu e vorba despre plăcerea pe care o poţi provoca, ci despre implicarea ta emoţională, care a lipsit cu totul.

— Ceea ce recunosc.

— Ce se întâmplă? E din cauză că Gavin locuieşte acum cu tine? Solicită prea mult din timpul tău?

— Gavin a fost scuza de care m-am folosit ca să mă tot îndepărtez, recunoscu

Dean. Nu sunt deloc mândru că m-am folosit aşa de el.

— Nici nu trebuie. Dar, care va să zică, nu despre el

este vorba.

— Nu.

— Atunci este altcineva? Dean se întoarse şi o privi fără să mai şovăie.

— Da.

— Te întâlneşti cu o altă femeie?

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Atunci ce este, Dean? Spune-mi o dată cum stau lucrurile!

— Iubesc pe altcineva. Francheţea răspunsului o amuţi. Rămase cu privirea pierdută în ochii lui preţ de câteva momente, încercând să înţeleagă vorbă cu vorbă.

— Aha. Iubeşti pe altcineva. Pe mine… m-ai iubit vreodată?

— Da. În multe privinţe încă te iubesc. Ai făcut parte din viaţa mea, mi-ai fost necesară, mi-ai fost aproape.

— Dar nu ai făcut o pasiune pentru mine.

— Când am început să ne vedem, îţi spun sincer că am crezut… am sperat că… am încercat…

— Ai încercat, repetă ea, râzând cu amărăciune. Ce altceva îşi mai poate dori o femeie să audă? Sarcasmul reînvie, dar se simţea că era ceva forţat. Liz luă o pernă şi o strânse la piept, simţind o nevoie acută de a se sprijini de ceva. Dean îşi zise că bine ar fi fost să plece chiar atunci, înainte ca sinceritatea lui atât de brutal afirmată să-i rănească de tot orgoliul. Însă când se ridică de pe sofa şi se pregăti să plece, Liz îi zise cu glas stins:

— Femeia cu ochelari de soare. Cea cu care stăteai de vorbă la secţia de poliţie. Paris? Şi ridică privirea spre el. Hai, Dean, nu te mai arăta atât de surprins. Şi de-aş fi fost oarbă, tot mi-aş fi dat seama că v-aţi iubit.

— E adevărat. S-a întâmplat o dată, cu ani în urmă…

— Iar tu nu te-ai vindecat niciodată. Zâmbi şi el, trist.

— Nu. Niciodată.

— Spune-mi sunt curioasă să aflu de când ai început să o întâlneşti din nou.

— De alaltăieri. Liz rămase mută de uimire.

— Întocmai, continuă el. Înstrăinarea asta emoţională – nu ştiu cum să o numesc altfel – a început mult înainte de apariţia ei. Revederea nu a făcut decât să-mi confirme ceva ce deja ştiam.

— Şi anume că nu te vei căsători cu mine. Dean încuviinţă, dând din cap.

— Ei bine, slavă Domnului că nu ai făcut-o. Şi lăsând perna la o parte, Liz se ridică în picioare.

— Nu am de gând să fiu pe locul secund în viaţa nimănui.

— Nici nu trebuie să fii. Dean îi luă mâna într-a lui şi i-o strânse uşor.

— Iartă-mă că ţi-am răpit doi ani şi că am lăsat ceasul tău biologic să meargă în gol.

— A, lasă, s-ar putea ca tot răul să fie spre bine, spuse ea, încercând să pară nonşalantă. Ce-aş face cu un copil în călătoriile mele de afaceri? Crezi că aş putea să-l iau în servietă? Încerca să facă haz, însă Dean ştia prea bine cât de greu de îndurat era deziluzia. Poate chiar îi frânsese inima, însă era o femeie prea mândră ca să facă o scenă cu lacrimi şi scâncete. Şi, cine ştie, poate că ţinea prea mult la el şi nu voia să-l facă să se simtă vinovat.

— Liz, să ştii că eşti o femeie rafinată şi foarte delicată.

— Da, cum să nu.

— Ce-ai să faci mai departe?

— Azi, de pildă, o să mă duc să-mi fac un masaj. Dean zâmbi.

— Şi mâine?

— Să ştii că nu mi-am vândut casa din Houston când m-am mutat aici.

— N-ai vândut-o?

— Tu aşa ai crezut, iar eu nu te-am lămurit niciodată. Este posibil să fi intuit că voi avea nevoie de un cuib în care să mă retrag. Aşa că, îndată ce o să o pun la punct, mă mut din nou acolo.

— Liz, tu chiar eşti o femeie specială.

— Şi tu eşti deosebit, îi răspunse ea pe un ton aspru. Dean se aplecă şi o sărută pe obraz, apoi porni spre uşă. Când ajunse, se mai întoarse o dată înainte de a deschide.

— Ai grijă de tine. După care ieşi.

CAPITOLUL 26

Alo?

— Gavin, tu eşti?

— Da.

— Sunt sergentul Curtis. Te-am trezit?

— Cam aşa ceva.

— Scuză-mă că te deranjez. Îl tot sun pe tatăl tău pe mobil, dar nu reuşesc să dau de el. Din cauza asta am sunat acasă. Mi-l dai, te rog, la telefon?

— Nu e aici. Noaptea trecută a rămas la Paris. Îi păru imediat rău pentru dezvăluirea asta, ştiind cât de bănuitor era Curtis şi că repede ar trage concluzii greşite.

— Am cinat împreună la ea acasă, îl lămuri Gavin. Apoi, după emisiune, din cauza ultimului apel al lui Valentino, tata s-a gândit că nu ar fi bine să o lase singură.

— Dar doi poliţişti îi supraveghează casa.

— Se pare că tata a considerat că nu e de-ajuns.

— Asta e limpede. Gavin hotărî să încheie conversaţia cât mai repede, de teamă să nu spună prea multe. Şi la urma urmelor, nu era treaba lui Curtis unde îşi petrecea tatăl lui noaptea.

— Bine, atunci o să încerc să dau de el acolo, îi zise detectivul. Am numărul lui

Paris.

— Aş putea să-i transmit eu mesajul, se oferi Gavin.

— Mulţumesc, însă trebuie să vorbesc cu el personal. Nu-i plăcură ultimele cuvinte ale sergentului. Oare Curtis avea de vorbit personal cu tatăl său în legătură cu el?

— Aveţi vreo noutate despre Janey?

— Mă tem că nu. Mai vorbim, Gavin.

Şi închise înainte ca băiatul să apuce să-i spună la revedere. Se ridică din pat şi se duse la baie, apoi aruncă o privire pe fereastră şi văzu că maşina poliţiei tot mai era parcată la colţul străzii. Oare numai el îşi dădea seama de ridicolul de a fi păzit de Valentino, când el însuşi era bănuit că ar putea fi Valentino?

Era prea de dimineaţă ca să se scoale, aşa că se întoarse în dormitor, fără să-l mai ia somnul. Până aveau să o găsească pe Janey, el trebuia să rămână supravegheat, în casă. Se resemnase, îşi dădea seama că se putea şi mai rău. De n-ar fi fost tatăl lui, cine ştie, poate că ar fi ajuns şi la închisoare. Se gândi cât de puţin avusese de suferit de pe urma faptului că tatăl lui descoperise câteva minciuni şi că mai era şi membru al Sex Clubului. Cel puţin seara trecută, când fusese împreună cu el şi cu Paris, se simţise chiar bine. Se temuse puţin să o revadă după atâţia ani. Dacă se schimbase şi ajunsese să se poarte ca o femeie în vârstă? Se temuse să nu o vadă cu un păr mare şi tapat, cu bijuterii multe, sentimentală şi siropoasă, tot minunându-se cât de mult crescuse el, făcând mare caz din asta, aşa cum procedau rudele mamei lui la întâlnirile familiale. Însă Paris se dovedise o femeie super, deosebită, exact cum şi-o amintea. Era prietenoasă, dar fără a exagera cu bunăvoinţa, aşa cum făcea Liz. Nici nu-i vorbea de sus. Chiar şi atunci demult, când se cunoscuseră, îl tratase ca pe un egal, nu ca pe un copil. Jack îi spunea mereu ba Skipper, ba Scout, ba „Amice”, chestiuni drăguţe, însoţite mereu de vorbe multe şi gălăgioase, de parcă el nu era

decât un copil care trebuia amuzat cu orice preţ. Îi plăcuse şi Jack, nimic de zis, însă dintre cei doi, lui îi plăcuse mai mult Paris. O plăcuse pe Paris mai mult decât pe fetele cu care se întâlnea pe atunci tatăl lui. Îşi aminti că la un moment dat se gândise că dacă nu ar fi fost Jack, ce grozav ar fi fost ca tatăl său să o placă pe Paris. Mama lui era de părere că aşa s-ar fi şi întâmplat. Mă rog, ea nu a stat niciodată de vorbă cu el despre aşa ceva, însă Gavin o auzise odată spunându-i unei prietene că Dean pare să aibă

„Ceva" pentru Paris Gibson şi că se întâlneşte cu altcineva doar pentru că ea este logodnica lui Jack Donner. La vremea respectivă el era prea mic ca să priceapă toate implicaţiile situaţiei. Şi nici nu îl interesau în mod deosebit relaţiile dintre cei mari. Dar după ce seara trecută îl văzuse pe tatăl lui atât de nerăbdător să ajungă acasă la ea, după ce îl văzuse uitându-se preocupat în oglinda retrovizoare înainte să coboare din maşină, îşi zise că mama lui avusese cu siguranţă dreptate. Nu-l văzuse niciodată pe Dean uitându-se în oglindă înainte de întâlnirile cu LizPărinţii lui erau divorţaţi de foarte multă vreme. De fapt, nici nu-şi amintea să fi locuit vreodată cu toţii. Când era mic, ajunsese să priceapă încet-încet că familia lui nu semăna cu cele din reclamele de la televizor, unde mama şi tata luau micul dejun împreună, se plimbau pe plajă ţinându-se de mână, mergeau cu aceeaşi maşină şi chiar dormeau în acelaşi pat. Văzuse asta şi-n alte case din cartierul în care locuia – tatăl era mereu acolo. Pusese tot felul de întrebări ambilor părinţi şi, după ce îi explicaseră ce însemna divorţul, el începuse să spere cu ardoare ca părinţii lui se vor împăca şi vor locui cu toţii în aceeaşi casă. Dar cu trecerea timpului ajunsese să înţeleagă şi să accepte că o împăcare nu era nici pe departe posibilă. Totuşi, ca un copil îndărătnic ce era, continuase să spere.

Tatăl lui cunoscuse o mulţime de femei. Gavin uitase numele celor mai multe dintre ele, pentru că cu niciuna nu rămăsese pentru prea multă vreme.

Chiar o auzise pe mama lui stând de vorbă cu bunica despre „febleţea lunii” şi ştia că se refereau la prietenele tatălui său. Mama lui nu ieşea mai deloc cu cineva, aşa că l-a uluit când ea s-a recăsătorit. Momentul acesta îi spulberase toate speranţele de a-şi vedea, printr-un miracol, părinţii împreună. Atunci se înfuriase de-a binelea pe ea şi hotărâse să-i facă viaţa alături de noul ei soţ un calvar. Privind acum în urmă, îşi dădea seama că fusese o hotărâre nesăbuită şi că se purtase mai mult decât pueril. Fusese, într-adevăr, un mare ticălos. Mama lui trebuie să-l fi iubit cu adevărat pe bărbatul acela, altfel nu s-ar fi căsătorit cu el. Iar pe tatăl lui nu-l mai iubea. Doar o auzise spunându-i clar şi bunicii: „Îl voi iubi mereu pe Dean pentru că mi l-a dăruit pe Gavin”, spunea ea”, însă am luat cea mai bună hotărâre când am stabilit să ne despărţim mai curând”.

Îşi închipui că nici tatăl lui nu o mai iubea pe ea, şi poate că nici nu o iubise vreodată. Încercă să şi-i imagineze pe părinţii lui împreună, dar nu era nicidecum o imagine armonioasă. Ca două piese din jocuri de puzzle diferite, pur şi simplu nu se potriveau. Treaba nu mersese bine de la început, şi nici nu avea să meargă vreodată”. N-ai ce face, Gavin, trebuie să înveţi să trăieşti cu regretul ăsta”, îşi zise el. Mama lui era fericită acum, în a doua ei căsnicie, însă şi tatăl lui merita să fie fericit. Ciudat, Gavin nu o găsea deloc potrivită pe Liz să-l facă fericit pe Dean. Şi, tot gândind aşa, îl fură somnul. Nu apucă să adoarmă de-a binelea când se auzi soneria de la uşă. Doamne, dar ce-i apucase pe toţi să sune atât de devreme în dimineaţa asta? Se duse la uşă şi deschise. Imediat regretă că nu s-a uitat înainte pe vizor să vadă cine este. În prag se afla John

Rondeau. Gavin aruncă o privire peste umărul lui, să vadă dacă echipajul de poliţie mai este la colţ. Se linişti când îi văzu acolo. Poliţiştii se înfruptau de zor dintr-o pungă cu gogoşi – un dar de la Rondeau, fără îndoială.

— Stai liniştit, Gavin, straja este la locul ei. Nu se lăsă deloc păcălit de glasul mieros al lui Rondeau. Falca nu-i mai zvâcnea, dar încă îl durea şi avea să mai rămână vânătă ceva vreme. Rondeau era mai greu decât el cam cu cincisprezece kilograme şi ştia deja că ticălosul era în stare să fie violent.

Dar îşi jură să nu-i dea prilejul să-l considere laş.

— Nu-mi fac nicio grijă, răspunse el. Mai ales în ce te priveşte. Ce vrei?

— Voiam să adaug ceva la ce ţi-am zis ieri.

— Dacă află tata că eşti aici, te face arşice.

— Tocmai din cauza asta am ales să vin acum. Ştiu că nu este acasă.

Zâmbea, aşa că oricine i-ar fi văzut, inclusiv poliţiştii care îşi lingeau zahărul de pe degete, putea considera dialogul lor o discuţie între prieteni.

— Dacă te hotărăşti să povesteşti cuiva despre…

— Crimele tale? Completarea îl determină să zâmbească şi mai amuzat.

— Eu le-aş fi numit activităţi extracurriculare. Dacă află careva ceva de la tine, să ştii că nu tu ai să urmezi.

— Nu mi-e frică de tine. Rondeau trecu peste cutezanţa lui Gavin şi continuă:

— O să trec peste tine şi o să mă opresc direct la taică-tău.

— Asta-i o glumă sau ce-ţi trece prin minte? Ai chiar haz ştii. Şi pufni în râs, batjocoritor. Nu eşti decât un degenerat obsedat de calculatoare.

— Fii atent că eu încerc să ies din grupa asta ca să intru la Criminalistică.

— Nu mă interesează, n-au decât să te facă şi mare şef, tu tot n-o să ai tupeul să te baţi cu tata.

— Nici nu am de gând să-l atac personal. Ar fi chiar o prostie din partea mea, pentru că la asta se şi aşteaptă. Dar dacă i-ar veni de hac vreun psihopat din puşcărie pe care trebuie să-l interogheze? Cred că ştii că Malloy intră în celule mai tot timpul, continuă el, pe acelaşi ton stăpânit. Stă de vorbă cu tot felul de drogaţi, violatori şi criminali, încercând să obţină de la ei diferite informaţii, manipulându-i abil să mărturisească ce mai au de ascuns. Ce s-ar întâmpla dacă unuia i s-ar şopti că Malloy se dă la nevastă-sa în timp ce el stă în închisoare?

— Devii şi mai ridicol.

— Adică tot aşa cum s-a băgat şi între Jack Donner, prietenul lui cel mai bun, şi

Paris Gibson. Următoarea replică isteaţă îi muri pe buze.

— Cine spune asta? întrebă Gavin.

— Curtis, de exemplu. Şi oricine îşi dă seama că este adevărat. Taică-tău s-a culcat cu logodnica prietenului său cel mai bun şi din cauza asta Jack Donner a vrut să se sinucidă.

— Astea sunt poveştile talc.

— Dacă nu mă crezi pe mine, n-ai decât să-l întrebi pe el. Rondeau plescăi din limbă.

— Urâtă treabă, am dreptate? Dar ar întări zvonul pe care l-aş împrăştia printre deţinuţi, anume că doctorul Malloy, în ciuda atitudinii sale prietenoase, nu este demn de încredere, mai ales când este vorba de o femeie singură şi uşor impresionabilă. Ai înţeles cum stau lucrurile, Gavin? Se întâmplă mai mereu ca unii poliţişti să moară în capcane întinse de colegi. Suntem şi noi oameni. Ne mai facem duşmani şi printre ai noştri, zise Rondeau, ridicând din umeri. Nu va şti când i se va întâmplă nenorocirea; pur

şi simplu va muri, iar tu vei rămâne orfan. De data asta Gavin chiar se sperie.

— Să pleci imediat de-aici, zise cu glas sugrumat. Fără să se grăbească, Rondeau se îndepărtă uşor de prag.

— Bine, acum o să plec. Dar te sfătuiesc să te gândeşti de o mie de ori la ce ţi-am spus. Tu eşti un nimic, nici nu merită să-mi bat capul cu tine. Dar dacă sufli o vorbă despre mine, adăugă, întorcându-se şi apăsându-l în piept cu arătătorul îndoit, Malloy dispare.

Paris deschise încet ochii, dar când îl văzu pe Dean aşezat pe marginea patului ei se ridică brusc în capul oaselor.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic nou. N-am vrut să te sperii. Se simţi uşurată să afle că nu venise cu veşti rele, însă inima continua să-i bată cu putere, mai ales fiindcă Dean şedea acolo, pe patul ei.

— Cum a fost canapeaua? îl întrebă ea, fără să-şi poată domoli bătăile inimii.

— Scurtă.

— Ai dormit vreun pic?

— Destul de puţin. Am lucrat, mi-am mai notat câte ceva în legătură cu profilul lui Valentino. Cu toate că fusese extrem de obosită, şi ea adormise greu, ştiindu-l în camera alăturată. Prezenţa lui îi stăruise în subconştient, nelăsând-o să se odihnească.

— Mi-ar prinde bine o cafea acum. Dean dădu din cap, fără să o contrazică, dar nu se mişcă de pe pat, şi nici Paris nu se ridică. Tăcerea se prelungea, căci amândoi rămaseră cu privirile înlănţuite deasupra fâşiei înguste de pat care îi separa.

— Ar fi trebuit, până la urmă, să-mi încui uşa? şopti ea.

— Cu siguranţă. Pentru că se pare că nu pot sta

departe de tine. Şi întinse mâna după ea, iar Paris se apropie imediat de el, ca după o îndelungă aşteptare. Însă înainte ca buzele lor să se atingă, îşi aminti:

— Liz…

— Nu mai e o problemă.

— Dar…

— Paris, ai încredere în mine.

Şi ea avu încredere, abandonându-se îmbrăţişării şi sărutului lui posesiv, pătimaş, dulce. Îl mângâie la rândul ei pe pieptul acoperit cu fire aspre de păr şi înclină uşor capul pentru ca buzele lor să se poată căuta tot mai intens, tot mai intim. Dean dădu la o parte pătura şi cearşaful cu care era învelită şi se întinse alături de ea pe pat. Se trase puţin înapoi să o privească mai bine, uitându-se mirat la boxerii şi bustiera cu desăvârşire lipsite de feminitate.

— Interesante pijamale!

— Da, sunt făcute să incite.

— Chiar au efect, îi mai spuse el cu glas scăzut, lipindu-şi trupul de coapsa ei.

Paris îi atinse chipul cu vârfurile degetelor, netezindu-i sprâncenele, coborând delicat în jos, pe linia nasului, apoi desenând forma buzelor şi atingându-i în cele din urmă bărbia uşor despicată.

— Părul ţi-a încărunţit şi mai mult, observă ea.

— Iar al tău este mai scurt.

— Cred că ne-am schimbat amândoi.

— Da, unele lucruri s-au schimbat. Apoi coborî privirea spre sânii ei care, la atingerea mâinilor lui, se şi întăriră.

— Uite, ei nu s-au schimbat. Mi-i amintesc bine. Şi o sărută din nou, cu dorinţă crescândă. Îşi strecură mâinile pe dedesubtul ei, apoi o ridică şi o aşeză cu picioarele de-o parte şi de alta a mijlocului lui. Paris simţi un val de căldură străbătându-i partea de jos a trupului, apoi

lăsându-se ademenitoare în coapse. Trecuseră ani buni de când nu mai simţise dorinţa aceea acută de împlinire intimă. Suspină bucuroasă de redescoperirea asta şi ceru, cu un geamăt şoptit, alinarea dorului de a fi iubită.

— Am aşteptat destul, îi spuse Dean, îndepărtându-se puţin, cât să-şi găsească poziţia cea mai bună. Chiar prea mult. Însă aşteptarea nu se încheiase, căci se auzi sunând telefonul ei. Rămaseră amândoi nemişcaţi. Se priviră fără să rostească un cuvânt, însă ştiau că apelul nu putea fi ignorat. Miza era prea mare. Dean se lăsă pe spate şi îşi trimise blestemele, plin de ciudă, spre tavan. Paris îşi trecu mâna prin păr şi întinse mâna spre aparatul de pe noptieră.

— Alo? şopti către Dean că era Curtis.

— Nu… nu, m-am trezit. Vreo veste?

— Se poate spune şi aşa, zise scurt detectivul. Nu are direct legătură cu Valentino sau cu Janey. Brad Armstrong şi Marvin Patterson sunt încă în libertate. Dar de fapt am sunat ca să stau de vorbă cu Malloy. Am înţeles că e acolo.

Cu mai multă stăpânire de sine decât se simţea în stare, Paris îi răspunse:

— O clipă. Îl chem imediat.

Acoperi receptorul cu palma şi i-l întinse lui Dean, care se uită la ea întrebător, însă Paris ridică şi mai nedumerită din umeri.

— Nu mi-a spus nimic. Dean îi luă receptorul din mână şi-l salută scurt pe celălalt. Între timp, Paris se ridică din pat, intră în baie şi închise uşa. Făcu repede un duş, apoi se înfăşură într-un halat şi se întoarse în dormitor. Dean nu mai era, iar telefonul era pus la locul lui, în încărcător. Se auzea zgomot din bucătărie, aşa că porni într-acolo. Într-adevăr, Dean era în bucătărie şi punea cafea în filtru. Auzind-o în spatele lui, se întoarse şi o privi peste umăr.

— Miroşi tare bine.

— Ce voia sergentul Curtis? Cafeaua o să fie gata în câteva minute

— Dean?

— Gavin i-a spus că sunt aici. Sunase mai întâi acasă fiindcă m-a găsit pe mobil. În dimineaţa asta când am plecat la Liz…

— În dimineaţa asta ai fost la Liz?

— Da, devreme, în zori. Mi-am închis mobilul şi am uitat să-l mai deschid. Din respect pentru ea nu am vrut să fiu întrerupt de vreun apel în timp ce stăteam de vorbă. Paris nu spuse nimic, cu toate că o asaltau zeci de întrebări. Fără să se grăbească, Dean luă două căni din cămară şi abia apoi se întoarse şi o privi în ochi.

— I-am spus că de-acum înainte nu ne vom mai vedea. Paris îşi înghiţi uimirea.

— S-a supărat?

— Nu foarte tare. Şi nici nu a fost şocată. Se aştepta.

— Aha. Dean părea să-i citească bine gândurile, căci adăugă imediat cu blândeţe:

— Paris, să nu te învinovăţeşti pentru despărţirea asta. S-ar fi întâmplat oricum.

— Şi tu… cum te simţi acum?

— Uşurat. Am nedreptăţit-o lungind atât de mult relaţia asta. Filtrul electric anunţă că era gata cafeaua, dându-i lui Paris posibilitatea să schimbe subiectul. Se duse la frigider şi scoase o cutie cu fursecuri.

— Până la urmă ce a vrut Curtis?

— Să-mi raporteze ceva.

— În legătură cu cazul?

— Nu, în legătură cu slujba mea în cadrul poliţiei. Am fost suspendat pe termen nelimitat.

CAPITOLUL 27

Bună, mamă, sunt Lancy.

— Iisuse, cât e ceasul?

— Aproape nouă.

— Unde eşti? În seara precedentă se întorsese în parcul de rulote prin poarta din spate şi parcase maşina ceva mai departe de rândul pe care se afla „casa” mamei sale. Riscând să fie lătrat de câini şi rănit de vecinii care mai întâi trăgeau cu puşca şi abia apoi puneau întrebări, se strecură printre rulote.

Gestul lui părea puţin melodramatic, dar puţină precauţie nu strica. Descoperi imediat maşina neînmatriculată a poliţiei. Era parcată la treizeci de metri de casa mamei sale. Se strecurase înapoi la maşina sa şi se întorsese la Austin. Nu ştia unde altundeva s-ar fi putut duce. Sunase la un vecin, în care putea avea la fel de multă încredere ca în puţinele sale cunoştinţe. Acesta îi confirmase bănuielile

— Poliţia fusese la el acasă.

— I-am văzut ducând cu ei câteva cutii, spusese el. Probabil casetele cu Paris

Gibson. Rahat! Neluându-i în considerare întrebarea mamei sale, spuse:

— A fost poliţia pe-acolo?

— Un tip pe nume Curtis. Din Austin.

— Ce i-ai spus?

— Nimic, mârâi ea, pentru că nu ştiu nimic.

— A căutat prin rulotă?

— S-a uitat pe-aici. Ţi-a găsit şosetele.

— Le-a luat cu el?

— Ce să facă cu şosetele tale murdare?

— Du-te la fereastră şi uită-te spre capătul dinspre sud al străzii.

— Sunt în pat, se plânse ea.

— Te rog, mamă. Fă-mi serviciul ăsta. Vezi dacă este parcată acolo o maşină închisă la culoare. Ea înjură şi se

auzi o pocnitură, probabil lovise receptorul de tăblia patului. Lipsi multă vreme. Când se întoarse, gâfâia ca o locomotivă.

— E acolo.

— Mulţumesc, mamă, vorbim mai târziu.

— Nu vreau ca toate prostiile pe care le-ai făcut tu să se spargă în capul meu. M-ai înţeles, băiete?

— Nu s-a întâmplat niciodată asta. Puse receptorul unsuros în furca telefonului public. Vârând mâinile în buzunare şi cu capul între umeri, porni să se plimbe spre motel. Pe sub cozorocul şepcii de base-ball, ochii lui căutau neliniştiţi maşinile de poliţie pe care se aştepta să le vadă apărând dintr-un moment în altul, cu scârţâit de roţi şi voci ordonându-i să stea pe loc. După ce-şi dăduse seama că nu se putea ascunde la maică-sa, se întorsese la apartamentul lui secret ca să-şi petreacă noaptea.

Prima oară trecuse cu maşina pe lângă casă, dar nu văzuse nicio maşină de poliţie vizavi la stop, şi nici prin preajmă. Intră fără să fie observat, dar nu era un adăpost reconfortant. Putea. Era mizerabil. Îl făcea să se simtă el însuşi murdar. Stătuse treaz toată noaptea, şi fusese o noapte lungă.

— De data asta chiar ai dat-o în bară, Lancy Ray, îşi spuse el, închizând uşa în urma lui şi intrând încă o dată în pielea unui om căutat.

Cizmele strălucitoare de cowboy ale sergentului Curtis stăteau încrucişate pe birou. Privea cu atenţie vârful uneia dintre ele, când un dosar galben ateriza la un centimetru de el. Se întoarse şi o zări pe Paris Gibson stând în picioare în spatele lui. Deşi aceasta purta obişnuiţii ochelari de soare, îşi putu da seama după mişcările ei că era grozav de nervoasă.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Iar te porţi ca un imbecil egocentric? Coborî

picioarele de pe birou şi o invită să stea jos. Ea îl refuză şi continuă să stea în picioare. El spuse:

— Imbecilul ăla este un judecător districtual foarte influent

— Care are Departamentul de poliţie la degetul mic.

— Suspendarea lui Malloy n-a fost decizia mea. Nici dacă aş fi vrut nu aş fi putut face asta. E mai mare în grad decât mine. Eu am fost doar cel care i-a adus vestea.

— Lasă-mă să reformulez: Judecătorul Kemp are la degetul mic un departament de poliţie plin de laşi. Fără să ia în considerare insulta, începu să-i explice:

— Judecătorul s-a dus cu plângerile direct la şeful cel mare. După ce el şi doamna Kemp te-au auzit aseară vorbind la radio despre fiica lor, şi-au ieşit din minţi. Sau cel puţin aşa am auzit. L-a sunat pe şeful poliţiei acasă, l-a trezit din somn, i-a cerut concedierea lui Malloy pentru denigrarea publică a fiicei sale, pentru murdărirea numelui familiei şi comportamentul necorespunzător faţă de o delicată situaţie familială care ar fi trebuit tratata cu discreţie. A mai pomenit şi despre conflict de interese, întrucât Gavin Malloy a fost adus la interogatoriu.

— El de unde a aflat despre asta?

— Are informatori în interiorul departamentului. Oricum, a ameninţat că va da în judecată pe toată lumea nu numai dacă Malloy nu este îndepărtat din această cercetare, dar şi din secţie. Şeful nu a vrut să meargă până acolo, dar a apreciat că suspendarea lui temporară este necesară. Doar până se liniştesc apele.

— Doar pentru a-i face judecătorului pe plac. Curtis se dădu bătut.

— Am primit ordinul de la şefu' azi-dimineaţă, înainte de a se lumina de ziuă. Mi-a cerut – a se înţelege ordonat – să-l anunţ pe Malloy, fiindcă eu sunt cel care l-a adus să lucreze la acest caz. Cred că asta a fost pedeapsa mea.

— Aseară nu am făcut decât să vorbim frumos despre Janey. N-am spus nimic din ceea ce i-ar fi putut păta reputaţia – clubul Internet, de exemplu. Încercam, pentru Valentino, să prezentăm imaginea unei victime a cărei familie şi prieteni sunt îngrijoraţi de soarta ei.

— Dar Kemp voia să evite publicitatea, ai uitat? Fie şi o aluzie la dispariţia lui Janey. Şi când tu, sub îndrumarea psihologului poliţiei, te-apuci să vorbeşti despre ea la radio, nu pare o sfidare a dorinţelor lor?

— Dean mi-a spus că ai fost încântat de idee.

— Am recunoscut asta faţă de şefu'.

— Atunci de ce judecătorul nu a cerut şi concedierea ta?

— Fiindcă nu voia să pună pe jar întregul departament. Ştie că am mulţi prieteni în poliţie. Malloy e aici de prea puţină vreme pentru a beneficia de genul ăsta de loialitate. În afară de asta, judecătorul a vrut să se răzbune şi pe tine. Tu şi Malloy aţi fost la el acasă ca o echipă. El nu a vrut să te critice public datorită popularităţii tale. Fiind în căutare de voturi, n-ar fi dat bine să o vorbească de rău pe Paris Gibson.

— Aşa că a făcut din Dean ţapul ispăşitor, concluse Paris. Suspendarea lui a fost făcută publică?

— Nu ştiu. Dacă se află, fii sigură că judecătorul va exploata evenimentul la maximum. Ea se aşează, dar nu pentru că se simţea învinsă. Curtis îşi dădu seama când femeia se aplecă spre el şi-i spuse:

— Du-te şi spune-i şefului tău că insist ca suspendarea lui Dean să fie retrasă. Imediat. În afară de asta, dacă ceva despre acest subiect se aude astăzi la ştiri, voi denunţa la radio în seara asta forţa politică care conduce acest departament de poliţie. Voi face publice cadourile pe care le primesc poliţiştii pentru a nu aresta pe cineva pentru care există un mandat, şi despre favoritismul

practicat de acest departament în beneficiul celor bogaţi şi puternici. În patru ore pot provoca mai multe daune decât judecătorul însuşi. Deşi se bate cu pumnii în piept, m-aş mira să fie cunoscut de mai mult de câteva sute de mii de oameni. Dar pe mine oamenii ăştia mă ascultă în fiecare seară. Prin urmare, care dintre noi crezi că e mai influent, sergent Curtis?

— Tu nu faci o emisiune politică.

— În seara asta o s-o fac.

— Şi mâine Wilkins Crenshaw te va concedia.

— Ceea ce-mi va aduce şi mai multă simpatie şi sprijin public. S-ar declanşa un război mediatic pe care l-aş alimenta vreme de câteva săptămâni. Poliţia Austin ar pierde mult timp până să-şi recâştige credibilitatea. Curtis nu-i putea vedea prea bine ochii prin lentilele întunecate, dar îşi dădu seama că nu clipeau. Vorbea serios.

— Dacă decizia ar depinde de mine… Ridică mâinile într-un gest de neajutorare. Dar şeful nu se va lăsa înduplecat atât de uşor.

— Dacă refuză, voi organiza o conferinţă de presă. Voi fi pe ecran înainte de prânz. „Paris Gibson apare la TV”. „Prima oară după şapte ani”. „Chipul din spatele vocii se arată în cele din urmă”. Parcă şi aud reclamele.

Şi Curtis le putea auzi.

— E posibil ca povestea cu Malloy să fi transpirat deja.

— Atunci şeful tău va organiza o conferinţă de presă în care va spune că a fost o mare neînţelegere, amplificată de către o persoană prost informată etcetera.

— Malloy te-a trimis să-i susţii cauza? Ea nici nu se strădui să-i răspundă, iar el nu o învinovăţi. Malloy nu ar fi recurs la aşa ceva. Îi pusese această întrebare inutilă pentru că nu mai avea nimic de răspuns la argumentele ei.

— Bine, o să văd ce pot face.

— Ia asta, spuse ea, împingând dosarul către el.

— Ce-i asta?

— Munca lui Dean de azi-noapte. A stat treaz toată noaptea încercând să alcătuiască profilul răpitorului lui Janey, în timp ce judecătorul Kemp plănuia să-l discrediteze şi să-i obţină concedierea. Cred că e o lectură interesantă. Şeful tău îşi va da seama ce ajutor valoros are în persoana lui Malloy şi ce greşeală gravă ar fi excluderea lui din acest caz. Bineînţeles, Dean vă va spune tuturor să vă duceţi dracului, iar eu n-o să-l învinuiesc pentru asta. Dar puteţi încerca să-l convingeţi să se întoarcă.

— Eşti foarte sigură vă vom face aşa cum vrei tu.

— Sunt foarte sigură că cineva care vrea să-şi acopere spatele poate deveni mai înţelept

— O să mă mai gândesc şi-o să-ţi dau un telefon. Dean apăsă pe o tastă a telefonului mobil, punând capăt convorbirii.

— Între timp, adăugă el pentru sine, du-te dracului. Observând privirea lui Gavin, surprins să-l audă pe tatăl său vorbind aşa, chicoti:

— Ştii, nu generaţia ta a inventat expresia asta. Luau un mic dejun întârziat la cafenea când şeful poliţiei îi telefonase personal pentru a-i anula suspendarea.

— Mai acum o oră era gata să mă concedieze, îi spuse lui Gavin, întorcându-se la omleta sa. Acum reprezint un avantaj pentru Departamentul de poliţie. Un psiholog excelent şi un poliţist foarte bine pregătit Ceva între Sigmund Freud şi Dick Tracy.

— A spus el asta?

— Nu chiar, dar a fost la fel de ridicol.

— Dacă te întorci la acest caz, nu o să se enerveze tatăl lui Janey?

— Nu ştiu cât vor mai avea de-a face cu judecătorul, şi oricum nu-mi pasă.

— Tu vrei să mai lucrezi aici?

— Tu nu vrei?

— Eu?

— Ţie-ţi place aici, Gavin?

— Contează?

— Da. Gavin se jucă cu un pai în paharul de lapte.

— Da, cred că e în regulă. Adică până acum viaţa aici nu a fost atât de rea. Dean ştia că nu va scoate de la el o apreciere mai favorabilă de-atât.

— N-aş vrea să părăsesc această slujbă înainte de a face tot ce-mi stă în putere, recunoscu el. Cred că pot face multe lucruri bune aici. Austin e un oraş în care se întâmplă multe. Îmi place oraşul, energia lui. Muzică grozavă. Mâncare bună.

Climă plăcută. Dar îmi place şi că tu locuieşti cu mine, şi vreau ca starea asta de lucruri să continue. Aşa că putem ajunge la o înţelegere?

Gavin îl privi îngrijorat.

— Ce înţelegere?

— Dacă eu îmi rezolv problemele la serviciu, ţi le rezolvi şi tu la şcoală? Nu vreau să spun că trebuie doar să fii prezent, Gavin. Trebuie să te implici, să participi la activităţile şcolii. Va trebui să depui efort la şcoală cam cât depun şi eu la serviciu. Ne-am înţeles?

— Îmi dai voie să umblu la calculator?

— Da, câtă vreme am acces nelimitat la el. Voi fi cu ochii pe tine cât şi cum îl utilizezi. Nu e o condiţie negociabilă. O altă condiţie este ca tu să iei parte la una dintre activităţile organizate de şcoală sau la orele de sport. Nu-mi pasă dacă joci crichet atâta vreme cât nu stai toată ziua închis în casă sau îţi pierzi timpul cu prietenii. Gavin îl privi pe Dean peste masă, apoi coborî din nou ochii în farfurie.

— Eu mă gândeam să mă apuc de baschet. Dean fu

încântat, dar încercă să nu arate acest lucru.

— În spatele casei noastre e un loc ideal pentru amplasarea unui coş de baschet. Vrei să montăm unul, să începi să te antrenezi la aruncări?

— Sigur.

— Atunci aşa rămâne. Ne vom înţelege. Şi, doar aşa, pentru cultura ta generală, m-am despărţit de Liz. Gavin ridică privirea spre el.

— Da?

— Azi-dimineaţă.

— A fost cam brusc, nu-i aşa?

— Sincer, mă gândeam la asta de ceva vreme. Gavin începu din nou să se joace cu paiul.

— Nu v-a mers bine din cauza mea? Din cauză că eu stau cu tine?

— A fost din cauză că eu n-o iubesc aşa cum ar fi trebuit.

— Nu ai vrut să faci aceeaşi greşeală de două ori. Pe Dean îl duru faptul că fiul său privea căsnicia lui cu Pat ca pe o greşeală, dar avea dreptate.

— Cred că poţi spune şi-aşa. Gavin stătu o clipă pe gânduri.

— Paris are vreo legătură cu asta?

— Da.

— Mă gândeam eu.

— Te deranjează?

— Nu, deloc. Îşi scoase paiul din pahar şi începu să se joace cu el.

— Te-ai culcat cu ea când era logodită cu Jack?

— Ce?

— Vrei să repet întrebarea?

— E o întrebare foarte personală.

— Asta înseamnă da?

— Înseamnă că n-am de gând să vorbesc despre asta

cu tine. Gavin îndreptă spatele şi-l privi cu reproş.

— Dar nu e o problemă când tu îţi bagi nasul în viaţa mea sexuală. Eu trebuie să-ţi spun ţie când şi cu cine am făcut-o.

— Eu sunt părinte, tu eşti minor.

— Tot nu e corect.

— Corect sau nu, tu… La dracu'! exclamă el când sună din nou mobilul. Privi display-ul, văzu numărul lui Curtis şi se gândi să nu răpundă. Dar Gavin se retrăsese într-un colţ al separeului şi privea absent pe geam. Probabil că de-acum înainte oricum avea să fie mai degrabă un monolog decât o discuţie.

Dean răspunse când telefonul sună pentru a patra oară.

— Malloy.

— Ai vorbit cu şefu'? întrebă Curtis.

— Da.

— Rămâi? Deşi luase o decizie, nu vedea niciun motiv să nu-i mai ţină puţin pe jar.

— Mă mai gândesc.

— Indiferent ce decizie ai lua, am nevoie acuma de tine.

— Iau micul dejun cu Gavin.

— Ia-l şi pe el cu tine. Pe Dean îl cuprinse îngrijorarea.

— De ce, ce s-a întâmplat?

— Cu cât ajungi mai repede aici, cu atât mai bine. Am primit de curând veşti proaste.

Curtis nu-i luă pe ocolite.

— Prietenul tău Valentino n-a respectat termenul limită. Cadavrul lui Janey Kemp a fost găsit acum o jumătate de oră în Lake Travis. Instinctiv, Dean o luă pe Paris de mână şi o strânse cu putere. Fusese surprins să o găsească aşteptând în biroul lui Curtis când el şi Gavin

ajunseră acolo. Paris îi spuse că fusese somată ca şi el, fără mai multe explicaţii decât i se oferiseră lui. Curtis venise la câteva minute după ei. Îl întrebă pe Gavin dacă vrea să îl aştepte în sala interogatoriilor alături de un alt detectiv. De cum plecă Gavin, Dean ştiu ce se întâmplase. Janey Kemp murise.

— Doi pescari i-au găsit cadavrul dezbrăcat, scufundat pe jumătate în apă sub nişte rădăcini. Eu am fost anunţat imediat şi m-am grăbit într-acolo. Deşi nu a fost identificată oficial, e limpede că ea e. Specialiştii scormonesc locul. Speră să găsească ceva. Ea arată destul de rău, spuse el oftând. Vânătăi pe faţă, pegât, pe piept şi pe membre. Există pe alocuri şi ceva ce arată a muşcături…

O privi pe Paris.

— În mai multe locuri.

— Cum a murit? întrebă Dean.

— Nu vom şti până după autopsie. ME apreciază că nu a stat în apă mai mult de şase-şapte ore. Probabil a fost înecată azi-noapte.

— Dacă ar fi să încerci să ghiceşti…

— Aş spune că e vorba de strangulare, ca în cazul lui Maddie Robinson. Vânătăile de pe gâtul lui Janey Kemp sunt identice cu cele ale lui Maddie. Pe de altă parte, e posibil ca cele două crime să nu aibă nicio legătură.

— Agresiune sexuală?

— Cei de la ME vor stabili şi asta. Din nou, după părerea mea, aş spune că e foarte probabil. Tăcură o vreme, apoi Paris întrebă aproape în şoaptă:

— Familia Kemp a fost anunţată?

— De-asta am întârziat. M-am oprit pe la ei. Judecătorul era încă furios pe decizia şefului de a anula suspendarea lui Dean şi a crezut că m-am dus să-i cer iertare din partea lui. Când i-am spus despre cadavru,

doamna Kemp a fost distrusă, dar nu l-a lăsat pe judecător să se apropie de ea şi s-o consoleze. Au dat vina unul pe celălalt. Au început să se certe. A fost un spectacol dezgustător. Când am plecat, încă se mai certau. Trebuie să mă întâlnesc cu ei la morgă peste o oră, pentru identificarea cadavrului, şi nu mă încântă ideea. Privi în jur absent câteva momente, apoi spuse:

— Nu ar câştiga un concurs de popularitate dacă m-aş afla eu în juriu, dar trebuie să recunosc că mi-a părut rău pentru ei. Unicul lor copil a fost maltratat şi ucis. Dumnezeu ştie ce-a mai avut de îndurat înainte de a fi ucisă. Nu m-am putut abţine să nu mă gândesc la fiica mea, la cum m-aş simţi dacă cineva i-ar face una ca asta şi ar arunca-o apoi în lac. Dean zări cu colţul ochiului că Paris îşi apăsase buzele cu degetele ca pentru a împiedica exprimarea emoţiilor.

— De ce ai vrut să-l vezi şi pe Gavin?

— Ar fi dispus să se supună unui test cu detectorul de minciuni?

— E un moment foarte nepotrivit pentru glume proaste, sergent.

— Nu glumesc. Acum nu ne mai învârtim în jurul cozii. Avem un cadavru. Trebuie să începem să strângem şurubul.

— Şi începi cu fiul meu?

— El a fost ultimul care a văzut-o în viaţă.

— Cu excepţia celui care a răpit-o şi a ucis-o. I-ai verificat alibiul?

— Te referi la amicii lui? Da, am stat de vorbă cu câţiva dintre ei.

— Şi?

— Toţi au mărturisit în favoarea lui Gavin. Au spus că s-au întâlnit cu el. Dar erau beţi şi drogaţi, aşa că amintirile lor sunt tulburi. Niciunul dintre ei nu a putut

spune la ce oră s-au întâlnit cu el sau la ce oră s-au despărţit.

— Îl pui pe Gavin să facă testul cu detectorul de minciuni fiindcă el e singurul suspect disponibil, spuse Dean furios.

— Din păcate, ai dreptate, recunoscu detectivul. Până acum nu am dat de Lancy Ray Fisher, deşi am supravegheat atât apartamentul său, cât şi locuinţa mamei sale. Totuşi, a apărut ceva interesant pe extrasul său de cont. Există câteva cecuri fără acoperire emise către o oarecare Doreen Giliam, profesoară de teatru Şi actorie la liceu. Îi privi cu subînţeles înainte de a continua:

— Doamna Giliam îşi câştigă existenţa dând meditaţii la domiciliul său. Lancy alias Marvin a fost elevul său la ore de vorbire şi dicţie.

— Cursuri de vorbire? exclamă Paris. El vorbea rareori. Curtis încuviinţă.

— Poate pentru a învăţa să-şi schimbe vocea? întrebă Dean.

— La asta m-am gândit şi eu, spuse Curtis.

— A lucrat la o companie de telefoane şi probabil ştie şi să redirijeze apelurile, gândi Dean cu voce tare. Şi are o fixaţie cu Paris, altfel care ar fi explicaţia casetelor?

— Ăsta o să fie unul dintre primele lucruri pe care o să-l întreb când va fi adus aici, spuse Curtis. Găsirea acestui cadavru agravează situaţia, aşa că nu ne vom mai purta cu mănuşi, şi asta e valabil pentru toată lumea. Nu am mai primit veşti de la Toni Armstrong, aşa că am obţinut un mandat de percheziţie pentru casa ei. L-am făcut pe Rondeau răspunzător de spargerea calculatorului lui Brad. În ceea ce mă priveşte pe mine, acesta are mari şanse să fie omul nostru. Propria lui soţie a mărturisit că l-a văzut agăţând o adolescentă. Am vorbit la biroul şerifului şi la Patrula Autostrăzii. Toţi poliţiştii din acest oraş şi din

împrejurimi îi caută pe Armstrong şi pe Lancy Ray Fisher. În orice caz, nu facem presiuni doar asupra lui Gavin.

— Şi crezi că asta mă face să mă simt mai bine? întrebă Dean. Faptul că fiul meu se află în aceeaşi oală cu un molestator sexual şi un actor de filme porno? Şi, cum nu eşti în stare să-i găseşti pe cei doi, îi ceri fiului meu să se supună testului cu detectorul de minciuni.

— Nu îi cer, îl rog. Paris îi atinse mâna lui Dean.

— Poate ar trebui să fii de acord cu asta. L-ar scoate definitiv de pe lista suspecţilor. Şi el ar fi vrut să fie la fel de sigur. Dar Gavin avea ceva de ascuns. Era doar intuiţia lui, dar era destul de puternică pentru a se teme de secretul pe care-l păstra Gavin. Curtis îşi îndreptase privirea încruntată spre dosarul de pe biroul său în care Dean credea că se găsesc fotografiile cu cadavrul lui Janey Kemp.

— Dovezile pe care le avem împotriva lui Gavin sunt circumstanţiale. Nimic incriminant. Ai tot dreptul să refuzi testul.

— La dracu’ cu toate astea. Gavin o să se supună testului ăla nenorocit.

CAPITOLUL 28

Paris, sunt Stan.

— Stan?

— Pari surprinsă. Mi-ai dat numărul tău de mobil acum luni de zile, ai uitat?

— Dar nu m-ai sunat niciodată pe mobil.

— Ai spus că e doar pentru cazuri urgente. Am auzit adineaori de Janey Kemp la ştiri. Te-am sunat să aflu cum te simţi.

— Nici nu-ţi poţi da seama cât de îngrozitor.

— Unde eşti?

— La poliţie.

— Sunt sigur că e o plăcere. Cadavrul a oferit ceva

indicii despre făptaş?

— Îmi pare rău că trebuie să te dezamăgesc, Stan, dar singura informaţie pe care o am e că Janey e moartă.

— Ai de gând să-ţi ţii emisiunea deseară?

— De ce n-aş face-o?

— Directorul l-a anunţat pe unchiul Wilkins despre cadavru. Cei doi au discutat treaba asta şi s-au gândit că poate ai prefera să-ţi iei liber azi, să rulezi o înregistrare a unei emisiuni mai vechi.

— Îl voi suna eu pe director, să vorbesc personal cu el. Dar dacă mai întreabă cineva, o să-mi fac emisiunea live, ca de obicei. Nu mă las speriată de Valentino.

— A făcut ceea ce a promis, Paris. Nu crezi că va suna din nou?

— Asta şi sper. Cu cât vorbeşte mai mult cu mine, cu atât mai mari sunt şansele de a-l identifica.

— Păcat că nu l-ai putut prinde înainte de a o omorî pe fata aia. După o pauză, adăugă:

— Cred că nu ar fi trebuit să spun asta, nu? Cred că oricum te simţi destul de prost pentru că te-a amestecat în povestea asta.

— Trebuie să închid, Stan.

— Te-ai supărat? Pari supărată.

— Nu mai vreau să vorbesc despre asta acum, bine? Ne vedem deseară.

Închise. El ar fi vrut să fi stat mai mult de vorbă, poate unchiul său s-ar fi săturat să tot audă tonul de ocupat şi ar fi renunţat să mai sune. De când aflase că fusese descoperit cadavrul lui Janey Kemp, unchiul Wilkins telefonase periodic. Se prefăcea interesat de implicarea postului de radio în acest incident, dar Stan cunoştea adevăratul motiv al acestor telefoane – unchiul Wilkins suna să-l verifice pe el. Nu ar fi trebuit să recunoască niciodată că se simţea atras de Paris. Ai crede că asta era

tot ce auzise unchiul Wilkins în timpul discuţiei lor. De atunci vorbise întruna despre chestia asta. În timpul ultimei lor conversaţii, Wilkins spusese pe cel mai ameninţător ton de care era în stare:

— Dacă aflu că ai făcut ceva indecent sau nepotrivit…

— Am fost uşă de biserică. Jur. Şi nici nu s-ar fi putut purta altfel cu Paris. Nu era dură, dar nici nu o bucura foarte tare vederea lui. Uneori, chiar când stăteau de vorbă, ea părea preocupată de altceva, ca şi când ar fi descoperit ceva mai important şi mai interesant decât persoana lui. Era sigur că dacă s-ar fi dat vreodată la ea, i-ar fi tăiat-o scurt. Nu avusese niciodată nici măcar cel mai vag indiciu de cochetărie din partea ei. De fapt, de cele mai multe ori privea prin el, ca şi când el nici nu s-ar fi aflat acolo. Ca şi părinţii lui, ea îl trata cu o indiferenţă chiar mai dureroasă decât o respingere jignitoare. Şansa lui de a avea o idilă cu Paris fusese întotdeauna ca şi inexistentă. Dar totul se schimbase când apăruse

Dean Malloy. Malloy era un nemernic arogant, sigur pe sine şi atrăgător pentru sexul opus. Nu ar fi trebuit să se străduiască prea mult pentru a convinge o secretară să-şi ridice fusta sau să transforme o întâlnire într-o partidă de sex oral. Un fapt de viaţă: pentru oameni ca Malloy, lucrurile erau mai uşoare.

Oameni ca Paris şi Malloy nu cunoscuseră vreodată respingerea. Nu se gândiseră niciodată că pentru alţii dragostea şi afecţiunea sunt mai greu de obţinut. Străluceau ca nişte sori fără a avea idee despre cum se simt cei care orbitează în jurul lor. Nu aveau nicio idee cât de mult trebuia să se străduiască cineva pentru a atrage adoraţia de care ei aveau parte firesc. Absolut nicio idee.

Capul lui Gavin era atât de aplecat, încât bărbia i se sprijinea în piept.

— În lac?

— Cadavrul ei a fost transportat la morgă unde i se va face autopsia, pentru a se stabili cauza decesului. Vestea morţii lui Janey îl făcu să pălească. Înghiţi cu greu:

— Tată, eu… Trebuie să mă crezi. N-am făcut-o eu.

— Te cred. Dar vreau să fiu la fel de sigur că nu-mi ascunzi nimic. Gavin dădu din cap.

— Orice-ar fi, nu crezi că e mai bine să-mi spui mie acum, decât să iasă la iveală în timpul testului cu detectorul de minciuni? Ce vrei ca eu să nu aflu?

— Nimic.

— Minţi, Gavin. Ştiu că mă minţi. Băiatul se ridică în picioare cu pumnii strânşi.

— Nu ai dreptul să mă acuzi de minciună. Tu eşti cel mai mare mincinos pe care-l cunosc.

— Ce vrei să spui? Când te-am minţit eu pe tine?

— Toată viaţa mea! Dean privi îndurerat lacrimile care ţâşneau din ochii fiului său. Băiatul le şterse nervos cu mâinile pe care continua să le ţină încleştate.

— Tu. Mama. Mi-aţi spus întotdeauna că mă iubiţi. Dar eu ştiu mai bine.

— De ce spui asta, Gavin? De ce crezi că nu te iubim?

— Nu m-aţi vrut! strigă el. A fost un accident că a rămas însărcinată, nu-i aşa? Şi ăsta-i singurul motiv pentru care v-aţi căsătorit. De ce nu aţi scăpat de mine şi vă scuteaţi şi voi de bătaie de cap? El şi Pat nu stabiliseră niciodată cât de multe să-i spună lui Gavin atunci când el va pune întrebări. Poate că ar fi trebuit să facă acest lucru. Ea nu se afla aici pentru a se consulta cu ea, aşa că Dean trebuia să răspundă de unul singur întrebărilor care-l chinuiau pe fiul său. În ciuda neplăcerilor pe care avea să i le provoace lui Pat şi lui însuşi, hotărî că Gavin merita să ştie tot adevărul.

— Îţi voi spune tot ce vrei să ştii, dar doar după ce o să te aşezi pe scaun şi după ce o să-ţi alungi din ochi

privirea aia de parcă ai vrea să-mi sari la gât. Gavin rămase indecis câteva momente, apoi se lăsă să cadă înapoi în scaun. Expresia de pe chipul său continua să fie ostilă.

— Ai dreptate. Mama ta era gravidă când ne-am căsătorit. Tu ai fost conceput la petrecerea unei frăţii în New Orleans. Gavin râse cu amărăciune.

— Iisuse! E chiar mai rău decât mi-am închipuit. Măcar eraţi împreună?

— Ne întâlnisem de câteva ori.

— Dar pe ea nu o… nu era cineva deosebit.

— Nu, recunoscu Dean pe un ton coborât.

— Prin urmare, eu sunt rezultatul unei greşeli!

— Gavin…

— De ce nu v-aţi protejat în vreun fel? Eraţi beţi sau doar proşti?

— Cred că puţin din ambele. Mama ta nu lua pilule. Ar fi trebuit să fim mai atenţi.

— Sigur că ai făcut pe tine când ţi-a spus.

— Recunosc că a fost un şoc. Şi pentru mama ta, şi pentru mine. Ea mai avea puţin până la absolvire, apoi urma cariera. Eu începeam şcoala superioară. Sarcina ei era un lucru pe care nu ni-l doream niciunul dintre noi în momentul acela. Dar – şi vreau să mă crezi, Gavin-nu ne-am gândit niciodată la soluţia avortului.

Îşi dădu seama, după expresia fiului său, că dorea cu disperare să-l creadă, dar îi venea greu. Dean nu-l învinovăţi. Poate că el şi Pat greşiseră că nu discutaseră cu el aceste lucruri atunci când acesta se făcuse suficient de mare.

Dacă i-ar fi explicat situaţia de la bun început, nu l-ar mai fi măcinat incertitudinea şi n-ar mai fi strâns atâta ură împotriva lor.

— Nici de adopţie nu s-a pus problema. Pat a vrut de

la început să te facă şi să te aibă. Slavă Domnului că mi-a făcut serviciul de a-mi spune că sunt tată. Şi când a făcut acest lucru, am insistat ca tu să-mi porţi numele. Te-am vrut în viaţa mea. Deşi niciunul dintre noi nu voia să ne căsătorim, ţineam să fii legal al meu. Ea a acceptat în cele din urmă căsătoria. Nu ne-am iubit, Gavin. Aş vrea să-ţi fi putut spune altceva, dar ăsta e adevărul, şi tu asta ai vrut să auzi, iar eu cred că asta şi meriţi să afli. Ne plăceam. Ne ţineam companie şi ne respectam. Dar nu ne iubeam. Totuşi, te iubeam pe tine. Când te-am ţinut în braţe pentru prima oară, am fost nespus de bucuros. Mama ta simţea la fel. Am trăit împreună până în momentul naşterii tale. Până atunci încercasem să ne convingem că dragostea avea să înflorească în cele din urmă şi că voiam într-adevăr să rămânem împreună până la sfârşitul vieţilor noastre. Dar nu s-a întâmplat aşa, şi amândoi am simţit-o. Am plâns în ziua în care am hotărât că, rămânând împreună, nu vom face decât să ne sporim nefericirea. Era şi spre binele tău să ne despărţim cât mai repede. Aşa că atunci când tu aveai trei luni, ea a înaintat divorţul. Desfăcu larg mâinile.

— Asta-i tot, Gavin. Cred că ar fi bine să vorbeşti şi cu mama ta despre asta. Normal, ea nu vrea să afli povestea asta ca să nu îţi faci o părere proastă despre ea. Nici eu nu aş vrea. Nu era o petrecăreaţă dispusă să se culce cu toţi băieţii din campus. În weekend-ul acela avea loc ultima petrecere a frăţiei, întrucât amândoi eram în pragul absolvirii. Ne-am făcut de cap şi… s-a întâmplat. Mama ta a făcut multe sacrificii pentru a te creşte de una singură. Ştiu că eşti supărat că s-a recăsătorit, dar nu e bine. Pat este mama ta, dar mai e şi femeie. Şi dacă cumva ai prostească temere că acel bărbat îţi va lua locul în viaţa ei, crede-mă, te înşeli. E ceva imposibil.

— Nu cred asta, spuse el privind în jos. Nu sunt idiot. Ştiu că are nevoie de dragoste şi tot restul.

— Atunci nu te mai văita atâta şi spune-i că înţelegi. Ridică din umeri fără convingere.

— Voiam să-mi spui tu, asta-i tot. Eu oricum ştiam.

— Atunci de ce te foloseşti de povestea asta ca de o cârjă?

— O cârjă?

— Căsniciile durabile nu fac neapărat căminele fericite. Mulţi copii ai căror părinţi au căsnicii reuşite au avut copilării mai nefericite decât tine. Tu te foloseşti de conceperea ta accidentală ca o scuză pentru a te purta ca un ticălos. Mama ta şi cu mine suntem oameni. Eram tineri, nechibzuiţi, şi am făcut o greşeală. Dar ce-ar fi să nu ne mai judeci atâta pentru greşelile noastre şi să începi să-ţi asumi răspunderea pentru faptele tale? Mânia îi coloră chipul lui Gavin. Respira greu. Dar ochii i se umplură de lacrimi.

— Te iubesc, Gavin. Din tot sufletul. Sunt bucuros pentru greşeala pe care mama ta şi cu mine am făcut-o în seara aceea. Mi-aş da viaţa pentru tine. Dar nu-ţi voi permite să faci caz de circumstanţele naşterii tale acum. Îşi apropie scaunul de al lui Gavin şi îi cuprinse umerii.

— Eu ţi-am vorbit cinstit, ca de la bărbat la bărbat. Acum vreau ca şi tu să te porţi ca un bărbat şi să-mi spui ce-mi ascunzi.

— Nimic.

— Rahat. E ceva ce nu vrei să-mi spui.

— Ba nu.

— Minţi.

— Lasă-mă-n pace, tată.

— Nu, până nu-mi spui. Trăsăturile feţei lui reflectau lupta interioară – cu teama şi probabil cu conştiinţa. În cele din urmă explodă:

— Bine, vrei să ştii? Am fost cu Janey în maşina ei în noaptea aceea.

Paris se uită la ceasul său de mână. Aşteptase în faţa Criminalisticii mai mult de o oră. Avocatul lui Dean, pe care îl văzuse şi cu o zi în urmă, sosise. În afară de asta, nu ştia nimic din cele ce se petreceau înăuntru. Nu ştia dacă începuse sau nu testul cu detectorul de minciuni. Lipsa somnului începuse să se facă simţită. îşi sprijini capul de peretele din spatele băncii şi închise ochii, dar nu putu să se odihnească. Gândurile i se învălmăşeau în minte. Janey Kemp era moartă. Un om bolnav, nebun o omorâse, iar Paris se simţea răspunzătoare într-o oarecare măsură. Aşa cum îi amintise Stan, lipsit de tact. Valentino fusese motivat de sfatul pe care ea i-l dăduse lui Janey. Dacă nu ar fi pus în direct telefonul lui Janey, Valentino n-ar fi auzit nimic. Dar, din păcate, aşa se întâmplase. După ce el lansase ameninţarea, oare ea. Paris, ar fi putut face ceva? Ce ar fi putut spune pentru a împiedica moartea lui Janey?

— Doamnă Gibson? Deschise ochii. În faţa ei stătea o femeie mică de statură care avea evident probleme. Era trasă la faţă şi totuşi foarte drăguţă. Strângea geanta în mâini cu putere. Paris încercă să alunge încordarea străinei cu un zâmbet.

— Da, eu sunt.

— Îmi permiteţi să mă aşez lângă dumneavoastră?

— Desigur. Paris îi făcu loc pe bancă, iar femeia se aşează.

— Îmi pare rău… ne cunoaştem?

— Mă numesc Toni Armstrong. Doamna Brad Armstrong. Bineînţeles, Paris recunoscu imediat numele şi înţelese de ce femeia era atât de speriată.

— Atunci ştiu de ce vă aflaţi aici, spuse ea. Trebuie să vă fie foarte greu. Îmi doresc să ne fi cunoscut în condiţii mai plăcute.

— Vă mulţumesc. Abia era în stare să-şi păstreze calmul, dar reuşi în cele din urmă şi câştigă respectul lui

Paris.

— Când poliţiştii ne-au percheziţionat casă, au scăpat din vedere asta. Scoase un

CD din geantă.

— Din moment ce au confiscat calculatorul lui Brad, m-am gândit să aduc şi CD-ul. Poate conţine ceva important. Un gând o intriga pe Paris.

— Doamnă Armstrong, cum m-aţi recunoscut? Cu toate pozele lui Janey Kemp care apăruseră la ştiri, nu fusese expusă nicio fotografie cu Paris. Wilkins Crenshaw avertizase personal jurnaliştii să nu folosească nicio poză cu ea. Paris nu-şi făcea iluzii: nu era îngrijorat pentru ea. Nu urmărea decât să păstreze reputaţia postului de radio. Oricum, presa locală îi făcuse pe plac, dar ca nu ştia exact câtă vreme avea să dureze această obedienţă.

Nervoasă, Toni Armstrong îşi linse buzele şi lăsă capul în jos.

— Acest CD nu este decât o scuză pentru a veni să vorbesc cu sergentul Curtis despre ceva ce am omis să-i spun ieri. Paris nu spuse nimic, tăcerea ei invitând-o pe Toni să continue.

— Sergentul Curtis m-a întrebat dacă Brad ascultă vreodată emisiunile radiofonice din timpul nopţii. Am spus că da, uneori. Apoi m-a întrebat altceva şi nu a mai revenit asupra subiectului. Nu s-a pomenit numele tău, aşa că nu am mai spus că noi – Brad şi cu mine – te cunoaştem din Houston. Toni părea să o implore pe Paris din priviri să-şi amintească şi ea despre ei, pentru a nu fi nevoită să relateze condiţiile în care se cunoscuseră.

— Îmi cer iertare, doamnă Armstrong, dar nu-mi amintesc să vă fi cunoscut.

— De fapt, nu ne-am cunoscut efectiv. Eraţi pacienta doctorului Louis Baker. Deodată, memoria lui Paris se limpezi. Cum de nu-şi amintise numele lui?

E-adevărat, Armstrong e un nume comun. Nici Dean, nici Curtis nu menţionaseră vreodată că Brad Armstrong este dentist.

— Soţul tău e dentist? Acel dentist? Toni Armstrong încuviinţă din cap. Paris luă o gură de aer.

— Îmi pare atât de rău.

— Nu trebuie să vă cereţi scuze, doamnă Gibson. Ceea ce s-a întâmplat n-a fost din vina dumneavoastră. Eu nu v-am învinovăţit. Aţi făcut ceea ce trebuia să faceţi. Brad a considerat altceva. Spunea că dumneavoastră… aţi flirtat cu el, că v-aţi dat la el. Zâmbi cu tristeţe. Aşa spune el mereu. Dar eu n-am crezut niciun moment că l-aţi fi încurajat dumneavoastră. Paris se dusese la doctorul Baker pentru o lucrare dentară, dar când ajunsese la clinică fusese anunţată că el fusese chemat la o urgenţă. Avea de ales între a amâna şedinţa şi a se lăsa tratată de unul dintre colegii doctorului. Şedinţa fusese deja amânată de două ori, aşa că a ales să fie tratată de un alt dentist. Şi-l aminti pe Brad Armstrong ca pe un bărbat chipeş, cu maniere elegante. Cum unele proceduri ce trebuia efectuate erau dureroase, acesta i-a sugerat să utilizeze un anestezic. Ea acceptase, ştiind că anestezicul, denumit şi

„Gaz ilariant”, are efect doar atâta timp cât este inhalat şi deloc periculos într-un mediu clinic. În afară de asta, dacă ar mai fi fost necesară vreo injecţie, nici n-ar fi simţit-o. În scurt timp se simţea relaxată şi bine dispusă, simţea că pluteşte. La început s-a gândit că atingerea simţită pe sâni era doar o părere. Mângâierea fusese foarte uşoară. Mai mult ca sigur doar o senzaţie fizică provocată de starea ei euforică. Dar când acelaşi lucru se întâmplă a doua oară, apăsarea fu mai fermă şi aplicată direct pe sfârc. Nu se putea înşela. Deschise ochii şi îndepărtă masca de pe gură, Brad Armstrong îi zâmbi, şi zâmbetul lui îi demonstra că nu se înşelase.

— Ce dracului crezi că faci?

— Nu te preface că nu ţi-a plăcut, şopti el. Sfârcul tău este încă tare. Din întinsă cum se afla pe scaunul stomatologic, se ridică brusc în picioare, împrăştiind pe podea tava cu ustensile metalice. Un asistent intră în fugă.

— Doamnă Gibson, ce s-a întâmplat?

— Spuneţi-i domnului Baker să mă sune cât de curând posibil, zise ea şi ieşi grăbită. Dentistul o sunase în aceeaşi zi, îngrijorat. Ea îi povestise ce se întâmplase. Când terminase relatarea, el replicase pe un ton vinovat.

— Mi-e ruşine să recunosc că am crezut că cealaltă femeie minţea.

— S-a mai întâmplat ceva?

— Vă asigur, doamnă Gibson, că asta a fost ultima oară. Vă cer iertare. Mă voi ocupa imediat de asta. Dr. Armstrong fusese demis. Timp de câteva zile după aceea, Paris nu îşi putea alunga dezgustul când îşi amintea incidentul, dar după o vreme îl uitase. Nu se mai gândise la întâmplarea aceea până în clipa asta.

— Bănuiesc că soţul dumneavoastră dă vina pe mine pentru că a fost concediat.

— Da. Deşi a mai fost dat afară pentru incidente asemănătoare, el a avut întotdeauna ceva împotriva dumneavoastră. Când mai locuiam încă în Houston, închidea televizorul de fiecare dată când apăreaţi dumneavoastră. Vă înjura. Şi când logodnicul dumneavoastră a suferit accidentul acela, a spus că aşa meritaţi. Ştia despre Jack, despre accident? Şi despre Dean Malloy. Vorbea despre voi ca despre un triunghi amoros. Paris oftă.

— Când ne-am mutat aici şi Brad a descoperit că lucraţi la radio, resentimentele lui au renăscut. Doamna Armstrong lăsă capul în jos şi răsuci mânerele genţii.

— Ar fi trebuit să-i spun aceste lucruri sergentului

Curtis de ieri, dar mă temeam că va crede că Brad ar fi implicat în cazul fetei dispărute.

— Nu mai este dispărută. Când Paris îi spuse că fusese găsit cadavrul lui Janey

Kemp Toni Armstrong pierdu bătălia contra lacrimilor.

CAPITOLUL 29

De fiecare dată când John Rondeau se întâlnea cu Dean Malloy, se străduia pe cât putea să fie numai lapte şi miere. Cu toate acestea, Malloy îl trata cu o animozitate evidentă, Curtis observase acest lucru. Rondeau îl bătuse la cap să-l întrebe pe Dean despre ce este vorba. Malloy îi răspunsese posac „Nimic”, iar Curtis nu mai insistase. Din punctul de vedere al lui Rondeau, Malloy putea să-l trateze după plac acum şi în vecii vecilor. Psihologul avea cel mai înalt grad, dar

Curtis era cel care îl putea recomanda pentru Biroul Central de Investigaţii.

Iar în legătură cu puştiul lui Malloy, reuşise să facă exact ceea ce îşi propusese, adică să-l sperie de moarte. Rezultatele testului cu detectorul de minciuni îi fuseseră favorabile şi, practic, îl scoteau de pe lista suspecţilor. Aşa încât apărea întrebarea logică de ce mai era atât de agitat? Şedea pe un scaun lângă biroul lui Curtis, cu umerii strânşi într-o atitudine de autoapărare. Plin de nervi, nu putea sta nemişcat Privirea îi aluneca în jur înspăimântată. Părea gata să se dezintegreze dacă cineva ar fi făcut „Bau!” spre el. Singurul care ştia de ce arăta băiatul încă atât de speriat era Rondeau, iar el nu avea de gând să spună. Nici Gavin nu spunea nimic. Era convins că puştiul va tăcea. Îl speriase suficient ca să nu mai aibă chef să pălăvrăgească. Fusese o idee excelentă să-i ameninţe tatăl, nu pe el. Asta fusese şmecheria. Era aglomerat în compartimentul în care lucra Curtis, unde toţi se

adunaseră pentru o şedinţă cu scopul de a găsi noi idei.

Curtis se afla acolo, bineînţeles. Malloy. Gavin. Şi Paris Gibson.

Rondeau era încântat ori de câte ori avea ocazia să se afle în preajma ei, deşi era destul de greu ca ea să-l observe în haosul provocat de afirmaţia insistentă a lui Malloy cum că se teme că ea va fi următoarea pe lista lui Valentino.

Rondeau nimeri în plină şedinţă pentru a-i raporta lui Curtis despre ceea ce găsise pe CD-ul pe care doamna Armstrong îl înmânase lui Paris. Nu era ceva nemaipomenit de important, dar Rondeau profita de orice ocazie pentru a-l impresiona pe Curtis şi a-şi îmbunătăţi şansele de a intra în Biroul Central de Investigaţii. Paris – fără să ştie, bineînţeles, – îi furase momentul. Ceea ce Toni Armstrong nu-i spusese lui atunci când îi percheziţionase casă, îi mărturisise lui Paris – soţul ei o mângâiase pe Paris pe vremea când aceasta îi fusese pacientă.

Ar fi fost un punct câştigat pentru el dacă doamna Armstrong i-ar fi împărtăşit această informaţie şi el ar fi fost cel care ar fi adus-o la cunoştinţa lui Curtis.

Dată fiind însă situaţia, trebuia să câştige acum acel punct prin alte mijloace.

— Am un sentiment neplăcut în legătură cu tipul ăsta, spunea sergentul Curtis despre dentist. A luat legătura cu soţia lui astăzi? o întrebă pe Paris.

— Ea spune că nu. Toate încercările pe care le-a făcut pentru a-l contacta au dat greş.

— Dacă o va suna de pe mobil, îl vom putea localiza prin satelit, remarcă Malloy.

— Sunt sigur că din cauza asta n-a făcut-o până acum, spuse Rondeau, sperând că-l va pune pe Malloy într-o postură proastă. Gâtul îl durea încă după ce fusese strangulat aproape cu o zi în urmă. El şi Malloy nu aveau

să devină niciodată prieteni, dar nu considera că ar fi o mare pierdere.

— I-ai verificat lista de convorbiri telefonice? întrebă Malloy.

— La asta lucrez, răspunse Curtis. N-ar fi în avantajul lui dacă se dovedeşte că a sunat în mod repetat la postul de radio. Întorcându-se spre Paris, întrebă:

— Doamna Armstrong nu i-a recunoscut vocea pe casete?

— Le ascultă din nou, dar nu ştiu cât de concludentă va fi părerea ei. E foarte supărată. Când i-am spus despre Janey, s-a prăbuşit emoţional, stare care cred că aştepta de zile întregi momentul pentru a se manifesta.

— L-ai recunoaşte pe Brad Armstrong dacă l-ai vedea? Paris se încruntă.

— Nu cred. Incidentul a avut loc cu mult timp în urmă. A fost singura dată când l-am văzut şi eram sub influenţa gazului anesteziant.

— O fotografie ţi-ar fi de ajutor? întrebă Rondeau, înghiontindu-l pe Malloy şi făcându-şi loc în mijlocul asistenţei.

— Posibil, răspunse Paris. Scoase CD-ul adus de Toni Armstrong şi îl dădu lui

Paris.

— Aparent, Brad Armstrong scana fotografii şi le trăgea pe CD-uri. Cele pe care le-am găsit în timpul percheziţiei conţineau scene pornografice scoase din reviste. Dar acesta cuprinde poze de familie. L-am adus înapoi pentru a fi restituit doamnei Armstrong, dar acum se poate dovedi folositor. Poate îţi trezeşte ceva amintiri, Paris.

— Nu strică să aruncăm o privire, spuse Curtis. Deschise calculatorul de pe birou, apoi se dădu la o parte pentru a-i face loc lui Rondeau să se aşeze. O simţea pe

Paris mişcându-se în spatele lui, foarte aproape, ca să vadă mai bine ecranul monitorului. Simţi o undă de miros de curat, ca un şampon. Apăsă tastele potrivite şi, în câteva secunde, o imagine umplu ecranul. O familie de patru membri era fotografiată în faţa unui punct de atracţie dintr-un parc tematic. Copii şi părinţi afişau haine americane, zâmbete americane, trăind visul american.

Rondeau se întoarse spre Paris.

— Arată cunoscut? Timp de câteva secunde, ea cercetă chipul bărbatului din fotografie.

— Sincer, nu. Dacă l-aş fi zărit într-o mulţime de oameni, nu l-aş fi recunoscut ca fiind cel care m-a agresat. S-a întâmplat cu prea mult timp în urmă.

— Eşti sigură că nu l-ai văzut recent? întrebă Malloy. Dacă este atât de plin de resentimente în ceea ce te priveşte, aşa cum afirmă doamna Armstrong, s-ar putea să te fi urmărit.

— Dacă într-adevăr l-am văzut, nu am reţinut. Curtis, care studia în continuare fotografia de familie a soţilor Armstrong, spuse:

— Mă întreb cine o fi făcut poza.

— Probabil că el, zise Rondeau. Un individ care deţine un scaner şi realizează albume foto pe CD…

— …ar fi pasionat de fotografie, termină Curtis ideea. Se întoarse spre Gavin:

— Janey ţi-a spus că noul ei iubit i-a făcut fotografia aceea, nu? Puştiul intrase în cameră fără să-l observe nimeni. Genunchiul stâng îi tremura.

— Da, domnule. Când mi-a dat fotografia, mi-a spus că el îi făcuse poza aceea şi încă multe altele. Spunea că îi place să fotografieze aproape la fel de mult cum îi place să facă sex.

— Nu-mi amintesc de niciun echipament fotografic care să fi fost găsit la percheziţia locuinţei lor, spus

Rondeau. Dar trebuie să aibă aşa ceva, altfel nu ar putea face asemenea fotografii de familie. Unele au fost luate cu obiectiv cu unghi larg sau cu lentile telescopice.

— Laboratorul a descoperit ceva pe fotografia pe care i-a dat-o Janey lui Gavin?

se interesă Malloy. Deprimat, Curtis negă dând din cap.

— Singurele amprente sunt ale lui Janey şi Gavin.

— Sergent Curtis? Griggs întrerupse convorbirea, băgând capul pe uşă.

— Un minut, îi răspunse detectivul.

— Ce se aude cu magazinele locale de materiale fotografice? întrebă Malloy.

— Încă le cercetăm, răspunse Curtis. Investigarea tuturor clienţilor necesită ceva timp.

— N-ai fi crezut că atât de mulţi oameni au propria lor cameră obscură, comentă

Malloy.

— Clienţi care comandă prin e-mail. Comenzi primite pe fax. Persoane care comandă on-line. O întreagă adunătură. Griggs îi întrerupse pentru a doua oară:

— Sergent Curtis, este ceva important. Dar gândurile lui Curtis erau îndreptate într-o cu totul altă direcţie. Se adresă detectivilor care se adunaseră în jurul biroului său. Unii dintre ei nici nu lucrau în departamentul omucideri, dar ar fi apelat la oricine din brigadă care ar fi avut ceva timp pentru a obţine cooperare.

— Cineva să afle dacă în casa lui Brad Armstrong există o cameră obscură. În garaj, mansardă, magazie, baia de serviciu. Nu mă interesează cât de rudimentară este. Un detectiv se strecură în grabă afară din grup.

— Avem nevoie de desfăşurătorul telefonic al lui Brad Armstrong. Aflaţi de ce durează atât de mult. Alt detectiv se evaporă în grabă pentru a duce la capăt însărcinarea.

— Tipăriţi o fotografie de-a lui – fără membrii familiei, doar el. Să ajungă la toate posturile de televiziune înainte de primele ştiri de seară. Este căutat pentru interogatoriu, e dar? Interogatoriu, sublinie către detectivul care se întinsese spre

CD-ul pe care, servil, Rondeau îl scosese din calculator. Distribuiţi fotografia şi ofiţerilor de informaţii care cercetează magazinele acelea foto! strigă Curtis peste birou. Trimiteţi-o prin fax către toate secţiile care ne ajută la investigarea cazului. Rezolvate fiind acestea, Rondeau adăugă:

— Domnule, îmi cer scuze că nu mi-am dat seama mai devreme.

— Nu contează. Dacă nu erai tu, n-am fi ştiut că Armstrong e un fotograf pasionat. Curtis se întoarse spre Paris.

— Soţia lui va fi cea mai bună sursă de informaţii de care dispunem. Eşti sigură că va coopera?

— Absolut. Indiferent dacă el este sau nu Valentino, vrea să fie găsit şi a promis că va coopera pe toate căile. Curtis făcu un semn scurt din cap către poliţista în uniformă.

— Întreab-o pe doamna Armstrong cine le face fotografiile de familie. Nu pune întrebarea direct, strecoar-o într-o conversaţie. În timp ce toţi cei de faţă erau preocupaţi, Rondeau privi spre Gavin Malloy şi îi făcu cu ochiul. Băiatul schiţă din buze un Du-te dracului. Rondeau zâmbi.

— Sergent? Griggs nu se dădea bătut. Mă scuzaţi? În sfârşit, Curtis se întoarse spre el şi mormăi:

— Ce Dumnezeului s-a întâmplat?

— Ci… cineva doreşte să vă vadă, domnule, murmură acesta. Şi… şi pe doamna

Gibson.

— Cineva? Cine? Griggs arătă deasupra pereţilor compartimentului în care se aflabiroul. Curtis şi Paris îi urmăriră gestul prin labirintul de birouri până la uşa dublă de la intrare, unde doi gardieni în uniforma încadrau un bărbat încătuşat.

— Marvin! exclamă Paris.

Lancy Ray Fisher şedea la masă într-una din sălile de interogatorii. Paris şedea în faţa lui, Curtis la unul din capete, iar Dean la celălalt. Deşi atenţia lor fusese concentrată asupra lui Brad Armstrong, bărbatul pe care ea îl cunoştea drept Marvin Patterson rămânea un potenţial suspect. Intrase în sediul poliţiei şi se prezentase ofiţerilor de la recepţie. Recunoscându-l imediat, îl imobilizaseră când liftul pe care îl chemase urca spre etajul trei. Nu opusese nicio rezistenţă. De fiecare dată când ochii lui îi întâlneau pe ai lui Paris, bărbatul privea grăbit într-o parte, ca şi cum ar fi fost vinovat de ceva. Femeia era uimită de cât de bine arăta, fără salopeta largă şi şapca de base-ball pe care le purta la muncă. Nu-i văzuse niciodată chipul în lumină. Nici el pe al ei, îşi zise ea. Probabil că de aceea privirea pe care o arunca spre ea nu era atât de vinovăţie, cât de curiozitate.

— Ar trebui să-mi chem un avocat? îl întrebă bărbatul pe Curtis.

— Nu ştiu, ar trebui? replică detectivul pe un ton glacial. Tu eşti cel care a convocat această întâlnire şi ai insistat să fie prezentă şi Paris. Tu să-mi spui dacă ai nevoie de un avocat.

— N-am. Pentru că vă pot spune direct, şi Dumnezeu mi-e martor, că n-am nimic de-a face cu răpirea şi uciderea acelei fete.

— Nu te-am acuzat că ai avea ceva de-a face cu asta.

— Atunci de ce tipii ăia de la parter s-au repezit la mine şi mi-au pus chestiile astea? îşi scutură el mâinile

încătuşate spre Curtis. Netulburat, Curtis replică:

— Aş fi zis că eşti obişnuit cu ele, Lancy. Le-ai purtat destul de multă vreme. Tânărul se dădu pe spate în scaun, recunoscând adevărul celor spuse.

— Marvin, zise Paris. Au descoperit casete cu emisiunea mea, foarte multe casete, în apartamentul tău. Aş vrea să ştiu ce făceai cu ele.

— Numele meu adevărat este Lancy.

— Îmi pare rău. Lancy. De ce colecţionai toate casetele alea?

— Nouă ni s-a părut că ai fi obsedat de ea, spuse Dean.

— Vă jur, nu e ceea ce credeţi.

— Ce cred eu? întrebă Dean.

— Că aveau un scop pervers. Nici vorbă. Eu… Eu o studiam. Privi spre feţele lor uimite. Eu, of, vreau să fiu ca ea. Să fac ce face ea, vreau să spun. Vreau să lucrez la radio. Dacă ar fi spus că vrea să piloteze un submarin nuclear în jurul cupolei Capitoliului, nu i-ar fi lăsat mai perplecşi. Paris îşi reveni prima.

— Vrei o carieră în radio?

— Bănuiesc că mă consideraţi nebun, ţinând seama de dosarul meu şi de întreaga situaţie.

— Nu cred că este o nebunie. Sunt doar surprins. Când te-ai decis asupra acestei cariere?

— Cu vreo doi ani în urmă. Când am ieşit de la Huntsville şi am început să te ascult în fiecare seară.

— De ce în special pe Paris? De ce nu alt crainic?

— Pentru că mi-a plăcut felul ei de a vorbi cu oamenii, îi răspunse tânărul lui

Dean. Se întoarse apoi spre ea.

— Părea că ţie chiar îţi pasă de oamenii care sunau, de problemele lor. Arătând ruşinat, adăugă: O vreme, mi-a fost foarte greu. Să mă adaptez vieţii de afară. Era ca şi

cum în persoana ta găsisem pe singurul meu prieten. Curtis îl fixa cu o privire sceptică. La fel şi Dean, încruntat. Dar Paris îi adresă un zâmbet care îl încuraja să continue.

— Într-o seară a sunat un tip care se plângea că fusese concediat şi nu-şi putea găsi altceva de muncă. I-ai spus că încrederea lui în propriile puteri fusese zdruncinată şi că acela era momentul când trebuia să ţintească cel mai sus, să ajungă cel mai departe. Am adoptat sfatul pe care i i-ai dat lui. Am renunţat să mai caut slujbe prost plătite şi am înaintat o cerere la compania de telefonie.

M-au angajat. Câştigam bine, de ajuns pentru a plăti cursuri de dicţie. Mi-am permis haine mai bune. O maşină bună. Dar am devenit lacom, am sustras nişte echipament pe care ştiam că-l pot plasa rapid. N-au depus plângere, dar m-au concediat. Tăcu, parcă pedepsindu-se pentru proasta alegere pe care o făcuse. Paris privi spre Dean. Acesta ridică din umeri, lăsând să se înţeleagă că Lancy fie spune adevărul, fie doreşte să impresioneze.

— După câteva săptămâni de şomaj, continuă el, nu mi-a venit să-mi cred ochilor când am văzut în ziar anunţul pentru o slujbă la postul de radio. Nu mi-a păsat că era vorba de curăţatul… eh toaletelor. Doream să mă aflu în mediul acela oricum. Aşa puteam să te studiez. Să văd cum lucrezi. Poate chiar să prind câte ceva în legătură cu tehnica. Am cuplat un casetofon la aparatul meu de radio de acasă şi l-am programat să înregistreze fiecare emisiune. În timpul zilei ascultam casetele şi încercam să imit felul în care vorbeai. Am exersat, străduindu-mă să-ţi imit dicţia şi ritmul frazei. Mi-au trebuit mai multe lecţii pentru a scăpa de accentul meu. Îi adresă un rânjet.

— Aşa cum poţi auzi, mai am mult de lucru. Şi, bineînţeles, nu voi putea să fiu niciodată la fel de bun ca tine, indiferent cât de mult aş munci. Dar sunt hotărât să

dau tot ce e mai bun în mine. Voiam să… trebuia să… cum se zice?

— Să te reinventezi? sugeră ea. Privirea lui se lumină.

— Da, asta e. De aceea foloseam un pseudonim. Numele meu adevărat era prea reprezentativ pentru originea mea. Curtis aruncă pe masă un dosar, iar când Lancy sesiză că este vorba despre propriul lui dosar penal, se înfiora.

— Ştiu că arată rău, dar jur pe Dumnezeu că am lăsat în urmă această viaţă.

— E vorba de un lung şir de nelegiuiri, Lancy. L-ai descoperit pe Iisus în Huntsville sau ce?

— Nu, domnule. Doar că nu vreau să rămân un gunoi pentru tot restul vieţii.

Curtis îl fixă neîncrezător. Lancy privi în jur şi trebuie să-şi fi dat seama că toţi erau încă sceptici. Îşi umezi buzele şi, cu un ton din care răzbătea disperarea, spuse:

— N-aş face niciodată nimic care ar putea să o rănească pe Paris. Este idolul meu. N-am dat niciun telefon de ameninţare. Cât despre fata care a fost descoperită moartă, nu ştiu nimic.

Curtis se sprijini cu coapsa pe un colţ al mesei şi se adresă tânărului pe un ton prietenesc înşelător.

— Îţi plac fetele de liceu, Lancy Ray?

— Domnule?

— Ai renunţat la şcoală când aveai şaisprezece ani.

— Mi-am luat diploma de absolvire în închisoare.

— Dar ai ratat toată distracţia din liceu. Poate că încerci să recuperezi ceea ce ai pierdut.

— Cum ar fi fetele, vreţi să spuneţi?

— Mda, asta vreau să spun. Dădu hotărât din cap.

— Nu agăţ minore şi nu fac sex cu ele. Nu sunt perfect, dar nu ăsta este defectul meu.

— Îţi plac femeile?

— Vreţi să spuneţi, faţă de bărbaţi? La naiba, bineînţeles.

— Ai un chip atrăgător. Eşti bine făcut. În închisoare, te poţi simţi foarte singur. Jenat, îi aruncă o privire lui Paris, apoi lăsă capul în jos şi murmură:

— M-au lăsat în pace. L-am înjunghiat pe unul în… în testicule cu o furculiţă. M-am ales cu un an adăugat la pedeapsă, dar nu m-au mai deranjat după asta. Paris se simţea jenată pentru el. Spera ca sergentul Curtis să-l lase în pace, dar îi era teamă că, dacă ar interveni, ar fi rugată să plece, iar ea dorea să asculte în continuare.

— Ţi-am cunoscut mama ieri, spuse Curtis. Lancy ridică privirea şi îl fixă pe detectiv.

— E o vită.

— Ohoho! Ai auzit, doctore Malloy? Nu sună asta cumva a ostilitate latentă la adresa femeilor? Un resentiment.

— Nu-mi place mama mea, spuse Lancy cu ură, dar asta nu se reflectă în viaţa mea sexuală. Dacă ar fi fost mama dumitale, ai fi plăcut-o?

— Ai o prietenă? insistă Curtis.

— Nu.

— Ţi-ai dori una?

— Câteodată.

— Câteodată, repetă Curtis. Când simţi nevoia unei prietene, ce faci?

— Ce vreţi să spuneţi?

— Haide, Lancy Ray. Curtis bătu cu arătătorul bont în dosar. Ai fost condamnat pentru viol.

— A fost o acuzaţie de rahat.

— Asta spun toţi violatorii.

— Tipul ăsta, producătorul de filme…

— Pornografice.

— Corect. Făceam o partidă pentru adulţi în garajul lui. S-a supărat când prietena lui a început să se dea la mine. Era în regulă ca noi să… ştiţi ce vreau să zic, atâta timp cât se filma. Dar nu în viaţa particulară. Aşa că amândoi am început şi…

— Şi l-ai tăiat destul de bine.

— A fost legitimă apărare.

— Juraţii n-au înghiţit chestia asta, ca de altfel nici eu, zise Curtis. Când ai terminat cu el ai trecut la prietena lui.

— Nu, domnule! Negase cu atâta hotărâre şi indignare, încât Paris trebui să creadă că spunea adevărul.

— El a fost. A aranjat-o bine de tot Arătă spre dosar. Tot ce a păţit fata, el i-a făcut

— Au găsit probe din ADN-ul tău.

— Deoarece mă culcasem cu ea în ziua aceea, mai înainte. Ne-a surprins. De aici s-a iscat scandalul.

— Mărturia lui a fost coroborată sub jurământ cu cele depuse de doi membri ai echipei şi de fată însăşi.

— Toţi erau drogaţi. I-a aprovizionat cu marfa. Eu n-am avut nimic să le ofer în schimbul adevărului.

— De ce am crede versiunea ta în legătură cu această poveste, Lancy? întrebă

Curtis.

— Pentru că mi-am recunoscut toate celelalte ilegalităţi. Am făcut unele lucruri îngrozitoare, dar niciodată n-am bătut o femeie. Paris păşi uşor pe lângă masă în direcţia lui.

— De ce ai fugit când poliţiştii te-au căutat pentru interogatoriu? De ce nu le-ai spus şi lor ce ne-ai povestit nouă acum? Tânărul oftă adânc şi ridică mâinile aspre pentru a-şi frământa fruntea.

— Am intrat în panică. Sunt un fost condamnat. Asta mă face automat suspect. Apoi, am ştiut că dacă vor

descoperi că îţi înregistram emisiunile, m-ar închide cu siguranţă.

— De ce ai lăsat casetele în urmă? Bărbatul zâmbi timid.

— Pentru că sunt prost. M-a cuprins panica şi am şters-o dracului de-acolo. Le-am uitat. Poate că mi-am pierdut instinctul criminal. Sper că asta este explicaţia.

Avea un stil care îi plăcea lui Paris. Curtis însă nu părea deloc fermecat.

— Dacă ne-ai fi spus aceste lucruri alaltăieri, poate că ar fi existat o şansă să te credem. Lancy privi spre Paris şi spuse cu sinceritate:

— Spun adevărul. Nu ştiu absolut nimic despre acest personaj, Valentino, sau acele telefoane. Nu ştiu nimic despre Janey Kemp, în afară de ceea ce-am auzit la ştiri. Singurul lucru de care mă fac vinovat este acela de a fi dorit să învăţ să fac ceea ce faci tu.

— Lucrezi în radio de luni de zile, spuse ea cu blândeţe, dar nu m-ai abordat niciodată. De ce nu ai venit la mine să-mi vorbeşti despre ambiţia ta? Să-mi ceri sfatul? îndrumarea?

— Glumeşti? exclamă el. Tu eşti o vedetă. Eu sunt cel care plimba de acolo-colo mătura. N-aş fi avut niciodată îndrăzneala să-ţi vorbesc. Iar dacă aş fi făcut-o, ai fi râs de mine.

— N-aş fi făcut niciodată aşa ceva. Tânărul îi căută privirea din spatele ochelarilor.

— Nu, probabil că n-ai fi făcut-o. Acum văd acest lucru.

— Unde-ai fost în tot timpul ăsta? întrebă Curtis. Nu te-ai întors la locuinţa mamei tale sau în apartament.

— Mi-am păstrat o… Cred că voi o numiţi o…

— Ascunzătoare? interveni prompt Curtis. Lancy păru ruşinat.

— Da, domnule. Vă pot da adresa. Sunteţi bine veniţi să o cercetaţi.

— Fii sigur că aşa vom face, spuse Curtis, cuprinzând braţul lui Lancy cu mâna şi ridicându-l de pe scaun. Şi cât timp vom fi acolo, tu vei rămâne aici.

CAPITOLUL 30

Era un bar perfect pentru pescuit. Se afla pe malul lacului, loc împânzit cu cedri, bine cunoscut localnicilor. Pescarii puteau da din întâmplare peste el, dar nu era un local care ar fi putut atrage turişti sau pasionaţi de golf în aer liber. Obişnuiţii locului eraumai degrabă muncitori în construcţii, crescători de vite şi biciclişti.

Un „guler alb" nu s-ar fi simţit la largul lui aici, aşa încât era toarte puţin probabil ca Brad Armstrong să fie zărit de vreo persoană cunoscută.

Coji de alune trosneau sub paşii lui pe când îşi croia drum spre banii obscur. Era luminat doar de reclame de neon, aproape toate reprezentând steagul Lone Star şi o halbă de bere. Spoturile cu lumină palidă aflate deasupra meselor de biliard asigurau o iluminare suplimentară, neutralizată însă de fumul de ţigară. Tonomatul Wurlitzer cu luminiţe intermitente din colţ împrăştia un curcubeu schimbător de culori pastelate, dar muzica era departe de a fi deosebită. Country vechi, muzică zgomotoasă, tânguitoare, din cea al cărei timp apusese de mult, muzică anterioară lui Garth, McGraw şi altora asemeni lor. Clienţii beau bere direct din sticle, black labei Jack sau José Cuervo sec. Din ultima băutură sorbea fata în momentul în care Brad se aşează lângă ea la bar. O recunoscu imediat.

Faptul că ea se afla acolo în ziua aceea, în clipa aceea i se păru un semn ceresc care îi spunea că nu face nimic rău. Privi în jos spre cele două pahare de băutură goale din faţa ei şi făcu semn barmanului să mai umple două.

— Unul pentru mine şi celălalt pentru domnişoara cu

inel în sfârc. Fata se întoarse spre el.

— De unde… O, bună. Acum două nopţi, aşa-i? Bărbatul rânji.

— Îmi pare bine că îţi aminteşti.

— Tu eşti tipul ăla cu pornografia. Bărbatul afişă o figură dezamăgită.

— Speram să mă fi ţinut minte pentru celelalte… calităţi memorabile ale mele. Fata îşi trecu vârful limbii peste buza de sus şi zâmbi.

— Şi asta.

— Nu mă aşteptam să te găsesc într-un astfel de loc, spuse el. Eşti mult deasupra celor de-aici.

— Mai pierd vremea pe-aici câteodată, spuse ea spărgând o alună între dinţi şi înghiţind cu graţie miezul. Înainte ca Sex Clubul să se adune. Aruncă pe jos coaja şi, scuturându-şi mâinile, adăugă:

— Nici tu nu prea eşti în elementul tău.

— Cred că ne-a fost scris să ne întâlnim din nou.

— Marfă, spuse ea. Machiajul abundent o făcea să pară că ar avea vârstă legală pentru a consuma alcool. Fie că barmanul fusese păcălit, fie că, variantă mult mai probabilă, acestuia nu-i păsa de faptul că era minoră. Servi tequila comandată de Brad.

— Pentru ce să bem? Fata ridică ochii mari şi întunecaţi spre tavan, ca şi cum răspunsul s-ar fi aflat scris în perdeaua poluată de fum care atârna acolo.

— Ce zici de body piercing? Aplecându-se înainte, bărbatul şopti:

— Mă excit doar gândindu-mă la asta. Ciocni paharul de al ei şi, amândoi în acelaşi timp, dădură peste cap tăria. A fost atât de uşor, gândi el. Oare mamele nu mai au nimic împotrivă ca fiicele lor să intre în vorbă cu străinii? Nu le mai sfătuiesc oare ca, sub nicio formă, să nu plece cu un bărbat străin? Ce se alege de omenire? Toate acestea îl

făceau să se îngrijoreze cu privire la fiicele sale.

Dar gândul la familia sa îi tăie buna dispoziţie, aşa că îl îndepărtă şi comandă încă un rând de tequila. După aceea, hotărârâră să plece. Bărbatul zâmbi cu superioritate în momentul în care trecu pe lângă mesele de biliard. Era acum obiectul invidiei tipilor cu tatuaje pe braţe şi cuţite prinse de centurile late de piele. Repurtase un succes acolo unde, se pare, ei eşuaseră. Poate fiindcă părul său era curat.

— Melissa te cheamă, aşa-i? întrebă el deschizându-i portiera.

Buzele ei roşii, puternic rujate, schiţară un zâmbet constatând că el îi reţinuse numele.

— Unde mergem?

— Am o cameră.

— Super. Ridicol de uşor. Nu era o idee prea grozavă să iasă în seara aceea, dar nu mai putea sta înăuntru nicio secundă, ar fi înnebunit. Nu se întorsese acasă. Toni îl sunase pe mobil la aproape fiecare sfert de ori pe tot parcursul zilei, implorându-l să se întoarcă. Spunea că poliţia dorea doar să-i pună câteva întrebări. Vor să-mi pună câteva întrebări în spatele gratiilor.

Nu răspunsese la telefon şi nu o sunase, ştiind că, probabil, poliţia îi pusese deja mobilul sub urmărire prin satelit. Descoperirea cadavrului lui Janey nu era de bun augur pentru el. La ştiri spuseseră că se efectua o autopsie. Aflarea acestei veşti îl aruncase aproape în braţele disperării. Nelinişţit, agitat, grăbit, îşi acuza soţia că nu-l înţelesese, pe Janey că fusese atât de îmbietoare încât nu-i putuse rezista, chiar şi pe mama sa care îl pedepsea aspru fiindcă în copilărie se masturba. Adevărul este că, în realitate, nu-şi amintea de asemenea pedepse, dar psihologii îl întrebaseră în timpul şedinţelor de terapie dacă se întâmplase aşa ceva, iar el răspunsese afirmativ,

deoarece avusese impresia că acela era răspunsul aşteptat şi acceptat ca motivaţie pentru orientarea sa sexuală.

Pe măsură ce ştirile deveneau din ce în ce mai proaste, mergând până la menţionarea numelui său, enervarea lui crescu, încercă să se liniştească răsfoindu-şi revistele pornografice, citind scrisorile şi experienţele „reale” trăite de corespondenţi. Dar, curând, faptul că le ştia aproape pe de rost îl făcu să se plictisească. În aferă de asta, dorinţa care-l încerca nu putea fi potolită virtual.

Era excitat şi avea nevoie să se descarce. Ţinând cont de tensiunea prin care trecuse în ultima vreme, cine l-ar fi putut acuza? îşi dădu seama că modalitatea de descărcare nu va apărea din senin, aşa că trebui să iasă şi să o caute.

Acum o găsise.

— Asta nu-i maşina în care erai seara trecută, remarcă Melissa în timp ce schimba posturile de radio până când găsi unul care difuza o melodie rap.

Poliţia i-ar fi recunoscut maşina, aşa că fusese nevoit să sune la o firmă şi să închirieze alta. Nu la una dintr-un lanţ de firme care ar fi cerut tot felul de acte, ci la aceea care, potrivit anunţului din Pagini Aurii, accepta plata cu banii jos. Brad înţelesese că era o afacere la limita legii. Singura facilitate pe care firma o oferea clienţilor era aerul condiţionat în toate maşinile sale. În timp ce aştepta sosirea vehiculului, făcu un duş şi se îmbrăcă, se parfumă cu Aramis şi îndesă o provizie bună de prezervative în buzunarul pantalonilor. Aşa cum se aşteptase, individul care adusese maşina arăta ca şi cum următoarea sa oprire ar fi fost la un magazin cu program prelungit pe care ar fi putut să-l jefuiască. Brad îi flutură pe sub ochi permisul de conducere şi completă cu date false un formular. Plăti suma cerută, la care adăugă zece dolari bacşiş. Individul vorbea prost engleza şi nu părea să-i pese în ce zi promitea Brad să înapoieze maşina veche de zece ani.

— Ne-am mai întâlnit înainte, întrebă Melissa. În afară de seara trecută, vreau să spun. Îmi pari cunoscut.

— Sunt o faimoasă stea de cinema.

— Asta trebuie să fie, spuse ea chicotind. Pentru a o distrage de la aceste gânduri, bărbatul remarcă:

— Întotdeauna arăţi atât de bine?

— Crezi? De fapt, arăta ca o târfă. Părul vopsit era prins mai strâns şi mai sus decât în seara precedentă. Dincolo de semiîntunericul barului, machiajul ei părea şi mai strident. Bluza era croită dintr-un material subţire prin care i se putea zări inelul de argint din sfârc. Multe dintre şervetele de masă ar fi fost mai largi decât fusta ei. Pe scurt, o căuta cu lumânarea. Ar fi trebuit să-i mulţumească pentru că o salvase – ar fi devenit victima unui viol colectiv al retardaţilor din bar.

Brad îi ghidă privirea spre poala sa.

— Uite ce-mi faci. Fata măsură ridicătura din pantalonii lui, apoi comentă:

— Asta-i tot ce poţi? şi se întinse pe portiera din stânga. Îşi mângâie încet, cu vârful degetelor, sfârcul cu inel. Fata se pricepea. Erecţia lui spori.

— Nu te pot privi şi conduce în acelaşi timp. Melissa dădu un bobârnac inelului din sfârc. Bărbatul gemu.

— Mă omori, ştii?

— Dar vei muri fericit. Brad se întinse peste consolă şi îşi strecură mâna sub fusta fetei, simţi atingerea dantelei pe degete, apoi îşi croi drum înăuntru.

— Hmm. Acolo. Melissa închise ochii.

— Nu te opri din viteză. Cel puţin până ajung la orgasm.

Gavin aştepta în faţa Biroului Central de Investigaţii când ieşiră Dean, Paris şi sergentul Curtis. Speranţele sale erau legate de Lancy Ray Fisher. Sări în picioare, întrebând:

— El este tipul?

— Nu ştim încă, îi răspunse tatăl său. Sergentul Curtis are de gând să-l ţină aici, să-i mai pună nişte întrebări. Paris aruncă o privire spre ceasul de la mână.

— Dacă nu este o problemă, aş vrea să mă opresc acasă înainte de a merge la radio. Am plecat în mare grabă azi-dimineaţă.

— Te conduc eu şi în drum îl las şi pe Gavin acasă, spuse Dean. Avem mobilele la noi, Curtis. Dacă se întâmplă ceva…

— Vă sun imediat, îi asigură el. Am de gând să-l strâng cu uşa pe Lancy Ray.

— Cu tot respectul, nu cred că el este Valentino, spuse Paris Detectivul dădu din cap. Gavin se gândi că arăta foarte obosit. O umbră de ţepi blonzi începuse să se întrevadă pe obrajii lui rozalii.

— Încă mai sunt de părere că doctor Armstrong este făptaşul, le spuse Curtis, dar nu sunt gata să renunţ la Lancy Fisher. Ţinem legătura.

Se îndreptau spre lifturi când Curtis îl strigă pe Gavin. Primul lui gând a fost. De ce acum? Dar răspunse:

— Da, domnule?

— Îmi pare rău că te-am făcut să treci prin ce-ai trecut astăzi. Ştiu că n-a fost deloc amuzant.

— E în regulă, replică el, fără convingere. Urâse că fusese făcut să se simtă vinovat când, de fapt, nu era.

— Sper să aflaţi cine i-a făcut aşa ceva lui Janey. Ar fi trebuit să vă spun de la început că fusesem amândoi în maşina ei. Dar m-am temut că aţi fi crezut, ei bine, exact ceea ce-aţi crezut. Cred că s-a întâlnit cu cel care a ucis-o după ce a scăpat de mine.

— Aşa se pare. Eşti absolut sigur că n-a pomenit nimic despre cel cu care urma să se întâlnească? Un nume? Ocupaţia?

— Sunt sigur.

— Ei bine, mulţumesc, spuse Curtis. Apreciez cooperarea de care ai dat dovadă. Tatăl său îl împinse spre lift şi plecară. Gavin se aşezase pe bancheta din spate pe drumul spre casă. Nimeni nu vorbea prea mult, fiecare părând adâncit în propriile gânduri. Când au ajuns în dreptul casei, în faţa acesteia era deja parcată o maşină de patrulare cu doi ofiţeri. În sinea sa, Gavin gemu. Îi ajunseseră poliţiştii pe ziua respectivă. Dacă nu ar mai fi văzut niciodată vreunul – cu excepţia tatălui său – tot n-ar fi fost de-ajuns.

— N-am nevoie de dădace, tată. Sau sunt încă pedepsit?

— Eşti pedepsit, dar poliţiştii sunt pentru protecţia ta, Rămân până când Valentino va fi prins.

— Doar n-o să…

— Nu îmi asum niciun risc, Gavin. În afară de asta, gardienii sunt puşi de Curtis, nu de mine.

— Le-ai putea da drumul dacă ai vrea.

— Nu vreau. În regulă? Când Dean avea expresia aceea, cearta se termina.

Aprobă morocănos din cap. Apoi, tatăl său se întinse peste banchetă şi îi puse o mână pe umăr.

— Am fost mândru de modul în care te-ai comportat astăzi.

— Cu riscul de a avea aerul că te tratez cu superioritate, şi eu cred acelaşi lucru, Gavin, îi spuse Paris.

— Mulţumesc.

— Sună-mă pe mobil imediat în caz că se întâmplă ceva. Promite-mi.

— Promit, tati. Se ridică.

— La revedere. Paris.

— La revedere. Pe curând, OK?

— Mda, ar fi minunat. Se îndepărtă pe alee. Cei doi

nu porniră maşina până când băiatul nu intră în casă. Spre deosebire de părinţii lui cei doi arătau bine împreună. Într-un fel, spera că lucrurile vor merge cum trebuie între ei.

Le făcu semn cu mâna din uşă înainte de a o închide şi încuia devenind propriul său gardian.

— Un bănuţ pentru ele. Paris privi spre Dean.

— Pentru gândurile mele? Mă gândeam la Toni Armstrong. Îmi pare rău pentru ea. Chiar o plac.

— Şi eu. Curajoasă femeie.

— Cred că-şi iubeşte soţul. Profund. Ţinând cont de circumstanţele actuale, trebuie să fie sfâşiată: Curioasă, femeia întrebă:

— Din punct de vedere clinic, în ce moment o persoană este considerată dependentă de sex?

— O întrebare cu două tăişuri.

— Sunt sigură că puteţi răspunde, doctore Malloy.

— Bine. Dacă un tip are douăsprezece erecţii pe zi l-aş felicita şi probabil l-aş încuraja să o obţină şi pe a treisprezecea. Dacă individul îşi provoacă douăsprezece erecţii într-o zi, aş spune că este puţin exagerat şi am putea avea de-a face cu o problemă.

— Eşti glumeţ.

— Într-un fel, dar asta este esenţa. Rânjetul îi pieri de pe faţă şi deveni serios.

— Sexul poate crea dependentă, aşa cum o poate face orice altceva. În momentul în care puterea instinctului o întrece pe cea a bunului-simţ şi a prevederii. Când activitatea respectivă începe să aibă efecte negative asupra muncii vieţii de familie, relaţiilor individului în cauză. Când devine forţa supremă şi mijlocul exclusiv de mulţumire. Privi spre ea, iar Paris îi făcu semn din cap să continue.

— Este exact aceeaşi situaţie în care un consumator de alcool ocazional devine alcoolic. Individul pierde

controlul asupra consumului. În schimb, consumul pune stăpânire pe el.

— Aşa cum ar fi sacrificarea unei soţii şi a unei familii pentru a-şi satisface dorinţele.

— Asta nu înseamnă ca Brad Armstrong nu-şi iubeşte soţia, adăugă el. Probabil că o iubeşte. Reflectând asupra celor auzite, Paris privea fix prin parbriz. Chiar şi în spatele ochelarilor de soare, trebuia să mijească ochii în faţa soarelui care cobora spre apus. Se întreba ce făceau în acele clipe Baird şi Marian Kemp. Probabil că spectaculosul apus trecea neobservat pentru cei doi.

— Au o înmormântare de organizat.

— Poftim? întrebă Dean.

— Gândeam cu voce tare. La ceea ce face acum familia Kemp.

— Mda, oftă el. Nu-mi pot imagina cum trebuie să fie să pierzi un copil. Am consiliat poliţişti care au trecut printr-o asemenea situaţie, dar fiecare cuvânt pe care-l spuneam îmi suna ca o mare tâmpenie. Dacă ar fi să i se întâmple ceva lui Gavin… Se opri ca şi cum nu ar fi fost în stare să ducă până la capăt acel gând înfiorător. Adăugă apoi încet:

— Vreau să fiu un părinte bun pentru el, Paris.

— Ştiu.

— Propriul meu tată îmi oferă cea mai puternică motivaţie.

— Ştiu şi asta.

— Cât de multe ţi-a povestit Jack?

— Destule. Îi povestise că relaţia lui Dean cu tatăl său fusese aproape inexistentă. Domnul Malloy avea un temperament coleric, iar Dean era de obicei cel care cădea victimă. Câteodată, furia tatălui său devenea violentă.

— Tatăl tău te bătea, Dean? întrebă ea.

— Mda, mi-a oferit nişte momente greu de uitat.

— Nu este asta o declaraţie lipsită de consideraţie?

Dean ridică din umeri cu o indiferenţă pe care ea o intui falsă.

— Eu îi puteam suporta mizeriile, spuse. Când se repezea la mama, asta nu mai puteam înghiţi. După spusele lui Jack, incidentul major avusese loc când părinţii lui Dean îl vizitaseră în weekend-ul pentru întâlnirea cu familia, în ultimul său an la Texas Tech. În timpul unei petreceri în casa frăţiei din care făcea parte, tatăl său începuse o ceartă cu el. Dean încercase să-l ignore, dar părintele lui devenise din ce în ce mai agresiv şi nu putuse fi liniştit. Mama sa, jenată pentru el, încercase să intervină. Acela fusese momentul în care tatăl lui Dean se dăduse la ea. Cuvintele pe care i le aruncase în faţă erau crude şi umilitoare. Neţinând cont de prietenii săi şi părinţii acestora care erau de faţă, Dean îi luase apărarea mamei sale. Atunci încasase un pumn zdravăn. Înainte ca bătrânul să se dezmeticească, Dean se afla deasupra lui şi, potrivit spuselor lui Jack”, îl pocnea de-i suna apa în cap”. După seara aceea, relaţia celor doi devenise şi mai încordată şi rămăsese aşa până la moartea bătrânului.

— Am luat-o razna în seara aceea, la universitate, spuse el. Nu mai fusesem niciodată aşa şi, de-atunci înainte, nu mi-am mai pierdutniciodat ă firea în asemenea măsură. Dacă Jack şi alţi câţiva colegi nu m-ar fi oprit, aş fi putut să-l omor. Voiam să-l omor. Cel mai mult am urât faptul că întreaga poveste a pus-o într-o situaţie îngrozitoare pe mama mea. Dar cel puţin l-a făcut pe bătrân să se gândească de două ori înainte de a se mai lua de ea, mai ales când eram eu prin preajmă. Dean privi spre ea. Nu-l mai văzuse niciodată arătând atât de vulnerabil.

— Însă toate astea m-au speriat îngrozitor, Paris. Nici nu-ţi pot descrie ce-am simţit. Furie oarbă? M-am simţit copleşit, pierdusem orice contact cu realitatea. Tatăl meu

izbucnea violent tot timpul. În seara aceea mi-am dat seama că ceea ce-l determina să facă acest lucru se afla şi în mine. S-a manifestat atunci. Trăiesc cu fiica în suflet că se poate manifesta din nou.

Întinzându-se peste consolă, Paris puse mâna pe braţul lui.

— Te-a provocat îngrozitor. Tu doar ai reacţionat. Asta nu înseamnă însă că i-ai moştenit furia latentă şi că aceasta poate izbucni în orice moment. Tu nu eşti ca el, Dean, rosti ea apăsat. Niciodată n-ai fost şi nu vei fi. Iar în ceea ce-l priveşte pe Gavin, este firesc să fii furios pe el. Copiii te scot din sărite, te dezamăgesc. Asta fac toţi. Este inevitabil. Şi în acelaşi timp este foarte normal să te înfurii când face isprăvi dintr-astea. De fapt, Gavin s-ar putea îndoi de dragostea ta dacă nu te-ai enerva. Are nevoie să simtă că îţi pasă îndeajuns ca să te înfurii. Te va testa aşa adesea doar pentru a se convinge că îţi pasă. Paris râse apoi:

— Ascultă-mă. Tu eşti psihologul şi părintele. Eu nu sunt niciuna, nici alta.

— Cu toate astea, tot ce ai spus este adevărat, şi chiar aveam nevoie să aud. Zâmbi spre el cu blândeţe.

— Atâta timp cât îl iubeşti atât de mult – dacă nu chiar mai mult – încât să-l pedepseşti, totul va fi în regulă. Dean rumegă pentru o clipă replica, apoi îi făcu cu ochiul.

— Deşteaptă şi frumoasă. Eşti o femeie periculoasă, Paris.

— Da, ce să spun, asta sunt. O femeie fatală tipică.

— Poate că tocmai asta l-a atras pe Lancy Ray Fisher. Latura ta misterioasă i-a trezit instinctul criminal. Paris dădu ochii peste cap.

— Îmi voia slujba.

— Asta spune el.

— Crezi că minte?

— Dacă o face, este convingător. Este fie sincer, fie un actor al naibii de talentat.

— Asta a fost şi impresia mea.

— Cum este să fii idolul cuiva? Fata îi aruncă un zâmbet trist.

— Nu recomand nimănui să-şi croiască viaţa după a mea. În secunda aceea, mobilul lui sună. Răspunse imediat.

— Malloy… Ah, vorbeşti de diavol şi diavolul… Nu, Paris şi cu mine tocmai vorbeam despre el. Schiţă din buze Curtis, iar ea dădu din cap.

Ce se aude cu ascunzătoarea lui Lancy? Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Probabil că nu e o idee rea. Curtis îi mai spuse câte ceva, după care Dean încheie convorbirea:

— OK, păstrăm legătura. Închise şi o informă pe Paris în legătură cu ceea ce aflase:

— L-a scuturat bine de tot pe Lancy Ray, ca să-l citez pe Curtis, dar el rămâne la povestea lui. Se părea că ofiţerii trimişi la apartamentul unde Lancy Ray se ascunsese raportaseră că Lancy locuise acolo, dar nu părea că ar mai fi fost şi altcineva în afară de el.

— Niciun semn cum că Janey ar fi fost reţinută acolo? întrebă Paris.

— Niciunul. Niciun laborator foto amator. Nimic mai special decât un exemplar din Playboy. Deci, Curtis este mai pornit ca niciodată să-l prindă pe Armstrong. Are de gând să poarte o discuţie faţă în faţă cu Toni Armstrong.

— Hm, ce dilemă pentru ea. Pe de-o parte doreşte ca soţul ei să fie prins pentru a primi ajutor, dar, pe de altă parte, ea este cea care-l acuză.

— Se acuză singur.

— Ştiu asta. Încerc să gândesc aşa cum o va face ea. Îl iubeşte şi doreşte să fie vindecat, dar, în cazul în care

este irecuperabil, cât timp i-ar mai putea sta alături?

— Bună întrebare, Paris. Prea târziu îşi dădu seama Paris că ceea ce tocmai spusese despre Toni Armstrong se putea aplica şi la ea. Dean opri maşina la un semafor, în curba din faţa casei ei. Oprind motorul, se întoarse să-i spună ceva, dar Paris i-o luă înainte:

— Jack avea nevoie de mine.

— Eu am nevoie de tine.

— Nu e acelaşi lucru.

— Aşa este. Ai fost cu el din obligaţie. Vreau să alegi să fii cu mine. O fixă câteva secunde, apoi deschise portiera şi coborî din maşină. Înaintând pe alee, Paris se opri să-şi ia corespondenţa, lucru pe care nu-l mai făcuse în ultimele două zile. O dată ajunşi în casă, aruncă teancul pe măsuţa de la intrare.

— Dumnezeu ştie când voi avea timp să mă uit şi peste astea. Biroul meu la serviciu este deja plin… Atât mai apucă să spună înainte ca Dean să o tragă în braţele lui şi să o sărute. Zdrobindu-i buzele, îi scoase ochelarii de soare şi le dădu drumul pe măsuţă. O cuprinse apoi într-o îmbrăţişare strânsă, lipindu-i trupul de al său. Răspunzând imediat îmbrăţişării bărbatului, Paris îşi strecură braţele pe sub ale lui, cuprinzându-i mijlocul. Îşi înfipse unghiile în muşchii spatelui lui. În timp ce sărutul le unea buzele, Dean îi ridică fusta până când cuprinse cu palmele coapsele ei goale. Femeia simţi că se topeşte, dar se eliberă din strânsoarea lui, gâfâind:

— Dean, nu am decât o oră la dispoziţie.

— Asta înseamnă un record pentru noi. Până acum, partidele noastre de sex n-au durat mai mult de trei minute. Îşi îngropă faţa în părul ei.

— De data asta vreau să te văd goală. Râzând, femeia îşi lipi capul de al lui.

— Şi dacă nu-ţi va plăcea ce vei vedea?

— Nicio şansă. Dean îşi înfipse mâinile în lenjeria ei, apucând-o cu putere de fese. Paris scoase un sunet înăbuşit de plăcere, dar vocea raţiunii se dovedi mai puternică.

— Şi dacă sună Curtis?

— Am învăţat să trăiesc cu propriile mele dezamăgiri. Dar toate astea ne îndeamnă să ne apucăm mai repede de treabă. Luând-o de mână, o conduse spre dormitor. Lui Paris îi scăpă un chicotit copilăresc. Inima începuse să-i bată nebuneşte. Se simţea foarte slăbită, dar vie, într-un fel minunat, aproape glorios. Şi Dean râdea luptându-se cu nasturii rebeli de la bluza ei.

— Să-i ia naiba. Femeia, însă, nu-l mai auzea. Cămaşa lui fu în curând descheiată, iar ea îl sărută apăsat pe pielea fierbinte de sub sfârcul stâng, simţindu-i inima bătând sub buzele sale. Reuşind într-un târziu să-i descheie nasturii, Dean îi scoase bluza şi îi desfăcu sutienul. În secunda următoare, mâinile lui îi explorau trupul, frământându-i sânii cu degete puternice. Paris îi căută expresia cât timp el îi privea corpul. În ochii lui se citea în acelaşi timp pasiune şi tandreţe văzându-i sfârcurile răspunzând la atingerea lui. Ochii li se întâlniră pentru o fracţiune de secundă, înainte ca el să lase capul în jos pentru a-i cuprinde cu buzele un sfârc. Femeia îi desfăcu cureaua, îi deschise fermoarul şi îşi strecură mâna înăuntru. Simţi atingerea de catifea, tăria şi viaţa care fremăta, îşi plimbă degetul mare peste penisul lui, iar Dean se înfioră.

— Paris, opreşte-te, spuse, îndepărtându-se de atingerea ei. Dacă…

Nu poţi face asta. Voi termina prea repede. Şi vreau să dureze. Paris lepădă repede tot ce mai avea pe ea. Privirea lui aluneca fierbinte peste corpul femeii. Paris îl privi cu încântare, dar, când se apropie din nou de el, bărbatul o împinse. Îngenunche apoi şi o sărută prin bikini

de mătase. Mâinile îi frământau spatele şi în acelaşi timp îşi cufundă faţa în pântecele ei. Căldura şi umezeala respiraţiei lui o făcură să tremure. O sărută din nou. Apoi din nou. Femeia închise ochii şi se sprijini de umerii lui. În momentul următor, bariera de mătase dispăru. Simţea buzele lui fierbinţi şi iuţi pe ea şi nu dură mai mult de o bătaie de inimă ca limba lui să înceapă a separa, a căuta şi pătrunde. Femeia se abandonă nemăsuratei plăceri. Păstră însă suficient control pentru a-l implora să se oprească înainte de a fi prea târziu. Dean se ridică în picioare şi o cuprinse cu braţele. Se îmbrăţişară strâns, sânii ei zdrobindu-se de pieptul lui, penisul lui schiţând o adâncitură în pântecele ei. În cele din urmă se întinseră faţă în faţă în patul ei, virgin până în momentul acela. Palma ei alunecă uşor peste mijlocul lui, coborî spre pântece şi pătrunse în pădurea deasă de păr care-i înconjura sexul. Îşi trecu degetele de-a lungul penisului în erecţie.

— Dumnezeule, gemu Dean.

— Nu pot să cred că se întâmplă cu adevărat.

— Nici eu. Îi sărută sfârcul, alintându-l cu limba.

— Tot mă gândesc că mă voi trezi.

— Dacă te trezeşti, te rog, pe mine lasă-mă să visez în continuare. Bărbatul îi desfăcu coapsele şi se aşeză între ele, pătrunzând încet, acordând trupului ei timpul să se acomodeze cu el, oprindu-se pentru a simţi din plin fiecare nouă senzaţie înainte de a înainta mai adânc, până ce trupul ei l-a înghiţit cu totul. Înnebuniţi de plăcere, rămaseră nemişcaţi cât de mult au putut îndura, dar senzaţia nu făcu decât să sporească când el se retrase, apoi o pătrunse din nou.

CAPITOLUL 31

Dean îşi scutură apa din ureche înainte de a răspunde la telefon.

— Malloy.

— Curtis.

— Ce s-a întâmplat?

— Ce e zgomotul ăla?

— Duşul, răspunse Dean, întorcându-se spre Paris care îşi impezea părul pentru a-i face cu ochiul. Cu capul dat pe spate, apa cu săpun alunecându-i peste sâni şi strecurându-se între picioare… Doamne, era minunată.

— Faci duş?

— Ca să arăt la fel de proaspăt ca tine. Ce s-a întâmplat? întrebă din nou.

— Un detectiv a stat puţin de vorbă cu Lancy Ray. Ţii minte când Paris l-a întrebat de ce s-a ascuns, de ce nu a venit direct la ea?

— Era timid.

— Şi asta… plus că nu voia să intre pe teritoriul altui bărbat.

— Ce bărbat? Paris îl privi întrebător când ieşi din cabina de duş. Dean îi întinse un prosop.

— Stan Creshaw, răspunse Curtis. Erau poate singurele cuvinte care ar fi putut să-i distragă atenţia de la formele lui Paris.

— Poftim?

— Exact cum ai auzit. Lancy Ray era convins – greşit, fireşte că Stan şi Paris sunt amanţi.

— De unde-i venise ideea asta?

— De la Crenshaw. Dean privi în gol câteva secunde, apoi acoperi microfonul şi îi spuse lui Paris să se grăbească să se îmbrace. Agitaţia lui trebuie să i se fi transmis şi ei aşa încât Paris se duse repede în dormitor.

— Ascult, îi zise Dean lui Curtis.

— Crenshaw i-a spus îngrijitorului să n-o deranjeze. A inventat o tâmpenie cum că ar fi politica companiei ca el să fie singurul care să poată sta în preajma ei, i-a spus că nu-i

place ca oamenii să se holbeze la ea din cauza ochelarilor de soare, că lui Paris i-ar plăcea întunericul dintr-un motiv care nu este treaba nimănui. Lancy Ray nu dorea să-şi piardă slujba, aşa că s-a conformat, a păstrat distanţa şi i-a vorbit foarte rar de teamă că Stan Crenshaw ar fi putut deveni gelos şi ar fi aranjat să fie concediat. A spus că individul era gelos pe oricine se apropia de ea.

— De ce nu ne-a spus Lancy toate astea prima dată când am vorbit cu el? întrebă

Dean, chinuindu-se să se îmbrace cu o singură mână

— A considerat că toată lumea ştie că cei doi sunt împreună.

— Pe dracu'. Ceva nu e în regulă cu Crenshaw. Am ştiut asta din seara în care l-am cunoscut. A adoptat atitudinea aceea de proprietar şi faţă de mine, dar am crezut că e doar un îngâmfat.

— Poate că e doar un îngâmfat.

— Dar poate că nu e. Vreau să fie întors pe faţă şi pe dos, Curtis. Vreau să ştiu absolut totul despre el, şi nu-mi pasă cine este unchiul lui sau câţi bani are.

— Înţeleg. De data asta voi sări peste unchiul Wilkins. Mergem direct la procuratura din Atlanta, la biroul procurorului general, la nenorocitul de guvernator al Georgiei dacă va fi nevoie. Un lucru bun este că îşi vede de treabă ca de obicei. Este la postul de radio.

Griggs şi Carson sunt şi ei acolo şi au sunat adineauri.

— Venim şi noi imediat. Spune-le copoilor ălora să-l oprească dacă vrea să plece. I-aţi verificat convorbirile telefonice?

— Acum se face.

— Cine-i cercetează trecutul?

— Rondeau s-a oferit voluntar.

— Rondeau. Dean nu făcu niciun efort să-şi ascundă

neplăcerea.

— Va face o verificare la sânge pe computer.

— Se presupunea că a făcut-o deja.

— I-am spus să meargă mai departe de data asta.

— Ar fi fost mai bine să meargă mai departe de prima dată.

— Care-i problema cu voi doi? Simt o oarecare tensiune.

— E nesuferit.

— Asta e? Nu-ţi place personalitatea lui?

— Ceva de genul ăsta. Uite ce e, trebuie s-o întindem.

— Poate că Paris n-ar trebui să facă emisiunea în seara asta. Ne-ar da şansa de a-l verifica pe Crenshaw.

— Spune-i ei. Este foarte hotărâtă. În afară de asta, nu iau decizii în locul ei. Ne vedem mai încolo. Înainte ca detectivul să poată adăuga ceva, Dean închise telefonul şi o târî pe Paris afară din casă. Odată porniţi, Paris îi ceru detalii.

— Din câte am putut să-mi dau seama, telefonul era în legătură cu Stan. O puse la curent cu ceea ce divulgase Lancy Ray Fisher.

Paris râse neîncrezătoare.

— Nu pot să cred.

— Nu e nostim.

— Nu, este isteric.

— Nu cred.

— Dean, spuse ea, zâmbindu-i drăgăstos, în lumina recentelor, hm, evenimente, îţi înţeleg atitudinea tipic masculină. Mă simt chiar flatată. Mi-ar fi plăcut să existe un balaur din ghearele căruia să mă salvezi. Dar nu-ţi irosi atitudinea macho cu Stan, pentru Dumnezeu. Nu el este Valentino.

— Nu avem de unde să ştim.

— Eu ştiu. E un înfumurat, aşa cum ai spus. Şi mă

deranjează că l-a indus în eroare pe Marvin-Lancy. Şi cine mai ştie pe cine altcineva. Dar nu are nici mintea, nici îndrăzneala de a fi Valentino.

— Vom vedea în curând, spuse el pătrunzând cu maşina în parcarea postului de radio.

Griggs şi Carson îi făcură semn cu mâna din maşina de patrulare când ea descuia uşa cu cheile ei. Ca de obicei, clădirea era cufundată în întuneric şi birourile goale. Harry, DJ-ul de seară, îi adresă un salut prin geamul studioului când trecură pe lângă el. Dean învăţase interiorul clădirii şi o conducea pe Paris pe culoarele întunecoase. Când ajunseră la biroul ei, îl găsiră pe Stan şezând pe scaun, cu picioarele pe masă, sortându-i plictisit corespondenţa.

— Stan Crenshaw, exact omul pe care doream să-l întâlnesc, spuse Dean intrând în încăpere. Stan coborî picioarele de pe masă, dar nici nu apucă să atingă pământul că Dean îl apucă de cămaşă şi îl ridică de pe scaun.

— Hei! obiectă Stan. Ce dracu'?

— Trebuie să avem o mică discuţie, noi doi, Stan.

— Dean. Paris puse o mână protectoare pe braţul lui. Dean dădu drumul cămăşii lui

Stan.

— Ai spus lucruri neadevărate despre Paris. Aranjându-se, Stan se îndreptă şi îşi trecu mâna peste cămaşa boţită. Dar era absolut inutil, iar el părea să-şi dea seama. Se întoarse spre Paris.

— Despre ce vorbeşte prietenul tău?

— Lancy a spus că i-ai zis…

— Cine dracului este Lancy?

— Marvin Patterson.

— Îl cheamă Lancy?

— I-ai spus că tu şi Paris sunteţi împreună, întoarse

capul spre Dean.

— Nu, nu-i adevărat.

— Nu i-ai sugerat că voi doi sunteţi mai mult decât colegi de muncă? Nu l-ai avertizat să stea deoparte, s-o lase în pace şi nici măcar să nu-i vorbească?

— Pentru că o cunosc cum este, spuse Stan.

— Nu mai spune?

— Aşa este. Ştiu că este o persoană care ţine la intimitate. Nu-i place să fie deranjată de ceilalţi, mai ales când se concentrează asupra muncii sale.

— Aşadar, i-ai spus s-o lase moale pentru a-i proteja intimitatea?

— Poţi spune şi aşa.

— N-am nevoie să alegi tu oamenii cu care intru în contact Stan, replică. Nu ţi-am cerut aşa ceva şi mă deranjează că ai făcut-o.

— Ei bine, gata, îmi pare rău. Am încercat să-ţi fiu prieten.

— Doar prieten? Nu prea cred, spuse Dean. Cred că aveai fantezii în legătură cu Paris. Te-ai sugestionat că între voi se va închega cândva o relaţie. Eşti gelos pe oricare bărbat care manifestă interes faţă de ea, chiar platonic.

— De unde ştii că interesul manifestat de Marvin este platonic?

— Aşa a afirmat el.

— Aşa, şi asta înseamnă că el este mai de încredere decât mine? Un îngrijitor care foloseşte un nume fals. Scoase un sunet răguşit. Tu eşti singurul care-şi face iluzii, doctore. Se îndreptă spre uşă, dar cuvintele lui Dean îl făcură să se oprească.

— Acest caracter posesiv poate reprezenta o motivaţie foarte bună. Stan se întoarse brusc.

— Pentru ce anume?

— Păi, să vedem, crearea unei situaţii urâte pentru care Paris ar fi parţial de vină. Punându-i în pericol slujba. Viaţa. Să continui?

— Te referi la afacerea aceea cu Valentino? întrebă Stan furios. Paris singură a declanşat chestia asta.

— Înţeleg. Este vina ei că Valentino a răpit şi ucis o fată de şaptesprezece ani.

— O fată care o căuta cu lumânarea. Cu un calm aparent, Dean se aşează pe un colţ al biroului.

— Să înţeleg că ai o opinie mai degrabă proastă despre femei?

— N-am spus asta.

— Nu, n-ai afirmat direct acest lucru, dar simt multă ostilitate la adresa sexului slab în psihicul tău. Stan. Asemeni unei seminţe între doi molari. Te jenează înfiorător, dar n-o poţi scoate.

— Ohoooa. Stan îşi flutură degetele în faţa ochilor lui Dean. Nu încerca acest voodoo hocus-pocus psihologic cu mine. Nu e nimic în neregulă în ceea ce mă priveşte. Fălcile lui Dean tremurau de nervi, dar vocea îi rămase calmă.

— Să înţeleg deci că toate relaţiile tale cu femeile au fost în limite perfect normale şi lipsite de orice fel de probleme?

— Pot fi relaţiile unui bărbat cu femeile în limite perfect normale şi lipsite de orice fel de probleme? întoarse privirea spre Paris. Cred că nu.

— Tu nu eşti Dean, spuse Paris încet. El nu are trecutul tău. Expresia lui batjocoritoare dispăru. În următoarea fracţiune de secundă se aşează.

— I-ai vorbit despre acuzaţia de hărţuire? Dean se întoarse spre ea:

— Ce anume?

— La locul de muncă pe care l-a avut înainte, o

angajată l-a acuzat pe Stan de hărţuire sexuală. Dean îi aruncă o privire care spunea că nu-i venea să creadă că nu-i relatase aşa ceva până acum. Paris înţelese că greşise. Probabil că ar fi trebuit să-i fi spus şi despre mediul familial promiscuu în care crescuse Stan şi despre cruzimea unchiului său. Dean se întoarse spre Stan:

— E limpede că ai probleme cu femeile.

— Era târfa biroului! izbucni el. Se culcase cu toţi ceilalţi tipi care lucrau acolo. Îi făcuse sex oral unui prezentator în timpul unei transmisiuni. Se tot dădea la mine şi, când am răspuns avansurilor, s-a transformat într-o vestală virgină

— De ce?

— Pentru că era mai mult lacomă decât stricată. Găsise o metodă ca să pună mâna pe o parte din banii familiei mele. A făcut valuri, iar unchiul meu a plătit-o ca să tacă şi să dispară. Dean rumegă ceea ce spusese Stan, apoi zise:

— Să ne întoarcem la momentul în care ai „răspuns” avansurilor.

— Stai un pic, de ce ar trebui să răspund la întrebările tale?

— Pentru că sunt poliţist.

— Sau pentru că tu însuţi te-ai culcat cu Paris. Dean miji ochii amenințător.

— Pentru că dacă nu-mi răspunzi la întrebări, te voi târî la secţie şi te voi închide până când vei deveni vorbăreţ. Acesta este răspunsul meu oficial, profesional. Neoficial, răspunsul meu personal este că dacă vei continua să vorbeşti aşa despre Paris, te voi invita afară, în parcare, şi îţi voi face praf faţa asta drăgălaşă.

— Mă ameninţi?

— Fii sigur că da. Acum, termină cu tâmpeniile şi spune-mi ceea ce vreau să aud.

În ciuda celor declarate, Dean nu acţiona chiar oficial. Nu-l interoga pe Stan în maniera calmă, care inspira încredere pe care o folosea în mod normal cu suspecţii. Însă, probabil că Stan nu ar fi reacţionat la metoda sa obişnuită.

Atacarea subiectului de o manieră mai dură părea să funcţioneze în cazul lui.

Stan se holbă la Dean, îi aruncă o privire fioroasă lui Paris, dar încrucişa braţele pe piept într-o atitudine defensivă.

— Voi depune plângere pentru brutalitatea poliţiei. Unchiul meu va…

— Unchiul tău va avea mai multe pe cap decât mine dacă se dovedeşte că tu eşti

Valentino.

— Nu sunt! Nu asculţi ce-ţi spun?

— Când femeia aia a spus nu, ai mers totuşi până la capăt? Privirea lui Stan pendula între cei doi.

— Nu. Adică da. Într-un fel.

— Ei bine, care din toate astea? Da, nu, într-un fel?

— N-am bruscat-o, dacă asta vrei să insinuezi.

— Dar ai mers până la capăt?

— Ţi-am spus doar că era…

— Târfa biroului. Deci, o cerea.

— Corect.

— Cerea să fie violată de tine.

— Îmi atribui vorbe pe care nu le-am spus! strigă Stan.

— Iar tu vei merge cu mine la secţie. Chiar acum. Stan se dădu înapoi.

— Nu poţi… O privi înnebunit pe Paris.

— Fă ceva. Dacă laşi să mi se întâmple aşa ceva, unchiul meu va avea grijă să fii concediată. Lui Paris nici nu îi trecea prin minte să pună la îndoială ceea ce făcea

Dean. La drept vorbind, acum îi era frică de Stan. Poate că îl apreciase greşit. Îl văzuse întotdeauna ca un om lipsit de valoare, ratat neintegrat, dar, în esenţă, inofensiv. Poate că el fusese capabil să comită crima împotriva lui Janey Kemp. Dacă se va demonstra că nu el era Valentino, Paris va trebui să înfrunte furia lui Wilkins Crenshaw. Fără îndoială, treaba asta o va costa slujba. Dar era dispusă să-şi piardă mai degrabă postul, decât viaţa. Dean îl apucă pe Stan de braţ şi-l conduse spre uşă. Stan începu să se opună, iar Dean se căznea din greu să-l reţină fără cătuşe. Când telefonul mobil sună, Dean îl aruncă lui Paris ca să răspundă ea.

— Alo?

— Paris? Abia putea auzi din cauza înjurăturilor pe care le zbiera de Stan către

Dean.

— Gavin?

— Trebuie să vorbesc cu tata, Paris. E urgent. Gavin îşi omorâse timpul privind la televizor, singurul privilegiu pe care tatăl său nu îl revocase. Şi-ar fi pus la video filmul său preferat dar întâmplările prin care trecea Mel Gibson păreau copilării comparativ cu ceea ce se întâmpla în propri lui viaţă. Era îngrijorat în ceea ce-i privea pe tatăl său şi pe Paris Nu era nici pe departe atât de liniştit cum se arătase când Dean îi spusese că Valentino ar putea veni după ei. Nenorocitului i-ar putea chiar trece prin minte să le facă rău şi nu părea că s-ar teme să încerce. Nu trebuia subestimat Cine s-ar fi gândit că o va ucide pe Janey?

Când telefonul fix sună, băiatul se învioră. Se repezi să răspundă, fără măcar să verifice identitatea interlocutorului

— Alo?

— De ce n-ai răspuns la mobil?

— Cine este?

— Melissa. Melissa Hatcher? Super.

— N-am avut celularul cu mine. A fost o treabă mai…

— Gavin, trebuie să mă ajuţi. Plângea?

— Ce s-a întâmplat?

— Trebuie să te văd, dar era o maşină de poliţie parcată în faţa casei tale, aşa că am trecut mai departe. Trebuie să ne întâlnim.

— N-am voie să ies.

— Gavin, e serios, aproape că ţipă fata.

— Treci pe la mine.

— Cu poliţia acolo? Nici vorbă.

— De ce nu? Eşti drogată? bolborosi ceva, trăgându-şi nasul, apoi spuse:

— Pot să mă strecor prin spate? Băiatul nu voia să aibă nimic de-a face cu criza ei, oricare ar fi fost ea. Efectuarea unui test cu detectorul de minciuni îi limpezise gândurile şi îi schimbase rapid priorităţile. Îşi promisese că, dacă va scăpa onorabil din mizeria în care se afla, îşi va construi un nou anturaj. Încă o infracţiune majoră şi s-ar putea trezi că se întoarce la Houston. Nu voia să se întoarcă la mama lui. Acum, când lucrurile se aranjaseră între el şi tatăl lui, era încântat să locuiască cu el, poate chiar până la absolvirea liceului.

E sigur că cel mai bun lucru pe care l-ar putea face ar fi să-i spună Melissei că este ocupat şi să închidă telefonul. Dar fata părea realmente extrem de afectată.

— OK, spuse el cu îndoială. Parchează pe strada din spatele casei noastre şi vino pe jos printre celelalte case. N-ai să întâlneşti niciun gard. O să-ţi deschid uşa din spate. În cât timp ajungi?

— Două minute. Verifică dacă cei doi poliţişti se aflau în maşină şi dacă nu cumva unul dintre ei îşi făcea rondul din fiecare oră în jurul casei, apoi intră în bucătărie ca să o aştepte pe Melissa. Când ea apăru din spatele tufelor de

leandru care despărţeau cele două proprietăţi, arăta ca un clovn. Lacrimile îi lăsaseră urme negre de rimel pe obraji. Hainele arătau mai degrabă a costumaţie, decât a îmbrăcăminte de om normal. Cum putea cineva să alerge încălţat cu sandale înalte ortopedice ca ale ei – acesta era un mister pentru el, dar fata părea să se descurce. Ocoli piscina şi urcă pe terasă. Gavin deschise uşa-fereastră şi fata se aruncă în braţele lui. O trase înăuntru şi închise uşa. Sprijinind-o de braţ, aproape că fu nevoit să o care în biroul retras, unde o aşeză într-un scaun. Bolborosind vorbe lipsite de sens, continua să se agaţe de el.

— Melissa, calmează-te. Nu înţeleg nimic din ce spui. Ce se întâmplă?

Fata arătă spre barul din cealaltă parte a încăperii.

— Trebuie să beau ceva mai întâi. Când încercă să se ridice, Gavin o împinse la loc pe scaun.

— Las-o baltă. Poţi să bei nişte apă. Scoase o sticlă din micul frigider şi, în timp ce fata sorbea direct din ea, Gavin remarcă:

— Arăţi ca dracu'. Ce s-a întâmplat?

— Am fost… Am fost cu el.

— Cu cine?

— Tipul… dentistul. Armstrong ăla. Gavin rămase cu gura căscată

— Ce? Unde?

— Unde? Eh… Fata privi prin cameră, ca şi cum Brad Armstrong s-ar fi putut afla ascuns într-un colţ. Gavin simţea nevoia să o plesnească. Cum poate fi cineva atât de tâmpit?

— Unde, Melissa?

— Nu ţipa la mine. Îşi masă fruntea ca şi cum ar fi vrut să scoată răspunsul de acolo.

— Într-un motel. Cred că firma din faţă avea pe ea un cowboy, sau o şa, sau ceva de genul ăsta. Un motel cu

temă western în Austin. Asta ar reduce posibilităţile doar la câteva sute, gândi el caustic.

— Dacă l-ai întâlnit acolo…

— Nu l-am întâlnit acolo. M-a agăţat într-un bar pe lac şi a condus până la motel. Eu eram varză. Îmi înecasem durerea, ştii tu, în legătură cu Janey, în tequila. Tipu' a apărut şi mi-a făcut cinste cu un pahar.

— Şi tu te-ai dus la un motel cu el?

— Nu era ca şi cum nu l-aş fi cunoscut. Fusesem cu el şi cu câteva nopţi în urmă.

— Unde?

— Ei, ştii tu, locul ăla. Unde mergem toţi câteodată. Băiatul îi făcu semn nerăbdător să continue.

— Am făcut-o în maşina lui.

— Ce fel de maşină?

— Cea de azi sau cea de-atunci? Nu erau la fel.

— Cea de azi.

— Roşie, cred. Sau poate albastră. N-am fost foarte atentă nici acum, nici atunci. A

fost drăguţ cu mine. Îi plăcea la nebunie sfârcul meu cu inel. E nou. Fata rânji şi îşi ridică mândră bluza.

— Drăguţ. În realitate, îl găsea grotesc. Niciodată nu o plăcuse prea mult, dar în momentul acela simţea o adevărată repulsie faţă de ea. Începu de asemenea să se întrebe şi dacă era cu adevărat isterică sau juca un rol, folosea o stratagemă pentru a intra în casă sau chiar mai mult. Era geloasă pe Janey şi ar fi putut încerca să atragă asupra ei o parte din atenţia de care „se bucura" prietena sa moartă. Gavin îi trase bluza la loc.

— Eşti sigură că a fost chiar Brad Armstrong, Melissa?

— Nu mă crezi? Crezi că am ieşit intenţionat pe stradă în halul ăsta? Aici avea dreptate.

— Când ai aflat că el este tipul pe care îl caută

poliţia?

— M-am dus cu maşina la motelul de care ţi-am spus şi ne-am vârât în pat. Pe când eram în plină activitate, mi-am aruncat ochii spre televizor. Era deschis, dar fără sonor. Şi pe ecran… fotografia lui. Mare cât toate zilele. îţi dai seama? Toată lumea îl caută pe nemernicul ăsta şi el îşi face de cap cu mine.

— Şi ce-ai făcut?

— Păi tu ce crezi? L-am dat la o parte. I-am spus că trebuie să plec, că tocmai mi-am amintit de o întâlnire la care întârziasem deja. A încercat să mă convingă să rămân şi cu cât vorbea mai mult, cu atât devenea mai agitat. Mai întâi mi-a zis că sunt capricioasă, apoi a ajuns să-mi spună că sunt o târfă, după care şi-a ieşit din minţi cu totul. S-a repezit la mine, m-a zgâlţâit ca pe un sac şi mi-a zis că o să pot pleca numai după ce termină el cu mine. Şi îşi întinse mâinile să-i arate lui Gavin vânătăile care începuseră să-i apară pe braţe, în sus.

— Gavin, te rog să mă crezi că îşi ieşise din minţi. M-a lovit, mi-a zis că sunt o târfă, aşa cum fusese şi Janey Kemp. Atât mi-a trebuit. Am început să ţip că e un criminal şi până la urmă mi-a dat drumul. Mi-am luat hainele şi am dispărut de-acolo.

— Când s-a întâmplat asta?

— Când am plecat? Să fie cam o oră. I-am făcut semn unui tip cu o camionetă şi m-a luat cu el până la maşina mea, apoi am condus singura până aici şi am văzut echipajul de poliţie. De atunci tot încerc să te găsesc pe mobil. Bine că mi-am amintit numărul telefonului tău de-acasă. Ce s-a întâmplat după, ştii. Se uită la el cu o privire rugătoare. Gavin, am trecut prin prea multe. Te rog, doar o înghiţitură de ceva.

— Am zis nu. Şi se aşează pe vine în faţa ei.

— I-ai vorbit despre Janey?

— Tu chiar mă crezi atât de idioată? Îţi dai seama că nu aveam de gând să sfârşesc ca ea.

— Ai văzut cumva fotografii cu ea prin cameră?

— Avea ziarele.

— Şi alte fotografii?

— Nu. Dar îţi dai seama că atunci când am ajuns acolo nu am fost atentă la ce era în jurul meu, iar mai târziu nu ştiam cum să scap mai repede.

— Mi-ai zis că acum câteva zile, săptămâna asta, când te-ai mai întâlnit cu el, ţi s-a părut cunoscut. L-ai văzut vreodată cu Janey?

— Nu sunt sigură. S-ar putea să-l fi văzut învârtindu-se printre noi. Oricum, intră pe

Sex Club şi…

— El ţi-a spus asta?

— Da. Şi noaptea trecută a avut loc un fel de orgie. Îi plac petrecerile. Când Gavin luă telefonul şi începu să formeze numărul, Melissa sări de pe scaun.

— Pe cine suni?

— Pe tata. Fata se repezi şi-i luă telefonul din mână.

— Dar e poliţist. Nu vreau să am de-a face cu poliţia. Nu, mulţumesc.

— Şi-atunci de ce-ai venit la mine? Aveam nevoie de un prieten, aveam nevoie de ajutor şi am crezut că-l pot primi de la tine. Fără să ştiu că de ultima dată când te-am văzut tu te-ai lăsat de aventuri. Nici de băut…

— Individul ăsta este vânat de poliţie, îi aminti Gavin şi-i luă furios telefonul din mână. Dacă el a omorât-o pe Janey, atunci trebuie prins.

Melissa se posomorî de-a binelea şi începu să scâncească şi să-şi frângă mâinile. Gavin, nu te înfuria pe mine. Ştiu că trebuie să fie prins, dar… Gavin îşi mai înmuie glasul. Melissa, dintre toţi prietenii tu ai ales să vii la mine tocmai pentru că ştiai că o să-l sun pe tata. În

sinea ta chiar ai vrut să faci ceea ce trebuie, crede-mă. Melissa îşi muşcă buza, neputincioasă. Bine. Poate că ai dreptate. Dar dă-mi timp să arunc nişte marfă la toaletă. După toată nebunia asta n-am de gând să fiu arestată pentru că s-au găsit droguri asupra mea. Unde e baia?

Gavin îi arătă uşa toaletei şi în acelaşi timp formă numărul de mobil al tatălui său. Sună de patru ori înainte ca cineva să-i răspundă. Abia reuşi să distingă salutul dincolo de ţipetele şi bufniturile care se auzeau în fundal. Paris? Gavin? Paris, trebuie să vorbesc cu tata. Îi foarte important.

CAPITOLUL 32

Sunt Paris Gibson. Sper să vă petreceţi următoarele patru ore alături de mine, aici, pe 101, 3. Vom asculta melodii de dragoste clasice voastre. Luminile telefonice sunt deschise. Sunaţi-mă.

şi dedicaţiile

Să începem programul nostru cu un hit al celor de la The" Stylistics. Este vorba de ceea ce ar trebui să însemne dragostea. *You Make Me Feel Brand New*.

Închise microfonul. Ledurile liniilor telefonice începuseră deja să se aprindă. Primul interlocutor îi ceru B.J. Thomas-Hooked on a Feeling". Deoarece tema emisiunii de azi este cum te simţi atunci când te îndrăgosteşti.

— Mulţumesc pentru telefon, Angie. Piesa ta va fi următoarea.

— La revedere, Paris. Îşi făcea treaba de rutină, deşi în seara aceea nu era chiar rutină. Trecuse aproape o oră de când Dean plecase în grabă să se întâlnească cu Gavin şi Melissa Hatcher la secţia de poliţie din centru. Imediat după ce terminase convorbirea cu Gavin, el îl sunase pe Curtis şi îi spusese povestea

Melissei. Curtis îi smulsese toate informaţiile şi

acţionase imediat în consecinţă.

— Nu va mai trece mult până îl vom aresta, îi spuse Dean lui Paris după conversaţia cu Curtis. Putem începe de la barul în care a agăţat-o pe Melissa. Ea poate aproxima cât timp a făcut Armstrong de acolo la motel, ceea ce ne oferă o arie de cercetare. Este o suprafaţă mare, dar nu la fel de mare ca înainte.

Paris îl întrebă dacă îi spusese cineva lui Toni Armstrong despre această iniţiativă. El negă sigur pe el.

— Curtis era cu ea când a vorbit cu mine. Avocatul lor se întâlnise cu ei acolo. Apoi o strânse în braţe.

— El va fi arestat curând, iar tu vei fi în siguranţă. Totul se va sfârşi.

— În afară de amintirea a ceea ce i-a făcut lui Janey.

— Da. Oftă trist, dar gândurile lui se derulau iute în minte.

— Curtis spune că maşina poliţiei va sta afară până când îl vom prinde pe

Armstrong. În plus, Griggs se consideră practic bodyguardul tău personal. Îl privi pe Stan, de care uitase pentru moment.

— Cred că asta te disculpă, Crenshaw.

— Vei regreta felul în care te-ai purtat cu mine.

— Regret deja. Îmi doresc să-ţi fi dat un şut în fund când încă mai aveam o scuză valabilă. O sărută uşor pe Paris pe gură şi ieşi în grabă. Stan îl urmă, îmbufnat. Ea îl lăsă să plece fără să spună ceva. O să fie supărat, dar o să-i treacă; în plus, ea trebuia să se pregătească de emisiune. Putea amâna scuzele datorate lui Stan până când va avea timp de ele şi el va fi mai receptiv.

Acum, la jumătate de oră de la începutul emisiunii, deschise microfonul.

— După pauză voi reveni cu şi mai multă muzică. Dacă aveţi vreo preferinţă sau pur şi simplu vreun gând pe

care vreţi să mi-l împărtăşiţi, sunaţi-mă.

Închise microfonul şi, sesizând o prezenţă străină, se întoarse cu scaunul. Stan stătea în spatele ei.

— Nu te-am auzit când ai intrat.

— M-am furişat.

— De ce?

— M-am gândit că dacă tu şi prietenul tău tot mă consideraţi un nemernic, aş putea începe să mă port ca atare. Era o replică infantilă, arţăgoasă, tipică pentru Stan.

— Îmi pare rău că bănuielile lui Dean te-au jignit, Stan. Dar recunoaşte. O vreme ai fost chiar un suspect plauzibil.

— De viol şi crimă?

— Am spus că-mi pare rău.

— Credeam că mă cunoşti mai bine.

— Şi eu credeam că te cunosc mai bine, a exclamat ea pierzându-şi răbdarea. Dacă purtarea ta ar fi fost ireproşabilă nimeni nu te-ar fi suspectat. Dar, pe lângă acuzaţia de hărţuire sexuală din Florida, ai mai şi minţit în legătură cu mine, spunând că suntem amanţi.

— Doar lui Marvin sau cum îl cheamă. Şi fără să detaliez.

— Orice ai spus, ai reuşit te faci auzit. De ce ai vrea ca lumea sa creadă aşa ceva?

— De ce crezi? Vocea i se frânse şi, pentru o clipă, păru pe punctul de a izbucni în lacrimi. Această purtare emotivă o făcu să se simtă stânjenită.

— Nu ştiam ce simţi pentru mine, Stan.

— Dar ar fi trebuit să ştii, nu-i aşa?

— Nu te-am privit niciodată… din punctul ăsta de vedere.

— Poate nenorociţii ăia de ochelari de soare te împiedică să vezi lucrurile evidente.

— Stan…

— M-ai considerat întotdeauna doar un băiat incompetent, calul de bătaie al unchiului meu, şi un poponar. Era un trist adevăr pe care nu-l putea nega, dar îşi ceru scuze.

— Îmi pare rău.

— Pentru numele lui Dumnezeu, asta e a treia oară când spui că-ţi pare rău. Dar nu e adevărat. Dacă ai fi vrut să-ţi schimbi sentimentele faţă de mine, ai fi reuşit. Dar nu vrei. Mai ales acum, că ţi-ai recăpătat prietenul. Îi curg balele după tine, nu-i aşa? Şi tu – care ai avut întotdeauna o politică de „ţine-ţi mâinile acasă" – eşti brusc în călduri. Cred că ai venit aici direct din pat, nu-i aşa? Când ai mai venit la serviciu cu părul ud? Te distrezi, Paris? Nu-i aşa că e convenabil că de data asta nu mai ai de înlăturat niciun logodnic?

— Asta e o remarcă gravă şi foarte răutăcioasă. El zâmbi, aplecându-se deasupra ei.

— Ţi-am provocat mustrări de conştiinţă? Trebui să strângă pumnii pentru a se abţine să nu-l plesnească.

— Nu ştii nimic despre asta, şi nici despre mine. Discuţia asta s-a încheiat, Stan. Se întoarse către panoul de control, privi ceasul şi ledurile liniilor telefonice. Deschise una dintre ele.

— Aici Paris.

— Bună, Paris. Numele meu este Georgia.

— Bună, Georgia. Respira încet şi rar, făcând eforturi pentru a se calma şi a se concentra asupra a ceea ce avea de făcut.

— Am nişte îndoieli în legătură cu prietenul meu, spuse interlocutoarea sa.

Paris o ascultă o vreme pe tânără plângându-se de teama de implicare aprietenului ei. În timpul acestui monolog, Paris aruncă o privire peste umăr. Studioul era gol. Stan plecase la fel de neauzit cum venise.

— L-am prins, strigă Curtis de la biroul său de la Criminalistică, îl vor aduce aici în zece minute. Dean se întâlni cu detectivul pe culoarul îngust dintre birouri.

— A opus rezistenţă?

— Directorul hotelului a deschis ofiţerilor uşa camerei lui. Armstrong şedea pe pat cu capul în mâini, plângând ca un copil. Spunea întruna „Ce-am făcut”.

Dean se îndreptă către ieşire.

— Vreau să-i spun lui Gavin.

— Mulţumeşte-i din partea mea. Indiciile date de el ne-au redus considerabil aria de cercetare. Şi stai pe-aproape, da? Vreau să fii aici la interogatoriu.

— Asta şi intenţionez. Mă întorc repede. Gavin şi Melissa Hatcher şedeau în faţa Criminalisticii pe aceeaşi bancă pe care şezuse Paris. Când a fost asta? Ieri? Doamne, ce multe s-au întâmplat de atunci – cu privire la caz, cu ei.

Când uşile duble se trântiră în spatele lui, el indică spre ei pumnii strânşi cu degetul cel mare îndreptat în sus.

— Acum a fost arestat. Îl aduc de îndată. Te-ai descurcat bine, fiule. Îşi trecu mâna pe după umerii lui Gavin şi îl îmbrăţişă scurt.

— Sunt mândru de tine. Gavin roşi cu modestie.

— Mă bucur că l-au prins, întorcându-se către fată, Dean spuse:

— Şi ţie îţi mulţumesc, Melissa. Ţi-a trebuit mult curaj să vorbeşti. Când Dean ajunsese la secţie, Melissa şi Gavin erau deja cu Curtis. Acesta, împreună cu alţi detectivi, asculta povestirea amănunţită a momentelor petrecute de ea cu Brad Armstrong. Deşi avea aerul că-i place să fie în centrul atenţiei, părea speriată. Între timp, îşi spălase machiajul de pe faţă şi se pieptănase, aşa că părul ei nu mai semăna cu ţepii unui buzdugan medieval. Cineva, probabil o poliţistă, îi găsise un pulover cardigan

pentru a-şi acoperi bustiera pe seama căreia se distrau chiar şi poliţiştii mai în vârstă. Acum se bucură de complimentul lui Dean, dar apoi îşi umezi buzele, nervoasă.

— Trebuie să-l văd?

— Trebuie să-l identifici oficial pe cel care te-a atacat.

— Nu a fost chiar un atac. Eram deprimată, dar ştiam ce fac atunci când am părăsit barul împreună cu el.

— Eşti minoră. A întreţinut relaţii sexuale cu tine. Asta e o infracţiune. Te-a lovit şi a încercat să te reţină împotriva voinţei tale. Putem să-l arestăm pentru aceste acuzaţii până când legistul întocmeşte raportul autopsiei lui Janey. Ştiu că nu-ţi va fi uşor să-l revezi, dar ajutorul tău este foarte important. Părinţii tăi au ajuns?

— Încă nu. Când i-am sunat, au intrat în panică, dar nu au fost atât de supăraţi pe cât mă aşteptam. Probabil şi fiindcă aş fi putut fi ucisă. Poate să rămână şi Gavin cu mine?

— Dacă vrei. Gavin? Băiatul ridică din umeri în semn că este de acord.

— Sigur.

— Atunci e în regulă, doctore Malloy, spuse Melissa. Aduceţi-l pe pervers. Voi rămâne câtă vreme veţi avea nevoie de mine.

— Paris la telefon.

— Eu sunt. Sunetul vocii lui Dean îi făcu inima să tresalte şi îi aduse pe buze un zâmbet prostesc.

— Ai pierdut numărul de linie directă pe care ţi l-am dat? De ce mă suni pe numărul ăsta?

— Voiam să văd cum e să fii un ascultător obişnuit.

— Poate că eşti un ascultător, dar cu siguranţă nu unul obişnuit.

— Nu? Mă bucur să aud asta. Părea că zâmbeşte, dar

deveni brusc serios.

— L-au arestat pe Armstrong. Trebuie să ajungă aici dintr-un moment în altul.

— Slavă Domnului. Era uşurată, dar se gândi imediat la soţia lui.

— Ai văzut-o pe Toni?

— Acum câteva minute. Este şocată, dar cred că se bucură că l-am arestat înainte de a mai face rău cuiva.

— Sau lui însuşi.

— M-am gândit şi eu la posibilitatea sinuciderii. Devii la fel de bună ca mine în meseria asta.

— Nici pe departe. Hopa, aşteaptă puţin. Trebuie să prezint postul. Îşi făcu treaba, apoi reveni la telefon.

— În regulă, am câteva minute.

— Nu te reţin. Ţi-am promis că te sun imediat ce aflu ceva.

— Şi apreciez gestul. Emisiunea va fi mai uşoară acum, că ştiu că e arestat. Nu mă puteam concentra şi, de fiecare dată când răspundeam la telefon, îmi ţineam respiraţia de teamă că ar putea fi el.

— Nu mai trebuie să te temi de asta acum.

— Gavin mai e cu tine?

— Îi ţine Melissei de urât. A făcut un lucru grozav, nu-i aşa?

— Aşa cred.

— Şi eu. A dat dovadă de maturitate şi de simţ de răspundere

— Şi de încredere în tine, Dean. Asta e lucrul cel mai important.

— După câteva şovăiri, cred că acum suntem pe drumul cel bun.

— Sunt sigură de asta.

— Apropo de tineri derutaţi, Lancy Ray Fisher a fost eliberat.

— Mă gândesc să-l angajez.

— Poftim? Ea râse de tonul lui surprins.

— Nu am lucrat niciodată cu un producător, deşi conducerea mi-a oferit unul. Asta ar fi o bună ocazie pentru Lancy să înveţe, să capete experienţă.

— Ce ar zice Stan?

— Nu el ia decizia.

— Ceva reacţii la cele întâmplate mai devreme? Ezită, după care spuse:

— E supărat, dar o să-i treacă. Dean avea destule pe cap şi fără ca ea să-i povestească despre altercaţia cu Stan. Asta o făcuse să se simtă cu inima grea. După toate câte se spuseseră, se mai puteau ei împăca, refăcând o relaţie amicală? Puţin probabil. Totuşi, gândul lane în telegerile de la locul de muncă nu o mai supăra atât de tare ca în urmă cu o săptămână în urmă. Pe atunci, viaţa ei evolua în jurul slujbei. Tot ceea ce îi afecta munca avea un puternic efect asupra ei, fiindcă asta era tot ce avea. Acum lucrurile se schimbaseră.

Ca şi când i-ar fi citit gândurile, Dean spuse:

— Vreau să petrec noaptea cu tine. Afirmaţia îi aduse în minte puţinele, dar minunatele momente petrecute împreună în pat în dimineaţa aceea, dându-i fiori din cap până în picioare.

— Trebuie să deconectez ascultătorii care spun lucruri de genul ăsta. El chicoti.

— Vreau, dar din păcate nu ştiu câtă vreme va trebui să stau pe-aici.

— Fă ceea ce trebuie să faci. Ştii că înţeleg.

— Ştiu, spuse el oftând. Dar până mâine seară e al dracului de mult de aşteptat. Ea simţea la fel. Cu tot profesionalismul de care era în stare, întrebă:

— Ascultătorule, ai vreo preferinţă?

— Sincer, da.

— Ascult.

— Iubeşte-mă, Paris. Închise ochii şi îşi ţinu un moment respiraţia, apoi spuse scurt, dar hotărât:

— Te iubesc.

— Şi eu te iubesc.

John Rondeau preferă să urce scările mai degrabă decât să aştepte liftul. Schimbul de e-mail-uri cu un omolog de la poliţia din Atlanta îi dezvăluise noi informaţii despre Stan Crenshaw, pe care era nerăbdător să i le comunice lui Curtis. Nu voia să i le trimită prin e-mail sau să i le comunice prin telefon, prefera să i le transmită personal. Dar când ajunse la Criminalistică, acolo se desfăşura o activitate febrilă. Când o poliţistă trecu în grabă pe lângă el, o prinse de încheietura mâinii, oprind-o brusc.

— Ce se întâmplă?

— Unde ai fost? întrebă ea nervoasă, eliberându-şi braţul. L-am prins pe Armstrong. Trebuie să-l aducă acum. Rondeau îl descoperi pe Dean Malloy stând de vorbă cu Toni Armstrong şi cu un bărbat în costum gri care se vedea de la opoştă că era avocat. L-a găsit pe Curtis în biroul său aplecat deasupra telefonului şi plimbându-şi palma peste cap. Spunea:

— Nu, domnule judecător, nu a mărturisit, dar există o mulţime de dovezi circumstanţiale care îl inculpă. Sperăm că autopsia va scoate la iveală o mostră de ADN, deşi cadavrul a fost spălat…

Se opri, fiind probabil întrerupt. Îşi trecea mâna prin păr din ce în ce mai repede.

— Da, ştiu cât durează testul ADN, dar poate că dacă Armstrong îşi dă seama că noi căutăm o dovadă care să-l inculpe, va claca. Aşa voi face, domnule judecător. Cu orice preţ. De cum aflu ceva. Transmiteţi condoleanţele mele doamnei Kemp. O seară bună. Închise, privi receptorul

câteva clipe, apoi ridică ochii şi se uită la Rondeau.

— Ce-i? Rondeau ridică dosarul pe care-l adusese cu el.

— Stan Crenshaw. Tipul ăsta a avut un comportament deviant încă din şcoala generală. Ridica fustele fetelor. Exhibiţionism. E o lectură interesantă.

— Sunt convins, dar nu el este Valentino.

— Deci ce fac cu asta? O arunc? Stând în picioare, Curtis scoase cătuşele sale monogramate şi îşi aranja cravata.

— Las-o pe biroul meu.

— Trebuie s-o citească cineva, insistă Rondeau. O bruscă schimbare de atmosferă indica faptul că dincolo de pereţii biroului lui Curtis se întâmplă ceva important. Rondeau ieşi după el şi îşi croiră drum către centrul Criminalisticu. Rondeau îl recunoscu pe doctor Brad Armstrong din fotografiile de familie luate de pe CD. Doi poliţişti îl flancau. Cu mâinile încătuşate, ţinea capul plecat, având înfăţişarea unu, om înfrânt. Era condus către încăperea de interogatorii. Malloy, avocatul şi Toni Armstrong se înghesuiră înăuntru. Curtis a fost ultimul care a intrat şi a închis uşa în urma lui. Rondeau, simţindu-se respins, bătea cu dosarul în palma deschisă. Dacă Curtis credea că l-a prins pe Valentino, atunci el ar trebui s-o lase baltă şi să-l uite pe Stan Crenshaw.

Dar dacă, după interogarea lui Armstrong, Curtis va descoperi că nu prinsese pe cine trebuia? Dacă rezultatul autopsiei va nega sau măcar va arunca o umbră de îndoială asupra dovezilor circumstanţiale împotriva lui? Dacă ADN-ul lui nu se va potrivi cu niciuna dintre mostrele colectate de pe cadavrul lui Janey, în cazul în care acestea vor putea fi găsite din moment ce trupul ei fusese curăţat chimic? Luând o hotărâre, Rondeau părăsi sediul în grabă. Ieşind pe uşă, îi văzu pe Gavin Malloy şi pe fată şezând alături pe

o bancă din hol. Nu îi văzuse la venire. De la scări, se întorsese spre dreapta pentru a intra la Criminalistică. Ei şedeau în stânga scărilor. Auzind uşile închizându-se, fata întoarse capul către el.

La dracu'! Nu-i cunoştea numele, dar o văzuse de multe ori. Dacă ea l-ar recunoaşte, s-ar afla într-un mare rahat. John Rondeau fugi către scări.

— Hei, Gavin, cine-i tipul ăla?

— Hm? îl ajunsese oboseala ultimelor zile. Stătuse cu capul sprijinit de perete, picotind. Melissa îl apucă de cot.

— Uită-te repede!

— Unde? Înălţă capul, deschise ochii somnoroşi şi privi în direcţia degetului Melissei. Prin balustrada scărilor zări o secundă capul lui Rondeau înainte ca bărbatul să dispară.

— Îl cheamă Rondeau.

— E poliţist?

— De la infracţiuni cibernetice, mormăi el. El e cel care efectuat razia la Sex Club

— Da? Cred că l-am văzut undeva. De fapt, cred că mi-am şi tras-o cu el.

Grozav, se gândi Gavin. Dacă ea îl văzuse pe Rondeau umblând şi distrându-se cu puştii de liceu, Rondeau s-ar putea gândi că el este cel care l-a dat de gol.

— Sub nicio formă. Are o faţă din alea pe care ai mereu impresia că le-ai mai văzut. Nu era o explicaţie prea grozavă, dar atât îi venise în minte pe moment. Melissa se încruntă gânditoare.

— Cred că trebuie să-i văd scula ca să fiu sigură. Dar aş jura că... În momentul acela se auzi un zgomot care anunţa sosirea liftului. Se întoarseră la timp pentru a vedea un cuplu prezentabil, bine îmbrăcat, care tocmai dădea colţul, intrând în câmpul lor vizual. Melissa se ridică.

— Părinţii tăi? întrebă Gavin, surprins de înfăţişarea lor prezentabilă şi respectabilă. El se aştepta mai degrabă la ceva gen familia Osborne decât la June şi Ward Cleaver. Stângaci, Melissa se îndreptă către ei pe sandalele sale fără tocuri, trăgând instinctiv în jos de fusta scurtă.

— Bună, mamă. Bună, tată.

Cei doi nu puteau sosi într-un moment mai potrivit. Gavin nu voia să aibă de-a face cu Rondeau, nici să vorbească despre el. Nu-i plăcea că el era cel ce trebuia să păstreze secretele murdare ale poliţistului, dar amintindu-şi ameninţarea la adresa tatălui său, avea de gând să ducă secretul cu el în mormânt.

CAPITOLUL 33

Îmi pare rău, Toni, îmi pare rău. Mă vei putea ierta vreodată? Dr. Armstrong părea îngrijorat mai degrabă de părerea soţiei sale despre el decât de gravele acuzaţii care l-ar fi putut îndepărta de ea. Vorbea pe un ton tânguitor şi oarecum patetic.

— Mai întâi să scăpăm de asta, Brad. Apoi vom avea destul timp să vorbim despre iertare. Era stoică, avea vocea calmă, ceea ce era uimitor ţinând cont de situaţia în care se găsea. Probabil că emoţional era la fel de rezistentă ca un fir de aţă, dar reuşea să reziste. Dean o îmbrăţişa cu un gest care spunea „fii tare!” când ea părăsi camera interogatoriului, lăsându-şi soţul cu el, cu avocatul şi cu Curtis. Curtis făcu prezentările celor de faţă, pentru dosar, apoi începu prin a-i spune lui Armstrong tot ceea ce ştiau despre el şi de ce îl considerau suspect de răpirea şi uciderea lui Janey Kemp.

— Nu am răpit-o pe fată. Negarea lui sinceră nu-l surprinse pe Curtis.

— Vom ajunge şi la asta. Acum să ne aducem aminte de momentul în care ai molestat-o pe Paris Gibson. Pe chipul lui Armstrong apăru o grimasă.

— Văd că-ţi aminteşti incidentul, observă Curtis. Chiar şi acum o mai urăşti pe domnişoara Gibson, nu-i aşa?

— Din cauza ei am fost concediat.

— Negi că ai atins-o necuviincios? Lăsă capul în jos şi făcu semn că nu.

— Răspuns audibil pentru înregistrare, te rog.

— Nu. Nu neg.

— Ai sunat recent la emisiunea ei?

— Nu.

— Niciodată?

— Poate.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş eschiva de la întrebările uşoare, doctore

Armstrong, îl sfătui Curtis. Ai sunat-o vreodată în direct? Da sau nu? Dentistul înălţă capul şi oftă.

— Da, am sunat-o, i-am vorbit urât şi am închis.

— Când a fost asta?

— Cu mult timp în urmă. La puţină vreme după ce ne-am mutat în Austin şi am aflat că are o emisiune radiofonică.

— Doar atunci? întreba Dean.

— Jur.

— Ştiai că exista o legătură între domnişoara Gibson, doctore Malloy şi un bărbat pe nume Jack Donner? Dean îl privi pe Curtis şi fu pe punctul de a-l întreba de unde dracului scosese întrebarea asta, dar Armstrong vorbi înaintea lui:

— Am văzut la ştiri, în Huston. Atunci Dean îşi dădu seama de cât de potrivită fusese întrebarea detectivului Valentino spusese că moartea lui Jack era pe conştiinţa lor, indicând faptul că le cunoştea povestea.

— Când ai sunat-o, de unde ai telefonat?

— De acasă. De pe telefonul mobil. Nu-mi amintesc, dar cu siguranţă nu am sunat-o niciodată în legătură cu

Janey Kemp. Curtis ştia că pe desfăşurătorul telefonului mobil şi al celui de acasă ale lui Armstrong nu se aflau convorbiri cu postul de radio, dar el ceruse desfăşurătoarele cu doar câteva luni în urmă. Poate că Armstrong spunea adevărul, poate că telefoanele de la Valentino le dăduse de la un telefon public, sau poate avea un telefon mobil nedetectabil.

Curtis îl întrebă dacă şi-a schimbat vocea atunci când a sunat.

— Nu era nevoie. Nu avea cum să-mi recunoască vocea. Nu ne-am întâlnit decât o dată… atunci.

— Te-ai prezentat? întrebă Curtis.

— Nu. Am spus doar „du-te dracului”, ceva de genul ăsta, şi apoi am închis.

— De unde ai scos numele de Valentino? El îşi privi avocatul, apoi pe Dean, ca şi când ar fi căutat o explicaţie.

— Ce?

— Valentino, repetă Curtis. Poveştile de la ştiri menţionau avertismentele telefonice primite de Paris Gibson drept elemente-cheie ale cazului, dar numele celui care sunase nu fusese dat publicităţii pentru a-i împiedica pe cei care au obiceiul să revendice astfel de incidente să-i pună pe poliţişti pe piste false.

— Te-a inspirat numele lui Rudolf Valentino, actorul de film mut, idolul femeilor? întrebă Curtis. Şi de ce şaptezeci şi două de ore? Ai ales termenul ăsta aşa, din senin? De ce nu patruzeci şi opt, care s-a dovedit mai aproape de realitate, nu-i aşa? Armstrong se întoarse către avocatul său.

— Despre ce vorbeşte?

— Nu contează. Vom reveni la asta, spuse Curtis. Spune-ne despre Janey Kemp. Unde ai cunoscut-o? În vreme ce avocatul îi urmărea atent fiecare cuvânt, Armstrong recunoscu că frecventase website-ul Sex

Clubului şi că în cele din urmă începuse să se întâlnească cu membrii acestuia în locuri dinainte stabilite.

— Inventam motive pentru a ieşi din casă.

— Ţi-ai minţit soţia.

— Asta nu e o infracţiune, spuse avocatul.

— Dar întreţinerea de relaţii sexuale cu o minoră este, ripostă Curtis. Când ai întâlnit-o pentru prima oară pe Janey, doctore Armstrong?

— Nu-mi amintesc data exactă. Acum vreo două luni.

— În ce condiţii?

— Ştiam deja cine este. O remarcasem, am pus întrebări şi am aflat că numele ei de website era „pussinboots”. Citisem mesajele pe care le lăsa, ştiam că era… Se împiedică de următorul cuvuit şi reformulă: Ştiam că era activă sexual şi dispusă să facă aproape orice”. Cu alte cuvinte, era prada ideală pentru tine.

Avocatul îl sfătui să nu răspundă. Curtis făcu un semn cu mâna că renunţă la răspuns.

— În seara în care te-ai întâlnit cu Janey, ai întreţinut relaţii sexuale cu ea? Da.

— Janey Kemp avea şaptesprezece ani, menţionă avocatul.

— Proaspăt împliniţi spuse Curtis. Torturat, Armstrong spuse:

— Trebuie să înţelegi că pentru asta se aflau fetele alea acolo. Asta căutau. Nu a trebuit niciodată să o forţez pe vreuna să facă sex cu mine. De fapt, una dintre ele nu Janey, alta – mi-a luat o sută de dolari pentru cinci minute, după care s-a dus direct la următorul client. Spunea că strânge bani.

— Ai vreo dovadă?

— Da, sigur, mi-a dat chitanţă! replică Armstrong sarcastic. Lui Curtis nu i se păru amuzantă remarca şi nu schiţă niciun zâmbet. Dean credea că dentistul spunea

adevărul în ceea ce priveşte prostituţia, deoarece coincidea cu ceea ce îi relatase Calvin. Curtis continuă interogatoriul: Unde ai făcut sex cu Janey în noaptea aceea?

— La un motel.

— Acolo unde ai fost găsit în seara asta? încuviinţă din cap.

— Am un apartament rezervat acolo.

— Pe care îl închiriezi în aceste scopuri?

— Nu răspunde, îl sfătui avocatul.

— Ai făcut poze cu Janey? întrebă Curtis.

— Poze?

— Fotografii. Diferite în conţinut de cele făcute de tine în vacanţele cu familia, adăugă sec detectivul.

— Se poate. Nu-mi amintesc. Curtis îl privi scrutător. Spusele tale sunt verificate chiar în acest moment.

De ce nu ne spui tu ceea ce oricum o să aflăm, să mai economis timp?

— Am câteva reviste porno. Casete video. Am făcut fotografii cu… cu femei la diverse ocazii, aşa că, da, s-ar putea să existe nişte poze şi cu Janey.

— Developezi aceste poze acolo, în camera obscură improvizată?

Părea sincer dezorientat.

— Nu ştiu să developez un film.

— Atunci unde developezi filmele cu „femei”?

— Trimit filmul la un laborator foto din afara oraşului.

— Ce laborator?

— Nu are niciun nume. Doar o căsuţă poştală. Asta v-o pot da.

— Lasă-mă să ghicesc. Este un centru de developare cu clienţi specializaţi ca tine? încuviinţă ruşinat.

— Nu apelez des la el, dar am făcut-o. Răspunsurile

lui Armstrong la această serie de întrebări nu erau relevante pentru ceea ce-i povestise Janey lui Gavin despre pasiunea pentru fotografie a noului ei prieten. Fie spunea adevărul, fie ştia să mintă convingător. Trebuie că şi Curtis gândea la fel, întrucât pe moment lăsă deoparte acest subiect şi întrebă când o văzuse Armstrong pe Janey ultima oară.

— Acum trei nopţi. Cred că era noaptea în care ea a dispărut.

— Unde v-aţi întâlnit?

— Într-un loc de pe malul Lacului Travis.

— Aveai un scop anume pentru întâlnirea cu ea? Armstrong răspunse că da înainte ca avocatul să apuce să-l sfătuiască să nu răspundă. Armstrong văzu prea târziu mâna ridicată a avocatului său.

— Nu e o infracţiune să te întâlneşti cu cineva şi a doua oară, îi spuse el acestuia. Avocatul i se adresă lui Curtis:

— Voi permite clientului meu să intre în detalii numai pentru că va nega orice altceva în afară de a fi întreţinut relaţii sexuale cu victima, care era un adult şi care era de acord. Aceasta nu va putea fi considerată mărturisire în legătură cu acuzaţia de răpire şi omor. Curtis încuviinţă şi îi făcu semn lui Armstrong să continue.

— Janey mă aştepta în maşină.

— Cât era ceasul? întrebă Dean, amintindu-şi că Gavin spusese că şi el fusese în maşina ei şi că fata părea că aşteaptă pe altcineva.

— Nu-mi aduc aminte exact, spuse Armstrong. Cred că în jur de zece. Curtis întrebă:

— Ce ai făcut în maşina ei?

— Am făcut sex.

— Copulaţie?

— Felaţie.

— Ai folosit prezervativ?

— Da.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Eu… eu voiam să mai stăm împreună, dar ea mi-a spus că avea altceva de făcut. Cred că trebuia să se întâlnească cu altcineva.

— Cu cine?

— Cu un alt bărbat. A insistat să plec, dar mi-a promis să ne întâlnim seara următoare, în acelaşi loc, la aceeaşi oră. Când am plecat, am lăsat-o în maşină, ascultând muzică. Am revenit în seara următoare. Nu era acolo. Nu am aflat despre dispariţia ei decât când am citit şi am văzut pozele în ziare.

— De ce nu ai venit atunci să ne spui ce s-a întâmplat? întrebă Curtis.

— Mi-era teamă. Ţie nu ţi-ar fi?

— Nu ştiu. Spune-mi tu. Ar trebui să-mi fie?

— Încălcasem condiţiile eliberării condiţionate. O fată cu care făcusem sex de câteva ori dispăruse. Ridică din umeri într-un gest de neajutorare. Imaginează-ţi singur mai departe. Curtis chicoti.

— Asta am făcut, doctore Armstrong. Instinctul îmi spune că în seara aceea ai vrut mai mult de la Janey decât era ea dispusă să-ţi ofere. Lucrurile au luat o întorsătură urâtă. Ai tendinţa să devii violent când o femeie nu-ţi oferă ce vrei, când vrei, nu-i aşa?

— Câteodată mă înfurii, dar apoi mă liniştesc.

— Nu suficient de repede. Între timp te-ai lăsat cuprins de furie şi, înainte de a-ţi da seama, ai sugrumat-o pe Janey. Poate că a murit atunci, poate şi-a pierdut doar cunoştinţa şi a murit mai târziu. În orice caz, ai intrat în panică. Ai dus-o în camera de la motel şi ai încercat să te gândeşti ce să faci cu ea, dar în cele din urmă ai aruncat cadavrul în lac, te-ai întors în ascunzătoarea ta şi te-ai

rugat la Dumnezeu să scapi cu faţa curată.

— Nu! Cu siguranţă nu am forţat-o să facă nimic şi nici vorbă să fi omorât-o. Avocatul se freca la ochi întrebându-se cum ar putea construi o apărare din izbucnirile violente ale clientului său. Curtis părea la fel de inexpresiv ca un bolovan.

— Nu cred că ai făcut-o intenţionat, spuse Dean încet. Armstrong se întoarse către el cu privirea disperată a unui om care se îneacă şi caută o cale de salvare.

Lui Dean îi venise ideea de a face pe poliţistul bun – era un rol care i se potrivea. Lasă-l pe Curtis să fie răul. Pentru următoarele minute, Dean avea să fie cel mai bun prieten al lui Armstrong şi singura lui speranţă. Încrucişă braţele şi se aplecă peste masă.

— Ţi-a plăcut Janey, Brad? Bănuiesc că-ţi pot spune Brad.

— Sigur că da.

— Ţi-a plăcut? Ca persoană, vreau să spun.

— Sincer, nu prea mult. Nu mă înţelege greşit, era altceva, zise el şi îl privi brusc îngrijorat pe avocatul său.

— Sexy şi dispusă? întrebă Dean. Genul de fată cu care toţi voiam să ieşim când eram în liceu?

— Exact aşa. Dar personalitatea ei nu mi-a plăcut în mod deosebit.

— De ce nu?

— Ca majoritatea fetelor care arată ca ea, era înfumurată şi egocentrică. Îi trata pe ceilalţi ca pe nişte gunoaie. Fie jucai, cum voia ea, fie nu mai jucai deloc.

— Te-a refuzat vreodată?

— O singură dată.

— Pentru un alt bărbat? Dădu din cap.

— Spunea că are sindromul premenstrual şi că nu are chef. Dean îi zâmbi ca de la amic la amic.

— Toţi am trecut prin asta. Apoi se lăsă pe spate, îşi

încrucişă mâinile la piept şi se încruntă.

— Problema este, Brad, că majoritatea bărbaţilor ar exploda. Normal, apare puţină frustrare, dar în cele din urmă un bărbat obişnuit se duce să bea o bere-două, să vadă un meci, poate chiar să găsească o fată mai dispusă. Dar tu nu suporţi refuzul aşa uşor. Nu eşti atât de tolerant. Asta te face să-ţi pierzi minţile, nu-i aşa? înghiţi în sec şi murmură:

— Uneori.

— Cum ai făcut în seara asta cu Melissa Hatcher.

— Nu am avut timp să mă consult cu clientul meu în legătură cu Melissa Hatcher, interveni avocatul. Aşa că nu-l pot lăsa să vorbească despre ea.

— Nu trebuie să spună nimic, zise Dean. O să vorbesc eu cu el. Apoi, fără să aştepte permisiunea avocatului, continuă:

— Ea îşi laudă marfa. A făcut-o şi cu mine, şi cu sergentul Curtis, şi cu toţi detectivii din această unitate. Orice bărbat care vede cum se îmbracă va lua purtarea asta drept invitaţie.

— Deci cine m-ar putea învinui pentru…

— Nu spune niciun cuvânt! i-o tăie avocatul. Ignorându-l, Dean nu-l slăbea din ochi pe Armstrong.

— Din nefericire pentru tine, Brad, statul Texas te consideră vinovat. Dacă penetrezi organul sexual, gura sau anusul unui copil, asta se cheamă molestare sexuală gravă. Corect? întrebă el întorcându-se către avocat, care încuviinţă printr-un semn din cap.

— Câţi ani are Melissa? întrebă Brad.

— Şaisprezece până în februarie, îi răspunse Dean. Ea spune că aţi avut contact sexual.

— Şi dacă… dacă… a fost cu consensul ei? întrebă Armstrong, ignorând sfatul avocatului său de a nu spune nimic.

— Nu contează, răspunse Curtis. Ai o condamnare pentru molestare sexuală. Conform capitolului şaizeci şi doi. Armstrong îşi cuprinse capul în mâini.

— Precedenta ta condamnare pentru comportament indecent cu un minor a fost o infracţiune de gradul trei. De data asta e mai grav, Brad. Asta este infracţiune deosebit de gravă.

— Ca să nu mai vorbim de crimă cu premeditare, interveni Curtis. Fără a lua în considerare intervenţia lui Curtis, Dean continuă:

— Ai plătit scump pentru comportamentul tău iraţional şi ilegal. Ai pierdut locuri de muncă, respectul colegilor tăi. Eşti în pericol de a-ţi pierde familia.

Umerii lui Brad se ridicară, apoi căzură cu un oftat puternic.

— Şi totuşi, în ciuda gravelor consecinţe ale comportamentului tău inacceptabil, nu te-ai potolit.

— Am încercat! exclamă el. Jur că am încercat. Întreab-o pe Toni, ea o să-ţi spună. O iubesc. Îmi iubesc copiii. Dar… dar nu mă pot controla. Dean se aplecă din nou spre el.

— Tocmai asta voiam să spun. Nu te poţi controla. Melissa te-a înfierbântat în seara asta, iar când a spus nu, tu ţi-ai ieşit din minţi. Ai înşfăcat-o, ai agresat-o. Nu voiai să faci asta, dar nu-ţi puteai stăpâni pornirile, chiar dacă ştiai cât de mult vei regreta mai târziu. Dorinţa ta de a o domina sexual pe această fată ţi-a anihilat conştiinţa şi bunul-simţ. Trebuia să o ai, pur şi simplu. Nimic altceva nu mai conta. Nici pedeapsa ce te păştea dacă erai prins. Nici dragostea pentru Toni, nici cea pentru copiii tăi nu te-a putut opri. Asta e o pornire pe care nu ştii cum să o înfrânezi. Ea te-a condus la ceea ce i-ai făcut în seara asta Melissei şi la ce i-ai făcut lui Janey.

— Nu răspunde, îl atenţiona avocatul. Dean coborî

puţin vocea şi îi vorbi lui

Armstrong ca şi când ei doi ar fi fost singuri în cameră:

— Pot să-mi imaginez foarte limpede ce s-a întâmplat acum trei nopţi, Brad.

Iat-o pe această fată sexy, atrăgătoare, despre care credeai că este la fel de îndrăgostită de tine pe cât erai tu de ea. V-aţi întâlnit regulat şi credeai că erai singurul. În seara aia, te-a asaltat. Grozav, dar tu ştii că ea nu e sinceră. Ştii că e o mincinoasă şi că te hăituieşte fără milă. Ştii că aşteaptă să apară altcineva care să te înlocuiască. Când i-ai reproşat, ea ţi-a spus să-ţi iei tălpăşiţa. Ai devenit gelos şi posesiv, iar ea nu-ţi mai suporta văicăreala. Chiar ai crezut că o să renunţe la alţi bărbaţi pentru tine? Biet nătâng! Te-ai înfuriat Te-ai gândit", Când o să înceteze să se mai poarte aşa cu mine? Să o sune pe Paris Gibson la radio şi să vorbească despre mine? Cine se crede?" Privirea lui Dean îl fixa nemilos.

— În seara aceea, când ai urcat în maşina lui Janey, nu cred că planificaseşi să o răpeşti şi să o omori. Cred că ai vrut doar să vorbeşti cu ea, să lămuriţi lucrurile.

Şi poate că dacă ea nu şi-ar fi bătut joc de tine, asta s-ar fi întâmplat. Dar ea ţi-a râs în faţă. Te-a ridiculizat, te-a insultat de o manieră insuportabilă. Ţi-ai pierdut cumpătul. Voiai să o pedepseşti. Şi asta ai făcut Te-ai gândit la o pedeapsă potrivită-molestare sexuală. Timp de câteva zile o răneşti până hotărăşti că eşti răzbunat, la dracu' cu termenul limită dat lui Paris, apoi o sugrumi pe Janey. Armstrong îl privi pe Dean îngrozit. Îl privi şi pe Curtis, a cărui faţă rămăsese împietrită. Apoi, punând coatele pe masă, îşi lăsă capul pe ele. Cu o voce tremurătoare, chinuită, murmură:

— O, Doamne. O, Doamne. Curtis şi Dean respectară dorinţa avocatului de a rămâne câteva minute singur cu

clientul său şi părăsiră încăperea. Curtis zâmbea şi îşi freca mâinile, anticipând lovitura de graţie.

— Încă nu a semnat mărturisirea, îi aminti Dean.

— Asta e doar o chestie de hârtie şi creion. Apropo, eşti bun.

— Mulţumesc, spuse Dean absent. Asta fusese prima rundă a ceea ce urma să fie un lung şi obositor interogatoriu, dar îl îngrijorau câteva lucruri.

— Nu l-am întrebat dacă a auzit-o pe Janey vorbind la radio despre amantul său gelos pe care voia să-l părăsească.

— Dar ai făcut o aluzie la asta, iar el nu a negat.

— A negat că ar fi sunat-o pe Paris în legătură cu Janey.

— Dar înainte de a-i pune tu întrebarea asta, ceea ce îi scrie „vinovat” pe frunte, argumentă detectivul.

— Ştia despre implicarea lui Paris pentru că a urmărit ştirile, înregistrările telefoanelor sale infirmă presupunerea că ar fi sunat-o.

— Există câteva metode prin care ar fi putut da acele telefoane fără ca acestea să apară în înregistrări.

— Asemenea telefoane nu au făcut parte până acum din modul de operare al lui Armstrong. De ce acum?

— Poate că voia senzaţii noi. Telefoanele lui Valentino erau picante pentru el, şi în acelaşi timp o înspăimântau pe Paris. Voia să se răzbune cu stil. Cu aceste telefoane a reuşit. Avea sens, dar numai dacă manipulai informaţiile.

— Telefoanele lui Valentino aveau un înţeles pe care nu-l regăsesc la Armstrong. Este bolnav, dar nu cred că e rău. Curtis se încruntă iritat.

— Lasă deocamdată motivaţia şi hai să ne gândim la anumite fapte.

— Cum ar fi?

— Ocupaţia lui. Este dentist.

— Spălarea chimică, gândi Dean cu voce tare. Legistul confirmase faptul că, asemeni lui Maddie Robinson, cadavrul lui Janey fusese spălat cu grijă.

— Exact. Este genul de lucru pe care l-ar face un medic.

— Este genul de lucru pe care l-ar face şi un psihopat meticulos. Cineva cu instinctul de a îndepărta de el suspiciunea de vinovăţie.

— Armstrong aparţine ambelor categorii.

Dean privi peste umăr către uşa închisă a camerei de interogatorii.

— Janey a fost răpită. A fost torturată. Avea urme de muşcături, pentru numele lui

Dumnezeu!

— Vom lua modelul muşcăturii lui şi le vom compara.

— Ceea ce vreau să spun este că în niciunul dintre antecedentele lui Armstrong nu se găsesc acte de violenţă, nici măcar nu indică vreo înclinaţie spre violenţă. Este un nemernic, dar nu un nemernic violent.

— Ce e, Malloy? întrebă Curtis. Propria lui soţie ne-a spus că a observat tendinţe violente la el. Tu ai spus că violenţa este o dezvoltare normală a psihozei lui. Începi să ai îndoieli?

— Ştiu ce am spus, şi am avut dreptate.

— În regulă. În seara asta el a violentat-o pe Melissa Hatcher.

— Este o mare diferenţă între a violenta o femeie şi a tortura pe cineva zile în şir până îl omori.

— Nu pentru mine. Şi probabil nici pentru femeia care este violentată.

— Nu fi obtuz, Curis, ripostă Dean enervat. Nici nu încerc să-mi găsesc scuze. Spun doar…

— La dracu', ştiu ce vrei să spui! strigă Curtis, apoi îşi alungă supărarea respirând adânc. După o scurtă pauză

în care reuşi să se calmeze, întrebă: Mai sunt erori?

— Fotografia.

— Armstrong recunoaşte că e posibil să-i fi făcut lui Janey câteva poze.

— Câteva. Posibil. El vorbea despre fotografie ca şi când n-ar fi fost mare lucru.

Janey spunea altceva. Înainte să ne întoarcem la Armstrong, te superi dacă-l chem aici pe Gavin şi-l mai întreb câte ceva? Curtis ridică din umeri.

— Sunt de acord cu orice ne poate ajuta să-l înfundăm pe tipul ăsta.

Dean ieşi pe coridor şi se îndreptă spre Gavin. Băiatul o lăsase pe Melissa în compania unui cuplu despre care Dean îşi imagină că erau părinţii ei.

— Ce s-a întâmplat, tată? întrebă el. A mărturisit?

— Nu încă. Între timp, vreau să ne relatezi, mie şi sergentului Curtis, tot ce ţi-a povestit Janey despre Valentino. Absolut tot ce-ţi aminteşti. Bine?

— Am mai făcut-o de multe ori.

— Hai încă o dată. Te rog. L-au găsit pe Curtis turnându-şi cafea în ceaşcă. Le oferi şi lor, dar ei refuzară. Curtis sorbi din ceaşca sa de plastic, apoi spuse:

— Cu riscul de a bate apa în piuă, chiar şi o remarca neînsemnată a lui Janey poate fi importantă, Gavin.

— Aş vrea să-mi pot aminti altceva, domnule. Mi-a spus că tipul era mai în vârstă. Mai în vârstă decât noi, vreau să spun. Că era OK, ştia cum să se poarte cu o femeie.

— Ne interesează mai mult partea cu fotografia, spuse Dean. Spunea că el este obsedat de aparate foto, spuse Gavin. Lumini, lentile şi un decor bine pus la punct. Fotografiile i le făcea el însuşi. O punea să se mişte, ştiţi, mâinile, picioarele. Capul. Tot tacâmul.

— Poate ea a exagerat ca să te impresioneze? Să o

consideri, poate, un top-model ca cele din Penthouse?

— E posibil, răspunse el. Dar dacă exagera, o făcea foarte convingător, pentru că ştia o grămadă de lucruri despre asta. Vorbea despre vitezele diafragmei, lucruri de genul acesta. Spunea că el folosea tot felul de accesorii pentru ca fiecare fotografie să iasă perfect şi se supăra dacă ea nu îl asculta întocmai.

— Nu făcea doar câteva fotografii la întâmplare, spuse Dean către Curtis. Dacă te uiţi atent la poza pe care Janey i-a dat-o lui Gavin, o să vezi că a fost făcută de un amator cu ifose de artist.

— Şi nu crezi că Armstrong ar fi capabil de aşa ceva?

— Ba da, spuse Dean. Dar când îţi înşeli nevasta, care stă şi te aşteaptă probabil, mai pierzi atâta timp cu fotografiile? Curtis rămase pe gânduri, când, deodată, privirea îi alunecă peste umărul lui Dean.

— Ce faci acolo? Dean se întoarse să vadă cu cine vorbeşte şi îl zări pe poliţistul Griggs apropiindu-se. Zâmbetul bobocului se stinse vă îndu-l pe Curtis încruntându-se şi răţoindu-se la el.

— Mi s-a… mi s-a dat drumul, domnule. Mi s-a spus că pot pleca.

Dar eram nerăbdător să aflu dacă Armstrong a mărturisit, aşa că…

— Ai lăsat-o pe Paris singură? întrebă Dean.

— Nu, domnule…

— Cine ţi-a spus să pleci?

— John Rondeau… Cu coada ochiului, Dean surprinse reacţia lui Gavin la auzul acestui nume. Nu reacţionase cu dispreţ, cum se aştepta, ci cu teamă.

— Gavin? Ce e? Fiul său îl privea cu chipul alb ca varul. Gavin?

— Tată… Tânărul fu nevoit să respire adânc înainte de a putea continuă: Trebuie să-ţi spun ceva.

CAPITOLUL 34

Prin pereţii de sticlă, lumina fluorescentă albastru deschis din holul postului de radio făcea şi mai profund întunericul din jur. Luminile din centrul oraşului erau mascate de dealuri. Luna nu reuşea decât vag să amelioreze lucrurile. La ora aceea din noapte, puţine maşini treceau pe îngusta autostradă statală. Cea mai apropiată clădire comercială era un magazin universal aflat la o jumătate de milă, care se închisese la zece. Din locul în care se afla FM 101.3 nu se vedeau decât dealurile acoperite de cedri, bolovani şi din când în când câte o cireada de bovine. Era un loc ideal pentru turnul de transmisie, ale cărui luminiţe roşii clipeau intermitent pentru a avertiza avioanele particulare care zburau la înălţime joasă. Rondeau stătu ascuns în spatele maşinii sale până ce farurile echipajului de poliţie al lui Griggs dispărură după un deal. Se încruntă îngrijorat. Desigur, el vrusese ca ei să plece. Dar nu ar fi trebuit să-l creadă pe cuvânt şi nu să verifice ordinul pe care el îl transmisese ca venind direct din partea lui Curtis? Această desconsiderare era inacceptabilă. Mâine le va face raport. Nu şi-ar fi atras simpatia lor, dar nu avansezi în carieră făcându-ţi prieteni. Porni spre intrare, ducând cu el dosarul cu informaţiile despre Stan Crenshaw. Acestea zugrăveau un portret tulburător al omului cu o familie dezechilibrată şi o instabilitate personală care conduseseră la infracţiuni sexuale încă din copilărie şi care erau mesageri credibili ai aberaţiilor lui Valentino. Ceea ce îl deranja pe Rondeau cel mai tare era nedreptatea. Crenshaw nu fusese pedepsit pentru purtarea lui. Unchiul său îl scosese din toate încurcăturile. În felul acesta Wilkins

Crenshaw dăduse naştere unui monstru capabil să răpească, să tortureze şi să ucidă o tânără încântătoare. Îndreptându-şi cu încăpăţânare atenţia către Brad

Armstrong sergentul Curtis nu luase în considerare conţinutul deocheat al acestui dosar. Iniţial, Rondeau se supărase pe nătâng, dar de fapt fusese avantajat. Fără să vrea, Curtis îi oferise şansa de a deveni eroul tuturor.

În loc să apese pe butonul soneriei, Rondeau preferă să ciocănească în uşă.

Nu avu mult de aşteptat înainte să i se înfăţişeze Stan Crenshaw cu statura lui banală şi deloc impozantă. Bărbatul apăru din holul întunecat, îndreptându-se şovăind către uşa de sticlă despre care, dat fiind întunericul de afară, Rondeau ştia că reflecta imaginile întocmai ca o oglindă. Crenshaw îşi puse mâinile streaşină la ochi ca să vadă cine bătea la uşă. Îl descoperi pe Rondeau cu superioritatea îngăduitoare a unui om născut bogat, apoi privi dincolo de el către parcarea din care maşina poliţiei, curios, lipsea.

— Unde sunt poliţiştii? Rondeau, anticipând deja succesul, îşi arătă insigna.

— Acesta a fost, desigur, Johnny Mathis, cu al său hit clasic *Misty*. O muzică numai bună pentru romantism. Sper că în seara asta, când ascultaţi cântece clasice de dragoste pe 101.3, aveţi pe cineva lângă voi. Sunt Paris Gibson şi, în timp ce ne apropiem de miezul nopţii, o vom asculta pe Melissa Manchester-*I Don't Know How to Love Him*. Liniile telefonice sunt deschise. Aştept apelurile voastre.

Când începu cântecul, opri microfonul. Ledurile a doua linii clipeau deja intermitent. Apăsă un buton, dar în receptor auzi tonul. Îşi ceru în minte scuze ascultătorului care se săturase să aştepte răspunsul ei. Apăsă cel de-al doilea buton.

— Aici Paris.

— Bună, Paris. Inima îi stătu în loc înainte ca o izbucnire de adrenalină să-i repomească bătăile inimii cu repeziciunea unui sprinter.

— Cine e?

— Ştii cine e. Râsul lui era chiar şi mai înspăimântător decât şoaptele. Credinciosul tău admirator Valentino. Se uită în spatele ei, sperând că poate Stan intrase iar tiptil în studio. Acum s-ar fi bucurat ca el să se fi furişat în spatele ei. Dar era singură în încăpere.

— Cum…

— Ştiu, ştiu, prietenul tău crede că a găsit vinovatul. Neîndemânarea lui egoistă ar fi comică dacă nu ar fi atât de patetică râse din nou, făcându-i lui Paris pielea de găină. Am fost un băiat rău, nu-i aşa, Paris? I se uscă gura. Inima continua să-i lovească violent coastele, iar pulsul îi bubuia în timpane. Îşi impuse să se calmeze şi să gândească. Trebuia să-i avertizeze pe Dean, pe Curtis, pe Griggs, pe oricine, că arestaseră pe altcineva şi că Valentino era încă în libertate. Dar cum?

Unde-i era capul? Dispunea de un microfon. Sute de mii de oameni o ascultau. Dar când îndrepta mâna către întrerupătorul microfonului, se răzgândi. Se cuvenea oare să facă public faptul că poliţia din Austin dăduse greş? Dacă telefonul era o glumă proastă? Dacă ar da naştere unei panici la scară largă?

Mai bine să-l ţină de vorbă până ar găsi o soluţie mai bună.

— În primul rând, Valentino, eşti un mincinos. N-ai respectat termenul limită.

— Aşa e. Nu am pic de onoare.

— Ai omorât-o pe Janey înainte să-mi dai o şansă s-o salvez.

— Nedrept, nu –, aşa? Dar nu am susţinut niciodată că sunt un om de onoare, Paris.

— Atunci de ce m-ai mai sunat? Dacă tot erai hotărât s-o ucizi, de ce ai regizat seria asta de telefoane?

— Ca să-ţi fac viaţa amară. Şi a mers, nu-i aşa? Te

simţi mizerabil că nu ai fost în stare să o salvezi pe târfa aia. Paris nu voia să înceapă o discuţie în contradictoriu. O mai făcuse o dată, iar Janey murise oricum. Singura cale pentru a-şi răscumpăra greşeala era să-l identifice pe nenorocit şi să-l vadă după gratii, ceea ce nu putea face certându-se cu el. Îl putea suna pe Dean de pe telefonul ei mobil, dar – la dracu'! – aparatul era în geanta ei, în birou. Şi putea oare să însceneze o problemă tehnică, avertizându-l astfel pe Stan? în curând, melodia lui Manchester avea să se termine. Lipsa emisiei l-ar fi adus pe Stan în studio pentru a vedea ce s-a întâmplat. În vreme ce ea îşi frământa mintea, el începu să bată câmpii.

— Vezi tu, ea trebuia să moară pentru că m-a nenorocit pe mine. Era o târfă fără suflet. Mi-a făcut plăcere să o privesc murind lent. Sunt sigur că a înţeles că nu mă putea părăsi vreodată. Ştia că nu va supravieţui.

— Cred că asta a fost o adevărată senzaţie tare pentru tine.

— Absolut. De fapt, a fost o adevărată plăcere să văd cum ochii ei mă implorau să-i cruţ viaţa. Această declaraţie o făcu pe Paris să uite hotărârea ei de a nu se lăsa impresionată de cuvintele lui.

— Ticălos bolnav!

— Crezi că sunt nebun? întrebă el pe un ton amabil. Asta e ciudat, Paris. Da, am torturat-o şi am ucis-o pe Janey, dar şi tu ţi-ai torturat şi ţi-ai ucis logodnicul, nu-i aşa? Nu a fost o tortura pentru el să afle că l-ai înşelat cu cel mai bun prieten al lui. Te consideri bolnavă pentru asta?

— Nu eu am intrat cu maşina în parapetul podului, ci el. Accidentul a fost din vina lui. El şi-a hotărât soarta, nu eu.

— Pare o explicaţie raţională, spuse el pe tonul unui preot care ascultă o confesiune. Nu văd diferenţa dintre

păcatul tău şi al meu, în afară de faptul că tortura logodnicului tău a durat mai mult şi că el a murit mult mai lent. Asta te face mai crudă decât mine, nu-i aşa? De-asta trebuie să fii pedepsită. Ce pedeapsă ar fi să te las să-ţi continui viaţa frumoasă şi să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi cu Malloy? Nu cred că ar fi corect, spuse el pe un ton răutăcios. Nu asta o să se întâmple. Voi doi nu veţi fi niciodată împreună pentru că tu vei muri, Paris. În noaptea asta. Linia se întrerupse. Imediat întinse mâna către telefonul direct. Nu se auzi tonul. Nimic. Tăcere. Încercă iute toate liniile, dar fără succes. Toate erau moarte. Începu să-şi dea seama de situaţie. Fie că el reuşise să deconecteze echipamentul telefonic computerizat de undeva din afară, fie – şi de asta se temea cel mai mult – deconectase telefoanele din interiorul clădirii.

Sări de pe scaun. Deschizând repede uşa grea şi capitonată a studioului, strigă spre holul întunecat:

— Stan! Cântecul lui Webber se termina. Alergând înapoi la panoul de control, apăsă pe întrerupătorul microfonului.

— Salut, sunt Paris Gibson. Vocea ei era subţire, nu ca de obicei. Aceasta nu este o… Un sunet strident de avertizare o opri. Se întoarse pentru a descoperi sursa. Sunetul venea de la un scaner care înregistra tot ce se transmitea. Nici nu era uşor de observat. Alarma anunţa doar întreruperea transmisiei. Prinsă de spaimă, apăsă disperată de mai multe ori butonul microfonului, dar, ca toate celelalte leduri de pe panou, nici acesta nu se aprindea. Se repezi din nou către uşă.

— Stan! Ecoul strigătului său o urmări când alergă către birou. Geanta se afla acolo, unde o lăsase, dar fusese întoarsă pe dos iar conţnutul împrăştiat pe birou. Cu mâinile tremurânde scotoci printre cosmetice, pamsamente, mărunţiş, sperând să-şi găsească telefonul

mobil. Nici urmă de aparat! Nu era acolo.

Şi mai lipsea ceva – cheile ei. Scotoci frenetic prin corespondenţa împrăştiată pe masă, se lăsă chiar şi în genunchi şi căută pe sub birou, dar ştia că telefonul şi brelocul cu chei îi fuseseră luate de acelaşi tip care tăiase liniile telefonice şi care îi întrerupsese transmisia. Toate liniile de comunicaţie fuseseră tăiate de acelaşi om care o ucisese pe Janey şi promisese că o va ucide şi pe ea. Valentino. Răsufla atât de agitat, încât nu se mai auzea altceva. Îşi ţinu respiraţia câteva secunde, ascultând. Se furişă către uşa deschisă a biroului, dar când ajunse în prag ezită. Coridorul, ca de obicei, era întunecat. În noaptea asta familiarul întuneric nu-i mai dădea senzaţia de siguranţă şi confort. Avea ceva sinistru, poate din cauză că în clădire era o linişte de mormânt.

Unde era Stan? Nu observase că nu se mai transmitea nimic? Dacă s-a dus în studio şi n-a găsit-o pe ea, de ce nu o căuta prin clădire să afle ce s-a întâmplat? Dar înainte ca mintea ei să termine de formulat întrebarea, descoperi răspunsul: Stan nu avea cum să vină. Valentino scăpase de el poate chiar înainte de a o suna pe ea. Poate se afla în clădire de mai mult timp decât îşi imagina ea, care stătuse în camera antifonată. Cum trecuse Valentino de Griggs şi Carson? O dată scăpat de ei, cum deschisese uşa clădirii? Unul dintre ei trebuie să fi avut o cheie cu care încuietoarea putea fi deschisă din ambele părţi. Întrebări la care nu avea răspuns. Avu tendinţa să trântească uşa de la birou, să se încuie acolo şi să aştepte ajutoare. Ascultătorii se întrebau deja ce se întâmplase cu emisiunea. Poate şi Dean ştia. Sergentul Curtis. Curând cineva avea să vină să o salveze. Dar între timp nu se putea ascunde acolo. Griggs şi Carson puteau fi răniţi. Şi Stan.

Ieşi pe culoar. Stând cu spatele la zid pentru a putea

privi în ambele direcţii, se furişă către faţada clădirii. Mergând de-a lungul coridorului, stingea toate luminile pe care le întâlnea. Un mare avantaj pe care îl avea asupra lui Valentino era acela că ştia foarte bine clădirea şi se putea mişca prin semiîntuneric. Umblând repede, dar cât mai silenţios posibil, se îndreptă spre intrare. Se apropia cu teamă de fiecare intersecţie de coridoare, fiindu-i frică de ce o putea aştepta după colţ, dar după ce dădu ultimul colţ, porţiunea dintre ea şi holul bine luminat era pustie. O străbătu în fugă cu gândul să se arunce asupra uşii şi să bată în geam pentru a atrage atenţia poliţiştilor. Dar maşina poliţiei nu se afla acolo, iar uşa era încuiată. Oftând, se depărta de uşă până ajunse la biroul de la recepţie şi se sprijini de el să-şi tragă sufletul şi să decidă ce să facă mai departe.

Deodată se simţi cuprinsă de gleznă. Ţipă. Se uită în jos şi văzu mâna unui bărbat ieşind de sub birou. Dar înainte să încerce să se elibereze, mâna slăbi strânsoarea şi se prăbuşi inertă pe covorul cenuşiu. Împiedicându-se de propriul picior, dădu ocol biroului, dar se opri brusc când zări silueta care zăcea pe podea cu faţa în jos. Se lăsă în genunchi, apucă bărbatul de umeri şi-l întoarse. John Rondeau gemu. Pleoapele închise îi tremurau. Sângera abundent dintr-o rană la cap.

Îl strigă pe nume, bucuroasă.

— John. Te rog, revino-ţi. Te rog! îl pălmui peste obraji, dar el mai gemu o dată, după care lăsă capul într-o parte. Era inconştient. Sub mâna întinsă se afla un dosar oficial. Citi numele de pe etichetă. Stanley Crenshaw. Simţi un gol în stomac.

— O, Doamne! Stan? În tot acest timp, fusese Stan?

De ce nu? gândi ea. Stângăcia lui era o deghizare excelentă. Avea timpul şi ocazia de a comite crimele. Era liber ziua şi noaptea înainte şi după programul ei. Avea

destule cunoştinţe pentru a redirecţiona telefoanele. Era obsedat de electronică şi mecanisme. Cu siguranţă că printre toate jucăriile lui se afla echipamentul fotografic pe care şi-l putea permite. Era destul de atractiv pentru a ademeni o adolescentă în căutare de senzaţii tari. Şi avusese o viaţă plină de ură şi resentimente, o motivaţie mai mult decât suficientă pentru a ucide o femeie care îşi bătuse joc de el. Şi Paris îşi dădu seama brusc că şi ea îl respinsese în seara asta.

— Vor sosi curând ajutoare, şopti ea către Rondeau. El nu răspunse. Era inconştient. Poliţistul nu mai putea face nimic, aşa că ea rămase să se descurce singură.

Dar nu avea de gând să aştepte să o găsească Valentino. O să-l găsească ea pe el. îl percheziţiona repede pe Rondeau. Nu ştia dacă şi poliţiştii care se ocupă de infracţiunile cibernetice purtau sau nu armă, dar ea aşa spera. Nu îi plăceau armele, o dezgusta tot ceea ce avea legătură cu ele, dar ar fi folosit una pentru a-şi salva viaţa. A oftat uşurată când a simţit un obiect contondent sub haina bărbatului. O dădu la o parte doar pentru a descoperi că tocul era gol.

Stan se gândise la acelaşi lucru ca şi ea. Era înarmat. După ce şopti încă o dată către Rondeau asigurarea că totul va fi bine – lucru care spera să fie adevărat

— Abandonă falsa siguranţă a ascunzătorii din spatele biroului. Părăsind holul stinse lumina de la intrare, deşi acum se gândea că şi Stan cunoştea clădirea la fel de bine ca ea, aşa încât întunericul nu mai reprezenta avantajul ei.

De fapt, nu mai avea de gând să se ascundă. Ea şi Stan erau singuri în clădire, aşa cum mai fuseseră de sute de ori. Nu se va juca cu el de-a şoarecele şi pisica. Dacă va lua iniţiativa şi îl va înfrunta, era sigură îl va putea ţine de vorbă până la sosirea ajutoarelor. Camera tehnică era

pustie, la fel toaleta bărbaţilor şi bufetul. Toate birourile, inclusiv al ei, erau goale. Treptat, îşi croi drum spre spatele clădirii unde se afla un mare depozit. Uşa acestuia era închisă.

Simţi în palmă metalul rece al clanţei când deschise uşa. O întâmpină un puternic miros de stătut. Camera era chiar mai întunecată decât restul clădirii. Prin uşa deschisă intra o rază de lumină pe podeaua de beton, dar era atât de slabă încât putea fi neglijată. Paris rămase în prag până ce ochii i se obişnuiră cu întunericul, în cele din urmă zări debaraua în care se afla echipamentul pentru curăţenie al lui Lancy/Marvin. Uşa era întredeschisă. Ascultând cu foarte mare atenţie, i se păru că din interior se aude zgomotul unei respiraţii.

— Stan, e o prostie. Ieşi afară. Opreşte nebunia asta înainte ca altcineva să păţească ceva, inclusiv tu. Adunându-şi curajul, păşi în depozit.

— Ştiu că acum ai o armă, dar nu cred că o să mă împuşti. Dacă voiai să mă ucizi, puteai s-o faci în fiecare seară. Oare respiraţia devenise mai agitată? Sau doar i se păruse? Sau ce auzea nu era decât ecoul propriei respiraţii?

— Ştiu că eşti supărat pe mine că te-am respins, dar până astăzi nu am ştiut ce simţi pentru mine. Hai să vorbim despre asta. Mergând în vârfurile picioarelor, îşi încorda auzul ca să sesizeze, dincolo de ziduri, sosirea ajutoarelor. Poate chiar în momentul acela se aşezau lunetiştii pe poziţie? Ofiţerii tacticieni studiau pereţii clădirii pentru a intra prin acoperiş? Sau văzuse prea multe filme de acţiune? Când se afla la câteva picioare depărtare de uşa întredeschisă a debaralei, se opri.

— Stan? Întinzând mâna, deschise uşa de tot. Nicio împuşcătură nu tulbură liniştea, dar respiraţia lui era din ce în ce mai zgomotoasă. Paris îşi aminti de ceea ce îi

făcuse lui Janey. Acum, ştiind că va fi prins, îl putea cuprinde disperarea, putea deveni iraţional, capabil de orice. Situaţia cerea o pregătire pe care ea nu o avea. Dean o avea. Dean. De teamă, inima ei îi strigă numele când făcu ultimul pas şi se postă în faţa uşii deschise. La vederea lui Stan, încremeni. El respira greu pe nas fiindcă avea gura lipită cu aceeaşi bandă adezivă cu care îi fuseseră imobilizate gleznele şi încheieturile mâinilor. Picioarele îi fuseseră legate astfel încât genunchii erau ghemuiţi sub bărbie şi fusese practic îndesat în chiuveta industrială de inox.

— Stan! Ce… întinse mâna să-i scoată banda adezivă de pe gură, când ochii lui, deja larg deschişi de groază, priviră peste umărul ei şi se holbară şi mai mult.

Se întoarse.

— Surpriză! spuse John Rondeau. Dar era vocea lui Valentino.

CAPITOLUL 35

La dracu’, la dracu’! repeta Dean apăsând tastele telefonului mobil. Conducea maşina cu o mână şi mânuia telefonul cu cealaltă. Apelă din nou numărul direct pe care Paris i-l dăduse de câteva ori. Niciun răspuns. Formă de mai multe ori numărul liniei fierbinţi a postului, dar nu răspunse decât robotul care îi comunica cum ce Paris va vorbi cu el cât de curând posibil. Formă şi numărul mobilului lui Paris, dar îi răspunse mesageria vocală.

— De ce nu mi-ai spus mai devreme de Rondeau? Curtis, care era la fel de nervos, vorbea şi el la telefon. Aştepta informaţii suplimentare despre Rondeau.

— Tu ai aflat când am aflat şi eu. Detectivul stătuse chiar lângă el când Gavin mărturisise ce ştia despre Rondeau. E greu de spus care dintre ei reacţionase. Dean îşi amintea că îl împinsese pe detectiv din calea lui când o luase la fugă spre ieşire. Câştigase un avans când Curtis

strigase peste umăr să fie trimise câteva echipaje la postul de radio.

— ŞI SWAT-ul! Acum, mişcaţi-vă! Dean n-avea de gând să aştepte să vadă dacă ordinele sergentului erau îndeplinite şi se părea că nici Curtis. Amândoi se repeziseră pe uşă şi coborâseră în fugă treptele, câte două-trei odată, până la garaj. Maşina lui Dean era mai aproape. La cât de repede conducea acum, aveau să ajungă la postul de radio înaintea echipajelor.

— Nu mi-ai spus că Rondeau l-a acostat pe puştiul tău în baie.

— Era ceva personal. Am crezut că e doar un nemernic.

— Un nemernic cu… Curtis se întrerupse şi ascultă cu atenţie. Da, da, spuse el în telefon, le-aţi obţinut? În vreme Curtis afla noutăţi despre Rondeau, Dean mai formă o dată numărul lui Paris. Când obţinu acelaşi rezultat, înjură vulgar şi apăsă mai tare pedala acceleraţiei. Ca şi când ar fi avut vreo legătură cu acest gest, radioul tăcu. Cum Dean ascultase încordat să audă vocea lui Paris, această linişte era la fel de stridentă ca un strigăt. Implicaţia îl făcu să-şi piardă cumpătul. Lovi cu putere butoanele radioului. Toate celelalte posturi se recepţionau clar.

Nu aparatul era de vină. 101.3 încetase să mai emită.

— Postul şi-a întrerupt emisiunea. Curtis, care până atunci fusese prins în discuţie, întoarse capul.

— Poftim?

— Nu mai transmite. Şi-a întrerupt emisiunea.

— Iisuse. Apoi Curtis vorbi în telefon:

— E suficient deocamdată. După care închise.

— Ce e? Vorbeşte-mi, spuse Dean, luând o curbă mai mult pe două roţi.

— Nu a existat un tată în familia Rondeau. Niciodată.

Acum încearcă să descopere dacă a murit pe când John era copil sau dacă a existat vreodată un domn Rondeau. Niciun model masculin în viaţa lui John, cum ar fi un unchi, un antrenor…

— Înţeleg ce vrei să spui, continuă.

— Mama muncea pentru a-l întreţine pe John şi pe sora lui, cu un an mai mare decât el.

— Şi ele ce spun despre el?

— Nimic. Ambele sunt decedate. Dean se întoarse către Curtis.

— El vorbea despre ele la timpul prezent.

— Au fost ucise când John avea paisprezece ani. El a descoperit cadavrele. Sora lui fusese înecată în cadă. Mamei îi fusese înfipt un spărgător de gheaţă în şira spinării în timp ce dormea.

— Cine a făcut asta?

— Nu se ştie. E un caz nerezolvat.

— Nu mai este. Degetele lui Dean se crispară pe volan.

— Încă nu ştim asta, spuse Curtis, citindu-i gândurile. A fost interogat, dar nu a fost considerat niciodată un suspect. Mama şi copiii erau devotaţi unul altuia. Mama lor muncea din greu pentru a-i întreţine. Fratele şi sora erau copii crescuţi cu cheia de gât. Se bizuiau unul pe celălalt. Foarte apropiaţi.

— Sunt convins, replică Dean crispat. Foarte apropiaţi.

— Te gândeşti la incest?

— Comportamentul lui Valentino este simptomatic. De ce toate astea nu apar în dosarul lui Rondeau?

— Toate faptele sunt consemnate. Poliţia din Austin nu omite nimic.

— Nimeni nu a cercetat ce se ascunde în spatele tragediei pierderii familiei. Nimeni nu a căutat dovezi ale

incestului. Ce s-a întâmplat cu tânărul Rondeau după această dublă crimă?

— A fost adoptat. A locuit cu aceeaşi familie până când a ajuns destul de mare ca să-şi poarte singur de grijă.

— Mai erau şi alţi copii în familia aceea?

— Nu.

— Din fericire. S-a înţeles bine cu tatăl lui adoptiv?

— Nu au existat probleme. S-au ataşat de el.

— În special soţia.

— Nu ştiu, spuse Curtis. Dar i-au dat o recomandare strălucită. Spuneau că era un copil ideal. Respectuos. Bine educat.

— Mulţi psihopaţi sunt aşa.

— Are un dosar şcolar excelent, continuă Curtis. Fără probleme la şcoală. A făcut doi ani de facultate înainte de a se înscrie la Academia de Poliţie. Voia să devină poliţist…

— Lasă-mă să ghicesc. Pentru a nu permite ca alte femei să moară aşa cum au murit mama şi sora lui.

— Mai mult sau mai puţin. Curtis privi spre el. Mai e un amănunt…

— Da?

— Când a murit, sora lui era gravidă în cinci luni. Dean îi aruncă o privire întrebătoare.

— Nu, spuse Curtis. Au verificat. Nu era copilul lui Rondeau.

— Asta îţi puteam spune şi eu, zise Dean cu răutate. De aceea a omorât-o. Telefonul lui Curtis sună.

— Da, răspunse el sec. Dean zări luminile turnului postului de radio. Oare cât mai aveau? O milă? Două? Mergeau în spatele dubei. Îi ajunsese cu câteva mile în urmă, iar Dean o lăsase să-i depăşească. Duba mergea cu viteză mare, dar Dean îl silea pe şofer să conducă încă şi mai repede. Cele două vehicule deschideau drumul unui şir de câteva echipaje de poliţie. În spatele lor venea o

ambulanţă. Încercă să nu se gândească la ea. Curtis termină convorbirea.

— Au intrat în apartamentul lui Rondeau. Nu era cine ştie ce, dar avea un echipament fotografic sofisticat. Albume pline de poze deocheate. Multe dintre ele cu Janey. Pe aşternuturi s-au găsit fire de păr lung şi blond. E omul nostru.

Dean privea în faţă, dar dinţii îi erau atât de încleştaţi încât îl dureau fălcile.

Curtis îşi verifică pistolul din tocul de la curea, apoi pe cel de-al doilea, pe care îl ţinea într-un toc la gleznă.

— Tu ai vreunul? Dean încuviinţă din cap cu un gest scurt.

— Port în permanenţă unul de când a început s-o ameninţe pe Paris.

— E bine, dar ascultă-mă. Când ajungem acolo, te dai la o parte şi-i laşi pe tipii ăştia să-şi facă treaba. Arătă cu capul spre duba SWAT. Ai înţeles?

— Am înţeles. Sergent. Curtis nu uitase ierarhia, dar nu se dădu bătut.

— Dacă intri acolo în starea asta, o să faci o prostie care o să ne dea peste cap arestarea, iar el o să scape cu vreo manevră legală.

— Am zis că am înţeles, spuse Dean.

— Deci eşti calm?

— Sunt calm. Curtis introduse pistolul înapoi în tocul de la gleznă, mormăind:

— Eşti, pe dracu'! Dean replică:

— Ai dreptate. Dacă i-a făcut ceva lui Paris, îl omor.

Ea încremeni când zări chipul rânjind al lui Rondeau, dar surpriza nu dură decât o secundă. Apoi reacţionă rapid. Cu toată puterea, se împinse în pieptul lui, dar el o trânti de peretele de metal al debaralei în timp ce trase cu pistolul în Stan. Împuşcătura o asurzi. Sau poate ţipătul ei.

Rondeau o plesni.

— Taci! Apucând-o de păr, o trase afară din debara şi închise uşa cu piciorul. Apoi o împinse cu atâta putere încât ea se prăbuşi pe podeaua de ciment.

— Salut, Paris, spuse el cu o voce pe care acum o cunoştea foarte bine.

— L-ai omorât?

— Pe Crenshaw? Sper. Asta am urmărit: să-i trag un glonţ drept în inimă. Ce ratat. Dar era mai puternic decât părea. El mi-a făcut asta, spuse el arătând rana sângerândă de la cap. La început a fost amabil. Mi-a arătat cum să opresc transmisia. Sub ameninţarea pistolului, desigur. Apoi a făcut prostească, dar foarte valoroasa încercare de a te proteja dându-mi în cap cu o sticlă de Snapple.

Vorbea în continuare cu vocea lui Valentino.

— Vocea… e un truc reuşit.

— Nu-i aşa? În cazul în care şi alţi poliţişti colegi de-ai mei ar fi fost admiratorii tăi, nu voiam să-mi recunoască vocea când te sunam.

— Tu ai fost Valentino de la bun început. Gura îi era atât de uscată încât limba i se lipea de cerul gurii la fiecare cuvânt.

— Da. Asta înseamnă… – să vedem. O mângâie pe obraz cu ţeava pistolului. Înainte să apară Maddie Robinson.

— Deci ai ucis două femei. El zâmbi cu indulgenţă.

— De fapt, nu, Paris.

— Mai multe?

— Mda., *Ţine-l de vorbă. Cu cât vorbeşte mai mult cu atât vei trăi mai mult*.

— De ce le-ai ucis? Reluându-şi vocea normală, el răspunse:

— Fiindcă nu meritau să trăiască.

— Te-au înşelat aşa cum a făcut Janey.

— Janey, Maddie, sora mea.

— Ţi-ai omorât sora?

— Nu a fost vorba de omor. Am făcut dreptate.

— Înţeleg. Ce s-a întâmplat? Ce ţi-a făcut sora ta? El râse îngăduitor.

— Totul. Ne-am făcut unul altuia totul. Vezi tu, eu dormeam între ele. Între ea şi mama. Te-ai prins? Mişcă sprâncenele în sus şi în jos. Urmărise să o şocheze şi reuşise, dar ea se străduia să pară imperturbabilă. Nu voia să-i dea satisfacţia de a-i observa repulsia.

— Ţineam totul în familie. Micul nostru secret, spuse el în şoaptă. Să nu spuneţi altcuiva, ne-a avertizat mama. Dacă spuneţi, or să vă ia şi or să vă închidă într-un loc în care îi ţin pe băieţii şi fetele rele care fac prostioare. Promiteţi? Bine. Acum sugeţi sfârcurile lui mămica, iar ea o să vă facă ceva foarte special şi plăcut.

Paris se îngreţoşă. El continuă pe acelaşi ton blazat:

— Dar apoi am crescut. Soră-mea îşi ia o slujbă de seară la un magazin de discuri. Stă acolo în fiecare după-amiază în loc să vină acasă la mine şi să facem ce ne plăcea nouă mai mult începe să rămână peste program ca să fie cu unul dintre băieţii care lucrează acolo. Nu mai are timp pentru mine. Nu are niciodată chef. Spune că e prea obosită, dar motivul real este că şi-o trage tot timpul cu ăla. Iar mama crede că e grozav că soră-mea e îndrăgostită”. Nu-i aşa că e romantic? Şi nu te bucuri pentru ea, Johnny?” Tăcu, apoi pieptul i se umflă ca şi când ar fi fost gata să izbucnească în plâns.

— Le-am iubit. Profitând de neatenţia lui, Paris privi către uşă, apreciind distanţa. Râsul lui o făcu să-şi întoarcă privirea înapoi către el.

— Nici să nu te gândeşti, Paris. Şirul acestor amintiri nu mi-a distras atenţia de la motivul pentru care mă aflu

aici.

— Dacă mă omori…

— O să te omor, dar vina va pica asupra lui Stan Crenshaw.

— Dar el e mort.

— Ţeapăn. Am fost nevoit să-l omor.

Vezi tu, când am ajuns aici tu erai deja moartă, sugrumată de Crenshaw, care a fost un pervers nenorocit încă din copilărie. Totul se află aici, în acest dosar

— Descrierea unui psihopat sexual. Oricum, eu am înţeles situaţia şi am încercat să-l prind. În timpul luptei, el a reuşit să mă lovească zdravăn, lucru care, apropo, mi-a inspirat micul truc pe care ţi l-am făcut. Te-am păcălit, nu-i aşa?

— Da, recunoscu ea.

— Îmi pare rău, dar nu m-am putut abţine. Mai ales faza cu glezna, chicoti el. Unde rămăsesem? Ah, da, le voi spune poliţiştilor că am reuşit să-l înving pe Crenshaw şi că i-am legat mâinile şi picioarele cu banda adezivă pe care am găsit-o în debara când el a încercat să scape. Din nefericire, am fost nevoit să-l împuşc.

— Foarte convingător, zise ea. Dar nu perfect. Experţii vor găsi ceva ce le va da de gândit. Am răspunsuri pregătite pentru toate întrebările.

— Eşti sigur că te-ai gândit la tot, John?

— Mi-am făcut temele. Sunt un poliţist bun.

— Unul care vânează femei.

— Eu nu le-am „vânat” niciodată. Sora şi mama mea nu pot fi considerate victime. Ele au fost antrenoarele mele. Fiecare femeie cu care am fost după aceea a beneficiat de pe urma a ceea ce am învăţat de la ele, şi toate mi-au devenit partenere de bunăvoie. La început Maddie nu m-a atras foarte tare. Dar ea s-a ţinut după mine. Apoi ea a fost cea care a vrut să ne despărţim.

Imaginează-ţi. Clătină capul, nedumerit. Şi dacă consideri fetele de la Sex Club drept pradă, n-ai fost foarte atentă. Ele erau nişte târfe care căutau aventură. Eu nu sunt timid Ele mă iubesc, spuse el, făcându-i un semn obscen cu limba. Din nou, Paris îşi stăpâni greaţa.

— Se pare că Janey nu te-a iubit.

— Janey nu putea iubi pe altcineva în afară de Janey. Dar iubea ce îi ofeream eu. Era o târfă fără inimă care folosea sentimentele oamenilor în chip de antrenament. Şi tu ai fost de partea ei, Paris. Tu ai pus-o să se plângă de mine la radio. Şi ştii de ce? Pentru că eşti la fel ca ea. Şi tu te joci cu sentimentele oamenilor. Crezi că eşti nemaipomenită. L-ai făcut pe Malloy, chiar şi pe Curtis, să alerge după tine şi să cerşească pentru fiecare fărâmă de atenţie pe care le-o arunci. Deodată el îşi privi ceasul.

— Apropo de Malloy, aş face mai bine să mă apuc de treabă. Au trecut cinci minute de la întreruperea emisiunii. Cinci minute? Ei i se păruse o eternitate.

— Oamenii vor începe să-şi dea seama şi sunt sigur ca prietenul tău psihologul va da buzna aici precum cavaleria şi... Din faţa clădirii veni un sunet ca de sticlă spartă, urmat de strigăte şi zgomot de paşi alergând. Paris îl lovi pe Rondeau în rotulă cât putu de tare. Picioarele se înmuiară sub el şi ţipă de durere. Paris sări în picioare şi o luă la fugă spre uşă. Nu auzi împuşcătura decât după ce simţi impactul. Era mai dureros decât şi-ar fi imaginat vreodată. Durerea care urmă îi tăie respiraţia şi o aduse în pragul leşinului, dar adrenalina o ţinu în picioare şi reuşi să iasă pe uşă, în afara câmpului lui vizual, unde se prăbuşi.

Încercă să ţipe şi să le facă poliţiştilor cunoscut locul în care se afla, dar nu fu în stare să scoată decât un geamăt înăbuşit, întunericul se lăsă în jurul ei, până ce coridorul începu să se lărgească şi să se îngusteze ca un

tunel de coşmar.

Dean era probabil în frunte. Chiar şi Rondeau spusese asta. Încercă să se ridice, dar mâinile şi picioarele i se înmuiară şi îi veni să verse. Deschise gura să strige, dar vocea ei antrenată, cultivată cu grijă, o părăsise. Rondeau se apropia de uşă. Îl putea auzi gemând de durere pe când se deplasa împleticit pe podeaua de ciment a depozitului. Curând va ajunge pe coridor. El va avea avantajul celui care se apropie mai repede de colţ la capătul coridorului.

— Dean, gemu ea. Mai încercă o dată să se ridice în picioare. Nu reuşi decât să ajungă în genunchi, dar se clătină şi se prăbuşi, lovindu-se de perete. Durerea fu ca un fier încins care i-ar fi trecut prin piele până la os. Lăsă o dâră de sânge pe perete când căzu înapoi pe podea. Deşi îi ţiuiau urechile, era sigură că auzea vocile apropiindu-se. Razele de lumină brăzdau peretele de la capătul coridorului. Dar auzi un alt zgomot şi se întoarse la timp pentru a-l vedea pe Rondeau apărând în uşa depozitului. Se strâmbă de durere când se sprijini de tocul uşii. Se bucură când văzu unghiul ciudat în care atârna piciorul lui drept. Chipul lui era acoperit de sudoare şi schimonosit de furie când o privi

— Eşti exact ca ele, spuse el. Trebuie să te omor.

— Nu mişca! strigătul ricoşa în pereţi ca razele de lumină. Dar Rondeau nu luă în seamă avertismentul. Ridică pistolul şi îl îndreptă direct spre ea. Zgomotul împuşcăturilor fu asurzitor, iar holul se umplu de fum… în vreme ce se prăbuşea în faţă, Paris se întreba dacă îşi pierdea doar cunoştinţa sau murea.

CAPITOLUL 36

Cine l-a doborât de fapt?

— Să-i spunem o acţiune comună. Rondeau nu ne-a dat de ales. Paris se lăsă pe perna patului de spital,

uşurată de răspunsul lui Curtis. Nu ar fi vrut ca Dean să poarte povara uciderii lui Rondeau. A aflat mai târziu că Dean intrase primul, aşa cum îşi imaginase şi ea, dar acolo se mai aflau Curtis şi câţiva ofiţeri SWAT. Oricare dintre gloanţele care l-au lovit pe Rondeau putea fi cel fatal. În dimineaţa aceea Curtis arăta chiar mai spilcuit ca de obicei, ca şi când s-ar fi îmbrăcat aşa doar pentru a o vizita. Purta un costum gri, cu croială occidentală. Ghetele lui străluceau de îţi luau ochii. Se simţea un miros de parfum. Îi adusese o cutie cu bomboane de ciocolată Godiva. Totuşi, toate astea erau în interes de serviciu.

— Rondeau era destul de priceput la calculatoare pentru a şti cum să redirijeze apelurile, îi spuse el. Băieţii noştri i-au localizat în cele din urmă ultimul apel, care fusese dat de pe un telefon mobil. Dar şi treaba asta fusese plănuită. Telefonul nu era înregistrat. O nimic toată pentru el.

— Îşi putea schimba şi vocea. Era sinistru. Uneori treceau minute în şir fără ca ea să se gândească la Rondeau şi la clipele agonizante petrecute cu el în depozit. Apoi, brusc, amintirile o readuceau la realitate şi era nevoită să retrăiască înspăimântătoarele momente. Când i-a povestit acest fenomen lui Dean, el a asigurat-o că amintirile se vor rări cu fiecare zi, iar memoria va deveni mai vagă. Deşi nu va putea uita vreodată cu totul acest eveniment, el va fi îngropat în subconştientul ei. Sfatul lui avea o notă de subsol: el va avea grijă ca ea să trăiască în prezent şi pentru viitor, nu să rămână prizoniera trecutului.

— Rondeau voia să se mute la Criminalistică, spunea Curtis. Îmi vorbise deja despre asta. Spunea că vrea să lucreze la departamentul pentru abuzurile comise asupra minorilor.

— Unde ar fi avut acces nelimitat la pornografia

infantilă. Curtis încuviinţă din cap, arătându-şi dezgustul.

— S-a dus la radio în seara aceea pentru a-şi duce planul la bun sfârşit şi pentru a se evidenţia arestându-l pe Valentino.

— Cu tine şi Crenshaw morţi, e posibil să fi reuşit. De pe cadavrul lui Janey nu a putut fi luată nicio mostră de ADN. Se pare că aflase despre un agent folosit în acest scop într-un caz de crimă din Dallas. Dădu trist din cap. Munca în poliţie l-a învăţat multe.

— Ai mai aflat noutăţi despre starea lui Stan? întrebă ea.

— S-a îmbunătăţit. Miraculos, Stan supravieţuise împuşcăturii în piept şi dificilei operaţii de extragere a glonţului. Suferise un colaps pulmonar şi o mare parte de ţesut fusese deteriorat, dar avea să supravieţuiască. Când starea lui ajunsese suficient de stabilă pentru a putea fi mutat, Curtis îl dusese cu avionul personal la Atlanta.

— L-am rugat pe unchiul lui să-mi dea un telefon imediat ce Stan va fi în stare să vorbească, spuse ea. Vreau să-i cer scuze.

— Sunt sigur că n-o să-ţi poarte pică. Va fi prea mulţumit că e în viaţă.

— Rondeau mi-a spus că l-a împuşcat direct în inimă.

— Dacă acolo voia să nimerească, trebuia să petreacă ceva mai mult timp în poligonul de tir, zâmbi trist Curtis. Norocul vostru că nu a făcut-o.

I se spusese că pierduse o mare cantitate de sânge deoarece glonţul intrase în spate chiar sub claviculă. Rămânea cu o cicatrice urâtă, iar serviciul ei necruţător la tenis va fi de domeniul trecutului dar era în viaţă.

Dacă glonţul ar fi intrat câţiva centimetri mai jos, i-ar fi fost fatal. Dean îi spusese să nu se gândească nici la asta, deşi era reacţia normală a unui supravieţuitor.

— Nu sta să analizezi cum de mai eşti încă în viaţă,

Paris. Este inutil. Nu vei ajunge niciodată la o concluzie. Fii doar mulţumită că eşti aici. Eu sunt, spusese el cu vocea gâtuită de emoţie. Curtis o readuse la discuţia lor spunându-i că relaţiile incestuoase din copilărie ale lui Rondeau îl umpluseră de mânie.

— Cred că nici el nu realiza cât de furios era, spuse el. Învăţase să ascundă acest lucru, dar păstrase o ură împotriva femeilor din cauza a ceea ce îi făcuse mama sa denaturată.

— Dean mi-a explicat toate acestea.

— Îl parafrazam, recunoscu Curtis. Apoi, după o clipă, o întrebă dacă văzuse ziarele de dimineaţă.

— Judecătorul Kemp foloseşte uciderea lui Janey ca parte a platformei campaniei sale.

— Asta e mai mult decât dezgustător.

— Oameni şi oameni, oftă detectivul gânditor.

— Ce se va întâmplă cu Brad Armstrong? întrebă ea. Va fi închis?

— Trebuie să înfrunte acuzaţiile de molestare sexuală gravă care îi vor aduce o pedeapsă aspră dacă va fi condamnat. Dar Melissa Hatcher a recunoscut că a plecat cu el de bunăvoie şi poate va pleda vinovat în schimbul unei sentinţe mai uşoare, dar oricum cred că va face închisoare o vreme. Sper să folosească acest timp pentru a se îndrepta.

— Mă întreb dacă soţia sa va rămâne cu el? Se uită la aranjamentul floral pe care i-l trimisese Toni.

— Rămâne de văzut, răspunse Curtis. Dar dacă m-aş hazarda să dau un pronostic, aş spune că da. Tăcură o vreme, apoi îşi lovi coapsele cu palmele şi se ridică oftând. Trebuie să plec şi să te las să te odihneşti. Ea râse.

— M-am odihnit de mi s-a acrit. Abia aştept să-mi dea drumul.

— Eşti nerăbdătoare să te întorci la lucru?

— Sper pe săptămâna viitoare.

— Admiratorii tăi vor fi fericiţi. Ca şi personalul spitalului. Spuneau că cea mai mare florărie pe o rază de o sută de mile este holul spitalului.

— Dean m-a dus ieri jos să le văd. Oamenii au fost foarte drăguţi.

— În ceea ce mă priveşte, mi-a fost dor de emisiunea ta. I se roşi ţeasta când spuse: Eşti extraordinară, Paris.

— Mulţumesc. Şi tu, sergent Curtis. Puţin încurcat, îi luă mâna dreaptă şi i-o strânse uşor.

— Sunt sigur că o să ne mai vedem. Adică, acum, că tu şi Malloy… Ea zâmbi.

— Da, sunt convinsă că o să ne mai vedem.

Dean sosi în momentul în care ea făcea ultimele retuşuri la machiajul său.

— Paris?

— Aici! strigă ea din mica toaletă. El intră în spatele ei, iar ochii li se întâlniră în oglinda de deasupra chiuvetei.

— Cum arăt?

— Încântător. Paris se încruntă neîncrezătoare către imaginea sa din oglindă.

— Nu e uşor să te coafezi cu o singură mână. Bine că măcar mâna de care nu mă pot folosi este stânga. El îi cuprinse braţul drept, pe care avea o vânătaie de la perfuzia intravenoasă, şi sărută pata decolorată.

— Pentru mine arăţi fantastic.

— Iar părerea ta contează cu adevărat.

Se întoarse cu faţa către el, dar când el o sărută fugitiv, ea îl privi dezamăgită.

— Nu vreau să te rănesc, spuse el arătând către braţul bandajat şi imobilizat.

— Nu o să mă rup. Cu mâna dreaptă îi dădu capul pe spate şi îl sărută cu pasiune, iar el răspunse pe măsură. Se sărutară pătimaş şi cu disperarea de a fi fost la un pas de a

se pierde unul pe celălalt a doua oară. Apoi, ea spuse:

— Am primit o felicitare de la Liz Douglas. Foarte frumos din partea ei, date fiind împrejurările.

— E o doamnă. Are o singură problemă. Ea nu e tu.

Se sărutară din nou, iar el, ţinându-şi buzele lipite de ale ei, şopti:

— Când ajungem acasă…

— Îhî?

— Mergem direct în pat?

— O să…?

— Fac totul. Vom face totul. O sărută iute, apoi spuse: Hai să plecăm de-aici. Adunară ultimele ei lucruri şi le înghesuiră într-o geantă. Ea îşi puse ochelarii de soare. Dean o aşeză să se aşeze pe scaunul cu rotile al spitalului către lift. În timp ce coborau la parter, Paris spuse:

— Mă aşteptam ca Gavin să fie cu tine.

şi o împinse

— Îţi trimite salutări, dar a plecat la Houston în dimineaţa asta ca să-şi petreacă weekend-ul cu Pat. Speră să se împace cu ea. Poate chiar să ofere o ramură de măslin soţului ei.

— Bravo lui.

— Pe mine nu m-a păcălit.

— Nu crezi că e sincer?

— Oh, e sincer când spune că vrea să rezolve lucrurile cu ea. Dar a ales weekendul ăsta ca să ne lase pe noi singuri. Când uşile liftului se deschiseră, el se aplecă şi îi şopti la ureche: Îi rămân dator. Întorcându-i zâmbetul, ea spuse:

— Şi eu.

— O să te măriţi cu mine, nu-i aşa? Prefăcându-se jignită, replică:

— Altfel nici nu aş accepta luna de miere.

— Gavin o să se bucure. Vrea să-şi facă prieteni noi la

şcoală şi mi-a spus că ar fi în avantajul lui să aibă o mamă faimoasă şi în plus o bucată bună.

— Mă consideră o bucată bună?

— Şi super. Ai aprobarea lui necalificată.

— E bine să te simţi dorită. Lăsând umorul la o parte, Dean trecu în faţa scaunului şi se lăsă pe vine până ce ajunse faţă în faţă cu ea.

— Te doresc. Aveau un public format din personalul spitalului şi vizitatorii din hol. Fără să-i bage în seamă, el îi apucă din nou mâna şi o aşează pe buzele lui. Schimbară o privire plină de înţeles, apoi el îi eliberă mâna şi o întrebă:

— Eşti gata?

— Gata.

— Trebuie să te avertizez, Paris. Nu-ţi va fi uşor. În faţa acestor uşi se află o sumedenie de aparate de fotografiat. Fiecare ziar din Dallas până în Houston şi-a trimis câte un reporter şi un fotograf să scrie despre ieşirea ta din spital. Eşti o ştire fierbinte.

— Ştiu.

— Şi e în regulă?

— E-n regulă. De fapt... îşi scoase ochelarii de soare şi îl privi. E vremea să apar în lumină. Zâmbind, Dean împinse scaunul cu rotile spre uşile automate. Când se deschiseră, bliţurile aparatelor începură să clipească. Paris nu se clinti.

SFÂRŞIT